

dere aliquid. pro Plan. 1. Acerbè fero. 4. Ar. 1. & pro Cl. 59. Acerbè, bilissimè ferre aliquid. 1. V. 4. & 3. 153. Tuli grauitèr & acerbè, me, &c. cont. C. Anton. Vtrum æquo animo laturum putauit? ibid. Me ne aliorum quidem iniurias mediocriter posse ferre. Hortens. Qui cum publicas iniurias lenitè tulisset, sua non tulit. *Requiro, postulo, volo, iubeo.* 7. V. 186. Sicut opinioniones ferunt & religiones ferunt. Ibid. 104. Ita sui periculi rationes ferunt & postulant. 5. 56. Tantum relictum est, quantum Apronij libido voluntas tulit. 4. 83. Prout Thermitani hominis facultates ferebant. 4. A. 14. Si res ita tulisset: id est, si opus fuisset. 3. Fam. 13. Velim ita fortuna tulisset, ut, &c. 1. 7. Quid res, quid tempus, Velim ita fortuna tulisset, tu perspicies. pro Cecin. 75. Si tempus ita ferret, quid causa ferat, tu perspicies. pro Cecin. 75. Si ita tempus ferret. 5. 2. ret: id est, si ita opus esset. 15. Fam. 4. Si ita tempus ferret. 5. 2. Meæ enim rationes ita tulerunt. 10. 2. Si occasio tulerit. pro Qu. 57. Vereor, grauioribus vtar verbis, quam natura mea fert. pro Cec. 85. Hoc si vobis verius, quam mea consuetudo defendendū fert, videbitur, &c. ad Brut. 9. Grauius quam consuetudo tua ferebat. 1. Qu. Fr. 4. Ad me, ut tempora nostra, non ut amor tuus fert, verè perscribere. pro Clu. 108. Ut atas illa fert. de Som. 1. 1. Natura fert, ut, &c. id est, natura comparatum est. 2. con. Rul. 76. Si ita commodum vestrum fert. pro Pomp. 70. Si vestra voluntas ferat. I. P. 5. Ita existimabam tempora resp. ferre. *Reparo* pro Planc. 92. Ego fructus ex repub. magna acerbitate permixtos tuli. 4. Att. 14. Ne diutius pendes, palma tute permixtos tuli. 4. Att. 14. Qui ab eo partem prædæ tulerunt. 1. 19. Cum ipse à me quoque id responsum tulisset. 2. de Orat. 280. Cum ipse Consul esset factus, ille repulsam tulisset: id est, præteritus esset. de Clar. 183. Ex his Cotta & P. Sulpitius cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt. 2. Att. 3. Cætera si reprehenderis, non feres tacitum.

Affero, do. pro S. R. 30. Hanc conditionem misero ferunt. 1. Fa. 9. Cum ea contentio mihi magnum foris fructum tulisset. 7. Att. 25. Non quia rectum esset, fed quod multo rectius fuit, id mihi fraudem tulit. 8. 1. Quemcumque fors tulerit casum, subeam de Clar. 45. Hæc ætas primum Athenis oratorem propè perfectum tulit. *Leges.* FAMOSVS.

Celebro, laudo, extollo. 7. Att. 1. 10. Fam. 26. Quibus te omnes in cœlum iure & verè ferunt. Orat. 139. Sæpe supra feret, quam fieri possit. id est, effert.

Obiuro, consequor pro S. R. 45. Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberet. *Ferre tribum ferre cœturiam, prærogatiuam, ferre suffragia dicitur, qui tribum, vel centuriam habuit: sibi suffragantem.* pro Pl. 49. An tandem vna centuria prærogatiua tantum habet autoritatis, ut nemo vnquam prior eam tulerit, quin renunciatus sit: id est, quasi abstulerit. pro Planc. 53. Dubitatis, inquit, quin coitio facta sit? cum tribus plerisque cum Plotio tulerit Plancius: an vna fieri potuerunt, si vna tribus non tulissent: at nonnullis punctis penè toridem, &c. 2. A. 4. Aut tum cum es factus, vnam tribum sine Curione ferre potuisses? pro Planc. 54. Questus es plures te testes habere de Volicinia, quam quot in ea tribu puncta tuleris. ibid. Aut te ne gratuita quidem eorum suffragia tulisse. pro Q. R. 53. Cognitor si fuisset tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum.

Dico, prædico. 3. de Na. 57. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. 1. de Orat. 45. Hominem, ut ferebant, acerrimum.

Attribuo, ascribo. 8. Fa. 4. Ferre aliquid expensum alicui. *Leges.* ACCEPTVS.

Gigno, profero, pario, produco. 2. de Leg. 67. Terra fruges fert.

ADVERB. Abiectè casum temporum, 3. Phil. Acerbè. (leniter. pro Cæl. Acerbius, fortiter iniuriam temporum, latè, moderatè humana, moderatè quicquid venerit, placatè humana, placatiùs, remissius, sapienter fortunam temporum, 6. Fam. Acerbissimè, grauitèr sapientiam, pro Mur. Acerbissimè diffidium, facile, sultè intempericem, 4. Att. Aegrè, aptè, moderatiùs, modicè, quietè, 4. Tusc. Eque fortunam aduersam, lenitiùs, pulcherrimè fortunam, tolerantèr, 4. Fam. Apertiùs dolorem, modicè voluntates populi, obuiam sese, pro Planc. Apertiùs, mirabiliter aliquem, 14. Att. Atrociter, pro Mil. Clam sententiam, diutius improbitatem, pro Clu. Clementer, negligenter, 6. Attic. Constantèr, humanè morbos, placidè, sedatè, tolerantèr, 2. Tusc. Continentèr, 1. de Nat. De integro leges, vitiosè, 5. Phil. Difficiliùs otium, laborem, faciliè frequentiam, 12. Attic. Diutiùs, nominatim de aliquo, nominatim legem de capite, omninò pœnam, pro Dom. Diutiùs aliquem, molliùs, ad Brut. Diutiùs flagitia, 2. Phil. Diutiùs non desiderium, 10. Phil. Egregiè, fortiùs quemuis euentum, obscure, 9. Att. faciliè egestatem, indignè, pro S. R. Faciliè primas, modicè malum, de Cl. faciliè senectutem, facillimè ætatem ingrauescentem, fortiter casum, modestè, rectè, de Senec. Faciliè, non desiderium, grauius res aduersas, molestè oburgari, de Amic. Faciliùs, grauiùs luctum, humanè, moderatè, sapienter, tranquillè, 3. Tusc. Familiariè mortem, sapienter casus, 2. de Or. Fortiter, 5. de Finib. Fortiter cruciatus, 2. Cat. Fortiter iniuriam, immoderatiùs casum inmoderatum, 5. Fam. Fortius, 11. Attic. Grauitèr, nominatim ad populum de aliquo, pro Corn. Grauiùs, 4. Acad. Grauiùs, pro Sest. Honestiùs, lenitè, permolestè, 2. Att. Humanitèr, molestè, valdè grauitèr, 1. Attic. Iamdudum, pro Syll. Immoderatè, 11. Offic. Insolentèr, latè extinguit aliquem, 9. Phil. Leuissimè, de Pro. Leuitèr, pro Q. Ros. Com. Leuiùs, de Arusp. Leuissimè, molestiùs, 3. ad Q. Fr. Libenter dolores, 3. Cat. Leuitèr iniurias mediocriter, 5. Ver. Libenter, repulsam, submolestè, 5.

At. Moderatè copiam, 2. con. Rull. Moderatè querelam, 8. Phil. Moderatiùs casum, pergrauièr, 9. Fam. Molestè omninò In Pifo. Mollitèr, 2. de Finib. Pariter opem, Anteq. ir. Pariter, molestè cum aliquo. 7. Ver. Patientèr, 1. Phil. Patientiùs potentiam, sanè, molestè, 1. Fam. Perniciosè, legem, 2. Off. Placidè, tacitè, iniurias, 4. Ver. Quam humanissimè perueritatem, 2. ad Qu. Frat. Quam leuissimè molestiam, 5. Fam. Planè, molestè, 3. Fa. Planè non desiderium, 16. Fam. Tolerabiliùs igniculum desiderij, 15. Fam. Verè in cœlum, 10. Fam.

FEROR. pro Arch. 2. 1. Quorum ingenij hæc feruntur, ab his populi Rom. fama celebratur. de Cla. 27. Eius scripta quædam feruntur. 1. de Orat. 45. Ut temporibus illis ferebatur. Ibid. 49. Si ornate locutus est, sicut feritur, & mihi videtur, Physicus ille Democritus. Or. 97. Ferri magno cursu & sonitu. ibid. Rapide ferri. Ibid. 128. Ne infinitè feratur, ut flumen, oratio. pro Qu. 38. Qui vsque eò feruet ferturque auaritia, ut, &c. pro Cl. 199. Quam cæcam crudelitè & fcelere ferri videtis. pro C. Corn. 1. Cum ea lex feratur. ibidem. Lex quæ ex S. C. ferebatur.

ADVERB. Faciliùs oculos mentis, 3. de Ora. Incitatiùs orationem, 212. Infinitè orationem, ut flumen, 228. Rapide, Orat. Leniter, 4. Att. Obliquè, rectè, 1. de Fin. Sublimè, 1. Tusc. Vulgò, 2. de Rep.

Syntaxis. Hic non perdenda sunt hora. Caput integrum expendere perquire homonymiam. nihil est ferè non selectum. Scho. Quæ tamen ignorantur à vulgo, hos esse puto vsus politissimos, ut opinio, coniecturas, spes fert, ut opinor, conyicio, spero. Tèpus, causa, res, fert, & istiusmodi alia significant, quod dicunt rudiores, Tempus, res non permittit, nõ exigit, postulat, ferre tribum, centuriam, suffragia, dicitur is, qui tribum, centuriam, suffragantè habet, quod more nostro diceremus vnus tribus nomen, aut vocem habere. Suffragiù ferre, id est, suffragari: ferre repulsam, id est, reijci in petitione magistratus: fero, id est, aufero. ferre legem: quod barbari dicunt, facere statutum aut legem. Sic ferre: aut ad populum ferre: pro proponere aliquid populo, aut rogare sententiam ferre, pro, præscribere.

FEROCIA, ferocitas. de Sen. 33. Infirmas puerorum est, ferocia iuuenum. de Ar. 1. Omnem impetum gladiatoris ferociamque compressi. 2. con. Rul. 95. Quos illorum animos quos imperus, quam ferociam fore putatis: Ibid. 90. Illa Campana arrogantia, atque intoleranda ferocia. 5. de Rep. Qui comperit eius vim & effrenatam ferociam.

ADIVNCT. Effrenata, 5. de Rep. Intoleranda, 2. con. Rull.

FEROCITAS, ferocis. 2. Offic. 40. Lælius ferocitatem Viriati repressit. I. V. 2. Ut ferocitatem istam tuam cõprimerem, & audaciam fragerem pro Deiot. 15. Cuius tantæ ferocitatis victorem orbis terrarum non ex timescere: pro Mar. 16. Ferocitatem victoriæ extimescens. 2. de Diu. 82. Ferocitas Troianorum.

ADIVNCT. Tanta, pro Deiot.

FEROCITER, superbè. pro Plan. 33. Maledicta in aliquem asperè & ferociter & liberè dicta. 2. Q. Fr. 12. Cn. noster Lamia multo ferocius.

FEROX, vehemens. 10. Att. 13. Non facit indulgentia mendacem, aut auarum, aut non amantem fuorum, ferocem fortasse ac arrogantem & infestum facit. I. V. 4. Nimiùm es vehemens feròxque natura. 4. Fam. 9. Victoria reddidit hominem ferociorem impotentiorèmq.

Syntaxis communis. Impetus & ferocia. Animi impetus, ferocia hostium. Arrogantia, intoleranda ferocia. Ferociam frangere, comprimere, reprimere. Asperè, ferociter, ac liberè dicere. Ferox, arrogans, infestus. Vehemens ac ferox ac impotens.

FERRAMENTA, ferrea instrumenta. 3. C. 10. Cethegis dixit se bonorum ferramentorum studiosum fuisse. id est, gladiatorum & scæcarum pro Syl. 55. Sed tamen munere feruili, obtulit sese ad ferramenta prospicienda. Top. 59. Ut materia: ferramenta. 1. de N. 19. Quæ ferramenta: qui vectes?

ADIVNCT. Bona, 3. Cat.

FERREVS, durus. 1. Q. Fr. 3. Quem ego ferus ac ferreus è complexu dimisi meo. 13. Att. 29. O te ferreum, qui illius periculis non moueris. 4. C. 3. Nec tamen ego sum ille ferus, qui, &c. 7. V. 120. Durus, ferreus, inhumanus. de Amic. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram, & quasi ferream esse quandam volunt.

Impudens. I. P. 63. Ferreum os.

Syntaxis. Homo ferus & ferreus. Durus, ferreus, inhumanus. *FERRVM, metalli genus durissimum.* 2. de Leg. 45. Iam æs atque ferrum duelli instrumenta sunt, non fani. 2. de Nat. 151. Nos è terræ cauernis ferrum illud elicimus, rem ad colendos agros necessariam.

Arma, gladius. 11. A. 37. Antonius patriæ igni ferroque minitatur. pro Cec. 25. In aliquem aduenientem cum ferro inuadere. Ibid. 41. Homines instructi & certis locis cū ferro collocari. pro S. R. 90. Quis ibi non est vulneratus ferro Phrygio: id est, Romano & ciuili nam à Phrygiis. suis Troianis oriundi: sunt Romani: vel ferro Phrygio: id est, feruili: propterea quòd Marius feruilia ad libertatem vocauit, ut eorum manu contra Syllanos vteretur. 6. V. 121. Forum & iurisdictionem cum ferro & armis conferatis. 3. de Nat. 81. Qu. Varius Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat.

ADIVNCT.

† A D I V N C T. Ciuilis, de Or. Impium, pro Plan.

F E R T I L I S, *ferox, fecundus, uber, frugifer, fructuosus, optimus, opimus, fertus*, pro Pomp. 14. Asia opima est & fertilis, vt & vbertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pationis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. 2. de Nat. 131. Proferre possum multos fertiles agros, alios aliorum fructuum. 1. Offi. 48. Imitari agros fertiles, qui multo plus afferunt, quam acceperunt. 1. de Diuin. 94. Qui agros saluberrimos, maximèque fertiles incolunt, pro Dom. 25. Syria opima & fertilis. 5. V. 120. Agri lati & fertiles. 2. con. Rull. 50. Agri opimi & fertiles. Ibid. 44. Agri iucundi & fertiles.

† A D V E R B. Maximè, 1. de Diu.

F E R T I L I T A S, *vbertas agrorum, abundantia, rerum omnium, bonitas agrorum, fecunditas*. 1. de Diu. 131. Quæ sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura. 5. Tul. 36. Fertilitas barbara.

† A D I V N C. Barbara, 5. Tulc.

† Syntaxis. *Asia opima & fertilis*.

F E R T V S. Orat. 163. Frugifera & ferta arua Asia tenet. Poëta.

F E R V E N S. 3. V. 67. Aqua denique feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur. 1. Offi. 46. Fortis animus, in homine non perfecto nec sapiente feruentior plerumque est: id est, vehemētius, impotentius.

F E R V E N T E R, *vehementer*. 8. Fa. 8. De damnatione feruenter loqui est ceptum. Ibid. 6.

F E R V E O, *abulso*. 3. de Orat. 155. Feruet æstu pelagus. pro Qu. 38. Qui vsque eò feruet, ferturque auaritia, vt, &c.

† Syntaxis. *Feruere ac ferri auaritia*.

F E R V I D V S, *ardens*. (Frigus. 2. de Nat. 27. Natura ignis tota feruida est, & aliis naturis vitalem impertit calorem. de Cl. 241. Feruidum quoddam, & petulans, & furiosum genus dicendi. ibidem. Feruida oratio. de Cl. 108. Appij volubilis, sed paulò feruidior erat oratio.

† Syntaxis. *Oratio furiosa, petulans & feruida*.

F E R V O R, *ardor, calor, æstus*. 2. de Na. 30. Mundi feruor ille purior perucidiorque. 1. de Orat. 220. Iracundia est feruor mentis. de Sen. 45. Sed erat quidam feruor ætatis: quo progrediente, &c. de Pro. 31. Feruor maris.

† A D I V N C T. Purior, perucidior, nobiliorque multò, ob easque causas aptior ad sensus commouendos. 2. de Nat.

† Syntaxis. *Mundi feruor perucidus: id est, ignis. Ira mentis feruor*.

F E R V S, *immanis, immanis, ferus, barbarus*. (Mitis, mansuetus, cicur. 2. de Nat. 99. Varia genera bestiarum, vel cicurum, vel ferarum. Ibidem 161. Immanis & fera bellua. 4. V. 51. Hostis nimium ferus & immanis. 1. de Leg. 24. Gens immanis atque fera. 8. At. 11. Gentes feras armatas in Italiam adducere. pro S. R. 74. Homo ferus & igrestis. 1. de Or. 33. Fera agrestisque vita. pro S. R. 38. Mores ferus, immanemque naturam alicuius ostendere. 2. A. 23. Quæro, cur tam subito mansuetus in Senatu fuerit, cum in edictis tam fuisset ferus? 1. Qu. Fr. 3. Quem ego ferus ac ferreus est complexu dimisi meo. de Am. 83. Quod si hoc apparet in bestis volucibus, natanibus, cicuribus, feris, primum se vt ipsa diligant. 1. Tul. 30. Nulla gens tam fera, nulla omnium tam immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio. 1. de Inu. 2. Ex feris & immanibus mites reddere & mansuetos.

† Syntaxis. *Immanis ac ferus: & contra. Immanis ac ferus. Ferus & agrestis. Mores feris, & immanis natura. Ferus ac ferreus*.

F E S S V S, *defessus, languens de via*. 15. At. 9. Plorando fessus sum. pro Pl. 26. Fessus inedia fluctibusque. 1. Ac. 1. & de Som. 1. Et nisi de via fessus esset, continuò ad nos venturum fuisse.

F E S T I N A N S. 9. A. 6. At ille properans festinansque, &c. 6. At. 4. Hæc festinans scripti.

F E S T I N A N T E R, *festinans, properans, omni festinatione*. 3. Att. 7. Pridie Cal. Maij Brundusij proficiens festinanter. 5. de Fin. 77. Nimum festinanter facere aliquid.

F E S T I N A T I O, *properatio*. 3. A. 2. Mea autem festinatio non solum victoria auida est, sed etiam celeritatis. 14. P. 5. Ne deorum immortalium beneficium festinatione præripuisse videamur. 12. Fa. 25. At inde ventis remisque in patriam omni festinatione properavi. 5. 12. Tamen ignoscas velim huic festinationi meæ. 5. Att. 14. Habes epistolam plenam festinationis & pulueris. pro S. R. 97. Quid hæc tanta celeritas festinatioque significat? 1. Offi. 131. Aut ne in festinationibus suscipiamus nimias celeritates. 13. At. 1. Cuius festinationem mihi tollis, quoniam de ætate polliceris, vel potius recipis. 3. de Or. 209. Tempus festinationis, an otij.

† A D I V N C. Ambitiosa, præopera, 10. Fam. Auida victoria, 3. Philip. F E S T I N O, *propero, maturo, celero, accelero*. 6. At. 2. Sed lucet, vrget turba, festinat Philogenes. 12. Fam. 22. Plura scripsissem, nisi tui festinarent. 16. 9. Solent naturæ festinare quæstus sui causa. 1. A. 3. Ad singulare Antonij factum festinat oratio. 2. 47. Ad reliqua enim festinat animus.

† A D V E R B. Valde, 15. Att.

† Syntaxis. *Properare & festinare. Festinans scripsit. Ventis remisque festinanter properare. Festinationis plena epistola. In festinatione celeritates suscipere. Festinatio, pro animi ardore. Festinat animus, oratio*.

F E S T I N V S, *properans*. 9. Attic. 11. Festino enim simillimus de curro, &c. || Forè legendum festiuo, cum Lamb.

F E S T I V E, *bellè, aptè*. pro Deiot. 19. At quàm festiuè crimen con-

textitur.

† Cum primis. 4. At. 13. Soles enim tu hæc festiuè odorari.

† Exatè. 4. Ac. 92. Dialectica festiuè tradit elementa loquen-

di. 2. de Diu. 35. & 107. Festiuè dissoluere aliquid. 3. de Orat. 99.

2. Qu. Fr. 15. Bellè & festiuè dicere.

F E S T I V I T A S, *lepor, iucunditas*. 1. de Or. 243. Dicendi vis egregia, summa festiuitate & venustate coniuncta. 1. ad Her. 13. Nartas, splendor, concinnitudo in oratione. 2. de Orat. 2. 19. In illo genere perpetuæ festiuitatis ars non desideratur. 9. Fa. 15. Moriari, si præter te quenquæ reliquum habeo, in quo possum imaginem antiquæ & vernaculæ festiuitatis agnoscere, ad hoc le- (set) insolentius abutitur. 2. de Orat. 227. Nec enim imple- cior vnquam fuit, nec apud populum grauior oratio, quam hu- contra collegam in censura nuper, nec lepore, & festiuitate conditor.

† A D I V N C T. Antiqua, & vernacula, 9. Fa. Multa, 1. de Inu. Perpetua, 2. de Or. Summa, 1. de Or.

F E S T I V V S, *lepidus, facetus, venustus*. 1. At. 9. Puer festiuus Anagnosles noster decesserat. 2. de Orat. 277. & 5. A. 13. Egilius festiuus homo. pro Flac. 91. Nunc denique materculæ iuæ festiuus filius.

† Egregius, eximius, magnus. 6. V. 49. Festiuum acroama. 2. Att. 6. Itaq; libris me delecto, quorum habeo Antij festiuam copiam. Par. 5. Nonne igitur sunt ista festiua? &c.

† Syntaxis. *Festiue moliri ad malum. Festiue odorari aliquid. (ap- primè.) Festiue docere. (exatè.) Festiuitas hominis, orationis, narra- tionis. Festiua librorum copia*.

F E S T V S, *adiect. dies festus, feria, dies celebrandus, qui est in honore*.

† Festi multi, præsertim Poëta dixerunt: sed hoc vocabulo Cicero non est usus, neque festiuitas, pro Feris, aut festo die, apud quæquam Latinarum auctoritatem, quos imitari debemus, inuenitur, sed sermonis or- banitatem, & iucunditatem hoc vocabulo expresserunt. Hac. Schorus.

4. V. 154. Huius nomine dies festi agitantur pulchra illa Verrea, non quasi Marcellea, sed pro Marcellis, &c. 6. 107. Syracusani festos dies anniuersarios agunt. 4. 51. Marcellea tolluntur, quem illi diem festum, cum recentibus beneficiis M. Marcelli debi- tum reddebant, tum generi, nominis familiarum Marcellorum ma- xima voluntate tribuebant. pro Clu. 7. Quod facere ante nisi ludis publicis, aut festis diebus non solebat. 6. V. 151. Cum diem festum ludorum de fastis suis sustulissent, celeberrimum & san- ctissimum. ibid. Idem diem festum Verri nomine agerent pro Arch. 13. Celebrate dies festos ludorum. de Arch. 23. Dies illi pro festis penè funesti exiterunt. pro Sest. 131. Cum itinere to- to vrbes Italiæ dies festos agerent aduentus mei. I. P. 51. Quid dicam eos dies, qui quasi deorum immortalium festi atque lo- lennes sunt, aduentu meo reditque celebrati: pro Mil. 99. Omis- to Hetruriam festos, & actos & institutos dies. 2. Qu. Fr. 1. Sena- tus fuit frequentior, quam putabamus esse posse mense Decem- bri sub dies festos. 5. de Fin. 70. Quem Tyberina dissenso festo

illo die tanto gaudij effecit. || Part. 38. 1. de Inu. 40.

† Syn. *Agitare dies festos, agere, reddere, alicuius nomine celebrare. Festi dies, atque solennes. Festi, acti, & instituti dies. Est sub dies festos*.

F E S V L A E, *oppidum*. 2. C. 20. & 3. 14.

F E S V L A N V S. 2. C. 14. Fesulanus ager. 5. Att. 4.

F E X, *subsidiens purgamentum, verè: translatone, sentina, sordes, laves, eluuius*. 2. Q. Fr. 5. Perditißima atque infirma fex populi. 1. At. 13. Apud sordem vrbs & fecem. pro Fl. 18. Fex ciuitatis. 2. Acti. 11. Fex Romuli, de repu. Romana dicitur. 3. V. 99. Ex ea fece legatio- nis, quaestoriaque tuæ procurationis illa sunt nomina. 7. Fam. 32. Tanta fex est in vrbe, vt nihil sit tam ædè, quod non alicui venustum esse videatur. de Clar. 244. De fece haurire. * Incert.

De plebeia face fellulariorum.

† A D I V N C. Perditissima, atque infirma, 2. ad Q. Fr.

† Syntaxis. *Pulgus, fex populi infirma Sordes vrbs, ac fex, legationis fex, de munere loquitur. De fece haurire, id est, eruere*.

F I B E R, *Castor*. pro M. Scäu. Fibri redimunt se ea parte corporis, propter quàm maximè expetuntur.

F I B R A, *fibre sunt velut capilli in extis animalium, in radicibus stirpium, & in aliis rebus*. 1. de Diu. 16. Quid fissum in extis, quid fib- era valeat, accipio. 3. Tulc. 13. Non solum ramos amputare, sed etiam radicem fibras euellere. de Sen. 51. Viriditas herbescens, quæ nixa fibris stirpium sensim adolefcit.

F I B R E N V S, *fluuius*. 2. de Leg. 1.

F I C T E, *simulatè*. (Verè. pro Do. 77. Maiores nostri qui non fide & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt. 3. Fa. 12. Fi- ctè reconciliata gratia. 1. Q. Fr. 110. Fictè & simulatè loqui.

† Syntaxis. *Fictè & fallaciter. Fictè & simulatè*.

F I C T I L I S, *ex terra, vel ex alia materia fictus*. 1. de N. 71. Hoc in- telligerem quale esset, si id in cereis fingeretur aut fictilibus fi- guris. 6. Attic. 1. Quid te in vasis fictilibus appositurum putem?

Parad.

Par. 7. Fictus vna. 1. de D. 17. Summanus, qui tum erat fictilis.
FICTOR, qui signa ex are vel alia quapum materia fabricat. 1. de
 Nar. 82. Deos ea facie nominamus, qua pictores fictoresque volue-
 runt. 3. Ut faber, cum quid edificaturus est, non ipse facit mate-
 riam, sed ea vitur quæ sit parata, fictorque item cera: sic.
FICTRIX, Ibid. 91. Diuina prouidentia fictrix & moderatrix
 materrix.

FICTVS, commentitius simulatus, adumbratus. (Vetus, voluntari-
 rius. pro Mur. 28. Quæ tota ex rebus fictis commentitii (q; con-
 trariet. 2. de Na. 70. Commentitij & ficti dei. 3. Offic. 39. Ficta &
 commenticia fabula. de Am. 79. Res fictæ & adubræ. pro Cec.
 14. Fictio officio & simulata sedulitate. pro Q. 56. Hæc causa à te
 per summam fraudem & malitiam ficta est. *Frag. ep. Ficta dona.
 ¶ **Formatus**. I. P. 59. Hic homulus ex argillo & luto fictus. 1.
 Tusc. 66. Nihil est in animis, quod ex terra natum aut fictum
 esse videatur. 1. de Or. 115. Quidam sunt ita habiles, &c. vt non
 nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur.

† **ADVERB.** Aperte, 2. de Diu. Insidiose, pro Mil. Nefarie, in Pifo. Pue-
 riliter, 1. de Fin.

¶ **Syntaxis.** Fictum & commentitium: & contra, Fictum & adum-
 bratum. Fictum & simulatum.

FICULENSIS. 12. At. 33. Ficulense suburbantum.
FICVS, pomum fici. pro Fl. 41. Homini Phrygi, qui arborem fici
 nunquam viderat, ficinam ficorum obiecit. de Sen. 52. Terra
 quæ ex fici tantulo grano, tantos trunco ramosque procreat.
 *3. Oecon. Oleum, ficum, poma, non habet.

FICVS, arbor, fici. 2. de Orat. 278. Quo in genere est illud Siculi:
 cui cum familiaris quidam quæreretur, quod diceret, vxorem
 suam suspensisse se de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex ista
 arbore, quos feram furculos.

FIDELIA, vas samium ad plurimos usus. 7. Fam. 29. Duos parietes
 de eadem fidelia dealbare.

FIDELIS, fide præditus, qui fidem suam præstat. ad Br. 16. Sunt fide-
 lissima & maxima auxilia Gallorum. 1. Qu. Fr. 1. 23. Græcorum
 familiaritates parum fideles sunt. pro Milo. 76. Appius homo
 mihi coniunctus fidelissima gratia. pro Font. 3. Massilienses for-
 tissimi & fidelissimi socij. de Am. 54. Amicitia fidelis. pro Cæl.
 14. Firmus & fidelis amicus. 1. A. 34. Deiotarus fidelis populo
 Romano. de Ar. 29. Deiotarus, quem vnum habemus in orbe
 terrarum fidelissimum hunc imperio. 2. con. Rul. 5. Fidele con-
 siliū deliberanti dare. pro Cluen. 85. Minus fidele consiliū
 alicui dare. pro Mil. 29. Seruus, qui animo fideli in dominum
 est. 1. Qu. Fr. 1. 14. Seruus egregie fidelis. pro S. R. 112. Nemo
 credit, nisi ei quem fidelem putat. pro Cec. 14. Magis opportu-
 na opera nonnunquam quam aliquando fideli. 1. Qu. Fr. 3. Con-
 iunx fidelissimos. 16. Fam. 17. Sed heus tu, ægrov esse meorum
 scriptorum soles, vnde illud tam ἀνορον, valetudini fideliter
 inferuendo: vnde in istum locum fideliter venit, cui verbo do-
 miciliū est proprium in officio, migrationes in alienū multæ:
 nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici po-
 test, vt sit (quomodo Theophrasto placet) verecūda translatio.

¶ **Syntaxis.** Seruus egregie fidelis. Ager fidelis.

FIDELITAS, fidelis ornamentum. 15. Fam. 20. Aclapponis me-
 dicitum consuetudo mihi iucunda fuit, tum etiam ars quam
 sum expertus in valetudine meorum: in qua mihi tum ipsa
 scientia, tum etiam fidelitate benevolentiaque satisfacit. pro
 Plane. 71. Vita mea, quæ amicorum fidelitate conseruata est. 12.
 A. 22. Vbi me non solum amicorum fidelitas, sed etiam vniuer-
 se ciuitatis oculi custodiunt. 9. Att. 20. fortuna perutilis eius &
 opera & fidelitas esset. 1. Qu. Fr. 2. Fidelitatem alicuius sum-
 mam. 10. Fam. 17. Non illi erga patriam fidelitas defuit. 16. 12.
 Quo tempore ego maximè oberam & fidelitatem desideravi
 tuam. 13. 16. Et is, vt opinor, tibi in Alexandrino bello quatum
 studio & fidelitate consequi potuit, non defuit.

† **ADIVNCT.** Perutilis, 9. Att. Summa, 1. ad Q. Frat.

¶ **Syntaxis.** Opera & fidelitas amicorum. Studium & fidelitas.

FIDELITER. 16. Fam. 17. Lege, FIDELIS. 15. Att. 20. Mer-
 cedes prædiorum, quæ si fideliter Ciceroni curabuntur, nihil ei
 deerit. 1. Offic. 92. Viuere multipliciter, fideliter, vitæque homi-
 num amicè.

FIDENS, vrbis Latinorum mediterranea. 2. con. Rul. 95. A. 4.

FIDENS, audens. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fidens: nam
 confidens mala consuetudine loquendi, in vitio ponitur. 1. Off.
 81. Animus prudentia consilioque fidens. 1. Tusc. 110. Fidenti
 animo, si ita res feret, gradietur ad mortem. 6. Att. 6. Puer bene
 sibi fidens.

Tum Calchas hac est fidenti voce locutus. 1. de Nat. 94. His ne
 fidentes somniis contra Pythagoram Platonemque dixistis? 7.
 Att. 7. Istum relinquendum puto, dubitantem magis quam fiden-
 tem rebus.

† **ADVERB.** Bene sibi, 6. Att.

¶ **Syntaxis.** Viuere fideliter, multipliciter. Vir bene sibi fidens. Fidenti
 voce loqui.

FIDENTER, audacter. (Diffidenter, dubitanter, timidè. 1. de N.

18. Tum Velleius fidenter sanè, vt solent isti, nihil tam verens
 quam ne dubitare aliqua de re videretur. 6. At. 1. Paulo vellem
 fidentius respondisses. 1. de Orat. 240. Tum ille fidenter homo
 peritissimus, confirmare ita se rem habere. 2. de Diu. 67. Timidè
 fortasse signifer euellebat, quod fidenter infixerat. 4. Acad. 24.
 Deinde quomodo suscipere aliquam rem, aut agere fidenter
 † audebit. 1. de Fin. 21.

FIDISSIME. 2. Fam. 26. Quæ mihi à te ad timorem fidissimè
 atque amantissimè proponuntur.

FIDENTIA, securitas, fiducia, confusio. (Diffidentia. 2. de Inu. 163.
 Fidentia est, per quam magnis & honestis in rebus multum i-
 pse animus in se fiducia certa cum spe collocavit. Ibid. 165. Au-
 dacia non contrarium est fidentia, sed appositum ac propin-
 quum: & tamen vitium est. 4. Tusc. 80. Et fidentia, id est, fir-
 ma animi confusio, scientia quædam est opinio grauis, non te-
 merè assentiens.

¶ **Syntaxis.** Fidissimè consulere. Fidenter aggredi, alloqui.

FIDES, constantia promissorum, Dea. 1. Offic. 23. Fundamentum iu-
 stitiæ est fides. id est, dictorum conuentorumque constantia &
 veritas. Ibid. Credamurque, quia fiat quod dictum est, appellatum
 fidem. Par. 78. Fides est iustitia in rebus creditis. 1. Offic. 104. O
 Fides alma, apta pennis, & iusurandum Iouis: qui igitur iusu-
 randum violat, is fidem violat, quam in Capitolio vicinam Iou-
 is Op. Max maiores nostri esse voluerunt. 3. 106. Fregit is fide-
 m? neque dedi, neque do fidem infideli cuiquam. Ibidem.
 Nullam esse fidem, quæ infideli data sit. Ibid. 70. Quæ Scæuola
 fidei bonæ nomen existimabat manare latius, idque versari in
 tutelis, fiduciis, mandatis, rebus emptis, venditis, conductis, lo-
 catis. Top. 66. Bona fide. (Dolo malo. 3. de Na. 74. Iudicia de fide
 mala, & iudicium de dolo malo. 3. Offic. 70. Vt ne propter te fi-
 dem tuam captus fraudatús sim. de Arusp. 36. Fidem iusu-
 randumque negligere. pro Dom. 66. Gabinius fregit fœdus. (Pis-
 to in fide mansit. pro Flac. 9. Testimoniorum fidem & religio-
 nem nunquam ista natio coluit. pro Qu. R. 45. Fides & religio
 iudicis in Vat. 15. Tum quæro, seruari in eo fidem, &c. pro
 Cor. 12. Græci voluerunt religione videri potius quam veritate,
 fidem esse constrictam. 4. Att. 16. O constantiam promissi-
 & fidem miram. pro Flac. 102. Tua fides optima & spectatissima.
 7. V. 152. Cui supplici non illa dextera fidem porrexit. 2. C.
 25. Hinc fides pugnat, illinc fraudatio. Ibid. 10. Res eos iam pri-
 dem, fides deficere nuper cœpit. 2. de Fin. 65. Dare fidem alicui.
 Ibid. Cum Regulis propter fidem quæ dederat hosti, ex patria
 Carthaginem reuertisset. 1. Offic. 39. Regulus ad supplicium re-
 dire maluit, quam fidem hosti datam fallere. pro Rab. 28. Si fi-
 des Saturnino data est, non eam Rabirius, sed C. Marius dedit:
 idemque violauit, si in fide non stetit. 1. Fam. 9. Melius in hac
 mentem impulit Pompeij fides, quam de me Casari dederat, &
 fratris mei, quam Pompeio. 2. Att. 22. Cum Pompeius diceret se
 fidem recepisse de me, hanc si ille non seruaret, ita laturam, vt,
 &c. pro S. R. 110. Istius fide, ac potius perfidia deceptus sum. pro
 Qu. R. 16. Perfidiosum & nefarium est, fidem frangere pro S. R.
 111. Qui fidem violat, oppugnat omnium commune præsidium.
 de Clar. 89. Lusitani contra interpositam fidem interfecti. 2. At.
 24. Postulare fidem publicam. 3. C. 8. Fidem ei publicam iussu
 Senatus dedi. pro Ar. 9. Gabinij leuitas & calamitas omnium
 tabularum fidem resignauit. pro Pom. 19. Romæ solutione im-
 pedita fidem concidisse. pro R. P. 4. Fide sustentare amicos. 2. de
 Diu. 78. Virtus, quæ verat spectare fortunam, dum præstetur
 fides. 16. Att. 7. Nihil debet qui consilium dat, præstare præter
 fidem. 5. 21. Vt ei fidem meam præstarem. 1. Fam. 7. Si rex ami-
 cis tuis, qui pecunias ei credidissent, fidem suam præstitisset.
 Top. 42. Qui fiduciam accepit, debet fidem præstare. pro S. R.
 144. Is tibi optima fide sua omnia concessit. 6. Att. 1. Ex fide bona
 multa. 2. C. 18. Aliquid de possessione detrahere, & fidem re-
 quirere: id est, præstare, vel liberare. 12. A. 27. Non tenuit omnino
 colloquium illud fidem, à vi tamen, &c. 1. Fam. 5. Meam erga te
 fidem & benevolentiam expertus es. 5. V. 144. Aliquando desi-
 nat ea se putare emere, quæ ipse semper habuit venalia, fidem,
 iusurandum, &c. pro C. Corn. 1. Interposita fide per tres legatos
 reuerterunt. Frag. epist. Tu si meam fidem præstiteris. de Amic.
 * Vt eorum probetur fides.

¶ **Fide se abducere, id est, liberare & eximere fidem liberare: id est,
 promisso satis facere. Fidem præstare, id est, seruare.** pro Fl. 83. Vt à fi-
 de se abduceret. Ibid. 46. Heraclides Hermippum percussit,
 &c. nam eius fide sumpsit à Fusij. ibidem. Hermippus Fusis
 satisfacit, & fidem suam liberat. 12. Famil. 7. Quod autem
 in Senatu pluribus verbis disserui, in eo velim fidem meam
 liberares.

¶ **Autoritas, confirmatio, quæ ab Arist. in Rhet. π' 515 dicitur.** Par. 8.
 Quoniam de fide respondisti, volo audire de motu. Ibid. Fides
 est firma opinio. Hic vides, lector, fidem pro persuasionē positam esse:
 nam quid est aliud persuasio, quam firma opinio? hac enim illa est seu
 fides, seu persuasio, seu firma opinio, quæ in auditoris animo gignitur &
 creatur oratione, hac in oratore ipso, aut eius oratione ratio est rei du-
 bie faciēs fidem in auditore: si admittitur, persuasio appellatur. Ibid. 9.

Name est in proposito finis, fides; in causa, & fides & motus. 2. con. Rul. 22. Fac fidem te nihil nisi populi utilitatem querere. 9. At. 10. Et tibi fidem faciemus, nos ea suadere, quæ tibi putemus esse utilia. Topic. 8. Argumentum est ratio rei dubiæ fidem faciens. Par. 31. Narratio est fundamentum constituendæ fidei. 7. At. 8. An mihi nutus non faceret fidem? 16. 5. & 8. Quod nisi mihi fidem fecisset, non fecissem id quod dicturus sum. 4. Acad. 19. Multaque facimus vsque eò, dum aspectus fidem faciat sui iudicij. de Cla. 189. Probat, fidem faciat oratio. 3. C. 4. Quoniam minorem fidem faceret oratio mea. I. P. 59. Non facies fidem scilicet, eum hæc disputabis? Habere fidem alicui, & c. id est, credere. (Derogare fidem, & c. 5. Fam. 20. 7. 18. 4. Acad. 88. 7. V. 147. & 4. V. 131. Tibi maximam fidem rerum suarum habet. 13. Att. 36. Fidem alicui habendam non esse. 1. de Inu. Habere fidem orationi alicuius. 6. Fa. 6. Quare debet habere fidem nostra prædictio. 8. At. 3. Considerandum est, quanta Cæsari fides sit habenda. 4. Acad. 58. Quæ fidem nullam habebunt, sublata veri & falsi nota. 2. Offic. 33. Nam & his fidem habemus, quos plus intelligere, quam nos, arbitramur. pro Fl. 21. Nunc verò quam auctoritatem, aut quam fidem habere possunt? 1. Fam. 1. Si esset in iis fides, in quibus summa esse debebat, non laboraremus. 2. de Diu. 122. Infanorum visus fides non est habenda. 1. 5. Dicæarchus iisdem rebus fidem tribuit. 2. 113. Nec auctoritatem, nec fidem rebus commentitiis adiungere debemus. pro Syl. 10. Tribuere fidem testimonio alicuius. 2. de Orat. 156. Suspicio artificij imminuit & Oratoris auctoritatem, & orationis fidem. Orat. 120. Hoc & auctoritatem orationi affert, & fidem. pro Fon. 13. Suspicio inimicitiarum derogat fidem in testimonio dicendo. pro Qu. R. 44. Si iam tibi deliberatum est, quibus abroges fidem iurifurandi, responde. 4. Acad. 36. Quia his visis, inter quæ nihil interest, æquabiliter omnibus abrogatur fides. 15. Attic. 25. Infirmare fidem alicui. 1. de Finib. 71. Si tota oratio nostra omnem sibi fidem sensibus confirmat, id est, incorruptis atque integris testibus.

¶ *Tutela, patrociniū, defensio, clientela.* Recipere in fidem aut esse in fide, ij dicebantur, qui se alicui commiserunt, aut dederunt: qui autem se committebant, clientes dicebantur, recipientes, patroni, nostro more, appellamus tutelam, Galli, tutele. Sed esse in tutela est pupillorum, in fide aut clientela victorum aut qui presidio alicuius egent. Sic ergo Cicero pro Font. 30. At ita vt commissus sit fidei, permixtus potestati. 1. Offic. 124. Iura fidei magistratum commissa sunt. 13. Fa. 65. Ea societas vniuersa in mea fide est. pro Plan. 97. Municipia, quæ in fide mea erant. pro Ar. 31. Peto è vobis, vt eum in vestram accipiatis fidem. 15. Att. 15. Recipere aliquem in fidem suam, & eum commendatum habere. pro S. R. 93. Esse in fide & clientela alicuius. Ibidem 106. Conferre se in fidem & clientelam alicuius. 1. Offic. 35. Qui nationes deuictas bello in fidem cepisset. 6. Att. 1. Ciuitatem in Caronis fide locatam funditus perdidisset.

† *ADIVNCT.* Alma apta pennis, bona melior, salua, 3. Offic. Certa, 8. Fam. Communis, 1. ad Q. Frat. Egregia, & singularis, pro Planc. Grandissima, pro Lig. Incredibilis, publica, pro Sest. Infirmior, singularis, ac diuina, incredibilis, pro Mil. Insignis, mira, 4. Att. Iucunda auditu, 2. de Orat. Magna, mala, 3. de Nat. Maior, 6. Phil. Maxima, Part. Minor, 5. Fa. Optima, 9. Att. Optima, & spectatissima, pro Fla. Præstans, ac singularis, 3. Fam. Prompta, pro Cec. Sancta testimoniorum, pro Font. Sanctissima, 5. Verr. Singularis, 1. Famil. Singularis ac propè incredibilis, 13. Fam. Summa, de Am. Venalis, 4. Ver. Vicaria operæ nostræ, pro S. R.

¶ *Syntaxis.* In fide manere. Fidem seruare, præstare. Fide se abducere. Fide aliquem liberare. Fidem alicui facere dubia rei. Alicui fidem habere, tribuere. Fidem minuere, adungere, derogare, infirmare. Committere se fidei alicuius. Esse in fide alicuius. Recipere aliquem in fidem suam, & eum commendatum habere. In fidem & clientelam alicuius se conferre. Capere populos in fidem, Ciuitas in fide alicuius locata.

¶ *FIDES, LYRA.* 2. de Diu. 33. Iam nervos in fidibus aliis pulsus resonare alios. 2. de Leg. 39. Seuera illa Lacedæmon nervos iussit, quod plures quam septem haberet in Timothei fidibus, inde demi. de Sen. 26. Dicebant enim fidibus antiqui. 3. de Ora. 214. Omnes voces vnerui in fidibus ita sonant, vt à motu animæ sunt pulsæ. Ibid. 195. Vt epularum solennium fides, & tibiæ indicant. de Clar. 199. Ex neruorum sono in fidibus quàm scienter ij pulsi sint, intelligi potest. 1. Tusc. 4. Epaminondas fidibus præclare cecinisse dicitur. in Arat. Cecidit clara fides Cyllenia. 4. de Fin. 71. Vt in fidibus plurimis, si nulla earum ita contenta numeris sit, vt contentum habere possit, omnes æquè incontentæ sunt. ibid. Æquè enim contigit omnibus fidibus, vt incontentæ sint: illud non continuo, vt æquè incontentæ. 5. Tusc. 113. Cum fidibus vteretur. Hortens. Ponendæ sunt fides & tibiæ.

† *ADIVNCT.* Contentæ. (in contentæ, plurimæ, 4. de Fin.

¶ *FIDICEN, qui LYRA canit, LYRICUS.* 3. de Nat. 22. Mundum fidicinem etiam esse & tibicinem, 9. Fa. 22. Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen.

† *ADIVNCT.* Nobilissimus, 9. Fam.

¶ *FIDICULA, parua LYRA.* 2. de N. 22. Fidicula numerosè sonantes & tibiæ modulatè canentes.

¶ *Syntax.* Discere fidibus & canere. Voces & nerui in fidibus sonantes. Fides numeris contenta, & incontenta.

¶ *FIDUCIA, spes certa.* 2. Qu. Fr. 11. Nihil est quod posthac autem nostræ fiducia conturbet. 2. V. 40. Habeo hominem præpotentem, cuius fiducia prouinciam spolio. 7. 175. Quæ facio, tua beneuolentiæ possit esse fiducia.

¶ *Pactum cum conditione redimendi reddibendi, quod venditum est.* ¶ *est quod nostri homines vulgò obligationem vocant, hoc est pactum quod alicui ceditur, dum quis soluat quod debet.* Fiduciam accepit, debet præstare fidem. pro Flac. Top. 42. Qui adolescentulo grandi scenore, fiducia tamen accepta, occupasti. ibidem. Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodiè, ac possides. pro Cec. 7. Per fiduciæ rationem fraudare quempiam. Offic. 61. In arbitrio rei vxoriæ hæc verba maxime excellent. Melius, æquius, in fiducia, vt inter bonos bene agit. pro Qu. R. 16. Tria iudicia, fiduciæ, tutelæ, societatis. 3. de Nat. 74. Iudicia. fiducia.

† *ADIVNCT.* Stabilis, de Amic.

¶ *Syntaxis.* Alicuius fiducia facere. In tyrannis nulla beneuolentiæ fiducia. Fiduciam accipiens præstet fidem. Commissam fiduciam tenere, & possidere. Fraudare quempiam per fiduciæ rationem.

¶ *FIDVS, fidelis.* de Am. 53. Intellexit, quos fidos amicos habuisset, quosque infidos. 2. de Na. 158. Canum tam fida custodia. 2. Off. 30. Fidæ familiaritates amantium non amicomum. 14. Fam. 4. Mea Terentia fidissima atque optima vxor. 5. A. 24. Mutina colonia nostra fidissima.

¶ *FIGO, immitto, affigo.* 14. Att. 12. Antonius fixit legem, qua Stenicius Rom. fierent. 7. V. 12. Vt quam damnatus ferus crucem fixeris, hanc indematatis ciuibus Rom. referuatis.

¶ *PONO.* 2. Fam. 6. Ego omnia mea studia, omnem operam, industriam, cogitationem, mentem denique omnem in Milonis Consulatu fixi & locaui.

¶ *Confermo.* 7. Verr. 52. Beneficium, vt dicitur, trabali clauo figere.

¶ *Lacero, transfigo, perfodio maledictis.* Ora. 89. Figere aduersarios id est, configere, vulnerare.

¶ *FIGOR.* 1. A. 3. Ne qua tabula huius decreti Cæsaris figeretur. 1. 91. Ne qua post idus Martias immanitatis tabula figeretur. 12. Fam. 1. 2. A. 92. Tabulæ figuntur, immunitates dantur. 14. 6. Et dubitare, vtrum mucrones in ciue, an in hoste figantur. de Arul. 39. Deorum tela in impiorum mentibus figuntur.

† *ADVERB.* Omnimodò aduersarios, Or. ad Brut.

¶ *FIGURA, forma, species.* 4. V. 87. Himera in muliebrem figuram habitumque formata. Ibid. 89. Eum multò magis figura & lineamenta hospitiæ delectabat. pro S. R. 63. Esse aliquem humana specie ac figura, qui tantum immanitate bestias vicerit. 3. Offic. 32. Feritas belluæ in figura hominis. pro Qu. R. 20. Tacita corporis figura coniecturam affert. 1. de Leg. 26. Natura homini figuram corporis habilem & aptam humano ingenio dedit. de Vniu. 39. Et si ne tum quidem vitiorum finem faciet, grauius etiam iactabitur, & in suis moribus simillimas figuras pecudum & ferarum transferetur. ibidem. Qui intemperatè vixerit, eum secundus ortus in muliebrem figuram transfert. 1. de Ora. 114. Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. 5. de Fin. 35. Corporis nostri partes, totaque figura, & forma, & statuta quàm apta ad naturam sit, apparet. 1. de Nat. 91. Non ab hominibus formæ figuram peruenisse ad deos. Ibid. 47. Forma, figura & species. 1. de Inu. 41. Figura negotij. 3. ad Her. 25. Figuræ vocis. 2. de Diu. 138. Hominum figuræ. Incert. Conuersti in aliquam figuram bestia. ibid. In hominis figura animo esse efferato. ¶ 3. de Ora. 210. Or. 2. Optima species & figura dicendi. 2. de Or. 90. *Legè, EXPRIMO.*

† *ADIVNCT.* Apta membrorum, 4. Tusc. Cereæ, dissimilis, diuina, fides, humana, pulcherrima, vastior, 1. de Nat. Conglobata, 4. Acad. Disparis specie, laudabile genere, 3. de Nat. Habilis & apta corpori, miranda, 1. de Leg. Innumerabiles, 1. de Or. Muliebris, simillime pecorum, tota, de Vniu. Nota, Arat. Optima, 3. de Ora. Pulchra, 2. de Nat. Reliqua, 1. Offic. Tacita corporis, pro Qu. R. Com. Vacans animo, 1. Tusc.

¶ *Syntaxis.* Figura & habitus fœmina. Figura & lineamenta. Homo solam specie ac figura. In hominis figura bestia, immanitas. Conformatio & figura corporis. Tota corporis figura, forma, & statuta. Forma, figura. hic animaduerte affectum, & habitum proprietatæque formæ esse figuram, at vis facultatis, & naturæ essentiam. Figura, forma, species (pro synonymis.) Figura in negotio, voce, oratione. Species & figura dicendi.

¶ *FIGURATVS.* 2. de Nat. 159. Boum terga non sunt ad onus accipiendum figurata, cernices autem natæ ad iugum. 5. de Fin. 44. Et ita figuratum corpus est, vt excellat aliis.

¶ *FIGURO, effingo, formo.* de Vn. 15. Deus mundum ea forma figurauit, qua vna omnes reliquæ formæ concluduntur. 1. de Nat. Atomi formare, figurare, colorare, animare non possunt.

Syntaxis. Terga ad onus figurata. Bene figuratum corpus. Optima figurare forma. Formare, figurare, colorare, animare.

FILIA, pro Clu. 179. Tum despondit ei filiam suam illam, quam ex genere susceperat. * con. C. Anton. Cum ex eodem stupro tibi & uxorem & filiam inuenisti.

† **ADIVNC**. Carissima, pro Sest. Grandis & nobilis, pro Cluen. Maior, de Clar. Nobilis, pro Qu. Optima, pop. 4. ad Qu. Singularis, 11. Att. Veturula, & multarum nuptiarum, 13. Att. Vnica, 3. Ver.

FILICATVS, quod filicam herba speciem habet. Parad. 1. Minus ne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles vrnulas fuisse, quam filicatas aliorum pateras arbitramur. || 2. Att. 8. Quoniam putas praetermittendum nobis esse hoc tempore cratera illum filicatum, aliis, delicatum.

FILIOLA. 1. de Diu. 103. Is filiolam suam animaduertit tristiculam. 15. Fa. 4. Mea charissima filiola. || 1. At. 15.

† **ADIVNC**. Amabilis, 5. Att. Carissima, 14. Fam. Dulcior nostra vita, 14. Att. Lucunda, 1. Att. Parua, cristicula, 1. de Diu.

FILIOLOS. 1. At. 1. Filiole me auctum scito, salua Terentia.

FILIVS, liber, gnatus, natus, procreatus, charissima procreatio, spes parentis, partus. Brut. 12. Acerbum est, parentum scelera filiorum pœnis luis: sed hoc præclare legibus comparatum est, ut charitatis liberorum amiores parentes reipublicæ redderet. 3. de Nat. 90. Lex ut condemnaretur filius, aut nepos, si pater aut auus deliquisset. pro Dom. 35. Qui tibi loco filij per ætatem esse poterat. Postquam in Senat. 36. Vnus frater, qui in me pietate filius, consilij parens, amore, vt erat, frater inuentus est. pro Cæl. 4. Equitri Romani esse filium criminis loco poni. 2. de Fin. 58. Filius effigies probitatis paternæ. 6. Fam. 6. Filius imago animi & corporis paterni. 5. 16. Amittere vel perdere filios vel liberos. 6. Att. 3. Hortensius filius fuit Laodiceæ. 7. 2. *τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἔτι πατρὸς ἢ μητρὸς*. pro Qu. R. 30. Ex improbo patre probum filium nasci. Filius iudicio & voluntate, pro adoptiuo, vt vocant. pro S. R. * pro Dom. 37. Non ut ille filius instituat, sed ut è patriciis exeat. 1. de Fin. 23. Quod vero securi filium percussit. Ibid. 24. Cum illam seueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Silano emancipauerat.

† **ADIVNC**. Asidius in prædiis, consecretissimus, innocens, perditus, rusticus, pro S. R. Barbarus, 3. de Nat. Bellissimus, suauissimus, 14. Fam. Blandus, & gratiosus, 2. Verr. Carus, dignus patre, 1. Fam. Carior quam, pro Rab. Carissimus, 1. Phil. Carissimus, imbecillus, robustus, de Senec. Clarissimus, de Prou. Coniunctissimus, 16. Fam. Constantissimus, atque optimus, imago animi & corporis paterni, 6. Fam. Consularis, 12. Att. Delicior, 2. de Orat. Dignissimus patre, 3. Fa. Diertus, de Cl. & 1. de Ora. Dissolutus, 4. Tusc. Festiuis, incolumes, simillimus patris, 5. Ant. Gnaus, & prudens, & probus, 5. Ver. Honestissimus, pro Plan. Immanis, 1. de Diu. Impurus, 2. Phil. Incolomis, infans, innocentissimus, obfides, pro Clu. Mendax, auarus, aut non amans suorum, ferox fortasse & arrogans, & infestus, 10. Att. Nudus, prætextatus, 4. Ver. Optimus, atque innocentissimus, 7. Ver. Parui, disertus, 1. de Or. Paruulus, 4. Cat. Paruus, pupillus, 3. Ver. Præditus patria virtute, pro Sest. Probus, pro Qu. R. & 2. Tusc. Studiosus, eruditus, & modestus, 13. Famil. Turpis, 15. Att. Venustissimus, mihi que dulcissimus, vnicus, 8. Famil.

FILIVS FAMILIAS, pro Cæl. 36.

Syntaxis. Filius imago & effigies patris.

FILIVM, librum, proprietate translatione vero, orationis, contextus. 9. Fa. 12. Sed ego veteri amico munusculum mittere volui leuidense crasso filo, cuiusmodi ipsius solent esse munera. de Am. 25. Quamquam etiam à Græcis sæpe audiui, sed aliud quoddam experimus filium orationis tuæ. 2. de Orat. 93. Omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paulò vberiore filo. 3. 101. Hæc formanda filo ipso & genere orationis. Or. 124. Argumentandi tenue filium.

† **ADIVNC**. Argenteum, 10. Fam. Crassum, 9. Fam. tenue argumentandi, de Clar. Vberius, 2. de Orat.

Syntaxis. Filium orationis vberius. Filium argumentandi.

FIMBRÆ, vestium & aliarum rerum extremitas, quasi fibra. I. P. 25. Erant illi comiti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ.

† **ADIVNC**. Madentes, in Pifo.

FINDO, diffindo, aperio, diuido. in Arat.

— *Quorum nequeunt radices findere terras. Lege, FISSVM.*

FINDOR. 2. de Leg. 6. Hoc quasi rostro finditur Fibrenus, & diuisus æquabiliter in duas partes latera hæc alluit, rapidè que dilapsus citò in vnum confluit.

FINGENDVS, instituentus. Or. 7. Atque ego in summo Oratore fingendo talem informabo, qualis fortasse nemo fuit.

FINGO, formo, informo, creo. || *Significat hoc verbum non mentior, vt putant multi, sed ingenio: è aliquid excogito & formo, vt rectè annotauit Sabinus* pro Mur. 60. Finxit te ipsa natura ad honestatem. 2. de Or. 19. Natura fingit homines, & creat imitatores & narratores facetos, &c. 3. de Leg. 40. Autor enim moderatur & fingit non modò mentem & voluntatem, sed penè vultus eorum apud quos agit. Orat. 24. Omnes qui probari volunt, voluntatem eorum qui audiunt, intuentur, ad eamque & ad eorum arbitrium & nutum totos se fingunt. 1. de Or. 73. Et qui aliquid fingunt, etiam tum pictura nihil vtuntur, tamen vtrum sciant pingere an nesciant, non obscurum est. 3. 175. Sed verba nos sicut

mollissimam ceram, ad arbitrium nostrum formamus & fingimus. 2. 23. Volucres videmur fingere atque conlruere nidos. 6. V. 30. Fingere è cera. 1. Acad. 6. Ex materia, quam fingit formaturque affectio. 4. 86. Vis quæ finxit & fabricata est hominem. 1. Offi. 157. Apum examina fingunt fauos.

† **Simulo**. 2. de Fin. 77. Fingere sibi vultum & incessum. 1. At. 15. Fingere, dissimulare & obtegere.

† **Cogito**. de Sen. 41. Finge animo aliquem, &c. pro Mil. 79. Fingitis animis: liberæ enim sunt cogitationes nostræ, & quæ volunt, sic intuentur, vt ea cernimus quæ videmus: fingite igitur cogitatione imaginem huius conditionis meæ, &c. 3. Fam. 11. De me autem suscipe paulisper meas partes, & eum te esse finge, qui ego sum. 3. de Na. 47. Omnia, quæ cogitatione nobismet ipsis fingere possumus.

† **Adorno**, comminiscor. 2. V. 15. Fingere crimen. 5. 141.

† **Æstimo**, iudico. pro S. R. 26. Ex sua natura ceteros fingere. 6. Fa. 6. Fingere ex euentis.

† **Imitor**, exprimo. 1. de Or. 127. Quæ nobis non possumus fingere, facies, vultus, sonus.

† **ADVERB**. Commodè, pro S. R. Extemplò, pro Qu. Ros. Com. Parumper cogitatione, 5. Tusc. Præclare, 7. Phil.

FINGOR, grauiora sunt in actiuo. 1. de D. 94. Agri fertiles, quibus multa propter fecunditatem fingi gignique possunt. 2. 89. Ex eoque ingenia, mores, casus cuiusque euentusque fingi. de Cl. 119. Peripateticorum institutus commodè fingitur oratio. Ibid. 273. Nihil tam flexibile, & quod magis ipsius arbitrio fingetur. 5. Fa. 12. Alexander ab Apelle pingi, à Lyfippo fingi volebat. 1. de N. 71. Hoc intelligerem quale esset, si id in cereis fingetur, aut fictilibus figuris. pro Mil. 5. Nihil vobis duobus laboriosius dici aut fingi potest. pro Dom. 76. Quid te, aut fieri, aut fingi dementius potest. pro S. R. 116. Fingi maleficium nullum potest, quod iste, &c. Par. 5. Suis quisque fingitur moribus || 5. Tusc. 68. Fingi animo & cogitatione.

† **ADVERB**. Commodius orationem, de Cla. Impunius, 2. de Diu.

Syntaxis. Fingere sibi vultum & incessum. Fingit statuarum fictor. Suis quisque fingitur moribus.

FINIENS, horizon Lege, HORIZON.

† **Decernens**. 8. Att. 3. Pompeius M. Marcello consuli finienti prouincias Gallias Cal. Martius restitit. (Propagare prouinciam.

FINIO, definio, perficio, conficio, absoluo, transigo, finem facio, claudio, concludo, termino, modum statuo, finem assero, in exitu sum, compleo, fastigium impono, persequor, extrema persequor, modum facio, terminum habeo, ab solutionem perficio, vsque ad finem exequor, modum vel finem constituo, modum definio, ad exitum perduco. (Exordior fundamenta iacio, propago. 2. de Leg. 20. Ad eam rationem cursus annuos sacerdotis finiunt. Ibid. 66. Demetrius sepulchris nouis finiuit modum. 2. de Ein. 64. Cupiditates non Epicuri diuisione finiebant, sed sua satietate.

FINIOR. 3. de Or. 189. Sententiæ verbis finiantur. Orat. 164. Nec solum componentur verba ratione, sed etiam finientur.

FINIS, modus, terminus, exitus, vltimum, extremum. 3. de Fin. 26. Sentis enim credo, me iam diu, quod τὸ Græcus dicat, id dicere tum extremum, tum vltimum, tum summum: licebit etiam finem pro extremo aut vltimo dicere. 4. V. 118. Nos modum aliquem & finem orationi nostræ faciamus. 1. Offi. 102. Finem & modum transire. 7. V. 76. Idemque dies & victoribus imperij, & victis finem fecit. 16. Att. 17. Vt nostræ sollicitudinis quam primum finem facere possimus. 2. de Orat. 224. Finem scribendi facere. 16. At. 20. Non faciam finem rogandi. 12. Fam. 1. Nullum finem facio, mihi crede. Casti, de te cogitandi. pro Sest. 136. Sed vt extremum habeat aliquid oratio mea, & vt ego antè dicendi finem faciam, quam vos me attentè audiendi, concludam illud de optimatibus. 10. Att. 7. Finem inter nos scribendi de his rebus fieri tempus est. 10. Fam. 5. Reperire finem malorum. pro Qu. 35. Certos mihi fines terminosque constituam, extra quos egredi non possim. 2. Offi. 76. Vnius Imperatoris præda finem attulit tributorum. 3. V. 5. Vt finis aliquando iudiciariæ controuersiæ constitueretur. 6. A. 2. Etiam si ille dies vitæ finem mihi allaturus esset. de Somn. 20. Quando finem habet motus, viuendi finem habeat necesse est. pro Cl. 7. Quod in hoc vno falsæ infamiæ finis aliquis atque exitus reperietur. 1. de Orat. 154. Oratio lecta ad eum finem, quem memoria possem comprehendere: id est, eatenus, quoad. * pro C. Cornelia. 1. Cum omnibus gentibus finem diuturnæ captiuitatis, turpitudinis & seruitutis afferret.

† **Causa cuius gratia**, pro Cæl. 11. Quem ergo ad finem putas custodiendam illam ætatem fuisse? 9. Fam. 26. Ex cruciè me quid assequar deinde, quem ad finem? 7. V. 74. Piratam tenuisti, quem ad finem? id est, quandiu. pro Mur. 12. Finis stipendiorum, patris victoria & triumphus fuit. 1. Offi. 52. Vulgaris liberalitas referenda est ad illum Ennij finem, nihilominus vt ipsi luceat. 1. de Leg. 52. Finis bonorū, quod referuntur & cuius causa facienda sunt omnia. 1. Offi. 138. Domus finis est vltus. 2. de Leg. 55. Que finis funestæ familiæ, attende finem in genere muliebri. 2. de Inu. 155.

In iudiciali genere finis est aequitas. Ibid. 156. Finis, quod referri omnem rationem oportet. 1. 6. Finis causa aliquid facimus. 5. Tusc. 8. Opiniones de finibus bonorum & malorum. 7. Fa. 1. Finis & terminus.

¶ *Locorum. Atrium, in provinciis extrema: vade finitimi.* I. P. 37. Obtinuit provinciam iis finibus, quos lex cupiditatis tuæ, non quos lex generis tui pepigerat. de Pro. 29. Finitium imperij propagatio. I. P. 49. Cum fines provinciarum tantos haberet, quantos optauerat. 3. C. 26. Quorum alter finem vestri imperij, non terræ, sed eorū regionibus terminaret. pro Deiot. 22. Tu et finis suos ab excursionibus hostium. Or. 14. Vix suas regiones finisque defendere. de Ar. 4. Videbam illum non posse arceri otij finibus. 1. Fr. 9. Comites autem duntaxat finibus his præstabis, quos ante præcipi. pro Ar. 23. Lingua Latina suis finibus exiguis sanè continetur. 1. de Or. 214. Crassus mihi visus est orationem facultatem non artis illius terminis, sed ingenij sui finibus immanis describere. pro Cec. 22. Ingrediens intra finem eius loci, quem oleæ terminabant. 1. Q. Fr. 1. 20. Qui earum civitatum fines incolunt. 1. Offic. 33. Itaque illorum agri fines, sicut ipsi dixerant, terminavit. Topic. 43. Finibus regendis adhibere arbitrum. 1. de Leg. 5. Nec Manilia lege singuli, sed ex his tres arbitri fines regemus. || pro Mur. 2. Ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis.

† *ADIVNC.* Certi, ingentes, & immensi, pro Qu. Communis, verus, 4. de Finib. Contrarij, 4. Acad. Diversi, 1. de Inu. Domestici, 7. Att. Exigui, pro Arch. Expertes honestatis, 2. de Fin. Immensi, 1. de Orat. Optimus, de Senec. Similis, 5. de Fin. Simplex, 3. Offic. Summi, pro Planc. Teterimus, de Amic.

FINITE, definitio. 2. de Fin. 27. Ergo & avarus erit, sed finitè? & adulter, verum habebit modum.

FINITIMVS, vicinus, propinquus, appositus, confinis, proximus. || 3. Tusc. 35. Sunt enim finitima. de Cl. 156. Artium studiorumque quasi finitima societas. Or. 113. *Lege, VICINVS.* pro Pomp. 9. Is Bosphoranis finitimis suis bellū inferre simulavit. pro Pomp. 5. Regnum Ariobarzanis, quod finitimum est vestris vicigalibus. pro Syl. 58. Cum ceteri deficerent finitimi vicini. pro Plan. 22. Arpini sunt finitimi Atinaribus. 2. de Or. 185. Motus, qui finitimi sunt, & propinqui his. 1. 70. Finitimus Oratori Poeta est. 2. de Nat. 101. Mari finitimus est aer. Topic. 87. Cui generi finitimum est illud, &c. Orat. 66. Huic generi historia finitima est. 2. de Inu. 165. Pertinacia perseverantiæ finitima est. 4. Tusc. 64. Aegritudini finitimus est metus. 4. Aca. 68. Ita finitima sunt falsa veris. 4. ad Her. 16. Est autem cauendum, ne dum hæc genera confectemur, in finitima & propinqua vitia veniamus.

† *ADVERB.* Maxime, pro Syll.

¶ *Syntax.* *Finitima gens, regnum vicini. Affectus propinqui & finitimi, Finitimum & propinquum.* In summa, finitimum est, & loci, & naturæ ratione.

FINITOR, decempektor, metator, qui agrorum terminos constituit. 2. con. Rul. 34. Finitorem mittant, ratum sit quod finitor vni vili, à quo missus erit, renunciauerit. Ibid. 44. Delecta finitorum iuventus. || Ibid. 52. Formosi finitores.

† *ADIVNC.* Formosi, 2. con. Rul.

FINITVS, definitus. Part. 61. Questionum genus finitum temporibus & personis.

¶ *Conclusus* 2. de Nat. 149. Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus.

FIO, consto, eniflor, euado, euenio, accido. 8. At. 20. Quod præmonui, fit, vt Cæsar committere prælium nolit. pro Mil. 28. Obuius fit ei Clodius expeditus in equo. 12. Atti. 19. Non potuit honorificentius à me fieri de nepote. 7. 12. Si ita factum esset, vt ille Senatū Romæ offenderet, magno vsui nostræ causæ fuisset. Ora. 177. Cum (vt fit) fortuito aliquid dicerent. pro Dom. 76. Quid re autem fieri aut fingi potest dementius. 2. de Diuin. 19. Nihil fieri potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi quod, &c. 1. 100. Quod sexennio post factum esse videmus. Orat. 191. Alter ex longis constar, alter à breuib. fit. 2. ad Her. 19. Et sæpe fit, vt de eadem re aliud alij iudici videatur. * pro L. Varen. Dum hic ostenderet quid de eo fieri veller. pro C. Corn. 1. Quo de genere persæ Senatus consilia sunt. Ibid. Dum sortitio fit. Horren. Ex quib. humanæ vitæ erroribus & ærumnis fit, vt. de Fat. Fatō omnia fieri. Incer. Quædam terræ imbribus sicciore sunt, velut in Narniensi agro, siccitate lutum fieri, imbre puluerem. || de Amic. 14. Sin autem illa verior, vt idem interitus sit animorum & corporum, nec vllus sensus maneat, vt nihil boni est in morte, sic certe nihil mali. Sensu enim amisso, fit idem quasi natus non esset omnino. 16. Attic. 2. Tamen fit sæpe, vt ij qui debeant non respondeant ad tempus. id est, accidit. de Amic. 77. Rectè etiam præcipi potest in amicitia, ne quis intemperata quadam beneuolentia (quod persæ fit) impediatur magnas utilitates amicorum. Ibid. 67. Ita fit verum illud quod iniriō dixi, amicitiam nisi inter bonos, esse non posse. 4. Acad. 107. Quid fiet artibus? 6. At. 1. Quid de illo fiet quem reliquero: præsertim si fratrem? Quid de me autem si non tam citò decedo? 14. 4. Quid de Tul-

liola mea fiet: iam id vos videte. 7. 10. Subito consilium cepi, vt antè, quam lucret, exirem, ne qui conspectus fieret, aut sermo, conuicium fieret à cuncto Senatu, quinque tribuni pleb. retulerunt. de Amic. 59. Tertius verò ille finis teterrimus, vt quanti detrimenti fiat dabitur opera à me, idque me præstaurum speculius perditos opprimant. 13. 2. Peto igitur à te maiorem in modum, quod sine tua molestia fiat, vt ei de habitatione in commodis. 1. de N. 14. Non leuissima de re, vt queritur ille fieri brabantur, iam diu fieri deserunt. 5. V. 45. Quorum quanti contentus, ad Marcellos, antiquissimos Sicilia patronos quanti ad Cn. Pompeium C. o. s. designatum, ceterosque illius provincie necessarios, fieri soliti sint quis ignorat? pro Qu. 30. Demonstrabant de te iudicium fieri oportere, vt aut vterque inter se aut neuter satisfaret. Ibid. 44. Iudiciū fiat statim. pro S. R. 24. Quod Amerinis vsque ad visum est indignum, vt vrbe tota stertus gemitusque fieret. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest, vt rectè quis sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit. de Amic. 54. Neque quicquam insipiente fortunato intolerabilis fieri potest. 8. At. 1. Nihil fieri potest miserius, nihil perditius, nihil foedius.

† *ADVERB.* Acriter, animosè, constanter, iracundè, prudenter, rectè, vehementer, 4. Tusc. Acrius, Part. acerrimè & agi, arrogantius, loquacius, 2. de Ora. Amantissimè, fortissimè omnia, 14. Famil. Aprè, benignè alicui, cogitatò, consulo in iuriam, crudeliter, viriliter, 5. Offic. Atrociter, pro S. R. Bellissimè, Ibid. Benè, ineptè, perfèctè, 1. de Ora. Benignè indigentibus pecunia, opera, publicè diminutionem de bonis, vtiliter, ad vitam hominum, 2. Offic. Beneuolè, verè, de Amic. Biperitò, commidiù, difficillimè, difficulter, 2. de Inu. Casu, confertè, contextè, sortè, de Fat. Caute, insulse, 15. Att. Clariùs, 8. Fam. Commodissimè, planè, 11. Attic. Crebrò certiore de omnibus, 1. Famil. & 3. Famil. Crebrius, magnificentius, quam doceri, operosè, vitiosius, vtiliter ad pugnam, Or. ad Br. Cumulatiùs, 13. Famil. Cupidè, improuidè mentionem, 2. Phil. Diligenter, 3. ad Qu. Fr. Diuinitus, Publicè, 1. etrò, 1. de Diu. Diuini, obscurè, pro Dom. Dupliciter, variè, 1. de In. Facilius, pro Quin. Forcuidè, limatiùs, meliùs, de Cl. Frequentius, longius, 7. Fam. Honestè, fenerius, 5. Att. Honorificè quid in aliquem, tardius, temerè, 7. Att. Honorificentius, 12. Att. Humanè, piè, 11. Fam. Improbè, pro Cec. Improbius, 5. Ver. Impuniùs, occultius, pro Deiot. Inuitè, 2. de Fin. Lepidè, 2. At. Mante senem, Modestissimè, petulantissimè, 9. Atti. Necessariò, obuiam, 2. Ver. Omnino non posse, Top. Omnino nunquam reum legibus, 1. Phil. Permultum, crebrius certiore per literas, 3. Famil. Publicè hospitium, 6. Ver. Priuatim, ritè, 2. de Leg. Rectè explanationem religionis, de Arup. Sedulo, 2. Famil. Simulatè, 2. de Natur. Suauiter, 13. Attic. Temperius, 9. Famil. Turpiter, 3. Offic. Verè potuisse, 15. Famil. Vndique concursus, 7. Verr.

¶ *Syntaxis.* illo (vt fit) &c. Quia dixi, fit, vt &c. Et sæpe fit, vt &c.

FIRMAMENTVM, stabilimen, robur, vires. pro Pomp. 10. Altera pars quæ multò plus firmamenti ac roboris habebat. pro Cl. 5. Falstas parum firmamenti ac virium habet. pro Pomp. 17. Hic ordo firmamentum cæterorum ordinum est. 1. Att. 15. Duo firmamenta reip. per me constituta. 4. Tusc. 7. Id illi firmamentum disciplinæ esse putant. de Amic. 65. Firmamentum autem stabilitatis eius, quam in amicitia quærimus, est fides. pro Mur. 58. Venio nunc ad M. Catonem, quod est firmamentum ac robur totius accusationis. pro Fl. 92. Tu certè venire coëgisses, si vili firmamentum in illo teste posuisses. 1. de In. 19. Firmamentum est firmissima argumentatio defensoris, & aptissima ad iudicationem. *De firmamento causarum.* vide. 1. ad Her. 26. Part. 103. & 104. pro Pla. 23. Flos equitū Romanorū ornamentum ciuitatis, firmamentum reip. publicanorū ordine continetur. 3. A. 13. Flos Italix, firmamentum imperij nostri, ornamentum dignitatis.

† *ADIVNC.* Contraria, grauissima, Part.

¶ *Syntaxis.* *Firmamentum, ac robur. Viros & firmamentum virtutis. Disciplina firmamenta. Firmamentum stabilitatis. Rep. & Imperij firmamentum, ordo publicanorum.*

FIRMATVS. pro Cæl. 43. Firmata iam ætate.

FIRME, firmiter. 3. de Fini. 3. 1. Assensus suos firmè sustinere. 1. 71. Firmè & grauitè. 10. Att. 10. Assuerare aliquid firmissimè, &c. 2. 6. Habere aliquid bene cognitum, & satis firmè conceptum animo. Topic. 95. Lege in controuersis nihil firmius.

FIRMITAS, firmitudo, quasi soliditas. 1. de N. 49. Nec soliditate quadam, nec ad numerum, vt ea quæ ille propter firmitatem *segrègia* appellat. 2. A. 63. Gladiatoria totius corporis firmitas. 12. At. 37. & pro Sest. 95. Constantia & firmitas animi. de Am. 19. Sed ea non satis habent firmitatis. 4. Ac. 67. Quid loquar de firmitate sapientis? 1. Fa. 12. Si aliquid firmitatis nactus sit Antonius. 3. A. 33. Sed noui firmitatem tuam. || 5. Tusc. 73. Hæc verò illa sibi remedia comparauit ad tolerandum dolorem, firmitatem animi, turpitudinis verecundiã, &c. 11. Fa. 12. Non dubito autem pro tua singulari prudentia, quin perpicias si aliquid firmitatis nactus sit Antonius, omnia illa tua præclara in Remp. merita in nihil esse vètura. de Am. 46. Ita vt quisq; minimū firmitatis habeat, minimūq; viriū, ita amicitias appetere maximè, ex eoque fieri vt mulierculæ magis amicitiarū præfidia quærât, quam viri. 9. Fa. 11. Firmitatè tamen & constantia si modo fuit aliquando in nobis.

nobis, eandem cognosces quam reliquisti. 10. 24. Ita vniuersus exercitus, numero amplissimus est, firmitate exiguus.

† ADIVN C. Gladiatoria totius corporis, i. Phil. Tanta, ep. ad Brut.

FIRMITER, *firmē*, de Rep. teste Prisciano.

FIRMITUD O, *firmitas*, 5. Fa. 13. Firmittudo grauitasque animi. 3. ad Her. 20. Formittudo vocis. 2. de Inu. 5. 8. Per se minus habent firmitudinis. 10. Att. 10. Per enim magni aestimo tibi firmitudinem animi nostri, & factum nostrum probari. 6. Fa. 6. Tu cura ve cum firmitudine animi tui te, tum etiam spe optimorum te sustententes, *alias*, fortitudine animi. 11. Attic. 14. Non quod ab isto salus data quidquam habitura sit firmitudinis: sed tamē aliquid consuli, & prospici poterit.

† SYNTAXIS. *Firmē & grauitate agere. Firmittimē afferuare. Corporis firmittas gladiatoriā. Constantia & firmittas virum. Firmittudo, grauitas, animi, vocis.*

FIRMANDVS S. 13. de Or. 22. Et illud idem ad firmandam vocem est salutare.

FIRMATVS, *confirmatus, roboratus*, 1. de Diu. 17. Vetus opinio, & omnium gentium firmata consensu, pro Cael. 79. Hic nunc primum florens firmata iam stirpe virtutis, pro Clu. 13. Animus adolescentis nondum consilio & ratione firmatus, pro Cael. 43. Eximie virtutes firmata iam arate exiterunt, pro Dom. 47. Hoc iure firmato, i. Paui. 7. Vt cum prouinciam pace praesidiisque firmata, Ptolemous redeat in regnum.

FIRMVS, *stabilis, firmum facio*, pro Syl. 32. Qui filium suam vita priuauit, vt in ceteris firmaret imperium, 1. de Inu. 67. Firmare aliquid rationibus. Lamb. legit, affirmare, de Ar. 30. Tabulis hoc censurum, memoria multorum firmabo & docebo. 2. Off. 40. Iustitia etiam latronum opes firmat & auget, ad Brut. 10. Contra arma Antonij praesidia firmant. * pro C. Cornel. 1. Quae lex populi iudicia firmant.

FIRMOR, 2. de Or. 12. Oratio in qua remissio lenitatis quadam grauitate & contentione firmatur, de Fat. 11. Vis & natura fati ex diuinationis ratione firmatur, 2. Tusc. 36. Corpora iuuenum firmari labore voluerunt. 2. de Leg. 16. Vtiles esse autem opiniones has qui neget, cum intelligat, quam multa firmentur iurando quanta salutis sint foedera, religionis.

FIRMVS, *stabilis, rarus, fixus, constans, immortalis, multum firmamenti & virum habens, quod nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam dimoueri loco*, 1. Off. 6. Praecepta firma, stabilia, coniuncta naturae tradi non possunt, 1. A. 16. An in chirographis acta Caesaris firma erant? Qu. de Pe. 21. Firma & perpetua amicitia, 6. A. 18. Itaque Senatum sua sponte bene firmum, firmiorem vestra autoritate fecistis, de Arusp. 60. Ciuitas ita firma & valens, vt ciuium iniurias ferre possit, de Cl. 114. Opinio firma & stabilis de aliqua re, Or. 237. Tenere aliquid firmum, 16. At. 5. Iudicabis hoc quod dico firmum fore, ad Br. 10. Firmos omnino & duces habemus ab occidente, & exercitus, de Cl. 271. Argumenta firma ad probandum, 8. At. 17. Domitius non satis firmus est ad castra facienda, pro Cor. 61. Aliquis firmus in sententia, 10. Fam. 15. Firmus ab equitatu, pro Cael. 14. Firma & fidelis amicitia, 4. Ac. 141. Verum illud rarum, firmum, fixum fuisse vis, 11. Fam. 27. Nondum satis firmo corpore cum esses, 16. 5. Mihi placebat si firmior es, vt te Leucade deportares, 10. 15. Antonius ab equitatu firmus dicebatur, pro Mil. 92. Cum audiretur silentio M. Caelius Tribunus plebis, vir fortissimus, & in suscepta causa firmissimus, & bonorum voluntati, & auctoritati Senatus deditus, 1. Acad. 41. Et vno nomine omnia, quae essent aliena firmae & constantis assensionis a virtute sapientiaque; remouebat, de Arusp. 60. Fuit quondam ita firma ciuitas & valens, vt negligentiam Senatus, vel etiam iniuriam ciuium ferre posset, de Amic. 23. Quae autem domus tam stabilis, quae tam firma ciuitas, quae non odiis atque dissidiis funditis potest euertere, 6. Fa. 18. Mc Romae tenuit omnino Tullie meae parus, sed cum ea, quemadmodum spero, satis firma sit, teneor tamen dum a Dolabella procuratoribus exigam primam pensionem, 15. 4. Cum interea superioribus diebus ex senatus consulto, & euocatorum firmam manum, & equitatum satis idoneum, & populorum liberorum, regumque fociorum auxilia voluntaria comparauissem, 1. V. 29. Deinde accusatorem firmum, verumque esse oportet, 1. de Natu. 62. Rationem tamen eam quae à te afferitur, non satis firmam puto, 16. Fam. 8. Tamen te penitus rogo, ne tam longae navigationi, & via per hycem, nisi bene firmum committas, ibid. 21. Quare quod polliceris, te buccinatorem fore existimationis meae, firmo id constantique animo facias licet, 7. 18. Significabant (Literae) enim te istam malitiam iam firmo animo ferre, & esse fortem virum & constantem, de Amic. 63. Sunt igitur amici firmi, stabiles & constantes eligendi, cuius generis magna est penuria, 7. At. 14. Attulit etiam à te literas hilariores, nec tamen firmas, vt soles, 11. Fam. 4. Progressus sum ad Transalpinos cum exercitu, non tam nomen captans imperatorum, quam cupiens in illis satisfacere, firmo quae eos ad tuendas nostras res efficere, ad Brut. 10. Firmos omnino & duces habemus ab Occidente, & exercitus, 4. de Finib. 52. Discedet tamen nihilo firmior ad

dolorem ferendum quam venerat, 14. Fa. 2. Sed quid est firmus quod speremus, 7. V. 74. Vtrum tandem tibi ad defensionem firmus fore putasti, 8. Fam. 14. Quandiu sine armis certetur honestiorem sequi partem, vbi ad castra, & bellum ventum sit firmiorem, & id melius statueret quod tutius sit, pro Cornel. 61. Sunt fortē in sententia firmiores, 1. de Nat. 82. Firmiores enim videas apud eos (barbaros) opiniones esse de bestiis quibusdam, quam apud nos de sanctissimis templis & simulachris deorum, 12. 4. De Bruto quod propius est, eo firmiora videntur esse quae nunciantur, 2. At. 25. Nos, vt opinio & spes, & coniectura nostra fert, firmissima benevolentia hominum muniri sumus, 6. Fam. 5. Deinde spem quoque habere firmissimam, propter eas causas quas scripsi, 15. 4. Reperias, me exercitum inbecillo, contra meum maximi belli, firmissimum praesidium habuisse, acquiratem & continentiam, ibid. Ex infidelissimis firmissimos reddere, & c. 10. 9. Copias adduco, & genere, & numero, & fidelitate firmissimos, 1. Tusc. 30. Vt porro firmissimum hoc afferri videret, cur deos esse credamus, quod nulla ges tam fera, nemo omnium tam sit immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio, 1. de Fin. 35. Quid ex eo consecutus est? Laudem & caritatem, quae sunt vitae sine metu degendae praesidia firmissima.

† ADVERB. Aequē, 1. de Inu. Benē, 5. Att. Benē senatus, 6. Phil.

† SYNTAXIS. *Firmum, stabile, coniunctum natura. Firmum & ratum. Firmam & perpetuum. Ciuitas firma & valens. Hoc firmū teneo. Firmi duces, exercitus, argumēta ad, in sententia, ab equitatu. Ratum, firmum, fixum. Iam es firmior, aut firmo corpore (de conualecente dicta.)*

FIRMVM, oppidum, 8. Attic. 18.

FIRMANVS S. 4. 8. Firmanus Gaius, 2. de Diu. 9. 8. Tarutius Firmanus.

FISCINA, *canistrum* pro Fl. 41. Homini Phrygi, qui nunquam arborem fici viderat, fiscinam ficosum obiecit.

FISCVS S. *Asconius ait, fiscum esse sacculum ad maioris pecuniae summam capiendam, & pecuniam publicam*, 2. V. 22. Reperiebam fiscos complures cum pecunia Siciliensi, à quodam Senatore ad equitem Romanum esse translatos, 5. 197. Nummos in cistam transferre ex fisco, ibid. 183. Viator ac Veneris, qui fiscum sustulit.

FISIO S. 2. de N. 159. Cum terrae subigerentur fissiones glebarum. FISVS M, *fissio, rima, quod iuat. Lege, F I N D O*, 1. de Diu. 16. Quid fissum in extis, quid fibra valeat, accipio, ibid. 118. Non placet Stoicis singulis iecorum fissis interesse deum & fissum iecoris, 3. de N. 14. & 2. de Diu. 32. Fissum familiare.

† ADVERB. Familiare, & vitale, 2. de Diu.

FISTULA, *musicum instrumentum diuersum à tibia. Item ductus aquarum, quos tubos veteres etiam vocarunt. Lege, T V B V S*, 3. de Orat. 2. 3. Seruus cum ebumeola fistula, qui infaret eum sonum, quo dominum suum excitaret, ibid. 224. Gracchi fistula, pro Rab. 3. C. Marius fistulas, quibus aqua suppediabat, Iouis Opt. Max. templis ac sedibus praecidi iusserat, * 1. At. 13. Itaque & ludis & gladiatoribus mirandas innotuit, sine vlla pastoricia fistula auferebamur.

† ADIVNCT. Eburneola, 3. de Orat. Pastoricia, 1. Att.

FISTULATOR, 3. de Orat. 2. 6. Sed fistulatorem domi relinquere, id est, qui fistulam inflet.

FIXVS S. pro Sest. 128. Quis est Italiae locus, in quo non fixum sit in publicis monumentis studium salutis meae, 1. de Diu. 74. Arma quae fixa in parietibus fuerant, 2. 67. Eaque scuta, quae fuerant sublimē fixa, sunt humi inuenta, pro Sest. 13. Cuius ego nuper in Macedonia vidi vestigia, non impressa leuiter ad exigui praedicationem temporis, sed fixa ad memoriam illius prouinciae sempiternam, pro R. P. 25. Quamobrem illud maneat ac fixum sit, quod neque moueri neque mutari potest, pro Corn. 66. Postremo illud fixum in animis vestris tenetote vos, & c. pro Clu. 126. Tamen non ita fixum esse deberet, vt conuelli non liceret, 1. A. 17. An si cui quid ille promiserit, id erit fixum, pro Mur. 62. Dixisti quippe, iam fixum & statutum est, 8. Att. 21. Et simul scito labare meum consilium, quod iam satis fixum videbatur, 4. Aca. 27. Decretum non solum non esse falsum, sed etiam stabile, fixum, ratum esse debet, 5. Tusc. 40. Stabile & fixum bonum, 10. Fa. 35. Quae perpetuo animo nro fixa manebunt. Affixus, I. P. 43. Vt tu vsquam saxis fixis asperis penderes.

† ADVERB. Perpetuo animo manere, 10. Fam. Sublimē, 2. de Diu.

† SYNTAXIS. *Monet, ac fixum est. Fixum in animo suo tenere. Quod promittis, id fixum esto. Iam fixum & statutum est. Decretum, stabile, fixum, & ratum synonyma penitus.*

FLABELLVM, *instrumentum quo estate ventum excitamus refrigerandi gratia*, pro Fl. 54. Cuius lingua quasi flabello seditionis, illa est egentium concio ventilata.

† SYNTAXIS. *Flabello aërem ventilare, digna phrasis.*

FLABILIS, *spirabilis, aërius*, 1. Tusc. 66. Nihil est in animis, ne humidum quidem, aut stabile, aut igneum.

FLACCESCO, *languescis suo*, de Cl. 93. Dein cum otiosus stylum prehenderet, motusque omnis animi tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio.

FLACCUS, qui aures habent magnas, & languidas. 1. de Nat. 8. 1. Sili, flacci, frontones, capiones.

✦ **FLACCUS**. 8. At. 3. L. Flaccus in Cinna dominatione ad Syllam confugit. pro C. Rab. 2. L. Flaccum hominem cum semper in Rep. tum in magistratibus gerendis, in sacerdotio caremoniisque quibus praeerat diligentissimum, sceleris ac parricidij nefarij mortuum condemnabimus. 1. P. 5. 4. L. Flaccus Pisonis legatus. pro Planc. 2. 7. In eadem prouincia (Creta) legatus fuit C. Sacerdos, qua virtute? qua constantia vir? L. Flaccus, qui homo? qui cuius? pro Quint. 2. 8. Quintius accepta insigni iniuria, confugit ad C. Flaccum imperatorem, qui tum erat in prouincia, quem ut ipsius dignitas postulat, honoris gratia nomino. 1. de Leg. 4. 2. L. Flaccus interrex noster tulit, vt dictator, quem vellet ciuium indicta causa impunè posset occidere.

FLAGELLUM, *virga, verber.* pro R. 16. Portia lex virgas ab omnium ciuium Romanorum corpore amouit, hic misericors flagella reuit.

FLAGITIOSE. 6. Att. 3. 1. de Orat. 2. 27. & 1. ad Her. 8. Hortensius fuit cum gladiatoribus flagitiosè ac turpiter. || pro Font. 2. 4. Legationem flagitiosè obire. 2. V. 44. Patres conscriptos iudicia malè & flagitiosè tueri. 1. 71. Habet enim nihil quod in offensione deperdat, vt turpissimè flagitiosissimèquè dicebat. 5. de Fin. 9. 4. Nobis Heracleotes Dionysius flagitiosè deficiuissè viderur à Stoicis propter dolorem oculorum. 1. de Orat. 2. 27. P. Rutilius Rufus homo doctus, & Philosophiæ deditus, non modò parum commodè, sed etiam turpiter & flagitiosè dicta esse dicebat. 7. Attic. 15. Sumus enim flagitiosè imperati cum à militibus, tum à pecunia. 3. de Fi. 38. Impurè, & flagitiosè viuere.

FLAGITIOSVS, *flagitijs contaminatus, scelus, turpis.* 2. de Fin. 9. 3. Vitiosa & flagitiosa vita. 1. Off. 12. 8. Quæ turpia non sunt, verbis flagitiosa dicamus. ad Brut. 7. Neque inuis turpe, aut flagitiosum, &c. 4. V. 134. Flagitiosè libidines. pro S. R. 2. 4. Flagitiosa possessio. 4. V. 192. Homo flagitiosissimus, libidinosissimus, nequissimisque.

FLAGITIVM, *crimen cum turpitudine & dedecore coniunctum de Sen. 40. Supra verò & adulteria, & omne tale flagitium voluptatibus illecebris excitari.* 16. Att. 7. Id erat meum factum, flagitij scilicet plenum, & dedecoris. pro S. R. 50. Qui praesse agro colendo flagitium putes. 2. ad Her. 5. Illum ante occulasse sua flagitia, se planum facturum ab eo maleficia non abesse. de Clar. 2. 19. Tantamne fuisse obliuionem, inquit, in scripto, praefertim, vt ne legens quidem vnquam senserit, quantum flagitij commississet. pro S. R. 25. Multa scelera & flagitia fieri. 1. C. 13. Quæ libido ab oculis, quod facinus à manibus tuis vnquam, quod flagitium à toto corpore vnquam abfuit. pro Clu. 12. 8. Si à multis esset flagitium rei militaris admissum. cont. C. Anton. ✦ Stupris se omnibus ac flagitijs contaminauit. || 3. Offic. 86. Sed magnum dedecus & flagitium, qui cum laudis certamen fuisset, eum non virtute, sed scelere superatum. 9. Fam. 22. Si quod sit in obscenitate flagitium, id aut in re esse, aut in verbo, nihil esse tertium, &c. 4. Tusc. 69. O praecalam emendatricem vitæ poëticam: quæ amorem, flagitij, & leuitatis auctorem in concilio deorum collocandum putet. 9. Fam. 12. Cum loquimur terni, nihil flagitij dicimus: at cum bini, obscenum est. 9. At. 12. Spes quaedam me obtentabat, fore vt aliquid conueniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitij admitteret. 4. Tusc. 70. In hoc flagitio versari ipsum videmus Iouem. Ibid. 74. Quasi verò ipse non propter libidinem tanta flagitia & faciat & dicat. 7. V. 26. Ita diei breuitas coniuuiis, noctis longitudo stupris & flagitijs conterebatur.

✦ *Nuga, turpis error.* 1. de N. 66. Ita enim flagitia Democriti.

✦ **ADIVNCI**. Aliena. in Saust. Domestica, 1. Tusc. Fraternalis, pro Sest. Inaudita, pro Cal. Incestum, pro Domo sua. Manifesta, 5. Ver. Multa, pro Cluent. Tot, tantaque, pro S. R. Turpe, 2. Philip.

✦ **Synta**. *Flagitiosè ac turpiter esse cum aliquo. Vitiosa & flagitiosa vita. Turpe aut flagitiosum, ergo hic discrimè aliquod. acti flagitij & dedecoris pleni. Scelus & flagitij facere, committere, admittere.*

✦ **FLAGITANS**. de Arusp. 46. Ecce eisdem autoribus, Pompeio principe, qui cupientem Italiam, Pop. Rom. desiderantem, flagitantes vos non auctoritate sua solum, sed etiam praecibus ad meam salutem excitauit.

FLAGITO, *ardenter peto.* 7. V. 70. Tamen in tanto conuentu nemo erat, quin reliquos non desideraret solum, sed etiam posceret & flagitaret. 3. A. 30. Vt primum Senatus haberi potuit, semper flagitauit vt conuocaremur. 10. Fa. 16. Flagitare Senatus instituit Cornutum, aut referret de tuis literis. 5. A. 54. Facilius ap parabitis ea, quæ tempus & necessitas flagitat. 4. Fam. 13. Quid acta tua vita studia à te flagitet, tu videbis. 1. de Fi. 15. Et tamen à Philosopho, si asserat eloquentiam, non aspernet: si non habeat, non admodum flagitem. pro Pl. 6. Dicendum est id quod ille me flagitat, Laterensem, &c. 2. de Or. 188. Hæc sunt illa quæ me ludès Crassius modò flagitabat. pro Do. 14. Illi me frumentum flagitabat. 3. de Or. 17. Et si admonitum venimus te, non flagitatum. pro Q. 13. Tamen si causa postulat, tamè quia postulat, non flagitat, praeteribo. pro Pl. 48. Insector, posco, atque adeo flagito cri-

men. 9. Fa. 8. Tamen ego expectatione promissi tui moueor, vt admoncam te, non vt flagitem. ibid. Et si munus flagitare, &c. Insector, inquam, & flagito testes, pro Rab. 9. Illa altera pars consulis auxilium implorat & flagitat. pro C. Corn. 1. Populus legentium optimum atque innocentissimum flagitat. 15. Fa. 8. Te abellæ mea causa moleste fero, tua gaudeo. Sed flagitat tabellarius. A. 2. 1. Arma, saga, bellum, flagitauerunt. 1. Tulcul. 34. Mercedem gloriae flagitat ab iis, quorum patres affecerat gloria. 3. Fa. 11. Ego enim à te, cum tua promissa per literas flagitabam, ad remeam salutem non ab iis consulis qui venderat flagitauit.

FLAGITOR. 1. de Leg. 5. Postulatur à se iamdiu, vel flagitatur ✦ potius historia. || pro Sest. 25. Flagitabatur ab iis quotidie, cum querelis bonorum omnium, tum etiã precibus Senatus, vt meam causam susciperent, agerentque; aliquid, denique ad Senatum referrent. 1. P. 95. Damnatio ista, quæ in te flagitatur, oblige P. Rutilium, &c. in Vat. 26. Eiusque sceleris in te ipsum questio flagitatoria rursus in meo reditu facta erat durior, à me cuius aduentu fore vilitatem boni viri dictitabant, annona flagitabatur. Ibid. 16. Flagitabar bonorum ex postulatione. 14. P. 30. Sed facile est bene agere cum iis, à quibus etiam tacetibus flagitari videmur.

✦ **ADVERB.** Admodum, 1. de Fin. Priuatim, pro Sest. ✦ **Syntaxis.** Non desidero solum, sed posco & flagito. Ego hoc te flagito. Postulo, non flagito. Posco, atque adeo flagito.

FLAGRANS. 7. At. 4. Dionysium flagrantem desiderio tui, mirro ad te. 3. de Orat. 8. Non vidit bello flagrantem Italiam, non ardentem inuidia Senatum. || de Arusp. 38. Flagrantes oculi foris. 2. de Ora. 190. Neque facile est, vt oderit eum quem tu velis, nisi te ipsum flagrantem odio ante viderit. de Fat. 3. Oratoria studia, quibus etiam te incendi, quamquam flagrantissimum, acceperam. 4. Tusc. 43. Flagrans cupiditas. 1. de D. 69. Et noctu flagrant onerarias quas milites incederent, videbatis. pro Mut. 65. Cato recentibus praecceptorum studij flagrans. pro M. Scav. Me flagrantem studio laudis in spem impulit.

FLAGRANTIA, *ardor.* pro Cæl. 49. Flagrantia oculorum.

FLAGRATURVS. 7. Att. 10. Totam enim Italiam flagranturam bello intelligo.

FLAGRO, *conflagro, ardeo.* 1. de Or. 134. Vos etiam nimis flagrare cupiditate video. 6. V. 76. Flagrare cupiditate & amentia. pro Cl. 12. Mulier ita flagrare cepit amentia, sic inflammata ferri libidine, vt eam, &c. pro Cæl. 12. Flagrabant vitia libidinis apud illum. 4. At. 7. Consules flagrant infamia. 4. Tusc. 71. Ibiacus Rhenus amore flagrauit. 2. V. 5. Cum inuidia & infamia non recenter, sed vetere ac diuturna flagraret. 6. 71. Coniuuias, quæ stupris flagitijque flagrabunt. 1. de Or. 14. Incredibili quodam nostri homines dicendi studio flagrauerunt. 5. At. 11. Non dici potest quam flagrem desiderio urbis.

✦ **Syntaxis.** Odio flagrare studijs, desiderio, cupiditate, bello, amentia. Apud illum flagrant libidines. Ille libidine flagrat. Flagrare item infamia, amore, inuidia. Coniuuium stupris flagrans.

FLAMEN, *status spiritus.* 2. de Nat. 112.

Quam summa ab regione Aquilonis flamina pulsant, in Arat. Inferior paulò est aries, & flamen ad austrum inclinatur. — &c. ibid.

— *Flamina venti & spiritus austrum.*

✦ **Antistes**. 2. de Leg. 20. Diuis aliis alij sacerdotes, omnibus potestates, singulis flamines sunt. pro Do. 38. Itaque populus Rom. breui tempore neque regè sacrorum, neque flamines, neque salios habebit. || 2. A. 110. Habere flaminem. de Cla. 56. Cum M. Pompeius sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis. de Ar. 12. L. Lentulus flamen Martialis. Ibidem. Flamen Quirinalis. pro Milo. 27. Eo die Miloni inter erat Lanuuium ad flaminem prodendum, quod erat dictator Lanuuij Milo. 13. A. 48. Antonius Cæsaris flamen est. 2. 120. Est ergo, vt Ioui, vt Marti, vt Quirino, sic diuo Iulio M. Antonius. Ibid. Cur non inauguratur? nam flamines inaugurabantur.

✦ **ADIVNCI**. Maximus, 2. de Nat. Vhemens, Arat.

✦ **Syntaxis.** Aquilonis & venti flamina.

FLAMINIA. 12. A. 22. Tres viæ sunt ad Mutinam: à supero mari Flaminia, ab infero Aurelia, media Cassia.

FLAMINIA, *flaminum sacra.* 13. pl. n. 41. Cuius homo ingratissemè flaminia cur reliquisti?

FLAMINIANA, *offenta.* 2. de Diu. 66.

✦ **FLAMINIUS**. 1. de D. 77. Nonne C. Flaminius Cõsul iterum, neglexit signa rerum futurarum magna cum clade. Reip. Ibid. Tum Flaminius ex eo quæsiuit, si ne postea quidem pulli pascerentur, quid faciendum censori? Cum ille qui respondendum respondisset, Flaminius, Praecleara verò auspicia, si elurientibus pullis res geri poterit, laturis nihil agatur. de Senec. 14. T. Flaminius, & M. Atrilius C. o. s. s. facti. ibid. 42. Inuitus quidem feci, vt bestissimi viri T. Flaminij fratrem L. Flaminiem à Senatu eicerem septem annis postquam Cõsul fuisset. 5. A. 48. Reccentior

autem memoria superior Africanus, T. Flaminium admodum adolentes Consul facti, tantas res gesserunt, vt Pop. Romani imperium auerint, nomen ornarint. 2. de Inu. 52. C. Flaminium, is qui Consul Rempub. male gessit, bello Punico secundo, cum Tribunus pleb. esset, inuito Senatu, & omnino contra voluntatem omnium optimatum, per seditionem ad populum legem Agrariam tulit. de Clar. 77. Cum hoc Catone grandiores natu fuerunt C. Flaminium, C. Varro, & c. ibid. 57. Dicitur etiam C. Flaminium is qui Tribunus plebis legem de agro Gallico, & Piceno victimam diuidentem tulit, qui Consul apud Trasimenum sit interfectus, ad populum valuisse dicendo. 2. de N. 8. C. Flaminium Caelius religione neglecta cecidisse apud Thrasimenum scribit, cum magno reipublice vulnere. pro Cluent. 147. C. Flaminium Praetor quaesuit inter farios. pro Do. 136. T. Flaminium, Qu. Metellus Coss. I. P. 61. & pro Mur. 31. T. Flaminij triumphus de Philippo.

FLAMMA, mobilis & splendens ignis. 2. de Nat. 110. *Manu leo tremulam quatens e corpore flammam.* de Or. 22. Quidam dicere aiunt Ennium, flammam a sapiente facilius ore in ardente opprimi, quam bona dicta tenere. 3. A. 49. Prius vnda flammamq; vt ait poeta, nescio quis. 3. de Or. 11. Sulpitius autem, qui in eadem inuidia flamma fuisse, & c.

FLAMMATA, v. s. de Diuin. 17. *Principio aethere flammatus Iuppiter igni.*

FLAMMEVS, igneus. 2. de Nat. 118. Sunt autem stellae natura flammæ.

FLAMMIFER, flammens, ardens. 4. Acad. 89. Abige à me flammiferam hanc vim, quæ me excruciat. Poeta.

FLAMMULA, Ibid. 80. Cum oculum torfisset, duas ex lucerna flammulas esse visas.

FLATVS, spiritus flamen. 2. de Orat. 187. Et ad id vnde aliquis flatu ostenditur, vela do. in Arat.

Aram quam statua permulcet spiritus austru. Ibid. *Astriferus validis erumpit flatibus ignes.*

2. Offic. 19. Cum prospero flatu Fortunæ vtinur, ad optatos exitus prouehimur.

FLAVUS, color fuluo clarior & albor. 4. Acad. 105. Flauum mare. *Epitheton non usurpandum, nisi si accescat mare flumine flauo.*

FLIBILIS, pro Pl. 101. O flebiles vigilias. 11. A. 7. Misera & flebilis species: id est, fletu digna, miserabilis.

FLIBILITER, miserabiliter. 1. Tusc. 85. Nec flebiliter illa cauerentur. 2. 49. Perquam flebiliter Vlysses lamentatur in vulnere.

3. Ibid. 39. Flebiliter respondere.

FLECTENDVS, 2. de Orat. 211. Oratio quæ suscipitur ad commutandos animos, atque omni ratione flectendis.

Superandus, 2. de Diu. 94. Qui nauigant in flectendis promontoriis, ventorum mutationes maximas sæpe sentiunt.

FLECTO, insecto, torqueo, detorqueo, contorqueo, 1. de L. 47. Qui teneros & rudes cum acceperunt, inficiunt, & flectunt vt volunt. 1. de Leg. 29. Opinione vanitas imbecillitatem animorum torquet, & flectit, quocumque cepit. 1. de Diu. 120. Omne animal membra, quò vult, flectit & contorquet. pro Cæl. 13. Versare suam naturam, & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. 5. At. 9. Sed Leucatem flectere molestum videdatur. 3. C. 19. Flectere fata. 1. A. 35. Flectere aliquem oratione.

Adicio, pro Corn. 39. Gaditani ab omni studio sensuque Pecorum mentes suas ad nostrum imperium nomēq; flexerunt.

Excito, 16. Br. Flectere iudicium suum aduersus aliquem.

Vito, cameo, fugio, declino, 11. At. 18. Ex Oppij sermone intellexi, quæ istorum via esset: sed vt eā flectas, te rogo. pro Syll. 18. Quibus rebus ita flectebat animo atque frangebat, vt, & c.

Syntaxis, Flectere aliquem, promontoria, viam. Animo flecti, & frangi. Aduersus aliquem flectere iudicium. Metem suam ab alicuius dignitatem & amicitiam flectere.

FLEO, fletum facio, lacrymo. 1. de Or. 245. Lapidem mehercule omnes flere ac lamentari coegissent. 3. V. 76. Flebat vterque non de suo supplicio, sed pater de filij morte, de patris filius.

FLERE, miserè, 3. Ver. Vberius, 2. Philip.

FLETVS, eulatus. pro Plan. 76. Non modò lacrymulam, sed multas lacrymas & fletum, cum singultu videre potuisti. 6. V. 47. Fletus mulierum & lamentationes fieri solitas pro hisce rebus. 11.

Att. 7. Non possum præ fletu diutiùs in hoc loco commorari. pro S. R. 24. Vt tota vrbe fletus gemitùsque fieret. 1. de Ora. 228. Recordatione alicuius fletum populo mouere. 1. Tusc. 30. Lugubris lamentatio fletusque mœrens. pro Cl. 16. Quotidianæ querimoniam, assiduus fletus.

FLADIVNC, T. Affiduus, pro Cluent. Fortior, 1. Attic. Mœrens, 5. Tusc. Magnus, 14. Famil. Maximus, 7. Verr. Miserabilis, de Clar. Muliebris, 2. Tusc.

Syntaxis, Multa lacryma ac fletus. Fletus & lamentatio fieri solita. Vrbs facta fletus ac gemitus. Alicui mouere fletum. Lugubris lamentatio, fletus mœrens.

FLEXANIMVS, suadens. 2. de Or. 187. Illa quæ à bono poeta dicta est flexanima atque omnium regina rerù oratio. 1. de D. 80.

FLEXIBILIS, tener, mollis. 3. de Na. 92. Materia omnium rerum flexibilis & commutabilis. Or. 52. Oratio mollis & tenera, & ista flexibilis, vt sequatur quocumq; torqueas. 3. de Orat. 174. Tenerum, flexibile, quod faciliè sequatur quocumque ducas. de Cl. 273. Nihil tam tenerum, nihil tam flexibile, nihil quod magis ipsius arbitrio fingeretur. de Amic. 94. Assentatoris animus flexibilis ac deuius. 10. Att. 13. Nihil fallax, nihil flexibile non ad bonitatem. 2. de Nat. 146. Vox flexibilis. (Vox dura.)

Syntaxis, Flexanima, & regina omnium oratio. Flexibilis & commutabilis materia. Mollis, tenera, flexibilis oratio, vt sequatur quocumque torqueas, synonyma quatuor. quartum enim descriptio flexibilis est. Assentator flexibilis ac deuius.

FLEXILOQVVS, dubius, ambiguus. 2. de Diu. 115. Oracula flexiloliqua & obscura.

FLEXIO, flexus, anfractus, conuersio. I. P. 53. Quos tu meandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula flexionis quæstisti? 2. de Leg. 39. Ceruites oculòsque pariter cum nodorum flexionibus torqueant. Orat. 57. Cum alter alteri obicit vocis flexiones Ibid. 59. Virilis laterum flexio. de Vn. 33. Flexiones deorum. aliàs. fusiones.

FLADIVNC, Certæ, & seueræ in cantu, molliores, & delicatiores, 3. de Orat. Virilis, Orat. ad Brut.

FLEXOSVS, tortuosus. 2. de N. 144. Auditus flexuosum iter habet.

FLEXVS, inflexus, incuruus. 5. de Fin. 35. Fracti flexique motus.

FLEXVS, subst. anfractus. 16. Att. 13. Pons Tiretius, in quo flexus est ad iter Arpinas. 1. de Nat. 144. Aures habent introitum cum multis flexibus. pro Cæl. 75. In hoc quasi flexa atatis.

FLADIVNC, Multi, 2. de Nat.

Syntaxis, Maandri, diuerticula, flexiones. Via flexus ad iter, & c. Aetatis flexus.

FLO, 7. Att. 2. Ita bellè nobis flauit ab Epiro lenissimus auster & mitis.

FLADVERB, Bellè austrum, 7. Attic.

FLOCCIFACIO, contemno, nihili facio. 4. Att. 14. Ex quo intellectum est, tres Areopagitas totam Rempub. flocci non facere. 13. 48. Neque tamen floccifacio.

FLOCCIFACTEON, I. 13. Quare, vt opinor, φλοσοφίον, id quòd tu facis: & istos consulatus non floccifacteon. Vox est Latina Græcorum more inflexa, alludit enim ad φλοσοφίον quasi dicat, non debemus facere flocci, & dignos existimare istos consulatus, in quibus assequendis tantum studij laborisq; ponamus. L. Victorij castigat.

FLORA, dea. 7. V. 36. Flora mater, & c.

FLORENS, integer, felix. (afflictus, minimus, tenuissimus. Parad. 2. Qui te beatum, qui te florentem putas. 2. de Ora. 210. Inuidetur enim præstanti florentique fortunæ. pro Do. 49. Cum tu florens ac potens per medium forum volitares. pro S. R. 15. Roscius florens gratia atque hospitii nobilissimorum hominum. pro Qu. 93. Ad afflictam amicitiam transfugere, atque ad florentem aliam deuolare. pro Plan. 86. Quos ego florentes atque integros sine ferro viceram. 3. de Orat. 164. Modus autem nullus est florentior. pro S. R. 50. Itaque ex minima tenuissimæque Rep. maximam & florentissimam nobis reliquerunt. 2. Fa. 13. Homo florens ætate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinis, amicis. pro Cl. 109. Qui omnes in iudiciis publicis iam tum florente Rep. floruerunt. 11. Fam. 18. Florente Antonio. 1. de D. 73. Florentissima castra. Incer. Oportissimum est, perpetuò fortunam quam florentissimam permanere.

FLOREO, vigeo, floresco, enitescio, emineo, excellens sum. 1. de Diu. 16. Hæc arbor vna ter floret: id est, lentiscus. 3. Offic. 116. Cyrenais oboletis floret Epicurus. pro Planc. 64. Quæstura mea floruit. 1. Tusc. 4. Ergo in Græcia musici floruerunt. 7. V. 127. Hic in sua patria multis virtutibus ac beneficiis floruit. 3. de Or. 7. Crassus priuatis beneficiis & ingenij laude floruit. de Clar. 18. Pericles floruit omni genere virtutis. 3. de Orato. 139. Cum Isocrates discipulorum nobilitate floreret. 1. Fam. 9. In sententiis Senatoriis, & in omni actione atque administratione reipublicæ floruisse. 4. Aca. 16. Arcefilas floruit tum acuminem ingenij, tum admirabili quodam lepore & dicendi ibidem. Et qui illum audierant, admodum floruerunt. 1. de Or. 1. Cum & honoribus rerù gestarum gloria florerent. pro Font. 31. Tum continuè præturæ, quæ & cæteris ornamentis, & existimatione innocentie

maximè floruerunt. 1. de N. 6. Doctissimorum hominum familiaritates, quibus semper domus nostra floruit. pro Q. 80. Tu qui inter illos florebas. 4. Fam. 3. Studia & artes quib. à pueritia floruiti. 9. 14. Florere laudibus. ad Brut. 3. Florere honoribus & gratia. 1. Ver. 69. Iure tum florebat pop. Rom. nomen. 4. Acad. 1. Florere in foro. pro Fl. 2. Quod maximè florere in generis sui gloria viderat, prator adamauit. pro Sest. 131. Accessus meus ad urbem incredibili hominum gratulatione florebat. pro Cæl. 59. Qu. Metellus cum in Repub. floreret integerrima ætate, optimo habitu, maximis virib. creptus est vniuersæ ciuitati. 9. A. 4. Ea familia postea viris fortissimis floruit.

† **ADVERB.** Honestissimè, 14. Famil. Peræquè in omnibus, Orat. ad Brut.

FLORESCO, *floreo*, de Cl. 303. Hortensio florecente Crassus est mortuus. 3. de Orat. 1. Sulpitio ad summam gloriam eloquentiæ florecenti ferro vita crepta est. pro Cæl. 79. Hic nunc florecentis firmata iam stirpe virtutis. 2. de Diu. 33. Pulegium aridum florecente dicitur ipso brumali die.

† **ADVERB.** Quotidiè magis, pro Marc. Nunc primùm, pro Cæl.

† **Syntaxis.** *Beatus ac florens. Præstans & florens fortuna. Florens & potes. Gratia & hospitij principum virorum florens. Florens & integer. Florere honoribus in actionibus & causis. Florere inrer primos, in gloria. Accessus eius gratulatione omnium floruit. Florecentis homo. & ad gloriam florecentis.*

FLORIDIOR. de Clar. 284. At est floridior, vt ita dicam, quàm Hyperides.

FLOS, *lux, decus, honor, ornamentum*. de Sen. 54. Florum omnium varietas. Ibid. 59. Suauitates odorum, qui afflantur è Floribus. 6. V. 107. Lectissimi flores omni tempore anni. de Clar. 298. Flos & color pigmentorum. 2. A. 3. Gratia non virtutis specie, sed ætatis flore collecta. Ibid. 37. Omnis præterea flos nobilitatis & iuentutis. de Cla. 59. Virum excellentem præclari tum illi homines florem populi dixerunt. de Clar. 58. Flos delibatus populi. Or. 34. Versariisque in optimorum ciuium vel flore vel robore. pro Pla. Flos equitum Romanorum. pro Flac. 61. Aspicunt hunc florem legatorum & laudatorum Flacci, ex vera & integra Græcia. 13. A. 13. Flos Italiæ, firmamentum imperij nostri, ornamentum dignitatis. Parad. 1. Flos orationis. pro Qu. Ligar. 32. Possum tibi totum agrum Sabinum, florem Italiæ, proponere.

FLOSCVLVS. 2. Offic. 43. Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt. pro Sest. 119. Non sum tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndique flosculos carcam.

† **ADVERB.** Delibatus, de Clar. Lectissimi, 6. Verr.

† **Syntaxis.** *Odorum suauitas è floribus afflatur. Flos & color pigmenti. Vir excellens, populi flos.*

* **FLUCTIFER.** Incer. Tunc se fluctifero tradit mandatque patroni.

FLUCTIGERVS, qui fluctu geritur. Lege, PARO.

FLUCTIVANS. de Vn. 7. Quietus & tranquillus. (immoderatè agitat & fluctuans. Or. 107. Quid tam commune quam mare fluctuantibus; litus eiectis? 7. V. 90. Cleomenes nauem in solo fluctuantem reliquerat. 1. At. 17. Fluctuans sententia.

FLUCTVO, fluctibus ractor, vacillo, fluito. 2. 8. Tota res etiam nunc fluctuat. 4. Ac. 29. Non debere eos in suo decreto, sicut in cæteris rebus, fluctuare. 4. ad Heren. 17. Id genus orationis, quod appellamus fluctuans & dissolutum, eo quod sine neruis & articulis fluctuat huc & illuc.

† **Syntaxis.** *Fluctuantibus mare commune. In solo nauis fluctuans. Oratio, sententia fluctuans. Fluctuans & dissolutum dicendi genus.*

FLUCTVS, vnda, procella. pro Flac. 63. Massilia, quæ Barbariæ fluctibus alluitur. Orat. 107. Ita iactantur fluctibus, vt nunquam alluantur. 9. Fam. 16. Fortunam tanquam fluctum à saxo frangi oportere. 5. At. 12. Nihil est quod minus fluctum ferre possit. 5. de Fin. 5. Ad fluctum aiunt declamare solum Demosthenem, vt fremitum assuesceret voce vincere. 2. de Inu. 154. Sedatis fluctibus, & tempestate iam commutata. pro Mur. 35. Motus & agitatio fluctuum. pro Mil. 5. Et quidem cæteras tempestates & procellas in illis duntaxat concionum fluctibus semper putauit Miloni esse subeundas. || de Arusp. 48. Idem posteaquam respirare vos à metu cædis, emergere auctoritatem vestram, à fluctibus illis seruitutis, reuiuiscere memoriam ac desiderium mei vidit. 6. V. 118. Fons qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mali disiectus esset. 1. de Or. 3. Et hoc tempus omne post consulatum obiecit iis fluctibus, qui per nos à communi peste depulsi in nosmetipsos redierunt. 3. de Leg. 36. Excitabat enim fluctus in simpulo, vt dicitur, Cratidius, quos post filius eius in Ægæo excitauit mari. 1. At. 15. Nunc vides quibus fluctibus iactemur. 3. de Nat. 51. Nostri quidem duces mare ingredientes immolare hostiam fluctibus consueverunt. 8. 3. Qui autem locus erit nobis tutus, vt iam placatis vtamur fluctibus, antequam ad illum venerimus.

† **ADVERB.** Cani, Arat. Magni, 6. Ver. Maximi, in Pis. Præsentis, pro Sest. Tanti, pro Arch.

† **Syntaxis.** *Fluctum ferro, frangere. Sedatis fluctibus. & commutata tempestate.*

FLUITO, *fluuo*. pro Sest. 46. Hæc Reipub. nauis ereptis Senatui gubernaculis fluitans in alto tempestatibus seditionum, &c.

FLUMEN, *fluuius, amnis, profluens*. 2. de Inuen. 97. Vt qui transfueres fluxerunt, atque amnes mare influxit. de Arusp. 59. Nauis in flumine publico vulgata omnib. 2. de In. 124. In Eurotæ fluminis magnitudine. 2. de Or. 62. Flumen orationis & varietas. Ibid.

† 188. Flumen grauisimum & optimorum verborum. || 4. Acad. 119. Venit flumen orationis aureum fundens Aristoteles, qui illum desipere dicat. 2. de Leg. 6. Fibrenus præcipit in Litrem attigi. 2. de Nat. 1. Neque enim flumine conturbor inanium verborum, nec subtilitate sententiarum. Ibidem. 20. Nam vt profluens amnis aut vix aut nullo modo: cõclusa autè aqua facile corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur: angustia autem conclusæ orationis, non facile se ipsa tutatur. Ibid. 152. Nos flumina arcemus, dirigimus, auerimus.

1. de Diu. 78. Flumina in contrarias partes fluxerunt. pro Mar. 4. Nullius tantum est flumen ingenij, nulla dicendi aut feribendi tanta vis, tantæ copia, quæ non dicæ exornare, sed ne enarrare, C. Cæsar, res tuas gestas possit. Or. 53. Flumen alii verborum, volubilitatæ cordi est, qui ponit in orationis celeritate eloquentiam. 2. de Orato. 188. Tantum est flumen grauisimum, optimorumque verborum, tam integræ sententiæ, tam veræ, tam nouæ, tam sine pigmentis, fucòq; puerili, vt mihi non solum tu incendere indicem, sed ipse ardere videaris. 5. Tusc. 74. Vt si quis æstuans, cū vim caloris nõ facile patiat, recordari velit se aliquando in Arpinati nostro gelidis fluminib. circumfusum fuisse,

FLUMENTANA, porta. 7. Attic. 3.

† **ADVERB.** Aureum, 4. Acad. Illustre, Arat. Frigidius, 2. de Leg. Magni, 1. de D. Gelida, 5. Tusc. Maximum, 10. Fam. Propinquum, 3. de N. Publicum, de Ar. Vniuersum, 2. de Orat.

FLVO, *labor, mano, destuo*. 1. de D. 78. Flumina in contrarias partes fluxerunt, & amnes mare influxit. 2. de In. 96. Fluius Eurotas, qui propter Lacedæmonem fluit. 1. de D. 98. Quid quod fluius atratus sanguine fluxit? 1. de Nat. 39. Quæ natura fluunt atque manant, vt aqua. 2. de Fin. 106. Fluit igitur voluptas corporis, labitur & præterit. Or. 10. Cætera fluere, labi, nec diutius esse vno & eodem statu. 12. A. 8. Excident gladij, fluunt arma de manibus. 4. Tusc. 2. Pythagoræ autè disciplina, cū longè latèq; fluere, permanuisse mihi videtur in hanc ciuitatè. 2. de N. 51. Multa à luna manant & fluunt. de Cl. 201. A Cotta & Sulpicio hæc omnis fluxit oratio. 2. de N. 49. Ne illud quidem est hæc vnde fluxerunt. Ibid. 48. Hæc omnia ex eodè fonte fluxerunt. 1. 6. Multum sermonè de libris nostris fluxisse video. 2. de Fini. 34. Atq; ab isto capite fluere necesse est omnè rationem honoris & malorum. 1. Of. 90. In rebus prosperis, & ad voluntatè nostrâ fluuntibus. 2. de Or. 266. Gallus pictus, eiecta lingua, buccis fluëtibus. I. P. 25. Buccæ fluëtis. pro Mar. 24. Omnia quæ delapsa iam fluxerunt, seueris legib. vincienda sunt. de Clar. 273. Oratio ita liberè fluebat, vt nusquam adhæresceret. Orat. 66. Tracta quædam & fluens oratio. 3. de Or. 188. Ne fluat, ne vageatur oratio. de Senec. 3. Ex Nestoris lingua melle dulcior fluebat oratio.

† **ADVERB.** Aequaliter, 3. de Orat. Incitatus. (cardius numerum, Orat. Liberè, de Clar. Licenter, 1. de Nat. Longè latèque, 4. Tusc. Longius, 9. Famil.

† **Syntaxis.** *Fluunt sanguine flumina. Fluunt arma de manibus. Fluunt dies. Fluunt oratio, disciplina.*

FLVIATILIS. de Nat. 124. Bestiæ aquatiles, vt fluuiales studines.

FLVIVVS, *flumen, amnis, profluens*. 1. Tusc. 94. Apud Hipaniam fluuium, qui ab Europæ parte influit in Pontum. 1. de Diu. 98. Quid, quod fluuius atratus sanguine fluxit. 2. de Inu. 96. Fluius Eurotas is, qui propter Lacedæmonem fluit. 2. de Na. 6. Fluius Sagra.

† **ADVERB.** Atratus, 1. de Diu. Magnus, & iucundus, 1. de Inuen.

FLVXIO, *cursum*. 1. de Diu. 111. Vt aquarum fluxiones.

FLVVS, *incurtus, inconstans*. ad Brut. 10. Nonnulla in Hirtio huius belli fortuna, vt in secundis fluxa, vt in aduersis, bona. 4. Att. 2. Res nostræ, vt in secundis, fluxæ vt in aduersis, bonæ.

FOCVLVS. pro Dom. 124. C. Attinius bona Qu. Metelli conscrauit, foculo posito in rostris, adhibitoque tibicine.

FOCVS, *lar, locus ubi ignis fouetur*. de Senec. 55. Curius ad focum sedens, &c. 2. de N. 67. Vesta à Græcis ignia dicitur, cuius vis ad aras & focos pertinet. Ignis foci publici sempiternus. Lege. VESTALIS. 2. de Diu. 66. In Selonio apud focum angues nundinarios solent. pro D. 106. Vniuscuiusque nostrum sedes, aras, focos, deos penates subiectos esse libidini, tribunitiæ. pro S. R. 23. Eitcere aliquem domo nudum, atque focis patriis disijci penatibus præcipi

precipitem exturbare. 3. de Nat. 9. 5. Pro aris & focus pugnare.
 † ADIVNCT. Abdiu, & penetrales, de Arusp. Patrij, pro S.R. Priuati,
 3. Phil. Publici, 1. de Leg.

FODICANS. 3. Tusc. 3. 5. Non est enim in nostra potestate, fodi-
 canibus his rebus, quas malas esse opinemur.

FODIO, perfodio, effodio, fodico. 2. de Ora. 174. Quibus cognitis ille
 sibi ipsi foderet, & aurum defossum inueniret. 2. de Diu. 134.
 Respondit coniecto thesaurum defossum esse sub lecto: fudit,
 inuenit auri aliquantum. 1. de Fin. 3. Fodere aut arare. 2. Tusc.
 33. Pungit dolor, vel fodiatur sanè. 2. A. 86. Num expectas, dum te
 stimulis fodiatur: hæc te lacerat, hæc eruentat oratio.

† Syntaxis. Pungit ac fudit dolor. Stimulus aliquem fodere.

FOECUNDITAS. ubertas, fertilitas. 2. de N. 152. Nos aquarum
 inductionibus terris fecunditatem damus. Ibid. 13. Cæli tem-
 peratio, fecunditas terrarum. 1. de D. 94. Agri vberissimi maxi-
 meq; fertiles, in quibus multa propter fecunditatem fingi gi-
 gniq; possunt. 2. A. 58. O miseræ mulieris fecunditate calamito-
 som. 2. de Or. 88. Volo enim se effertat in adolescentæ fecunditas.

† ADIVNCT. Calamitosa, 2. Phil.

FOECUNDVS, ferax, vber, fertilis. 2. de Nat. 160. Sue nihil genuit
 natura fecundius. de Senect. 54. Fossionibus fit terra fecundior.
 de Arusp. 42. Quæsturamque illam maximè fecundam
 atque vberem in totum ad se redegit. 1. de Diu. 22. Fecundum
 pectus. Orat. 15. Periclem ab Anaxagora vberem & fecundum
 dum fuisse.

† ADVBERB. Maximè, de Arusp. resp.

† Syntaxis. Aquarum inductionibus fecunditatem terris damus
 Fecundus & vber ager. Pectus, orator, homo fecundus.

FOEDATVS. de Ar. 32. A Sext. Serano sanctissima sacella omni
 turpitudine esse fœdata scimus.

FOEDISSIMÈ, turpissimè. 9. Att. 6. Caua agetur fœdissimè.

FOEDERATIVS, fœdeve & amicitia coniunctus. (sine fœdere. 1. de
 Or. 182. Si quis apud nos seruisset ex populo fœderato, se seque
 liberasset. pro Cor. 20. Populi socij, Latini fœderati fundi. 5. V.
 13. Fœderata ciuitates duæ sunt, Mamertinâ & Tauronimita-
 na. 6. 26. Fœderatus atque pacatus.

FOEDIFRAGVS, qui fœdus frangit, impius. 1. Offic. 38. Pœni fœ-
 difragi.

FOEDITAS, turpitudine, macula. 3. Offic. 105. Deprauitio & fœdi-
 tas turpificati animi. 2. de N. 127. Odoris fœditas intolerabilis.
 12. A. 12. Cuius scelere in hac vestitus fœditate sumus. 3. de Fin.
 38. Nisi eos per se fœditate sua turpitudine deterreat.

† ADIVNCT. Flagitiosa, 2. Phil. Intolerabilis odoris, 2. de Nat.

FOEDO, maculo. I. P. 5. Romæ vero ipsam fœdauit aduentus tuus.
 de Ar. 49. Qui rogatum domestici belli extinctionem nefario
 scelere fœdauit.

FOEDVS, turpis, flagitiosus. 1. Offic. 123. Luxuria verò omni ætati tur-
 pis, tum seæcutoi fœdissima est. de Aruf. 51. An ille fœdior atq;
 inquinatior in Cn. Pompeio accusando fuit? 3. Q. Fr. 9. Exitium
 iudicij fœdum & perniciosum leuissimè tuli. 8. At. 11. Nihil fie-
 ri potest miserius, nihil perditius, nihil fœdus. 7. At. 25. Bellum
 fœdissimum futurum puto. I. P. 31. Immanissimum ac fœdissi-
 mum monitrum. 15. At. 20. Genus mortis fœdum.

† Syntaxis. Deprauitio & fœditas turpissima animi. Turpitudinis
 fœditas. In vestitus fœditate esse. Turpitudine fœdere templa. Fœdus,
 & inquinatus in accusando bonos. Nihil miserius, perditius, fœdus.

FOEDVS, pactio, fides, amicitia regum & populorum lege & religione
 sancita. 2. de Inu. 91. In eo fœdere quod factum est quondam
 cum Samnitibus. & ibid. de modo feriendi fœderis, & de porca. pro
 Sest. 24. Facere fœdus cum aliquo. 2. de Fin. 83. Facere fœdus in-
 ter se. pro Cornel. 34. L. Martius cum Gaditanis fœdus icisse di-
 citur. I. P. 28. Tu scilicet homo religiosus, fœdus, quod meo san-
 guine in pactione prouinciarum iceras, frangere voluisti. pro
 Sest. 24. Id enim fœdus mea sanguine ictum sanciri posse dice-
 bant. Postq. ad Qu. 13. Cum prouinciarum pactiones, cum om-
 nia cum omnibus fœdera sanguine meo sancirentur. pro S. R. 6.
 erire fœdus cū aliquo. pro Cor. 13. Fœdera negligere, violare,
 rumpere. pro D. 66. Gabinius postea fregit fœdus, Piso tamen
 in fide mansit. pro Do. 129. Fœdera feriebantur prouinciarum.
 2. A. 89. Nulla societas optimis ciuibus cum importunissimo
 hoste fœdere vllò confirmari potest. 3. Offic. 111. Fœdera, qui-
 bus cum hoste deuincitur fides. pro Cor. 10. Contra fœdus fa-
 cere: id est, contra populi Romani religionem & fidem. 13. A. 4. O ra-
 tum religiosumque fœdus, quod cum his fecerimus. 2. de Leg.
 16. Cum intelligat, quantæ salutis sint fœdera religionum. 7. V.
 48. In publicis religionibus fœderum. pro Sest. 33. Pacto iam
 fœdere prouinciarum. pro Cec. 51. Quod fœdus aut pactio. 5. V.
 13. Quinque ciuitates sine fœdere immunes ac liberæ. 1. con.
 Rull. 10. Excipis in vendendis agris eos agros, de quib. cautum
 sit fœdere. pro Arc. 6. Heraclea, quæ est ciuitas æquissimo iure
 & fœdere.

† ADIVNCT. Acquissimum, pro Arch. firmum, & ratum, incredibile
 fœderis, totum, 2. cont. Rul. Honestum. (turpissimum, 1. de In. Nefa-

rium, pro Do. Paruum, pro Sest. Pium, iustumque, ratum, religiosum-
 que, 13. Philip. Sacrosanctum, sanctissimum, atque dicissimum, singula-
 re, pro Corn. Balbo.

† Syntaxis. Factum fœdus cū inter se. Icere, sancire, ferire, negligere,
 violare, rumpere, frangere, confirmare fœdus. Oratum, negligiosumq;
 fœdus. Fœdus pactum. Fœdus & pactio. Fœdere de hac re cautum est.

FOEMINA, mulier, factum in se gignens animal. (mas. 1. de N. 96.
 Et deos mares & fœminas esse dicitur. 2. 128. Aliæ bestię mares,
 aliæ fœminæ sunt. 2. de D. 62. Emissio fœmine anguis. Ibidem.
 Emissio maris anguis. 2. de Leg. 57. Porcus fœmina. 2. de N. 128.
 Et in mari & in fœmina commiscendorum corporum mixtæ
 libidines. 1. Tusc. 27. Mors in claris viris & fœminis dux in
 cælum solet esse. 1. de D. 52. Socrates dixit se vidisse in somnis
 pulchritudine eximia fœminam, quæ, &c. 3. A. 16. Tuq; coniugis
 bonæ fœminæ, locupletis quidem certè, Bombalio quidam pa-
 ter fuit. 5. Fam. 8. Præstantissima omnium fœminarum vxor tua.
 Ibid. 11. Quod mihi fœminam primariam Pompeiam vxorem
 tuam commendas, locutus sum cum Sura. Br. 18. Rogatus sum
 à prudentissima & diligentissima fœmina matre tua, vt, &c. 3.
 A. 16. Hæc sanctissima fœmina, atque optima. pro Ce. 10. Proba-
 tissima fœmina. 2. de Leg. 29. Vt sentiant mulieres in natura
 fœminatū omnium Deum castitatem pati. Incer. Fœminas om-
 nes visu nocere, quæ duplices pupillas habent.

† ADIVNCT. Bona, 5. Phil. Bona, & locuples, & sanctissima, atque
 optima, 3. Phil. Castissima matronarum, de Aru. Claræ, 3. Tusc. Gra-
 uissima, atque optima, 10. Fam. Lectior, 1. de In. Lectissima, 4. Catil. Le-
 ctissima, miserimæque, pro Font. Nobilissima, pro Mil. Optima, 15. Fa.
 Optima, & amantissima, 6. Fam. Præstantissima, primaria, 5. Fam. Pro-
 batissima, & summo loco nata, pro Cec. Prudentissima, & diligentis-
 sima. ep. ad Brut. Prudentissima, lectissimaque, 2. Verr. Pudica, reli-
 giosa, 6. Verr. Pudicissima, 2. Phil. Sanctissima, atque optima, 1. Philip.
 Similis alicuius, 14. Fam. Spectatissima, pro S. R.

FOEMINEVS, 3. ad Her. 27. Fœmineus plangor.

† Syntaxis. Porcus fœmina.

FOENERATIO, fœnoris exercitatio, pecunia nūdinatio. pro Fl. 56.
 Pecunia ab honoribus translata in quæstum & fœnerationem.
 2. de Fin. 117. Nec enim si tuam ob causam cuiquam commo-
 des, beneficium illud habendum est, sed fœneratio. 4. V. 170. Ea
 autem fœneratio erat huiusmodi. 5. 170. Fœneratio pecuniæ
 publicæ.

† Synt. In quæstum & fœnerationē ab honoribus pecuniā transferre.

FOENERANDVS, Parad. 6. Dimissiones libertorum ad fœne-
 randas & diripiendas prouincias.

FOENERIATOR, qui fœnus exercet. 1. Offic. 150. Primum impro-
 bantur hi quæstus, qui in odia hominum incurrit, vt portito-
 rum & fœneratorum. 6. At. 1. Idq; etiam acerbissimis fœnera-
 toribus probaretur. 5. Fa. 6. Nec putant ei nummos deesse posse,
 qui ex obsidione fœneratores exemerit.

† ADIVNCT. Acerbissimi, S. Atr. Pauci, 8. Fam.

FOENEROR, fœnori do. 4. D. 170. Idem pecunias istius suo nomi-
 ne fœnerabatur. 8. Offic. 88. Cū ille qui quæsierat, dixisset,
 Quid fœnerari tum Cato, Quid hominem, inquit, occidere? de
 Am. 30. Liberales sumus, non vt gratiam exigamus, neque enim
 beneficium fœneramur: sed, &c.

FOENEVS, simulacra effigiesq; hominum ex fœno fieri solebant, qui-
 bus obiectis ad spectaculum præbendum tauri irrisarentur. * Cicero
 pro C. Cornel. 1. de maiestate, Prospectat videlicet Cominius,
 quid agatur, videlicet homines fœneos in medium ad tenan-
 dum periculum proiectos. Ascon. Pæd.

FOENICVLARIVM, 12. Att. 9. Scribe, vtrūm Cæsar in fœnicu-
 larium, an in Martium campum cogiter.

FOENVM, 2. de Orat. 233. Crassum cū Catulus nuper audisset,
 fœnum alios aiebat esse oportere.

FOENVS, vsura. 4. V. 170. Idem pecuniam illis fœnori dabat. 5.
 Attic. 21. Senatufconsultum factum est, vt centesimæ perpetuo
 fœnore ducerentur, renouato in singulos annos fœnore. 6. 3.
 Scaptius centesimis reuocato in singulos annos fœnore con-
 tentus non fuit. 4. 14. Fœnus ex triente Id. Quint. factum erat
 bestibus. 6. 1. Itaque & Græci soluunt tolerabili fœnore, & pu-
 blicanis res est gratissima. 16. 14. Non modò magno, sed etiam
 iniquissimo fœnore versuram facere coactus est. pro Flacc. 51.
 Pecuniam adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta
 occupauisti. Ibidem. Graui fœnore. 5. V. 169. Accipere fœnus ab
 aliquo pro Ce. 42. Fœnore trucidari.

† ADIVNCT. Grande, graue. pro Fla. Iniquissimum, non modò ma-
 gnum, sed etiam iniquissimum, 16. Atr. Minus. (maius, de Sen. Perpe-
 tuum, 5. At. Tolerabile, 7. Att.

† Syntaxis. Pecuniam fœnori dare. Ducere centesimas perpetuo fœ-
 nore. Renouare fœnus. Fœnus ab aliquo accipere.

FOETIDVS, putidus. I. P. 13. Os fetidum.

FOETOR, pudus, & malus odor. I. P. 22. Hic autem iacebat in suo
 Græcorum fœtore & vino.

FOETVS, grauidus. 2. de N. 156. Terra fœta frugibus & vario le-
 guminum genere.

FOETVS, subit. partus, fructus. Ibid. 128. Quæ multiplices fœtus
 procreat, his mammarū data est multitudo. 1. de Diu. 35. Fœtus

extitit in sterilitate naturæ. 2. de Nat. 129. Oua piscium facile aqua & sustinentur, & factum fundunt. 5. Tusc. 68. Ex quo triplex ille animi fœtus existit. 3. de Fin. 62. Bestiarum in fœtu & educatione laborem cum terminus, naturæ ipsius vocem videmur audire. de Cl. 182. Nec vlla ætate vberior Oratorum fœtus fuit. 1. de Leg. 25. Quæ frugibus atque baccis terræ fœtu profunduntur. Brut. 16. Sic omnis fœtus repressus, exultusque flos veteris vberitatis. 2. de Orat. 131. Ager non semel aratus, sed nouatus & iteratus, quo meliores fœtus & grandiores possit edere. Oecon. 1. Ouium cæterarumque pecudum fœtus atque fructus claustris custodienda erant.

† **ADIVNCT.** Maiores, multiplices, 2. de N. Vberiores, & grandiores, 2. de Or. Vberior Oratorum, de Clar.

F O E T V R A . 2 . de L. 20. Vberitatem lactis, fœturaq; seruant.

† **Synt.** Fœtum procreare, valde. Oratorum fœtus, copia. Fœtus repressus. Edit meliores & grandiores fœtus ager arat, nouatus, iteratus.

F O L I V M . 3 . de Or. 177. In arboribus truncus, rami, folia. 8. Att. 23. Nec me Coss. mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius mouentur. 2. de Diu. 63.

Qui plantati in ramo foliorum tegmine septo.
Corripuit pullos.

in Ar. Arbusta ornata tegmine foliorum. I. P. 97. Arida folia.

† **ADIVNCT.** Arida, in Pison.

F O L L I C U L V S , parvus, factus, quo caput obuoluebatur parricidarum, ne statim capti, post calum aspicerent. 2. de Inu. 149. Os autem obuolutum est folliculo. 1. ad Her. 23. Ei folliculo lupino os obuolutum est.

F O L L I S , instrumentum ad ignem excitandum. 1. de N. 54. Formæ quas vos effici posse sine follibus & incudibus non putatis.

F O M E N T V M , quasi remedium & delinitio. 2. Tusc. 59. Hæc sunt folatia, hæc fomenta summorum dolorum. 2. de Finib. 95. Dolor fortitudinis fomentis mitigari solet.

F O N S , principium, origo, caput. 6. V. 118. Syracusis est fons aquæ dulcis, cui nomen Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium. 2. de Orat. 117. Tardi ingenij est riuulus confectarij, fontes rerum non videre. 3. Qu. Fr. 1. Poëma ad Cæsarem quod composueram, incidi: tibi quod rogas, quoniam ipsi fontes iam sicut, si quid habeo spatij, scribam. 1. Ac. 7. Vt ea è fontibus potiùs hauriant, quàm riuulos confectentur. 3. de Nat. 48. Hæc enim omnia ex eodem fonte fluxerunt. Top. 33. Riuorum à fonte deductio. pro Mur. 9. Cum tui fontes vel inimicis tuis pateant, nostros etiam amicis clausos esse. 1. de Orat. 203. Equidem fontes vnde hauriretis, atque etiam itinera ipsa putauit esse demonstranda. ad Brut. 10. Nec sceleratissimorum consiliorum fontes haurire dubitauit. 1. de Orat. 42. Iam ab illo fonte & capite Socrate. 2. Si quis legum fontes & capita viderit. 1. Tuscula. 6. Multo studiosius Philosophiæ fontes aperiemus. 1. de Ora. 94. Omnes omnium rerum fontes animo ac memoria cõtinerent. Hortens. Disputatio vberissimos fontes virtutis & scientiæ continet.

† **ADIVNCT.** Dulcis aqua, plenissimus piscium, 6. Ver. Perennis, pro Mil. Recentes, de Cla. Reconditi atque abditi, 1. de Orat. Sanctus, augustusque, 5. Tusc. Veteres, de Clar.

† **Syntaxis.** Consiliorum fontes. Legum fontes & capita. Aperire fontes. Animo rerum fontes continere.

* **F O N T E I A N V S ,** de Arusp. respon. 57. Fonteianum nomen.

F O R A M E N . 1. Tul. 47. Quanquam foramina illa, quæ patent ad animum à corpore, callidissimo artificio natura fabricata est: id est, via quadam, & quasi fenestra sensum.

F O R A S , extrâ. pro Cælio. 57. Domus in qua nihil geratur, quod foras proferendum sit. 2. C. 2. Quod tantam pestem euouerit, forasque proiecerit. 13. Att. 22. Sed ea scripta timui foras dari. de Som. 2. 1. Si iam tu, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras.

F O R E , futurus esse. pro Mil. 79. In his singulis ita semper existimabitis, viuo P. Clodio nihil horum vos visuros fore. 7. Att. 25. Sin erit bellum, vt video fore, partes meæ non desiderabuntur. Ibid. Dionysio dum existimabam vagos nos fore, nolui molestus esse. 16. 18. Nunquam putauit fore, vt supplex ad te venirem. 6. 3. Spero nihil fore aliter ac deceat. 11. 11. Præsertim cum ne spes quidem vlla ostendatur fore melius. 8. Fa. 28. Ne spes quidem melius aliquando fore relinquitur. pro Sylla. 65. Cæcilius agrariæ legi intercessorem fore perpeffus est. 5. Fa. 4. Omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo. 7. 8. Scripsit ad me Cæsar, nondum tibi sibi satis esse familiarem, sed certè fore. 13. 22. Qui etsi suis literis fore melius consideret, tamen existimauit mea commendatione aliquid accessionis fore. 3. de Orat. 227. Tu fore dicis, ego verò esse iam iudico. 1. Fam. 5. Quæque mihi videntur fore. 2. At. 1. Pomponia nunciari iussit, te mense Quintili Romæ fore. ad Br. Is ad Cal. Septemb. Athenis non videtur fore. Qu. Fr. 3. 8. Hircius auctor fore videretur. 10. At. 1. Puto fore, vt atra hatis. * Frag. ep. Quod videret nomine pacis bellum inuolutum fore.

F O R E M , effem. 7. Attic. 20. Mihi dubium non erat, quin ille iam iamque foret in Apulia. de Fat. 34. Hoc modo viator bene vestitus, causa foret, cur à grassatore spoliaretur. 2. de Fin. 63.

Et quærebas, quis aut hoc inferior, aut superiore illo betior foret.

† **ADVERB.** Aliquando aliquem, 1. de Orat. Celeriter vna, 9. Famil. Certò, 10. Fam. Diutius, 4. Fam. Diuturnè, 6. Fam. In perpetuum vinctos, 12. Phil. Melius, tutius, alicubi, 11. At. Melius aliquando, 7. Fam. Nunquam, de Sen. Planè euerforem Reip. pro Sest. Præsid. 5. Ver. Resè leuamento, 12. At. Tutius vbius quàm in Senatu, 14. Att. Tutissimè alicubi, 9. Att.

F O R E N S I S , iudicialis, publicus. Par. 1. Cato locos graues ex Philosophia tractabat, abhorrentes ab hoc vsu forensi & publico. de Cl. 286. Thucydides hoc forense, concertatorium, iudiciale non tractauit genus. Orator. 170. Oratio iudicialis & forensis. † pro Mar. Cæl. 7. Meus hic forensis labor. Orat. 208. Remoniam à iudiciis forensique certamine. de Clar. 271. Dicitio forensis pro Planc. 29. Species forensis.

* **¶ Extraneus.** 5. Fam. 8. Publica, priuata, forensia, domestica negotia. 1. Oecon. Exercitatio forensis & extranea.

F O R E S , ianua, ostium, aditus. 3. V. 66. Seruis suis imperat Rubrius, vt ianuam clauderent, & ipsi ad fores assisterent. 5. Tul. 80. Extranarum ædium ianuæ nominantur. 5. Tusc. 58. Cum fores cubuli clauerat. 3. Offic. 38. Equus æneus, cuius in lateribus fores essent: quibus apertis, &c. pro Cæl. 38. Fores effregit, restituerunt. ex Terentio. Forem, vt citat Fortunat. de suis consil. Cum adolescentem mulieris pudicæ fores frangerent.

F O R I , nauium tabulata, à puppi ad proram per mediam nauim. de Senect. 17. Cum alij malos scandant, alij per foros cursent, alij, &c.

F O R I S , extrinsecus, in luce atq; oculis ciuium. (intus domi. 2. de Or. 163. Argumeta aut ex sua lumi vi atq; natura, aut assumi foris. ibid. Extrinsecus autem, cum ea quæ sunt foris, neque inhaerent in rei natura, colliguntur. 1. Offic. 76. Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. pro Syll. 17. Ille reliquus intus, expectatus foris. 3. Q. Fr. 1. Cicero tuus ad nos venit, cum Pomponia foris cœnaret. 7. Fam. 16. Ego si foris cœnitem, &c. 3. de Fin. 24. In ipsa arte inquit, non foris petatur extremum. 5. Ver. 20. Non quæram foris. Part. 48. Sed foris ad se delata, id est, de foris, vi sunt. 2. de Inu. 71. Aliquo foris adiuncto argumento. Oecon. 1. Foris & in aperto victum quærentibus.

† **Syntaxis.** Consilium domi, arma foris. Cœnare foris. Petere foris usum. Foris delata merces.

F O R M A , species, figura, notio, character. 1. de Nat. 26. Quasi aër sine vlla forma esse possit, cum præsertim Deum pulcherrima specie esse deceat. pro Cæl. 6. Adolescens, in quo forma & species sit liberalis. 2. con. Rull. 32. Formam adhuc habetis & speciem ipsam tyrannorum, insignia videtis potestatis. 5. de Fini. 35. Corporis nostri partes, totaque figura, & forma & statura, quam apta ad naturam sit, apparet. 1. de Natu. 48. Omnium animalium formam vincit hominum figura. Ibid. 47. Forma & species deorum. 1. Offic. 14. Formam quidem ipsam, & tanquam faciem honesti vides. pro Cluent. 199. Ea sibi præter formam nihil ad similitudinem hominis reseruauit. 5. de Fin. 69. Gloria, quæ habet formam honestatis & similitudinem. 2. de Fin. 47. Quis similitudine perfecta in formarum specie à dignitate trãsitum est ad honestatem, &c. 1. Offic. 107. In formis aliis dignitas inest, aliis venustas. 1. de Nat. 37. Cleanthes fingit quandam formam & speciem deorum. Ibid. 91. Non ab hominibus formæ figuram peruenisse ad deos. 1. Tuscul. 114. Quæ species formæ? 6. V. 123. Cognitio formarum ex pictura. pro Flacc. 12. Si formam hominis, si nomen, si tribum nostis. 2. Tusc. 36. Quj Græciæ formam rerum. dederunt. 6. At. 3. Formam igitur mihi totius Reip. velim mittas. 3. Fa. 11. Forma temporum & Reipub. expressa. 2. 8. Videre formam, & ex ea, quale ædificium futurum sit, cognoscere. 2. de Diuin. 48. In nubibus nunquid animaduertisti leonis formam aut hippocentauri? 1. 18.

Terribiles forma nocturno tempore visa.

1. Offic. 130. Formæ dignitas, coloris bonitate tuenda est. Ibid. Ergo & à forma virili remouetur omnis viro non dignus ornatus. Ibid. 126. Natura formam nostram, reliquamq; figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu. 2. de Nat. 93. Formæ vnus & viginti literarum, vel aureæ vel quas libet. 1. de Orat. 187. In geometria lineamenta, formæ interualla, &c. 1. Offic. 103. Vt ad officij formam reuertamur. de Cla. 294. Forma ingenij admodum impolita & planè rudis. Ibid. 227. Ingenij quadam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat. Orator. 37. Laudationum, scriptionum, & historiarum, & suasionum formæ. 2. de Or. 98. Expressere quadam formam, figuramq; dicendi. Or. 76. Non modò partes orationis, sed causæ totæ aliæ aliæ forma dicendi sunt tractandæ. 3. de Or. 31. Penè innumerabiles sunt quasi formæ figuræq; dicendi, specie dispares, genere laudabiles. Ibid. 113. Cum quæritur, quæ forma & quasi naturalis nota cuiusque sit: vt si quærat auri species, seductio, gloriosi. 3. Offic. 81. Species, forma, & notio boni viri. 1. de Nat. 19. Vnde illa quinq; formæ, ex quibus reliquæ formantur. Ibid. 24. Forma rotunda: id est, figura. 5. Tusc. 61. Puer egregia forma. 1. Fa. 9.

1. Fa. 9. Si laudauit hæc illius formam, tu huius contrâ. 3. ad Her. 29. Imago, forma, nota, simulachrum. *Lege, I D E A.*
 ¶ *Dialectica species.* Topic. 13. Forma à genere nunquam sciuntur. Ibid. 30. Forma & species idem. Ibid. 31. Forma est notio, cuius differentia ad caput generis, & quasi fontem referri potest. Ibid. 30. Nolim specierum & speciebus dicere:at formis & formarum velim.
 † *ADIVNET.* Certa, similis, Arat. Maxime sibi cognata, & decora, de Univ. Duplex, Part. Egregia, eximia, 5. Tuse. Formosior, humana, diuina, mutabilis, pulchrior, pulcherrima, simillima, 1. de Nat. Generosa, & magna, impolita, & planè rudis ingenij, magnifica, & generosa quodammodo, de Clar. Globosa, ignea, pulchra, præstantes, roborosa, 2. de Natur. Inscita in mentibus nostris, vltima generis, Ora. Inuoluta, 2. de Natur. Innumera, similes, de Diu. Muliebris, perfecta, 1. de Finib. ficata, innumera, similes, de Diu. Nocturna, 1. Tuseul. Noua, pro Mil. Terribiles, varia, 1. de Diu. Virilis, 1. Offic. Vna, & consentiens Philolophia, 1. Aca.
 ¶ *Syntaxis.* In eo forma est, ac species liberalis. Honesti forma & facies formam & similitudinem alicuius habere. Forma species. attributum ergo formæ species est. *Ædificij forma, exemplar. Ingenij impolita forma. Forma & figura dicendi.*
 FORMANDVS. pro Sest. 19. Capua, qua ipsa tum imagis formanda causa duumviriū agebat. 3. de Orat. 88. Hanc igitur ad legem cum exercitatione, tum stylo formanda nobis oratio est.
 FORMATVS. forma, præditus. 4. ad Her. 17. (Informis. 3. de Nat. 16. Formatas in animis nostris deorum notiones esse. 2. de Diu. 138. Quæ nūquam vidimus, ea tamen formata in animo habemus. 4. V. 27. Erāt signa cōplura ex ære: in his mira pulchritudine ipsa Chimæra in muliebrem figuram habitumque formata.
 † *ADVERB.* Decorè, 1. de Diu.
 FORMIÆ, oppidum. 2. Attic. 13.
 FORMIANVM, illa. Ibid. 4. Tu si in Formiano non erimus, si nos amas, in Pompeianum venito.
 FORMICA, 3. de Nat. 21. In formica non modò sensus, sed etiam mens, ratio, memoria est. Incer. Formicas foliuagas.
 FORMIDO, metuo, pæneo. 2. A. 64. Vnus inuentus est, qui id aueret, quòd omnium fugisset & formidasset audacia. Ora. 213. Quo etiam fatietas formidanda est magis. 3. Fam. 10. Neque prius formidare desinam, quàm, &c. 8. Attic. 25. Huius insidiosa clementia delectatur, illius iracundiam formidat. 3. Qu. Fr. 2. *à oritur, pro formido.* 2. de Fi. 53. Formidare omnia.
 FORMIDO, fixus, pauor. 4. Tuse. 19. Formido est metus permanens. pro S. R. 5. Forsitan quæretis, qui iste terror sit, quæ tanta formido. 9. At. 12. Vidi hominem XIII. cal. Feb. plenum formidinis. 3. 22. Post has fugas & formidines. pro Qu. 47. Minas iactare, formidines opponere. 1. de Fin. 63. Horribilis formido. de Prou. 43. Subita atque improuisa formido. 4. C. 8. Vt aliqua in vita formido improbis effectus posita.
 † *ADIVNET.* Horribilis, 1. de Fin. Subita, & improuisa, de Prou. Summa, 7. Ver. Tanta, pro S. R.
 FORMIDOLOSE, timidè. pro Sest. 42.
 FORMIDOLOSVS, horribilis pro Clu. 7. Confessus vester, quem illi horribilem A. Cluentio & formidolosum fore putauerunt. 7. V. 1. Dubiis formidolosisque temporibus. I. P. 58. Formidolosisimum bellum.
 ¶ *Syntaxis.* Fugit & formida audacia. Terror & formido. Opponere formidines. Ponere alicui formidinem. Horribile & formidolosum tempus bellum.
 FORMO, fingo, effingo. 1. Aca. 6. Ex materia quam fingit formæque effectio. 3. de Or. 175. Sed verba nos sicut molliissimam ceram formamus & fingimus. 1. de Nat. 111. Atomi formare, figurare, colorare, animare non possunt. 2. de Or. 36. Oratoris est formare orationem, eamque variare & distinguere.
 FORMOR. 2. de Diu. 89. Perinde utcumque temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari. 3. de Orat. 31. Non possunt ea, quæ inter se discrepant, iisdem præceptis atque in vna constitutione formari. 2. 359. Verba quæ formari similitudine nulla possunt. 1. de N. 19. Vnde verò illæ quinque formæ, ex quibus reliqua formantur. 4. Aca. 118. Ignis qui moueat terram, quæ ab eo formetur.
 ¶ *Syntaxis.* Formata oratio, & distincta. In animo formata de Deo notio. Discrepantia non iisdem præceptis, & vnicâ constitutione formatur.
 FORMOSITAS, pulchritudo, forma. 1. Offic. 126. Decorum positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto.
 FORMOSVS, pulcher, qui eximia facie est. 1. de In. 35. Formosus, an de formis. 2. 2. Zeuxis quæsiuit ab eis, quânam virgines formositas haberent. 1. de Nat. 24. Formosus, & pulcher. *Hic aduerbo, formosus, & pulcher.* Ibid. Formosior cylindri forma, quàm quadrati, vel conij, vel pyramidis. 2. de Inu. 2. Præbete igitur mihi quæso, inquit, ex istis virgibus formosissimas.
 FORMVLA, præscriptum, norma, nota. 2. de Or. 100. Hæc est enim in ludo causarum ferè formula, lex peregrinum verat, &c. 3. Off. 60. Aquilus protulit de dolo formulas. de Clar. 274. Quod

in iuriconsultorum includitur formulis. 13. Fam. 27. Et vt vos soletis in formulis, sic ego in epistolis de eadem re alio modo. 7. 12. Formula fiducia, vt, Inter bonos bene agier. 3. de Fin. 3. Primum præscribit, vt quibusdam in formulis agatur ea re de qua differitur. 3. Offic. 29. Formula quædam constituenda est, quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nūquam aberrabimus. Ibid. 20. Erit autem hæc formula Stoicorum rationi disciplinæque maxime consentanea. 1. de Leg. 14. Stipulationum & iudiciorum formulas componere. pro Q. R. 24. Sunt iura, sunt formulæ de omnibus rebus constitutæ, ne quis aut in genere iniuriæ, aut ratione actionis errare possit. Ibid. Expressæ sunt publicè à prætore formulæ, ad quas priuata lis accommodetur. pro Mur. 26. *De iuriconsultorum formulis.* Or. 75. Sequitur, vt cuiusque generis nota queratur & formula. Ibid. 36. Quid est, quod præscriptum aliquod aut formulam exprimas. 2. de Or. 178. Plura iudicant homines odio aut amore, &c. quàm veritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula. de Opt. 20. Causa ipsa abhorret ab illa quidem formula consuetudinis nostræ. Ibid. Et ad aquam eos quasi formulam dicendi reuocent. pro Qu. 30. Postulat, vt sibi Quintius iudicatum solui fatidat, ex formula quod ab eo petat, quoniam, &c. pro Fl. 30. Nisi verò hæctenus ista formula testimonij atque orationis tuæ describi ac distingui potest. pro Qu. R. 12. Aliquem in antiquissimam formulam sponsonis concludere. de Cl. 194. De testamentorum iure, de antiquis formulis. 4. V. 147. Postulationum formulæ vsitata. 1. de Or. 180. Testamentorum formulæ.

† *ADIVNET.* Augustissima, antiquissima, publica, pro Q. Rose. Com. Antiqua, de Clar. Certa disciplinæ, & quidem plena, & referta, 1. Off. Maxime consentanea rationi, 2. Offic. Magna consuetudinis, de Opt. gen. vsitata, 3. Ver.

FORNAX. 1. de N. 104. Sunt quædam bestia, quæ apparent in ardentibus fornacibus sæpe volitantes.

† *ADIVNET.* Ardentes, 1. de Nat.

FORNICATVS, qui fornecem habet, cum fornice, vt partes fornicatus. Top. 22. (solidus).

FORNIX, camera, arcus. || de Arusp. 22. Fornicibus ostiisque &c. irripuit. 2. V. 19. Videt ad fornem Fabianum in turba Verrem. pro Pl. 17. Fornix Fabius. 2. de Or. 267. Fornix Fabij. Topic. 22. Præstare quod fornix fecerit. 4. V. 154. Huius fornix in foro est, in quo nudus filius stat. 3. ad Her. 29. Vt edes, intercolumnium, fornem.

FORS, fortuna. 14. Attic. 12. Sed hæc fors viderit, quæ talibus in rebus plusquàm ratio potest. 4. 9. Sed de illa ambulatione fors viderit, aut si quis est, qui curet, Deus. 7. 14. Sed hæc vt fors tulerit. 7. 14. Quemcumque fors tulerit casum. I. P. 3. Sit sanè fors domina campi.

† *ADIVNET.* Domina campi, in Pison.

FORTE, fortuna. 2. de Diu. 18. Aliquid aut casu, aut fortè fortuna fieri.

¶ *Syntaxis.* Accidit casu, aut fortè fortuna.

FORSITAN, fortasse. 2. de Or. 189. Maior ars aliqua forsitan esset requirenda. pro S. R. 5. Forsitan quæretis, &c. 8. Fa. 3. Forsitan cum locupletiore referam.

FORTASSE, forsitan, fortè. 2. 16. Quod est igitur mihi triste consilium? vt discederem fortasse in aliquas solitudines? 1. de Ora. 102. Græculus otiosus & loquax, fortasse doctus & eruditus. Orat. 190. Elegit ex omnibus Isocratis libris versus fortasse triginta Hieronymus. 1. At. 1. fortasse cum Romæ à iudicij forum refrixerit, excurremus mense Septembri, &c. 6. 6. Puer fortasse fatuus.

FORTASSIS, fortasse. 2. Fam. 16. Sed ego fortassis vaticinor.

FORTE, casu, fortuna, fortasse. 2. de Or. 224. Fortè euenit, vt in Priuernati essemus, &c. Ibid. 191. Ac ne fortè hoc magnum ac mirabile videatur. 1. V. 1. Si quis fortè miratur, &c. 1. Qu. Fr. 2. Ne fortè me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. pro Plan. 65. Cum casu diebus iis, &c. Puteolos fortè venissem, cum, &c. pro Flac. 20. Nisi fortè, &c. 3. de Or. 44. Et aliquem si fortè motum, &c.

FORTICVLVS, diminut. à forti. 2. Cule. 45. *Lege, TORMINA.*

FORTIS, magnanimus, strenuus, acer, constans, potens, robustus, valens, inuictus, magnus, animosus, multum roboris habens. in quo multum est roboris ac virtutis, qui animo excelso & alto est. maximè animi, qui omnia in se posita esse dicit. & humanos casus virtute inferiore, putat. (Ignauus. pro S. R. 137. Viris fortibus quorum opera eximia in rebus gerendis exitit, honos habitus est. 2. Tul. 11. Fortes fortuna adiuvat, vt est in proverbio. pro Mil. 70. Et vniuersi post homines natos fortissimi viri magnitudinem animi desideres. 4. V. 138. Vir fortissimus & innocentissimus S. Peduceus. 8. At. 15. Quod doleo viris fortissimis accidisse. pro Sest. 4. Vir fortis & acris, animiq; magni. pro Mil. 93. Vir fortis & animosus, & acriter morti se offeres. Fortis ad vindicandum. *Lege, SAGAX.* pro Fon. 33. Fortis ad pericula. de Clar. 117. Constant, & fortis vir. pro S. R. 85. Vir contra audaciam fortissimus. 1. Offic. 66. Fortis animus & magnus. de Sen. 72. Senectus animosior est, quàm

quàm adoleſcentia, & fortior. 8. Att. 22. Quod vnquam eorum in rep. forte factum extitit. 3. de Or. 2. 18. Inflexio laterum fortis & virilis. || 3. C. 14. Forti viro collegæ meo laus impertitur. 1. Offic. 63. 8. Att. 19. Animo forti & magno istam rem agere existimo. 1. de Or. 2. 31. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri. Ibid. 183. Oratio fortis, actis, vehemens. (placida, submissa, lenis. 3. 29. Forte & vehemens genus dicendi. Ibid. 28. Fortissimo animi impetu, plenissima & maxima voce, summa contentione corporis. 3. C. 13. Diſtæ sunt à principibus acerrima & fortissima sententia. 12. A. 7. Acerrima illa & fortissima cupiditas, imminuta & debilitata est. 1. Offic. 80. Fortis animi est & constantis non perturbari in rebus asperis. 15. Att. 11. Hoc loco Cassius fortibus sanè oculis matrem spectare. pro M. Scav. Qui fortissimus in bello fuisse. Horrens. In dolore podagræ nihilo fortior quàm.

† AD VERB. Egregiè, 3. de Orat. Maximè, 3. Tusc. Sanè, 2. Qu. Fr. Verè, 3. de Fin.

† Syntaxis. Vir fortis, & animosus: & contrà. Oratio fortis & virilis. Oratio fortis, acris, vehemens, fortissimus animi impetus. Acerrima & fortissima sententia. Fortibus oculis spectare.

FORTITER, animosè, viriliter, constanter, nervosè, acriter, strenuè, magno animo. 14. Att. 12. Quicquid acciderit, fortiter ac sapienter ferre. pro Qu. 5. Dolabella iniuriam facere fortissimè perseverat. 15. Att. 20. Atque, mi Attice, fortiter hoc velim accipias, vt ego scribo. 1. Offic. 61. Quæ animo magno & fortiter excellentèrque facta sunt. de Prou. 41. Quàm sapienter, non disputo: constanter quidem & fortiter certe. 4. A. 6. Animosè & fortiter facere aliquid. pro Flac. 98. Cum hostibus fortiter bellum gere. 9. Att. 4. Quemvis euentum fortius ferà, quàm hunc dolorem.

† Syntaxis. Iniuriam fortiter facere. Fortiter accipere, forti animo. Magno animo, fortiter, & excellenter factum.

FORTITUDO, magnitudo animi & robur, animi excelsi atque inuicti magnitudo & robur, animi excellentia magnitudinè, elatio, & magnitudo animi, animi excellentis magnitudo & præstantia, præsentia, robur, vis, excelsitas & magnitudo, fortis animus & magnus, acer & præsentis animus, magnus & excelsus, excellens animus & humana contemnens, magna vis & incredibilis animus. (ignavia timiditas, inertia. 2. de Inu. 163. Fortitudo est considerata periculorum susceptio & laborum perpessio. 3. Offic. 117. Fortitudo est dolorum laborumque contemptio. 1. 62. Itaque probè definitur à Stoicis fortitudo, cum eam virtutem esse dicant propugnantem pro æquitate. 5. Tusc. 41. Fortitudo est amici affectio in adeundo periculo, & in labore ac dolore patiens. 3. Offic. 100. Magnitudinis animi & fortitudinis proprium est, nihil extimescere, omnia humana despiciere, nihil quod homini accidere possit, intolerandum putare. 2. Tusc. 43. Viri propria maximè est fortitudo: cuius munera duo maxima sunt, mortis dolorisque contemptio. 3. de Nat. 38. Fortitudinem omnem aut in dolore, aut in labore, aut in periculo spectari. 4. Tusc. 52. Fortitudo est igitur animi affectio, legi in perpetuendis rebus obtemperans, vel conseruatio stabilis iudicij, in eis rebus quæ formidolose videntur subeundis & repellendis: vel, scientia rerum formidolosarum contrariarumque, aut omnino negligendarum, conseruans earum rerum stabile iudicium. Ibid. Fortitudo est, inquit Chrysippus, scientia perferendarum rerum, vel affectio animi in patiendo ac perferendo, summa legi parens sine timore. 2. 32. Quid fortitudini comitibusque eius, magnitudini animi, grauitati, patientiæ, rerum humanarum despicientiæ, quomodo respondebis? Par. 77. Quæ venientibus malis obstat fortitudo. Anteq. 3. Qui non militum præsentis fortitudine, sed sua eximia animi virtute hostilem ciuium mentem vindicauit. pro Sest. 86. Hoc sentire, prudentia est: facere, fortitudinis: sentire iudicij: facere, perfectæ cumulateque virtutis. 1. C. 29. Non est vehementis seueritatis ac fortitudinis inuidia, quàm inertis ac desidia pertimescenda. pro Pom. 29. Labor in negotiis, fortitudo in periculis. 1. Offic. 78. Sunt ergo domesticæ fortitudines non inferiores militariibus. 3. ad Her. 3. Fortitudo est rerum magnarum appetitio, & rerum humilium contemptio, & laboris cum vilitatis ratione perpessio. Part. 81. Fortitudinem audacia imitatur. Horrens. Nec enim fortitudinis indigeremus.

† ADIURNE. Custos dignitatis domesticæ. (Militares, inferiores. 1. Offic. Incredibilis. 14. Fam. Iucunda auditu, propria viri. 2. Tusc. Præfens. Anteq. iret. Princeps. 3. Tusc. Rabiosa, robusta & stabilis. 4. Tusc.

FORTUITO, fortuito casu, temerè. (consulto. || 2. de Diu. 62. Nunquam illa dicet facta fortuito. Ibid. 108. Or. 186. Superior ætas numero caruit, nisi si quando temerè ac fortuito. 2. con. Rul. 17. Paucas tribus non certa conditione iuris, sed fortis beneficio fortuito ad vsurpandum libertatem vocare. 1. de Di. 18. Aliquid casu & fortuito factum esse. 1. de Ora. 111. Fortuito in aliquem sermonem incidere. Ora. 117. Cum, vt fit, fortuito dicerent, &c. 5. Fa. 8. Non repentina aliqua voluntate, neque fortuito incidere ad aliquod agendum. 5. de Ein. 33. Hoc ita est fortuito.

† Syntaxis. Temerè & fortuito. Sortis beneficio aliquem ad libertatem vocare. Casu & fortuito.

FORTUITO, fortuito casu. 10. A. 6. Quod verbū tibi non excidit, vt sepe fit fortuito, sed scriptum, meditata, cogitatum articulati. 1. Offic. 103. Temerè ac fortuito, inconsideratè, negligentèrque facere aliquid. 1. ad Her. 19. & de Diu. Casu & fortuito nauis in portum incolumis delata est.

† Syntaxis. Temerè, ac fortuito, inconsideratè negligentèr. FORTUITVS, in fortuna positus. 7. Fa. 5. Vt illud nescio quid non fortuitum, sed diuinum videretur. 1. de N. 66. Ex his factum est mundum cōcursu quodam fortuito. 1. de Or. 150. Subita & fortuita oratio. 3. de N. 87. Si quippiam nacti sumus fortuiti boni. Top. 73. Concurſio rerum fortuitarum. 1. Acad. 6. Fortuita atque præfensiones, non fortuita.

FORTUNA, fors, fors, heræ, casus, temeritas, euentus, conditio. 2. de Diu. 15. Quid est enim aliud fors: quid fortuna: quid casus: quid euentus: nisi cum sic aliquid cecidit, sic euenit, vt non cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire poterit? 2. de Di. 18. Nihil est tam contrarium rationi atque constantiæ, quàm fortuna. 3. de N. 61. Fortuna ab incōstantia & temeritate seingi non potest. 2. 43. Fortuna, quæ amica varietati respicit constantiam. pro Milon. 70. Vide, quàm sit varia vitæ commutabilisque ratio, quàm vaga volubilisque fortuna. 2. de Diu. 109. Varietas est propria fortunæ. de Amic. 54. Non solum ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerumque effecit cæcos, quos complexa est. Par. 5. Cui quidem, quæ maximam vim habere dicitur, fortuna ipsa cedit. pro Mar. 7. Fortuna domina rerum humanarum. 1. Acad. 29. Fortuna effecit multa improuisa nobis propter obscuritatem ignoratōnemque causarum. 2. de Diu. 87. Nusquam fortunatiorem, quàm Præneste, fortunam esse. 2. ad Her. 36. Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent Philosophi, saxoque instare globoſo, prædicant volubili. (ibi multa de fortuna ex Pacu. 5. Tusc. 25. Vitam regit fortuna, non sapientia. 5. Tusc. 25. Fortuna quæ domina est rerum exterarum. pro Syl. 91. O falsam & volucrè fortunam. I. P. 22. In quo nesci quid fortunæ rotæ pertimescebat. 14. A. 5. Ne vim fortunæ stultitia cōtemplisse videamur. 3. de Nat. 88. Fortunam à deo petendam, à se ipso sumendam esse sapientiam. de Pro. 35. Aliquis fortunæ muneribus amplissimis ornatus, sapius eius deæ periculum facere non debet. pro Sest. 17. Sed fuit profecto quædam illa reipubl. fortuna fatalis, vt ille, &c. 1. de N. 92. Illud quero: quæ fuerit tanta fortuna, quis iste tantus casus, vt, &c. 13. A. 10. Quis hoc non videt: quod fortuna, quæ dicitur cæca, vidit? 2. Offic. 19. Magnam esse vim in fortuna in vtramque partem, vel ad secundas res, vel aduersas, quis ignorat? 1. Qu. Fr. 1. Intellegere etiam fortunæ potestatem in nos prorogatum: nunc verò ea pars tibi reip. commissa, in qua nullam, aut perexiguam partem fortuna tenet. Postq. ad Quir. 2. Prospera, æquabilis, perpetuaque fortuna, secundo vitæ, sine vlla offensione, cursu. de Ar. 54. Vtilisque horum secunda fortuna regnum est elargita, aduersa mortem. Fa. 5. Ex iis rebus, quas tibi fortuna elargita est. pro Sest. 59. Encur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur. I. P. 38. Nunc meam spoliatâ fortunam conferam cum florente fortuna Imperatoris. 3. de N. 89. Ad prosperam aduersamque fortunam qualis sis, nihil interest. 4. Fam. 5. Ferre pulcherimè secundam fortunam & aduersam. 8. Att. 4. Is superbum se præbuit in fortuna, quam putauit nostram fore: cuius fortunæ nos, quantum humano cōsilio effici poterit, motum ratione quadam gubernabimus. Brut. 4. Miserorum fortunam insectari. 1. Fa. 9. Mala & afflictâ fortuna. pro Syl. 37. Afflictâ fortuna alicuius. pro Cl. 7. Alicuius misera, multumque iactata fortuna. 2. Offic. 19. Hæc igitur ipsa fortuna ceteros casus rariores habet. pro Do. 146. Caduca semper hæc esse duxi, non virtutis & ingenij, sed fortunæ & temporum munera: quorum ego bonorum, non tam facultatem vnquam, & copiam expereram. putavi, quam in vtendo rationem, & in carendo parientiam. Anteq. 14. Quem paulo antè fortuna erexerat ad gloriam, &c. 2. de Or. 196. Cum imperatorem ad communem imperatorum fortunam defendendam excitarem. 1. Offic. 58. Propinqui quibus communis plerumque fortuna est. ad Brut. 10. Nonnulla in Hircio huius belli fortuna, vt in secūdis fluxa, vt in aduersis bona. pro Font. 31. Felix ad casum fortunamque belli. pro Pomp. 47. Fuit profecto quibusdam summis viris quædam ad res magnas bene gerendas diuinitus adiuncta fortuna. pro Mur. 43. Par dignitas ad Consulatus petitionem, dispar fortuna provinciarum negotiorum, in hoc & in illo fuit. Ibid. 64. Hos ad magistratus, si qua re fortuna Cato cum ista natura detulisset, non tu quidem esses, &c. ad Brut. 1. Cuius qualis & prudentissimus & fortuna optima esse debet. 15. 18. Omne cōsiliū in fortuna positum videretur. Postq. ad Quir. 7. C. Marius subiit indignissimam fortunam præstantissima gloria sua. 10. Atti. 4. Fortuna qua illi florentissima, nos duriore cōfictati videmur. 9. 4. Quorum ego causa timidius me fortunæ committebam. pro Flac. 35. Alcibiades fortuna egens, vita turpis. pro Syl. 89. Orat vos, vt se aliquando si non integra fortuna, at afflictâ patri suo graulari finitis. in Sal. 14. Sallustius bis ad iudicis furtiua attrahit extrema fortuna

F R A N G O, *infringo perrumpo, confringo, comminuo, infirmo, conundo.*
 † *transfert eleganter.* *Spe, Cicero ad hominum potentiam. 2. de N. 12. Itaque alter alterius ova frangit. de Pro. 32. C. Pomptinus ortum repente bellum Allobrogum praelis fregit, eosque domuit. 2. Offi. 40. Viriatus Lusitanus, quem C. Laelius fregit & comminuit. 1. 3. A. 2. 4. Contudi & fregi exultantis latronis audaciam 12. Fa. 1. 4. Primus ego leges Antonianas fregi. Anteq. 2. Qui hostium freguerunt fuorem. I. P. 39. Hominis furorem & petulantiam fregi. de Cl. 95. Frangere aliquem patientia. 3. de Leg. 31. Frangere libidines alicuius. 1. de Orat. 86. Frangere cupiditates. pro R. P. 28. Vis quae summam frangit infirmatque opes. 4. Fam. 4. Fregit hoc meum consilium, & Caesaris magnitudo animi, &c. in Vat. 26. Fregisti ceruices in carcere ipsi Vectio. 4. Fa. 8. Sin te tanta mala frangunt. pro Qu. R. 16. Frangere fidem. 4. Fam. 6. Frangere seipsum. I. P. 28. Frangere foedus. 1. Fam. 4. Quod illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeram. 2. de Ora. 2. 3. Excusavit Vesp. Terentius, quod cum brachium fregisse diceret. 10. Fam. 1. 1. Frangere & abicere aliquem. pro Arch. 29. Nec tantis se laboribus frangeret. 1. de Or. 26. Scauula paulum requiescet, dum se calor frangit. de suis consil. Cum adolefcentes fores frangerent. 2. Acad. Frangere auaritiam.*

† **A D V E R B.** Facile audaciam, 7. Ver. Vehementius auctoritatem, 1. Acad.

F R A N G O R. 9. Fa. 16. Tanquam fluctum à saxo frangi oportere. 3. de Or. 7. O inanes nostras contentiones, quae in medio spatio saepe franguntur. 1. Qu. Fr. 1. Animos frangi & debilitari molestia non oportet. 1. A. 3. 7. Nec frangor animo. 7. V. 146. Ceruices in carcere frangebantur indignissime ciuium Romanorum. 1. Offi. 68. Non est autem consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate. pro Mar. 8. Nulla est tanta vis, quae non debilitari & frangi possit.

† **A D V E R B.** Indignissime ceruices, 7. Ver. Non satis constanter, 1. Offi.

† **Syntaxis.** *Frangere aliquem iudicio. Ceruices frangere fidem foedus, seipsum. Animo frangi. Debilitare & frangere. Metu, vel cupiditate frangi. Frangere consilium alicuius. in summa, vim habet hoc verbum infruandi, rumpendi, dissipandi, retundendi.*

F R A T E R, germanus. pro D. 1. 18. Cum se fratrem uxoris tuae fratri tuo germano antelatum videret. pro Pl. 27. L. Torquatus Cn. Plancij frater patruelis & focer. pro Cael. 38. Vicinum eius mulieris miraris male audisse: cuius frater germanus sermones iniquorum effugere non potuit.

† **Frater puerilis.** 6. V. 25. L. frater meus.

† **A D I V N C.** Amantissimus, miserimus, atque optimus, optatissimus, Post. ad Quir. Amantissimus, atque optimus, pro Dom. Amantissimi, & coniunctissimi, 1. ad Qu. Fr. A. 1. 4. 7. & amantissimus, 1. Att. Carissimus, pro Mur. Carissimus, atque amantissimus, 4. Catil. Carissimus atque optimus, 2. de Orat. Carissimus, & suauissimus, optimus, atque optatissimus, 2. ad Qu. Fr. Concordissimi, optimi, & integerrimi, optimi & probatissimi, pro Qu. Lig. Confortes, 5. Ver. Formosi, de Prou. Gemini, pro Cluent. Germanus, pro Font. Impius, 4. Tusc. Summo loco nati, prompti, non indiferti, 2. Famil. Lewis, 5. Atti. Maior, 10. Phil. Minimus, patruelis, pro Cal. Miser, optimus atque inimicus, 3. Att. Optimi, 6. Fa. & 3. ad Qu. Fr. Ornatus, pro S. R. Patruelis cognatione, amore germanus, 1. de Fin. Prædixit pari pietate & industria, sapientissimi & clarissimi, 4. Acad. Suauissimus, 1. Attic. Teterrimi, 3. Phil.

F R A T E R C U L V S. 5. V. 155. Volo mihi fraterculo tuo credas.

F R A T E R N E, germane. 2. Qu. Fr. 14. Germane fraternèque rescribam. 1. 2. Huic epistola non fraternè scripta, fraternè debes ignoscere.

† **Syntaxis.** *Germanè fraternèque, scribere, ignoscere.*

F R A T E R N V S, pro Qu. 16. Pro fraterna illa necessitudine. 1. Q. Fr. 1. Demonstrare amorem fraternum in aliquem.

F R A T R I C I D A, pro Dom. 26. Patricida, fratricida, sororicida.

F R A V D A N D I, 1. Offi. 84. Fraudandi enim spe sublata, soluendi necessitas consequitur.

F R A V D A T I O, pro Qu. 60. Qui fraudationis causa latitans. 2. C. 25. Hinc fides, illinc fraudatio.

F R A V D A T O R, inficiator. 13. A. 26. Trebellius fraudator creditorum. pro Fl. 48. Vna & eadem est omnibus in locis fraudatorum & inficiatorum impudentia.

F R A V D A T V S, 3. Offi. 70. Vti ne propter te captus fraudatusque sim.

F R A V D O, fraudem facio, fallo, destituo, ludifico. 5. V. 20. Ne grano quidem vno potest arator sine maxima pena fraudare decumanum. pro Quint. 75. Is vadimonium mihi deseruit, me fraudauit; ego experiri non potui. Ibid. 76. Is qui te in hæreditaria societate fraudat. de Ar. 42. Clodius improbisimè fraudatit populum. pro S. R. 144. Is nulla in re te fraudauit. pro Qu. R. 17. Qui socium fraudauerit & sefellit. pro Cec. 7. Qui per tutelam aut fiducia rationem fraudauit quæpiam. pro Fla. 47. Cum multis minutis mutationibus fraudasset. 6. A. 1. 1. Fraudare aliquem. 5. de Fin. 91. Fraudare aliquem suo veteri nomine.

F R A V D O R. Orat. 178. Quibus rebus animus tanquam debito fraudetur, offenditur. pro Quint. 51. Viri boni cum palam fraudantur, timide tamen huc descendunt. 1. Att. 1. Cum Cæcilius à P. Vario magna pecunia fraudaretur.

† **A D V E R B.** Improbisimè populum, de Arusp. Palam, pro Qu. Syntaxis. *Fraudare aliquem in pecunia, laudibus, in malis, &c. per tutelam, pecunia magna, minut & mutationibus. Fraudare & fallere.*

F R A V D U L E N T V S, fallax, dolosus. 2. con. Rul. 94. Carthaginenses fraudulentum & mendaces. pro Qu. 56. Num malitiosum? negas: fraudulentum: at id quidem iam arroges tibi. 3. Offi. 83. V. Venditio fraudulenta. 2. ad Her. 4. 1. Homo fraudulentus.

† **Syntaxis.** *Fraudulentus & mendax homo, sermo.*

F R A V S, dolus, malitia, fallacia, machina, insidia, error, praestigia, calumnia, circumscriptio. 1. Off. 42. Duobus modis, id est, aut vi, aut fraude fit iniuria: fraus quasi vulpecula, vis leonis videtur, ut vtrunque alienissimum ab homine est: sed fraus odio digna maiore. pro Clu. 100. Exagitabantur omnes eius fraudes atque fallaciae. pro Quint. 56. Per summam fraudem & malitiamingere aliquid. 2. de Orat. 35. Eadem facultate fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. 1. Tusc. 72. Qui in birius fraudem capitalem admisit. pro Cl. 91. & pro D. 124. Hæres nemini vnquam fraudi fuit. pro S. R. 49. Id erit sibi maxime fraudi, 5. Att. 2. 1. Fit. S. C. vt neque Salaminii, neque qui eis desisset, fraudi esset. 4. 11. Facere fraudem alicui. 7. 25. Quod multo rectius fuit, id mihi fraudem tulit. 1. 1. 16. Pacis ego spe in hanc fraudem incidi. 5. A. 34. Censeoque vt iis, qui in exercitu Antonij sunt, ne fit ea res fraudi, si ante Cal. Febr. ab eo discesserint. Ibid. 39. Filio pietas erga patrem fraudi esse non debet. 8. A. 33. Etsi fraudi ne sit, quod cum M. Antonio fuerit. 1. Fam. 1. Id maiori illi fraudi quam tibi futurum. 12. A. 12. Fraus peculatus, id est, crimen. pro Cael. 59. Dij nonnunquam praesentis fraudis poenas in diem reseruant. 1. de D. 7. Impia fraude obligari. 1. de Or. 202. Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. I. P. 43. Suscipere fraudem. 3. de Orat. 224. Doleo illos viros in eam fraudem in rep. esse delatos. pro S. R. 58. Hæc te opinio falsa in istam fraudem impulit. I. P. 1. Hic in fraudem homines impulit. 10. Fam. 27. Deduci in fraudem. 2. de L. 60. Cui auro dentes iuncti essent, ea si simul cum illo sepeliet vræque, sine fraude esto.

† **A D I V N C.** Capitalis, 1. de Or. Digna odio, 1. Offi. Expiabiles, 1. Tusc. Familiares, pro Flac. Impia, 1. de Diu. Maior, 1. Fam. Maxima, 3. Offi. Minima, pro Corn. Præfens, pro Cael. Scelerata, ac nefaria, 6. Ver. Summa, pro Quint. Valentior, de Vniuerso.

† **Syntaxis.** *Fraus & fallacia, Fraus & malitia, Concipere, admittit, res fraudes. Id alicui fraudi est. Facere fraudem alicui. Id illi fraudem tulit. Deserui in fraudem contra Rempubl. Impellere in fraudem, diducere.*

F R E G E L L A, ciuitas. 4. ad Her. 23.

F R E G E L L A N V S. 4. ad Her. 14. 1. de Inu. 1. 1. 2. contra Rull. 89. Bellum Fregellanum.

F R E M E B V N D V S, indignatione plenus, furens. 2. de Nat. 89.

F R E M I T V S, strepitus. de Ar. 20. In agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu. ibidem. Horribilis fremitus armorum. de Ar. 9. Responsum Aruspicum de fremitu. pro Flac. 23. Fremitus egentium. 5. Tusc. 116. Fremitus murmurantis maris, 5. de Fin. 5. Vt fremitum fluctus afflueretur voce vincere.

† **A D I V N C.** Horribilis armorum, de Arusp. Incredibilis, 4. Attic. Magnus, 2. Attic.

F R E M O, indignor. 1. de Orat. 195. Fremant omnes licet, dicam quod sentio. 2. Att. 7. Arius consulatum sibi ereptum fremit.

† **Syntaxis.** *Strepitus cum fremitu. Fremitus armorum, egentium, maris murmurantis. Fremere iniuriam sibi factam.*

F R E N D E N S, fremens, saeuens. 2. Tusc. 22. Nemaus leo frendens.

F R E N O, reprimo, domo, retineo. pro Mil. 78. Ego Clodij furores, quos nullis legibus frenare poteramus, hoc ferro à ceruicibus repuli. 5. V. 130. Cum eius animum non negligentia tardaret, sed conscientia frenaret.

F R E N V M, in multitudine, F R E N A, & F R E N I, instrumentum, quo in ore equi immisso, equum moderamur. pro mil. 65. Frenorum, sparorum, pilorumque multitudo. Par. 5. Equus, equa, quae frenata recipere solet. 3. de Orat. 33. Isocrates dicebat se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis vt solere. de Cl. 204. Alteri calcaria adhibere, alteri frenos. 6. At. 1. Alter frenis eget, alter calcaribus. 1. 1. Fam. 23. Si frenum momorderis, per eam si te omnes ferre poterunt. 13. A. 20. Mutinamque illi exultanti tanquam frenos furoris iniicit.

† **A D I V N C.** Nouum, 3. Tusc. 1.

† **Syntaxis.** *Frena recipere, alicui adhibere, mordere. Iniicere furori frenum, contra furorem.*

† **F R E Q V E N S, multus.** *Vim huius vocis ignorat, qui concitatum, ecclesiam plenam esse, aut multos esse in Senatu templo. Etc. dicunt: quod hoc modo Cicero expressit.* 3. de Orat. 209. Refert etiam qui audiunt, frequentes, an pauci, an singuli. Antequam 1. 1. Si putarem, &c. frequentes profecto talibus conatibus obuiam ire niteremur. 7. A. 21. Equites Romani, qui frequentissimi in gradibus Concordiae steterunt. 2. Ver. 7. Multus & frequens, fecit idem.

idem. 2. Qu. Fl. 1. Frequentes fuimus omnino ad ducentos. Numerosus, de nomine copiam significante. de Clar. 222. Lex populi frequentis suffragiis abrogata est. de Arusp. 13. Nunquam tam frequens collegium iudicavit. pro Planc. 21. Huius praefectura plena est virosum fortissimorum, sic ut nulla tota Italia frequentior dici possit. 10. Fa. 10. Senatus continuo est conuocatus, frequensque conuenit. 11. 10. Frequens numerus armatorum. 1. de Diu. 59. Idque frequentissimo theatro incredibili plausu comprobatum est. 2. A. 106. Frequens municipium. de Arusp. 13. 14. & 15. Frequentissimus Senatus.

¶ *Creber, & crebro.* 10. Fam. 31. Saltus Castulonensis nunc frequentioribus latrocinis infestior factus est. 3. de Orat. 180. Iambus & trocheum frequentem segregat ab oratione Aristoteles. de Sen. 38. Venio in Senatum frequens. 1. de Orat. 243. Frequens enim te audiui atque affui. pro S. R. 16. Eo tempore Roscius erat Romae frequens, atque in foro & in ore omnium quotidie verfabatur. Orat. 15. Demosthenes frequens fuit Platonis auditor. Ibid. 167. Nos in hoc genere frequentes, &c.

¶ *FREQUENTANDVS, exornandus, & pitis illustrandus.* 3. de Orat. 199. Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus verborum.

¶ *FREQUENTATIO, crebritas, multitudo, coaceruatio, dinumeratio.* Part. 122. Frequentatio argumentorum & coaceruatio vniuersa. Ibid. 55. Consequentium frequentatio. 4. ad Her. 28. Densa & continens frequentatio verborum. Ibid. 53. Frequentatio est, cum res in tota causa dispersae coguntur in vnum locum, quo grauior, aut acrior aut crimihiolior oratio fit.

¶ *ADIVNCT.* Vniuersa argumentorum Part.

¶ *FREQUENTATIUS, celebratus, visitatus.* de Claris. 325. Alterum genus est non tam sententis frequentatum. 3. de Ora. 153. Verbi traslatio instituta est inopi causa, frequentata delectationis.

¶ *ADVERB.* Summè, 1. de Inuent.

¶ *FREQUENTER, frequens, crebro.* Orat. 81. Translatio, qua frequentissime sermo omnis vitur. 4. ad Her. 70. Ut frequenter & assidue consequamur artis rationem.

¶ *FREQUENTIA, crebritas, multitudo.* 2. V. 18. Cum maxima frequentia à multitudine domum reducebatur. 4. 189. Tabulas in foro summa hominum frequentia exscribo. Qu. de Pet. 3. Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia. 5. Tusc. 65. Est enim magna frequentia sepulchrorum. 4. Att. 15. Epistolarem frequentiam. I. P. 31. Frequentia sua egressum ornare. pro Milon. 1. Non enim corona confessus vester cinctus est, ut solebat, non visitata frequentia stipati sumus. I. P. 31. Qui frequentia sua egressum vestrum ornauerunt, ac celebrauerunt. pro Planc. 21. Non enim tribum Terentiam, de qua, &c. sed solidam & robustam, & assiduam frequentiam praebuerunt. pro Flac. 41. Cum hic Dorylenis efferretur magna frequentia confessuque vestro. 2. de Orat. 56. Thucydides creber est rerum frequentia. 1. 200. Quin. Mutij ianua magna quotidie ciuium frequentia celebratur. 4. Att. 1. Similis & frequentia, & plausus me vsque ad Capitolium celebrauit. 4. V. 189. In foro celeberrimo, tanta frequentia, &c. Part. 41. Frequentia communium.

¶ *ADIVNCT.* Grauis, & plena rerum, 1. Att. Incredibilis, 4. Ant. Magna hominum, maxima, 1. de Orat. Quotidiana, visitata, de Pet. Consul. Similis, 4. Att. Solida, & robusta, & assidua, pro Planc. Summa, 3. ad Qu. Frat. Summa hominum, 2. Ver. Tanta, 5. Ver.

¶ *Syntaxis.* Frequentatio densa, & continens. Frequenter & assidue. Frequentia bonorum celebrat amicos. Ornare & celebrare sua frequentia, de numero.

¶ *FREQUENTO, cerebro, saepe adeo.* 1. de In. 40. Vniuersa ciuitas frequentat ludos. 1. Fam. 21. Sermones eorum, qui frequentant domum meam. Orat. 94. Haec frequentat Phalereus maximè. pro Dom. 89. Quem tu populum nisi tabernis clausis frequentare non poterat.

¶ *Sape vitor.* Or. 85. Aceruatim multa frequentare.

¶ *Cogito, agito.* 3. ad Her. 40. Tu primas quasque partes in animo frequenta.

¶ *ADVERB.* Aceruatim multa, Orat.

¶ *FREQUENTOR, incolor, habitior.* 1. Off. 139. Et maximè si domus aliquando alio domino solita est frequentari. 2. 15. Vrbes sine cœtu hominum non potuissent nec edificari, nec frequentari. 1. At. 16. Sentinam vrbs exhauriri, & Italiae solitudinem frequentari posse arbitrabar.

¶ *FRETVM, locus angustus in mari, maris aestus.* 3. V. 154. Cum ab Italia freto disiunctus esses. 3. de Nat. 24. Fretum Siciliense. 7. V. 5. Ratibus coniunctis freto ad Messanam transiri. 1. Tusc. 45. Qui Oceani freta illa viderunt.

¶ *Europam Libyamque rapax ubi diuidit vnda.*

¶ *4. V. 21.* Nisi forte existimatis ei quadruplatores ad fretum praesto fuisse. 10. Var. 12. Venisti ad fretum per Mauritaniam. 2. de Diu. 34. Quid de fretis aut maritimis aestibus plura dicam? quorum accessus & recessus lunæ motu gubernantur. 16. Att. 7. Brutus erat cum suis nauibus apud Heletem fretum, citra Veliæ millia passuum I I. pedibus ad me statim. Ibid. 6. Si one-

zaria, statimne freto, an Syracusis. pro Mur. 35. *Lege, E V R I P V S.* 2. de N. 19. Fretorumque angustia. 7. V. 169. Perangusto fretu diuisa. Ita legit A. Gellius lib. 13. cap. 19.

¶ *ADIVNCT.* Horrisonum, 2. Tusc. poetæ. Medium, 6. Att. Perangustum, 7. Ver.

¶ *FRETVS, confusus, nixus, fultus.* (Diffusus. 1. de Nat. 49. Tamen fretus intelligentia vestra differo breuius quam causa desiderat. 2. de Orat. 103. Quæ duo plerique ingenio freti simul faciunt. Antequam. 11. Partim innocentia freti, partim nobilitate nixi, partim potentia fulti, &c. Qu. de Pet. 21. Partis ac fundatis amicitis fretum ac munitum esse oportet. 3. Fa. 7. Fretus conscientia officij mei. pro Planc. 103. Vobis fretus. 5. Att. 21. Freti gratia Bruti. *alios, fit.*

¶ *Syntaxis.* Fretus & munitus amicitijs.

¶ *FRIGENS, de Clar.* 187. Tibicen sanè frigenis ad populum.

¶ *FRIGEO, algeo, conglacio.* (Caleo. 2. de Nat. 60. Ex quo illud Terentij. Sine Cerere & Baccho friget Venus. 7. Fa. 10. Valdè metuo ne frigeas in hybernis. 11. 14. Planè iam Brute frigeo. 4. ad Her. 22. In re frigidissima cales, in feruentissima friges. 4. V. 60. Cum omnia iudicia frigerent, in simulare cœperunt Epicratem. 8. Fam. 6. Quod tibi supra scripsi Curionem frigere, iam calet. 3. Q. Fr. 3. Hic quidem friget. 6. A. 14. Iacent beneficia Nuculæ, friget patronus Antonius.

¶ *ADVERB.* Planè, 11. Famil. Valdè, 8. Famil.

¶ *FRIGESCO, algeo, obrigeo.* 8. Fa. 6. Nos hic frigore frigesco.

¶ *Syntaxis.* Friget ille, nihil agit, piger, lentus, segnus, nullo consilio est. Frigore frigesco. Res timetur ac friget.

¶ *FRIGIDVS, gelidus, algidus.* 6. V. 86. Erat hyems summa, tempestas perfrigida, imber maximus. 2. de L. 6. Fibrenus praecipiat in Lirem, eumque multo gelidior facit: nec enim vllum hoc frigidius flumen attingi. 4. ad Her. 22. In re frigidissima cales, in feruentissima friges. de Clar. 236. Acumen M. Pisonis saepe stomachosum, nonnunquam frigidum. pro Cec. 61. Aequitatis iudicium cum erit, caue in ista tam frigida tamque icuina calumnia delitescas. Ora. 89. Ridicula domo allata plerumque sunt frigida. de Cl. 178. Lentus in dicendo, & penè frigidus. 2. de Or. 256. Verba frigidiora vitanda. 3. Qu. Fr. 3. Acculator frigidus.

¶ *Syntaxis.* Summa hyems, & tempestas frigida, flumen, res, acumen. Stomachosum & frigidum. Calumnia frigida & icuina. In dicendo frigidus, non modo lentus.

¶ *FRIGVS, vis frigorum.* 2. Qu. Fr. 1. Pridie iduum cum Appius Senatam infrequentem cœgisset, tantum fuit frigus, ut populi conuicio coactus sit nos dimittere. pro S. R. 131. Frigus intolerabile. 2. Qu. Fr. 11. Frigus impendebat maximum, quo periculum erat ne Appio suæ ades vrentur. Terra frigore obrigit. *Lege, O B R I G E O.* de Vn. 42. Causa quæ vim habent caloris & frigoris. 7. V. 26. Ad magnitudinem frigoris hoc sibi remedium comparat. 16. Fa. 8. Vix in ipsis tectis frigus vitatur, nedum in mari. 2. Off. 13. Tecta quibus & frigorum vis pelleretur, & calorum molestia sedarentur. pro R. P. 42. Hanc vim frigorum hyememque nos vix huius vrbs tectis sustinemus. in Arat.

¶ *Tum gelidum valido de pectore frigus anhelas Capricornus, &c. ibid.*

¶ *Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus.*

¶ *Oecon. 1. Viro calores & frigora perpetienda.*

¶ *ADIVNCT.* Gelidum, tremulum, Arat. I. intolerabile, pro S. R. Maximum, tantum, 1. ad Qu. Frat.

¶ *FRIRITVS, id est, fremitus, strepitus.* 2. de N. 89. — Tanta moles labitur.

¶ *Fremebunda ex alto ingenij sonitu & friritu.*

¶ *Actij poetæ. aliter tamen, strepitu & fremitu.*

¶ *FRIVOLVS, nugatorius.* 4. ad Her. 17. Friuolus hic quidem iam & illiberalis est sermo.

¶ *FRONDESCO, frondes emitto.* 5. Tusc. 37. Alia verno tempore tepesfacta frondescunt. 1. 69. Arbores frondescere.

¶ *FRONDES, arborum folia.* pro Cæ. 42. Via deserta & inculta, atque interclusa iam frondibus & virgultis.

¶ *FRONS, spatium ab oculis ad capillos.* 1. Qu. Fr. 111. Frons hominum saepe mentitur. 1. de Off. 90. Frons semper eadem. I. P. 67. Frons diis rata. 3. Tusc. 31. Frons tranquilla & serena. pro Sest. 19. Frontis contractio, grauitatis indicium. 4. Att. 10. Haec ipsa fero equidem, fronte (ut puto) & vultu bellis, sed angor intimis sensibus. 14. 14. Ex fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses. 1. 1. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse, ut frontem ferias. de Cl. 277. Frons non percussa, non femur. de Pro. 8. Libidines, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegis. pro Rab. 35. At si verum tunc cum verissima fronte dixerunt, nunc mentiuntur. 2. de Fin. 77. Ut in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur. 9. Fa. 10. Adeon' tu mihi excusam seueritatè veterè putas, vt ne in foro quidè, reliquæ pristinae frontis appareat. Postquam in Sen. 15. Tunc ausus ista fronte, non vita, &c. Q. de Pet. 32. Frons est animi ianua. pro Cl. 72. Contrahere frontè. 3. A. 32. Antonius à tergo, à fronte, à lateribus tenetur. de Pet. Cōf. 35. Frōte & oratione, magis quam ipso

beneficio réq; capiuntur homines. 14. Att. 14. Non enim solum ex oratione, sed etiã ex vultu & oculis & fronte (vt aĩt) meum erga te amorem perspicere potuisti. de Amic. 67. Fronte occultare sententiam. 1. Fam. 9. Fronte atque vultu simulatio facillime sustinetur. 4. Att. 14. Pompeius fremit, &c. sed vtrum fronte an mente, dubitatur. pro Planc. 16. Frontes aperire.

† ADIVNC. Bella, 3. Attic. Ianua animi, de Per. Conf. Familiaris, pro Flac. Pritina, 9. Famil. Tranquilla & serena, 3. Tuscula. Verissima, pro Rab.

✠ Syntaxis. *Frons tranquilla, serena, contracta, bella, verissima. Frontem aperire, contrahere vultus, oculi frons. Dicere verum cum vera fronte.*

FRONTONES, qui tumida magnaq; fronte pradii sunt. 1. de Na. 81. FRVCTVARIVS, *vegetalis.* 8. Fa. 9. Agros, quos fructuarios habent ciuitates, vult immunes esse.

FRVCTVOSVS, *frugifer, utilis.* 2. Tusc. 13. Ager quamuis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest. 2. Off. 63. Est enim non modò liberale, paulum nonnunquam de iure suo decedere, sed interdum etiam fructuosum. 2. de Orat. 344. Omnes hæ virtutes fructuosæ putantur. ibid. 346. Ea virtus, quæ est fructuosa aliis. 14. At. 11. Rem non fecit deteriorem, haud scio an iam fructuosiore. pro Quint. 12. Erat ei rustica sanè bene culta & fructuosa. pro S. R. 43. Pradia pulchra & fructuosa. 1. cont. Rul. 5. Ager Corinthius est fructuosissimus. pro Pomp. 16. Eos qui fructuosi vobis sunt, conseruate. Antequam 4. Beneficia solent esse fructuosa, à quibus profecta sunt. 2. A. 101. Quæ rationes in populi Romani patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur. 2. cont. Rull. 86. Insulæ fructuosissimæ.

✠ Syntaxis. *Fructuosus ager. De suo iure decedere, fructuosum Res rustica bene culta & fructuosa. Homo fructuosus Res. Beneficia fructuosa à quibus proficuntur.*

FRVCTVS, *fruges fetus, partus, delectatio, voluptas, utilitas.* 2. con. Rull. 87. Vt esset locus comparandis condendisq; fructibus. de Sen. 24. Serere, percipere & condere fructus. 2. cont. Rull. 82. Asia multos annos nobis fructum Mithridatico bello non tulit. 11. Att. 2. In quos enim sumptus abeunt fructus prædiorum? de Claris. 6. Nec ex nouis fructibus est vnde tibi reddam quod accepi. 2. con. Rull. 8. Ager bellis infectus, fructibus variis, cælo ac loco calamitosus. Antequam 2. Serere beneficium, vt metere possis fructum. 1. de Or. 249. Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis iniuere. 1. de Leg. 25. Pecudes partim esse ad vsus hominum, partim esse ad fructum, partim esse ad vescendum procreatas. 1. At. 3. Multò maiorem fructum ex populi existimatione illo damnato cepimus, quam ex eius, si absolutus esset, gratia cepissemus. ad Brut. 3. Quo quidem die magnorum meorum laborum, multarum vigiliarum fructum cepi maximum. 2. de Nat. 158. Oves nullum fructum edere ex se sine cultu hominum possunt. de Sen. 62. Honestè acta superior ætas, fructus autoritatis capit extremos. 70. Tempestiuè demetere & percipere fructus. 1. Offic. 25. Neminem esse diuitem, nisi qui exercitum alere possit suis fructibus. pro Planc. 92. Ego fructus ex republica non vt oportebat, lato & vberes, sed magna acerbitate permixtos tuli. pro Cæl. 8. Omnium huius laborum vos potissimum fructus vberes diuturnosq; capietis. 1. P. 31. Cepi fructum immortalem vestri in me amoris & iudicij. pro Sest. 68. Gener meus, cui fructus pietatis suæ neque ex me, neque à populo Romano ferre licuit. 1. de Diu. 4. Atque etiam omnem fructum vitæ superioris perdidissent. 1. P. 5. Gloria est fructus virtutis. 2. Offic. 64. Possè liberalitate vti, nimirum est pecuniæ fructus maximus. 1. C. 81. Catilina aliis fructum libidinum pollicebatur, aliis, &c. de Clar. 22. L. Fufius ex accusatione M. Aquilij diligentia fructum ceperat. 2. Offic. 14. Nec ex his tempestiuos fructus capere possemus. 15. Famil. 14. Fructus, qui ex literis percipitur. pro Syl. 1. Modestia fructum aliquem percipere. de Ar. 1. Ex tuis literis cepi fructum maximum. 1. de N. 123. Si ad fructus nostros, non ad illius commoda referemus. pro Rabir. 29. Qui spe posteritatis fructuque ducitur. 2. C. 18. Certare cum vsuris fructibus prædiorum. 3. 28. Mihi iam ad vitæ fructum nihil potest acquiri. Par. 6. Est enim diuitiarum fructus in copia, copia autem, &c. 1. Off. 56. Theophrastus talium sumptuum facultatem fructum diuitiarum putat. 2. Off. 12. Frugum fructuumque reliquorum perceptio & conseruatio. Ibid. 62. Quod autem tributum est viro bono & grato, in eo cum ex ipso fructus est, tum etiam ex cæteris. 1. Q. Fr. 1. Asia parte aliqua suorum fructuum, pacem sibi sempiternam redimat atque otium. 1. de Fin. 12. An partus ancilla in fructu sit habendus. 1. Fam. 9. Qui tibi ex me fructus debentur, eos vberiores & præstantiores capere potuisti. 10. 32. Ferre fructum ex aliquo. 2. cont. Rull. 5. Hoc ad animi mei fructum atque lætitiã duco esse permagnum. pro Syll. 90. Cuius ex miseris videndo fructum caperes maiorem, quam audiendo. pro Arch. 23. Magnum gloria fructum ex rebus bene gestis percipi. Antequam 4. Repetere officij præmij & fructum. pro Domo. 99. Vtriusq; temporis fructum tuli maximum. de Amic. 89. Solitudo aufert fru-

etiam voluptatum. 12. Att. 2. Si quæris quid putem, ego fructum puto. pro Mur. 47. Quibus incommodo morbi etiam fructum vitæ fructus relinquendi. 1. Tusc. 119. Fructus vberissimos Antequam. 3. Iucundissimus fructus libertatis. pro Mur. 40. Fructus iucunditatis. *Leges, VSVS FRVCTVS.* Oecon. 1. Fruges, alimenta, pecudum fetus atque fructus, claustro custodienda erant.

† ADIVNC. Amplissimus, pro Pomp. Annius, certus, hornorimus, iugri, 5. Ver. Communis, pro Arch. Desperati, 1. de Legib. Diuturnus, 2. de Leg. Domestici, forensis, 1. Atti. Duplex, & in comparatione, diffidit ad iudicandum, maior, 10. Famil. Exilior, 15. Famil. Extremi, misericordie Senec. Honestissimus, immortalis, in Piso. Iucundissimus libertatis, Antequam. Multò maior & certior, 1. Offic. Maximus, vberiores, & præstantiores, 1. Fam. Maximi, vberes, 9. Fam. Miris, 13. Fam. Noui, de Clar. Non obscurus laudis neque absconditus, 2. Ver. Præfentes, pro Sest. Tempestiuè, 2. Offic. Tenuissimus, 2. de Or. Vberior, 1. Tusc. Vberiores, & diuturni, pro Cæl. Vberimus, 2. & 3. Tusc. Vberissimi, lectissimique, 2. de Nat.

✠ Syntax. *Fert ager fructus. In sumptus abeunt fructus. Metere fructum, capere, prabere. Utilitatis fructus, autoritatis. Demetere, percipere, ferre fructus: pro auferre & reportare. Ex & ab aliquo fructum ferre: id est, mercede obtinere. Fruges & fructus. Repetere officij præmij & fructum. Partus ancilla in fructu habetur.*

FRVCTVS, à fruor. Cic. in Hortensio, Amœnitæ summa fructus est.

FRVENDVS, 2. con. Rull. 33. Conficere pecuniam de vegetalibus non fructendis, sed alienandis. Postquam ad Quir. 3. Amicitia quid haberet voluptatis, carèdo magis intellexi quam fructu. 2. de L. 16. Ea quæ gignuntur nobis ad fruendum. 2. Q. Fr. 14. Suauitatis nostræ fructus causa. pro Mil. 64. Nobis hæc fruenda relinquere. 2. Of. 41. Fruenda iustitiæ causa videntur olim bene morati reges constituti. 1. de Fin. 3. Fruenda etiam sapientia est. 1. Off. 106. Diligentè tenendū esse modū voluptatis fructus.

FRVGALIS, *frugi.* 1. de Ora. 287. Cum optimus colonus parcissimus, frugalissimus esset. pro Fl. 71. Homines tota Asia frugalissimi, sanctissimi.

FRVGALITAS, pro Deiot. 26. Omnes sunt in illo rege virtutes, sed præcipue singularis & admiranda frugalitas: et hoc verbo scio laudari reges non solere. pro Deiot. 26. Ego frugalitatem, id est, modestiam & temperantiam virtutem esse maximam iudico. 3. Tusc. 17. Tres virtutes, fortitudinem, iustitiam, prudentiam, frugalitas complexa est. (agnosce igitur, frugalitatem esse virtutum parentem, & verè heroicam dotem.) ibid. Frugalitas, vt opinor, à fruge. Ibid. 15. & 16. de frugalitate & frugi multa.

† ADIVNC. Singularis, & admiranda, pro Deiot.

FRVGALITER, *modestè, moderatè* (Nequitè. pro Do. 111. Itaq; omnia ornamenta fanorum sane frugaliter domum suam deportauit. 1. de Fin. 25. Frugaliter loqui.

FRVGES, vel FRVX, *omnes fructus terræ.* 2. de N. 60. Fruges Cereem appellamus, vinum autem Liberum. Orat. 48. Segetes fœcundæ herbas effundum inimicas frugibus. 1. de Legib. 25. Quæ frugibus atque bacis terræ fetus profunduntur. 1. Tusc. 13. Est in segetem sunt deteriorè datæ fruges, ipsæ tamen natura sua enitent. 1. Tusc. 69. Segetes largiri fruges, florere omnia. 5. de Fini. 37. Fruges cum ad ipicam peruenerunt. 6. V. 106. Fruges in ea terra primùm repertæ putantur. 2. de Natur. 152. Nos fruges serimus, nos arbores. ibidem. 156. Terra fœta frugibus & vario leguminum genere. 1. de Diu. 15. Lentiscus ter fruges fundens. de Senec. 51. Cum viriditas herbescens è vaginis emerferit, fundit frugem spicæ ordinæ structam. de Senec. 5. Baccæ arborum, terræque fruges. 1. de D. 116. & 2. de Leg. 19. Fruges terræ, baccæ arborum. 3. de N. 86. Vbertas frugum & fructuum. Postquam ad Quir. 18. Frugum vbertas & copia. 2. Off. 12. Frugum fructuumque reliquorum perceptio & conseruatio. pro Cæl. 76. Quæ stadia in adolescentia tanquam in herbis significant, quæ fruges industriæ sint futuræ. 1. Offic. 59. Vt vicinum citius adiuuatis in frugibus percipiendis quam fratrem. Orat. 31. Quæ est in hominib; tanta peruersitas, vt inuentis frugibus glande vescantur. pro S. R. 75. Non omnem frugem, neque arborem in omni agro reperire possis. Oecon. 1. Fruges, alimenta, &c. claustro custodienda erant.

✠ *Melior vita ratio.* pro Cæl. 28. Emeruisse aliquando, & se ad frugem bonam, vt dicitur, recepisse.

† ADIVNC. Certa, 1. de Leg. Inimicissimæ, Orat. Minuæ, 3. Ver. Vberiores, 3. de Orat.

✠ Syntaxis. *Lentisci fruges. Funduntur fruges. Frugum vbertas & copia. Emergere, & se ad frugem bonam recipere.*

FRVGL, *moderatus, modestus, temperans, abstinent, innocens.* (Nequam, nihil.) 3. Tusc. 18. Qui sit frugi igitur, vel, si maus, moderatus & temperans, eum necesse est esse constantem. 3. Tusc. 16. Graeci frugi homines *zōvov* appellanti id est, tantummodò vilesat frugalitas patet latius. ibid. 17. Nec qui propter metum præsidium reliquit, quod est ignauia: nec qui propter auaritiã clam depositum non reddidit, quod est iniustitia: nec qui propter temeritatem malè rem gessit, quod est stultitia: frugi appellari solet. pro Font. 29. L. Piso qui tanta virtute atq; integritate

ate fuit, vt etiam illis optimis temporibus, cum hominem in-
uenire nequam neminem posses, solus tamen frugi nominare-
tur. Fin. 90. Vinit vt Gallonius loquitur, vt frugi ille Pifo. 4.
Tusc. 36. Homo frugi omnia recte facit. 5. Fa. 6. Homo frugi
& modestus. ad Brut. 6. Modestus homo & frugi, pro Cl. 47.
& seruus frugi atque integer. 5. V. 67. Homines satis fortes, & sa-
tis plane frugi ac sobrii. 4. At. 8. Homo bene frugi. *aliter*, bonae
frugi. 16. Fa. 21. Frugi & seuera vita. 2. A. 69. Antonius frugi fa-
ctus, pro Deior. 26. Frugi hominem dici non multum habet
laudis in rege.

⊕ Syntaxis. *Homo frugi & modestus. & contra. Seruus frugi & in-
reger. Fortis, & satis sane frugi, & sobrius. Frugi & seuera vita. Ille
frugifertus.*

FRUGIFER. 1. Tusc. 13. Agri non omnes frugiferi sunt. 3. Offic.
5. Tota Philosophia frugifera, & fructuosa est. Or. 163. Frugife-
ra & ferta arua Asia. 2. de N. 161. Spatia frugifera atque im-
mensa camporum.

⊕ Syntaxis. *Frugiferum & fructiferum. de agro, de arte. Frugifera &
fertu arua.*

FRUITIVVS. 3. Tusc. 38. Eum esse beatum, qui praesentibus vo-
luptatibus fruatur, consideretque se futurum aut in omni
aut in maiori parte vita.

FRUMENTARIVS. 3. Offic. 57. & 67. Frumentarius. id est, mer-
cator frumentarius.

FRUMENTARIVS. adiect. de Clar. 222. Lex Sempronia fru-
mentaria. 5. V. 85. Frumentarium lucrum. Ibid. 11. Causa fru-
mentaria. 9. Att. 11. & pro Dom. 11. Frumentariae prouincia. 1.
ad Her. 21. Lex frumentaria de semisibus.

FRUMENTOR, *frumentum colligo.* 3. At. 19. Neque solus cum ista
copia sustinere poteris, vt frumentatum eas.

FRUMENTVM, *triticum.* Or. 81. Luxuriosa frumenta. pro Dom.
11. Frumentum prouincia frumentaria. 3. At. 21. Ciues Roma-
ni qui frumentum compresserant, magnum numerum populis
pollicentur. I. P. 86. Qui modus tibi fuit frumenti aestimandi?
qui honorarij. 2. con. Rull. 82. Siciliae ciuitatib. bello fugitiuo-
rum. M. Aquilius etiam mutuum frumentum dedit. 5. Att. 18.
Frumentum ex agris in loca tuta comportatur.

⊕ ADVN. Copiosum. 4. Attic. Decumanum. 3. Ver. Luxuriosa, Ora. ad
Brut. Mutuum. 2. con. Rul. Priuatum.)(publicum, pro Dom. Publi-
cum, pro Flac. Vnum, & idem. 5. Verr.

FRVOR, *potior fructum voluptatēque percipio.*)(Careo. Brut. 16.
Porrimus beneficii atque honoribus frui, quantis vellemus.
Orat. 37. Numerus liberiore quadam licentia. pro S. R.
44. Filius certis fundis patre viuo frui solitus est. Ibid. 131. Co-
moda quibus vtimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem
ducimus, a Deo nobis dari videmus. 1. de Nat. 152. Quibus re-
bus fruimur atque vtimur. de Somn. 4. Omnibus qui patriam
conseruauerint, adiuerint, auxerint, certum esse in caelo ac de-
finitum locum, vbi beati aeo sempiterno fruuntur. de Sen. 47.
Satiatis vero iucundius est carere quam frui. de Am. 15. Sed ta-
men recordatione nostrae amicitiae sic fruor, vt beatē vixisse vi-
dear, quia cum Scipione vixerim. pro Cec. 11. Vsum fructu om-
nium bonorum suorum Casenniae legat, vt fruatur vna cum
filio. Ibid. Vt fruatur bonis cum filio. *Lege.* VSVS FRVCTVS.
pro Dom. 79. Hodie Volaterrani fruuntur nobiscum simul hac
ciuitate. de Ar. 60. Vestigalibus non fruuntur, qui redemerunt.
Postq. ad Quir. 2. Incredibili, qua nunc vestro beneficio fruor
laetitia voluptate, caruisse. Ibid. Non tam id sentiebam cum
fruebar, quam nunc cum carebam. 7. A. 19. Si pace frui volumus,
bellum gerendum est. 2. de Fin. Vterque enim summo bono
fruuntur. 1. Fam. 9. Frui gratia & opibus aliquid. Ibid. Frui liber-
tate propria. 1. de Fin. 72. Sapienter fruuntur praesentibus. pro Cl.
170. Idcirco illum vita frui noluit. 2. con. Rul. 49. Agri Bithy-
niae regij, quibus nunc publicani fruuntur. 4. C. 7. Eos frui vita
& communi spiritu non puto oportere. 9. Fam. 17. Nihil timeo:
frui dum licet, opto vt semper liceat. 2. Att. 1. Neque nos te
fruimur, & tu nobis cares. 2. de N. 62. Quorum animi cum a-
ternitate fruere, diu rite sunt habiti. 1. 104. Vtatur suis bo-
nis oportet, & fruatur, qui beatus est. pro Syl. 26. Mihi liceret
eius vrbis quam conseruassem, conspectu, tranquillo animo &
quieto frui. 1. de Fin. 48. Qui ita frui volunt voluptatibus.

⊕ ADVERB. Cupide sermone alienius, de Senec. Furtim, liberē, & pa-
lam. 2. de Nat. Libentissimē libertate, 1. Fam. Promiscue toto, proprie
parte parua, 2. con. Rull.

⊕ Syntaxis. *Sapientia fruenda est. Fruenda voluptatis modus. Fruor
& fruor. Fruuntur nobiscum simul. Vti & frui. Tranquillo animo &
quieto frui.*

FRVSNAS. 11. At. 4. & 15. Frusnates.

FRVSTRA, *sine causa, nequiquam, inutiliter perdere operam, opera
& oleum perire.* 2. de D. 125. Nec frustra ac sine causa quid facere
dignum Deo est, quod abhorret etiam ab hominis constantia.
2. de Orat. 144. Neque auxilium suum frustra implorari patie-
tur. de Vn. 33. Haec si verbis explicare conemur, earum rerum
frustra suscipiatur labor. pro Q. R. 41. Frustra tempus contero.
13. At. 13. Illa quae habes de Academicis, frustra descripta sunt.

⊕ Syntaxis. *Frustra & sine causa.*

FRVSTRATIO, *vanus conatus, labor inanis, error.* 10. Fa. 23. Quo
magis me petiuerunt, tanto maiorem his frustratio dolorem
attulit.

FRVSTROR. 4. Ac. 65. Ego de omni stata totius vite, aut certare
cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum alio, tum etiam me ip-
sum velim. 12. Fa. 14. Si Syria spes eum frustrata esset. 12. At. 19.
Cocceius vide ne frustretur.

⊕ Syntaxis. *Frustratur me spes. & Ego frustror.*

FRVSTRVM, *fragmentum.* 1. de D. 27. Necessē est offa obiecta ca-
dere frustum ex pulli ore, cum pascitur. 2. A. 63. Is uomens fru-
stis esculentis totum tribunal impleuit.

FRVTRICOR, *surculos emitto, reuiresco.* 15. At. 4. Excisa est arbor,
non euulsa: itaque quam fruticetur vides.

FRVCTVS, *fallax, fucus.*)(*Naturalis.* de Cl. 36. In qua naturalis
inesset, non fucatus nitor. Or. 79. Fucari medicamenta candor-
is & ruboris omnia repelluntur. pro Pl. 22. Vicinitas non fuca-
ta, non fallax, nō erudita artificio simulationis. pro Mur. 26. Iis-
de ineptis fucata sunt illa, quando te in iure conspicio. pro Pl.
29. Haec sunt expressa signa probitatis, nō fucata specie forensi.
de Amic. 95. Simulatus, fucatus.)(*Sincerus, verus.* L. INEVGATVS.

FRVCTVS, *fucatus.* 1. At. 15. Ambitiosa fucosaeque amicitiae. pro
R. P. 40. & Quin. de Pet. 27. Merces fallaces & fucosae.

⊕ Syntaxis. *Hac fucata sunt, & rursus specie forensi.*

FRVCTVS, *fragmentum, ornatus peregrinus, & accersitus, fallacia, fraus.* 3.
de Orat. 197. Color non sanguine diffusus, sed fucō illitus. de
Clar. 162. In his omnibus inest quidam sine vllō fucō veritatis
color. 1. At. 1. Prensat vnus P. Galba sine fucō & fallaciis. Quin.
de Pet. 28. Si eum qui tibi promiserit, fucum, vt dicitur, facere
velle senseris. 2. de Or. 188. Sententiae verae, nouae, sine pigmen-
tis fucōque puerili. 3. 98. Cincinni poetae ac fucus.

⊕ ADVNCT. Puerilis, 2. de Orat.

FRVGA, 7. At. 20. Mitto illam fugam ab vrbe turpissimam. 6. V. 95.
Dant sese in fugam milites. 5. A. 30. Post discessum latronis, vel
potius desperatam fugam. pro Cec. 22. Omnes se in fugam
conferunt. pro Cael. 63. Licinius in fugam se coniecit. 2. Qu. Fr.
3. Factus est a nostris impetus, fuga operatum. de Fin. 33. La-
borum ac dolorum fuga. 7. Att. 21. Dare se inerta & periculo-
sa fuga. Ibid. In fuga omnes sunt. Ibid. 25. Fuga quae paratur,
repressa est. Or. 153. Axilla ala factus est, fuga literae vastioris.

⊕ ADVNCT. Acerbissima, 3. de Orat. Communis, incerta, & periculo-
sa, celerata, tota, turpissima, 7. Attic. Diserta, & inculta Oratorum, 6.
Ver. Desperata, 5. Phil. Flagitiosa, & calamitosa, remotissima, 8. At. No-
bis gloriosa, patriae calamitosa, 1. de Diu. Mœsta, 3. Tuf. Misera sed tur-
pis, 3. Phil. Miserabilis, 4. Phil. Miserima, 9. At. Molestia, 13. Att. Nefaria,
3. Ver. Repentina, 2. de Nat. Similis pugnae, 2. de Orat.

⊕ Syntaxis. *Dare se, se conserre, se conicere in fugam. Dare se fugae
Esse in fuga. Fugam parare. Significat etiam auersionem & omis-
sionem. Dolorum fuga. Litera fuga vastioris.*

FRVGTVS, *in fugam coniectus.* Oct. Hostis a te fugatus est. 6. A. 3.
Fugata concione. pro Cec. 31. Qui armis pulsus fugatusque est,
de Ar. 9. Ab altaribus religiosissimis fugatus. 3. Offi. 112. Hostes
& fusi ac fugati.)(ad Brut. 6. Dolabellam caesum fugatumque esse.

FRVGA, *fluxus ignarus, timidus qui libenter fugit.* 10. Fam. 12. Haec
breuius, fugacia, & caduca existima. in Sal. 10. Ego fugax, Crispe
Sallusti. Sal. in Cic. 5. Pedes fugaces.

FRVENDVS. 1. Offic. 25. Nec verō rei familiaris amplificatio
nemini nocens vituperanda est, sed fugienda semper iniuria
est. Or. 189. Vitium longa animi prouisione fugiendum. 5. V.
102. Sentio iudices moderandum mihi esse iam orationi meae,
fugiendamque vestram fatiorem.

⊕ ADVERB. Maximē, 1. Offic. Vehementer, 5. Ver.

FRVGIENS, 3. Offi. 91. Qui vinum fugiens vendit sciens. de Vni-
uers. 19. Naturamque illam (*alterius generis materia*) vi, cum ead-
dem coniunxit fugientem. 5. de Fin. 57. Fugientes laborem. 11.
Fa. 13. Biduo me Antonius antecessit, itinere multo maiore fu-
giens, quam ego sequens.

FRVIO, *vito, declino, abhorreo, aspernor.* 12. At. 19. Dū recordationes
fugio, quae quasi morfu quodā dolore efficiunt. Brut. 15. Stoici ne-
gant fugere sapientis. Or. 197. Ea quae dū animis attentis excipiunt,
fugit eos & praeuertit numerus. 1. Offi. 128. Et ab omni quod
abhorret ab aurium oculorumque comprobatione, fugiamus. 2.
de Or. 101. Ita dum inertiae vituperatione, quae maior est, con-
temnunt, assequuntur etiā illam, quam magis fugiunt, tarditatis.

⊕ Ratio ignorantiae, & obliuionis. pro Pom. 18. Nulla res est in vsu
militari posita, quae huius viri scientiam fugerit. 4. At. 12. & 7.
17. Cui rei fugerit me rescribere. 1. de Ora. 253. Non fugisset
hoc Graecos homines. 4. de Fin. 63. Illos autem id fugerat supe-
riores. 1. de In. 5. Quod nostrum illum non fugit Catonem. 6. V.
27. Verum hoc amentem hominē fugit. 12. At. 41. Illud alterum
quā sit difficile, te nō fugit. 1. Tuf. 22. Nisi quae me forte fugiunt,

⊕ ADVERB. Consulto multitudinē, 2. Tuf. Libentissimē, 9. At. Magno-
perē conspectum, 2. con. Rul. Magnoperē superbiam, 1. Offic. Magno-
perē dicacitatem, 2. de Orat. Peruersē comprehensionem, Orat. Tan-
to antē, 7. Ver. Turpiter, 8. Att. Valde, 1. de Orat. & 12. Attic.

- FUGITIVVS**, *seruus, qui à domino fugit*. 11. A. 16. Dolabella habet legionem, habet fugitivos. 6. V. 112. Neque tam fugitivi illi à dominis, quam tu à iure & legibus. 5. Fam. 9. Dicitur mihi tuus seruus fugitivus Vardaci esse. 5. Tusc. 63. Viuebat cum fugitiuis. 5. V. 66. Athenio princeps fugitiuorum.
- FUGITO**, pro S. R. 78. Qui quæstionem fugitant.
- Syntaxis**. *Fugitiuus, & seruus fugitiuus.*
- FUGO**, *fugam facio, pello, repello*. pro Cec. 73. Armis repulit, fugauit, auertit. de Ar. 6. Fugare aliquem lapidibus, & ferro.
- FULCIENDVS**. 3. Tusc. 61. Omnibus modis fulciendi sunt qui ruunt.
- FULCIO**, *sustento, sustineo*. de Ar. 60. Etenim vix hæc si vndique fulciamus, iam labefacta vix, inquam, innixa in omnium nostrum humeris cohærebunt. Postquam in Senat. 17. Horum Consulium ruinas, Consules vestra virtute fulcistis. 5. Attic. 2. 1. Thermum, vt scribis, creberrimis literis fulcio. 2. A. 5. 1. Cum labentem & propè cadentem temp. fulcire cuperitis. pro R. P. 43. Eum labentem accepit, corrui non sinit, fulsit, sustinuit re, fortuna, fide. 4. Acad. 75. Chrysiptus, qui fulcire putatur porticum Stoicorum.
- † **ADVERB.** Vndique, de Arusp.
- Syntaxis**. *Ruinas fulcire, amicis literis, Rempub. corrui non sinit, fulcio, sustento omnibus modis.*
- FULGENS**. Par. 1. Marmorea tecta ebore & auro fulgentia. in Arat. Lacteus circus nimio cādore fulgens. in Var. 2. 0. Ioue fulgente, cum populo agi nefas esse. 2. de N. 65. Iupiter in cælo fulgens & tonans.
- FULGEO**, *splendo, fulguro*. 2. C. 5. Qui nitent vnguentis, quid fulgent purpura. *aliter, nident*. in Arat.
- Ille qua fulgent lucis ex ore coruscus.*
2. de D. 149. Si fulserit, si tonuerit, si tactum aliquid erit de cælo.
- † **ADVERB.** Latè, in Arat.
- Syntaxis**. *Purpura, candore, auro, fulgere. Fulgens Iupiter, ac tonans in cælo.*
- FULGINAS**, pro L. Vareno. Municipium Fulginate. *ibid.* In præfectura fulginate.
- FULGINATES**, *populi*. pro Cor. 47.
- FULGOR**, *splendor*. 6. V. 7. 1. & Fulgore auri collucere & illustrari templum. 2. de N. 107.
- Hic illa eximio posita est fulgore corona.*
- † **Fulgor**. 2. de D. 82. Prospera Iupiter his dextris fulgoribus edit. de Som. 9. Ille fulgor qui dicitur Iouis. *Quomodo fulgores & tonitrua existant, vide vocaulum, TONITRUM.*
- † **ADIVNC.** Dextri, 2. de Diu. Eximius, micans, Arat. Prosper, & salutaris, generi hominum Rutilius, horribilisque, de Som.
- FULGUR**, *fulgor Plin. Fulgetrum, & fulgetram vocat*. 1. de Diu. 16. Quid de fulgura vi dubitare possumus? *Ibid.* 12. Exta pecudum fulgura interpretantium. 2. de Leg. 2. 1. Cæli fulgura regionibus ratis temperanto.
- FULGURATOR**, *fulgurum spectator, vel interpres*. 2. de D. 109.
- FULGURO**, *fulgeo, corusco*. Orat. 29. Pericles ab Aristophane poeta fulgurare tonare, permicere Græciam dictus est. 2. de D. 43. Ioue tonante & fulgurante comitia populi habere nefas.
- FULGURALIS**, *ad fulgura pertinens*. 1. de D. 72. Quod Hetrusco- rum declarant aruspici, & fulgurales, & rituales libri.
- FULIGO**, *fumi nigra materies, caligo, tenebra*. 2. A. 9. 1. Dein tamen quasi fuligine absterisa, præclara fenarum consulta fecisti.
- FULIX**, non **FULEX**, *avis marina, quam Verg. Fulicam appellat*. 1. de D. 14. *Cana fulix iridem fugiens è gurgite ponti, Nunciat horribiles clamans instare procellas. Haud modicos tremulo fundens è gurgite cantus.*
- † **ADIVNC.** Cana, 1. de Diuin.
- FULMEN**, *aëris ardor, fulgur, fulgor*. 3. Offic. 94. Sublatus est infanus, & antequam constitit, ictu fulminis desagravit. *id est, Phaëron*. 2. de Diu. 42. Quod homines tonitrua & fulminum iactus extimuisent. *Ibid.* 44. Si nubium confictu ardor expressus se emisit, id esse fulmen. *ibid.* Non enim te puto esse eum, qui Ioui fulmè fabricatos esse Cyclopes in Ætna putes. *ibid.* Quomodo toties Iupiter iaceret fulmen, cum vnum haberet? *ibid.* Comitiorum solum vitium est fulmen. *ibid.* Iupiter multa fulmina frustra emittit. 2. Tusc. 2. 1. Iace obsecro in me vim coruscam fulminis. 2. de Diuin. 47. Romulus lactens fulmine ictus. *Ibid.* 74. Fulmen sinistram auspiciam optimum habemus, præterquam ad comitia. 2. A. 99. Cur ea comitia non habuisti? an quia tribunus fulmen sinistram nunciabat? 5. 15. Hæc causa, cur lex inter fulmina & tonitrua ferretur. 3. de Nat. 84. Hunc igitur nec Iupiter fulmine percussit. *Ibid.* 57. Mercurius fulmine percussus dicitur humatus esse Cynofuris. 1. de D. 18.
- Aut cum terribili percussus fulmine ciuss, Luce serenanti vitalia lumina liquit.*
3. C. 19. Cum & legum æra fulminis ictu liquefacta sunt. pro Corn. 34. Cum duo fulmina nostri imperij subito in Hispania Cn. & P. Scipiones extincti occidissent. Or. 21. Quidam nec acumine posteriorum, nec fulmine utens superiorum. 2. Tusc. 66.

- Non modo stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus. *Lege, CRISPISULCANS.*
- † **ADIVNC.** Ignium crispisulcans, Top. Multa, terribile, de Diu. Sinistram, 2. Philip.
- Syntaxis**. *Fulminum iactus, Fulmen comitiorum, Fulmina iactantur, emittuntur, Fulmine ictus, percussus, Imperij Romani iactantur, Fortuna fulmina contemere.*
- FULMINASTER**, seu **FVMINIASTER**. 11. Att. 43. Sic enim habent exemplaria quadam: quod mihi magis placet, quam Fulminaster, significat enim Philotimu m, quæ scribat de bello, semper augere, adè vt fulgurare, fulminaque iacere videatur: vnde ioco eum Fulcam) fulminatorem ridiculum.
- FULTVS**, *subnixus*. *Lege, FVLICIO*. pro Cor. 35. Neque ideo est Gaditanorum causa deterior, grauissimis & pluribus rebus est fulta. 12. Fam. 5. Magnis subsidiis fulta respública est. 13. Att. 38. Hic autem vt fultum est, aliter, fulcrum, de Senect. 52. Virtus quæ natura caduca est, nisi fulta sit ad terram fertur. Antequam 11. Partim innocentia freti, partim nobilitate nixi, partim potentia amicorum fulti. 3. Offic. 88. Imperium quod debet benevolentia fultum esse. 2. de N. 25. Partes mundi, quæ maximo calore fultæ sustententur.
- FVLVIASTER**. 12. Att. 43. Solet omnino esse fuluiafter. *aliter, Fulminaster. Lege, FULMINASTER.*
- FVLVVS**, *color qualis est auri*. 1. de Leg. 2. *Nuncia fulua Iouis miranda visa figura.*
- FVMANS**, de Arusp. 25. Vos me primum ictum pro vobis fumantemque vidistis.
- FVMOM**, *fumum emitto, ardeo*. pro Sest. 24. Et quod ita domus ipsa fumabat, vt multa eius sermonis indicia redolerent. 2. de Na. 25. *Terram fumare calentem.*
- FVMOSVS**. I. P. 1. Obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum.
- FVMVS**, *ignea exhalatio*. I. P. 13. Paulisper stetimus in illo gancatur tuarum nidore atque fumo. 3. V. 45. Fumo excuriare.
- FVNALIS**, *ceruus, seu fax ex fune & cera*. de Sen. 44. C. Duillus delectabatur crebro funali & tibicine.
- † **ADIVNC.** Crebrum, de Senec.
- FVNCTIO**, *actio*. 5. V. 15. Vt iis iucundior esset, muneris illius functio. 2. Tusc. 35. Labor est functio quædam, vel animi, vel corporis grauioris operis & muneris.
- † **ADIVNC.** Iucundior, 5. Ver.
- FVNDAS**. In ioculari libello, teste Quintiliano. 397. *Fundum Varro vocat: quem possum mitti re funda, Ni tamen exciderit, qua causa funda patet.*
- FVNDAMENTVM**, *solum, sedes gradus, aditus*. pro Planc. 29. Pietas fundamentum est virtutum omnium. 1. Offic. 23. Fundamentum iustitiæ est fides. pro Corn. 31. Hæc sunt enim fundamenta firmissima nostræ libertatis. Par. 31. Narratio est quædam quali sedes & fundamentum constituendæ fidei. 3. de Or. 149. Fundamentum eloquentiæ, est verborum vñs & copia bonorum. 1. de Nat. 43. Quod igitur fundamentum huius quæstionis est, id præclare iactum videtis. 4. A. 1. Hodie fundamenta sunt iacta reliquarum actionum. de Sen. 61. Senectus, quæ fundamētis adolescentiæ constituta est. I. P. 9. Ego his fundamētis positus Consultulus tui, triduo postquam, & c. 1. de D. 2. Fundamentum philosophiæ positum est in finibus bonorum & malorum. pro Cl. 30. Hoc vtar initio & quasi fundamento defensionis. pro Sest. 5. Quibus initiis ac fundamentis hæ tantæ laudes excitatæ sint. 2. de Fin. 72. Virtutum omnium fundamenta vos in voluptate, & inquam in aqua ponitis. pro Mur. 14. Bene habet, iacta sunt fundamenta defensionis. 4. Acad. 37. Sed paulò antè iacta sunt fundamenta. pro Fl. 4. Nisi forte cui causæ fundamenta iaciantur, non videtis. 1. A. 1. Quantum in me fuit, ieci fundamenta pacis. 1. Fa. 9. Fundamenta iacta confirmandi Senatus. 10. 29. Fundamenta ieci salutis tuæ. ad Brut. 17. Vindex illius mali autor extitit alterius fundamentum, & radices habituri altiores. pro Mar. 26. Tantum abes à perfectione magnorum operum, vt fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris. 1. Off. 42. Referri enim deest ad ea, quæ in principio proposui fundamenta iustitiæ: primum, vt ne cui noceatur: deinde, vt communi vtilitati seruiatur. pro Mil. 76. Agere fundamenta. *Ibid.* Fundamento tota domus nititur. *Lege, NITOR.*
- † **ADIVNC.** Firmissima, pro Cæl.
- FVNDANVS**, *ager*. 2. contra Rul. 65.
- Syntaxis**. *Sedes, & quasi fundamentum. Iacere fundamenta, constituere, ponere. Initium & fundamentum. Fundamentum & radix. Fundamentum agere.*
- FVNDATVS**. *Lege, FVNDOS*. pro R. P. 1. Fundatæ atque optime constitutæ opes. pro Dom. 96. Subita fundatissima familia ruina. 1. At. 13. Status ille reipublicæ, qui fixus & fundatus videbatur. Qu. de Pet. 2. 1. Partis ac fundatis amicitiiis frerum, ac munitum esse oportet. Par. 1. Qui hanc rem publicam tuam præclare fundatam nobis reliquerunt. pro Flac. 26. Nihil religione tectatum,

testarum, nihil varietate fundatum reperitur. 4. C. 19. Magnis laboribus fundatum imperium, multa virtute stabilita libertas. 4. de Fin. 1. Tam accuratè fundatam & exstructam disciplinam non est facile perdiscere.

FVNDS, de Vni. 37. In qua omnem animum, vniuersa naturæ temperans, permiscebat: superisque permissionis reliquias fundens, æquabat. 1. de Diu. 14. Haud modicos tremulo fundens è gurgite cantus.

Syntaxis. *Opes fundata, familia, status fixus, & fundatus. Res veritate fundata, & exstructa disciplina.*

FVNDI, oppidum. 14. At. 6. Pridie Iduum Fundis accepi tua literas cœnans.

FVNDITVS, profusus. 3. de Or. 193. Nec earum rerum quenquam funditus natura voluit esse expertem. 2. de Fin. 80. Præcepta ista funditus euertunt amicitiam. 1. de In. 55. Ille hostis funditus vicit. 6. At. 1. Ciuitatem funditus perdidissem, pro Do. 35. Ciuitatem funditus euertisti. 6. Fa. 2. Funditus interire. Or. 216. Ne spondeus quidem funditus est repudiandus. Ibid. 209. Funditus tollit fidem.

Syntaxis. *Euertens, interire, repudiare funditus.*

FVNDOS, constituo, fundamentum iacio, vel pono, vel ago, stabilio, nitro. pro Corn. 31. Illud maximè vestrum fundauit imperium.

FVNDOS, emitto. 2. de Nat. 129. Oua piscium faciliè aqua sustinentur, factum fundum in L. Pison. Quæ te belluam ex vtero, non hominem, fudit.

Syntaxis. *Profero, edo, enuncio, eloquor, cano. 3. de Or. 192. Fundere versus ex tempore. Or. 210. Fundere orationem numerosè & volubiliter. 1. Tul. 106. Cùm tam bonos septenarios fundat ad tibiam. 1. Diu. 14. Fundere cantus è gutture tremulo. Tusc. 64. Fundere carnem grane plenumque. 2. 24. Fundere vastum clangorem. 3. de Or. 173. Fundere inconditè. 5. Tulc. 73. Fundere inanes fonos. 4. de Fin. 10. Fundere verba more poetarum. 2. Tusc. Elicere & fundere vocem. 3. 42. Fundere inanes voces.*

Trado, gigno. de Sen. 51. Fundere frugem. 2. de Nat. 156. Fundit maxima largitate legumina terra. 5. Tusc. 37. Fundere flores, fruges, baccas.

Spargo, proicio. 1. de D. 46. Fundere sanguinem è patera.

Amplioris virtutis ratione. 5. de Fin. Iustitia se fundit vsu in ceteras virtutes. in Orat. 125. Se latius fundet Orator.

Aperio, doceo. 1. Nat. 65. 1. Diu. Fundo physicorum oracula.

Dispero, dispergo, disperdo, seruo pro Mur. 10. Murana magnas hostium copias fudit. pro Rab. 29. Cùm innumerabiles hostiũ copias in Italia fudisset. 1. de Fin. pro Mur. & pro Rab. Fundere exercitum.

ADVERB. Aequabiliter, 1. Tusc. Inconditè verba, 3. de Orat. Latè, Arat. Latius, Orat.

FVNDOR, 3. de Fin. 49. Vtrumque eorum fundi quodammodo & dilatari putant. 5. Semper enim ex eo quod maximas partes continet, latissimèque funditur, tota res appellatur. 1. Diu. 34. Sed illa quæ instinctu inflatque diuino funduntur, scilicet, oracula de Sen. 52. Funditur in omnes partes vitis.

ADVERB. Latissimè, 5. de Finib. Numerosè, volubiliter orationem, Orat. ad Brut.

Syntaxis. *Voces elicere & fundere. Iustitia se fudit in ceteras virtutes. Vitis funditur in omnes partes.*

FVNDVS, pradium, possessio. 1. de Orat. 249. Cui nostrum non licet fundos suos obire: aut res rusticas vel fructus causa, vel delectationis iniungere. 2. 224. Testificatur pater, se tibi Priuernatem fundum reliquisse. ibid. Cùm in Priuernati essemus. Par. 6. M. Manilius habuit ædiculas in Carinis, & fundum in Labicano. 13. Fam. 69. In ea controuersa, quam habet de fundo cum quodam Colophonio. 4. 7. Fundo Arpinati bene poteris vri. 5. V. 119. Ex fundo villicus domino XX. millia nummum pro X. mitto. ibid. Quod tanto sibi plus mercedis ex fundo resectum sit. ibid. Quibus rebus fundi fructus & cultura continetur. ibid. Ex eo fundo, qui H. S. dena merita esset. pro M. Tull. Fundem habet in agro Tigurino paternum. Iocul. libel.

Fundum Varro vocat, quem possim mittere funda.

Ni tamen exciderit, qua causa funda patet.

FVNDVS, populus, id est, autor obstringendi se iure ciuium Romanorum. Hoc non discedit à priori significatione: est enim possessio & regnum eius cuius fundus factus est: id quomodo fiat, docet Cicero. pro Corn. 20. Totum in ea fuit positum semper ratione atque sententia, vt cum iussisset P. R. aliquid, si id ascuissent focij populi ac Latini, & si ea lex quando nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo rescidisset: vt tum lege eadem is populus teneretur: non vt de nostro iure aliquid minueretur, sed vt illi populi aut iure eo quod à nobis esset constitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio vterentur. ibid. 21. Populi, Socij, Latini, Fœderati, Fundi, pro A. Cecin. 104. Multò etiam minus quæri, A. Cæcina fundus sit, nec ne. ibid. Fundum esse Cæcinam.

Fundus, vasis pars ima, translatione finis, terminus, modus. 2. Off. 55. Largitio fundum non habet. pro Clu. 179. Ipse armatij fundum exciuit.

ADIVNC. Antiquus, certus, priuatus, proximus, publicus, pro Cæc. Communis, 15. Famil. Extremus, 15. At. Frustruosissimus, pro Qu. R. Maritimus, 7. Ver. Melior, 1. de Inuent. Ornacissimus, pro Quint. Paternus, pro Flac. Paternus auitusque, pulcherrimus, 2. cont. Rul. Suburbanus, 3. ad Q. Frat. Venalis, 13. Attic.

FVNEBRIS, lugubris. 2. de Orat. 341. Laudationes scribuntur ad funebrem concionem. in Vat. 30. Epulum funebre. 2. de L. 59. Vestimentum funebre. ibid. Funebria cætera quibus luctus augetur. duodecim sustulerunt.

FVNESTO, quasi funere inquinato, fædo. pro Font. 21. Galli humanis hostiis deorum aras & templa funestant.

FVNESTOR, pro Rab. 11. Funestari concionem contagione carnicificis veto. pro Mil. 91. Curiam inflammari, incendi, funestari.

FVNESTVS, inquinatus, perniciosus. 9. At. 4. Maiores nostri funestorem esse voluerunt diem Allienis pugna, quam vrbis capta. 1. C. 24. Hoc tibi perniciosum esse confido, & funestum futurum. 3. 22. Qui deorum templis sunt funestos ignes inferre conati. Anteq. 24. Qui in suo magistratu funestam facem à vestris repulit templis. 7. V. 122. Colonos agrorum ad huius securum funestam esse seruatos, pro Sest. 27. O diem illum Funestum Senatui. pro Dom. 2. Pestifer ac funestus tribunatus. pro Fla. 103. Nox funesta alicui. pro Qu. 95. Funestum est iugulari. pro D. 13. Funesta fax. Ibid. 5. Funesta reip. pestis. 2. de L. 55. Funesta familia. 10. Fam. 8. Funesta victoria. id est, cruenta. || pro Dom. 10. Funesta latrocinia.

Syntaxis. *Perniciosum & funestum. Pestifer & funestus magistratus. Funestum est iugulari. Pestis, victoria funesta.*

FVNGENDVS, 3. Tulc. 15. Conturbatus oculus non est probe affectus ad suum munus fungendurh. 1. Att. 1. In omni munere candidatorio fungendo.

FVNGOR, præsto, exerceo, facio, officio, colo. de A. 22. Valetudo opportuna est, vt dolore careas, & muneribus fungare corporis. de Cl. 63. Lysias est functus omni ciuium munere. 1. de D. 71. Possunt aliquando oculi non fungi suo munere. Brut. 9. Fungeres officio, quo tu functus es in meo luctu, tæque per literas consolari, nisi, &c. 2. Off. 70. Neq; enim verbis augetur munus officium, si quo fortè fungitur. 1. Tusc. 109. Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfecto functus est munere. pro Cæl. 21. Fungi officio. 1. de L. 10. Vt consulentibus respondeas, senectutis grato atque honesto fungere munere. de Cl. 243. Quæ Arrius omnia iam Fortuna prospere functus. 5. V. 199. Quid aratorem ipsium muneris in rempub. fungi ac sustinere velitis. 2. Off. 43. Qui adipisci veram iustitiæ gloriam volent, iustitiæ fungantur officio. Ibid. 57. P. Crassus functus est ædilitio maximo munere. ibid. Magnificentissima ædilitate functus est. Brutus. ad Bru. 9. Fungere officio, quo tu functus es in meo luctu.

Syntaxis. *Fungi munere, officio, prospera fortuna. Quid fungeris officij sustinèque.*

FVNGVS, 3. Fam. 1.

FVNICVLVS, 2. de In. 154. Et inde funiculo nauim moderetur. Funiculus à puppi religatus.

FVNVS, exequia, supremi diei celebritas, exequia funeris. pro Cl. 28. Mater tibi de integro funus iam sepulto filio fecit. Ibid. 201. Mater exequias funeris filij prosecuta esset. 3. Qu. Fr. 8. Serrani funus perlectuosum fuit, ad III. Calend. Decembris. pro Qu. 50. Funus, quo amici conueniunt ad exequias cohonestandas. 15. At. 1. Ibi Pyliam viã, venerat enim in funus: cui funeri ego quoque operam dedi. pro Qu. 50. Hinc acerbissimum viuo videntique funus ducitur. 2. de Or. 283. Cum funus quoddã duceretur, accusator inquit, Mortuus rapitur: vide, &c. Ibid. 225. Cũ casu in eadem causa cum funere efferretur anus Iunia. 14. Att. 10. Si Cæsar funere elatus esset. 7. V. 119. Non palam viuorum funera locabantur. Ibid. 133. Dico mercedem funeris ac sepulcræ constitui nefas fuisse. pro S. R. 23. Soluere iusta paterno funeri. 2. de L. 61. Inducere funus. in Vat. 30. Quis vnquam in luctu domestico & in funere familiari cœnauit cū toga pulla? Ita enim illud epulũ est funebre, vt munus sit funeris, epulæ quidẽ ipsa dignitatis. pro D. 42. Cũ tua rogatione funere elata respub. est. Postq. in Senat. 17. Nondũ palã factum erat coincidisse rempublicam, cùm tibi arbitria funeris soluebantur. de Pro. 45. Casum illum meum funus esse reipublicæ, sed funus iustum & indictũ. pro D. 42. Funestũ funus. 9. A. 17. Ædiles curules edictum quod de funeribus habebant. Sulpitij funeri mittere. de Sen. 73.

Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletu Faxit cur? voluto viuũ per ora virũ.

4. Fa. 12. Ibiq; funus ei satis amplum faciendum curauit.

ADIVNC. Acerba, 2. de Rep. Acerbissimum, pro Quint. Aptum, 4. Fam. Familiare, in Vat. Funestum, miserum, atque acerbum, pro Dom. Paternum, pro S. R. Magna, de Pro. Lamentabilia, & sumptuosa, 2. cont. Rul. Perlectuosum, 3. ad Qu. Frat.

Syntaxis. *Facere funus alicui. Prosequi funeris exequias. In funus venire ad exequias cohonestandas. Operã funeri dare. Ducitur illi funus. Effertur funus. Funere effertur ille. Alicuius funeri ipsa soluere. Funus inducere. Funestũ, iustum, indictum, amplũ, familiare funus.*

FVR, plagiarius. 5. de Fin. 74. Fures earum rerum quas ceperunt, si gna commutant. || *Muret, leg. cleperunt.* pro Mil. 9. XII. tabulæ

nocturnum furem quoquo modo, diurnum autem, si se telo defenderit, interfici impune voluerunt. pro S.R. 56. Canes publicè aluntur in Capitolio, ut significet, si fures venerint. 2. de Or. 220. Is à Philippo interrogatus quid latraret, furem se videre respondit. pro Dom. 46. Fur aut facarius. pro M. Tull. Si quis furem occiderit, iniuria occiderit.

† ADIVNC. Nocturnus. (Diurnus, pro Mil.)

FVRACISSIMVS. apud Alconium 78.

FVRACISSIME. in Vat. 12. Dum omnium domos, apothecas, naueis furacissime scrutaretis.

FVRAX, fur, vel qui à furtis abstinere manus non potest. 2. de Orat. 248. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace seruo, solum esse cui domi nihil sit obsignatum & oclusum. Ibid. 268. Cornelius homo auarus & furax. I.P. 74. Furaces manus.

† Syntaxis. Furacissime scrutari.

FVRCA, crux. I. de Diu. 55. Seruus per circum cum virgis caderetur, furcam ferens, ductus est.

FVRCIFER, sceleratus, furcam ferens in Vat. 15. Id tu furcifer tibi lumes? I.P. 14. & pro Deiot. 26.

FVRENS, furibundus, maximo furore inflammatus, insanus, vesanus, effrenatus, praeceps, mente permotus, violentus, qui mentis sua compos non est, qui mentis sua non est, cui mens ex sua sede & statu dimota est praecipite amentia, homo qui de potestate, de mente, de consilio, de ratione exijt. Antequam. 27. Quint. Metellus cecit. L. Saturnino furenti. de Ar. 46. Alicuius furentis ac violenti impetus. 2. Q. Fr. 3. Ille furens & exanguis interrogabat suos, quis, & c. 2. C. 1. Catilina furens audacia, scelus anhelans. de Ar. 1. Hominem furentem exultantemque continui. 5. Tuf. 16. Inflammatus & furens libidinibus, de suis cõsil. Tarditate modorum & grauitate cantus, illorum furentem petulantiam refedisse.

† Syntaxis. Furens & exanguis. Furens & exultans. Inflammatus ac furens.

FVRENTER, furiosè. 6. At. 1. Pueri aiunt eum furenter irasci.

FVRIA, furina. 3. Q. Fr. 18. Cæsar tibi amantiſſimè petenti veniam non dedit, vti vllum ad illam furiam verbum rescriberes. pro Sest. 33. Illa furia ac pestis patriæ. Ibid. 39. Illa furia clamatur, & c. 3. de N. 46. Eumenides, quæ si deæ sunt, quarum & Athenis fanum est, & apud nos, vt ego interpreto, lucus Furingum furia deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices facinorum & sceleris. 1. de L. 40. Furia agitant & insectantur impios non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientia fraudis cruciati. I. P. 46. Homines impulsu deorum terri furiarum tædis ardentibus. pro S. R. 67. Hæ sunt impiis assiduæ domesticæque furia, quæ parentum pœnas à conſecratis filiis repetant. Ibid. 66. Tamen eos agitant furia, neque consistere vsquam patiuntur. Ibid. 67. Agitari & perterri furiarum tædis ardentibus. pro Syll. 76. Itaque eos ad perficiendum scelus furia quædam incitarunt. 7. V. 112. Sceleratorum furias in tuum iudicium esse venturas. pro Do. 3. Quæ te tanta pœna tuorum scelerum vexat vt arbitrere, & c.

† ADIVNC. Assiduæ, domesticæque, pro S.R. Teterima, pro Pomp.

FVRIALIS. de Ar. 39. Tu cum furiales in cõcionibus voces mitis, non sentis, & c. pro Planc. 86. Furialis illa vox.

† Syntaxis. Furia & pestis patriæ, Antonius. Assiduæ, domesticæque furia, speculatrices & vindices facinorum.

FVRIBUNDVS, furens. Anteq. 27. Cedam priuatus furibundo magistratu. Ibid. 25. Annibalis furibunda mens. * 1. de D. 4. Vatum furibundæ prædictiones. 13. P. 19. Cæsar enim incredibilis ac diuina virtus, latronis imperio crudeles ac furibundos retardauit.

FVRINA, furia. 3. de N. 46. Lege. FVRIA.

FVRIOSE, fureator. 8. Att. 5. Et si solet eum, cum aliquid furiosè fecit, pœnitere.

FVRIOSVS, furem, furibundus, vesanus mente, incitatus. 1. C. 25. Quo te ista tua cupiditas effrenata & furiosa rapiebat. pro Do. 55. Hæc furiosa vis Trib. pleb. facile superari frangique potuit. I.P. 47. & pro S.R. 33. Vecors, furiosus, mente captus, tragico illo Oreſte aut Athamante dementior. pro Dom. 3. Homo vesanus & furiosus. de Clar. 24. Feruidum quoddam & petulans, & furiosum genus dicendi. 4. Acad. 87. Dormientium & vinolentorum, & furiosorum visa. 10. Fa. 11. Pars exercitus non minus furiosa est, quam qui cum Antonio fuerunt. pro Clu. 182. Mulier iam non morbo, sed scelere furiosa. || 1. Off. 3. Vt non reddere depositum etiam ne furioso promissum reddere.

† Syntaxis. Effrenata & furiosa cupiditas. Vecors & furiosus. Vesanus & furiosus. Feruidum, petulans & furiosum dictum.

* FVRNARIA. Incer. P. Ventidium mulionem castrensis furnariae fuisse. Alij castrensem suffarraneum, legunt.

FVRO, insanio, bacchor, vaticinor, furore inflammor, abstrahor à sensu mentis, à constantia, atque à me ipso discedo. 6. V. 39. Vtque eò commotus est, vt insanire omnib. ac furere videretur. de Arusp. 39. Cum baccharis, cum furis. de Clar. 275. Eos furere & bacchari arbitrabatur. Or. 99. Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. 4. Acad. 14. Empedocles in-

terdum mihi furere videtur. 2. de Or. 193. Mihi telamon iratus furere luctu filij videtur. 2. Q. Fr. 1. Clodius furebat à Racilio se contumaciter vrbaneque vexatum. 8. Fam. 14. Nunc furie Domitius tam gauisus homines suum dolorem. 14. Ar. 2. 1. Pania fure videtur de Clodio. 1. Off. 108. Solon furere se simulauit. I. Iur. I.P. 50. Hic accerrimè furit. Ibid. 47.

† ADVERB. Accerrimè, in Pifo.

† Syntaxis. Insanit ac furit. Bacchatur ac furit: & contra. Furere videre. De te furit ille. Audacia furens.

FVRORE, insaniam, animus, spiritus. 4. C. 11. Versatur ante oculos aspectus Cethegi & furor in vestra cæde bacchantis. I.P. 50. Hic furore atque insaniam pœnas pendit. de Ar. 2. Effrenatus & præceps furor alicuius. 10. Fam. 11. Si decima legio ad eundem furorem redierit. pro Deiot. 14. 1. Istius flammatus atque ignitus furor. 3. Tuf. 11. Furorem autem esse rati sunt, mentis ad omnia cæcitatem. 4. Ac. 87. Cuius furor confiderit. pro C. Corn. 1. Alti ille in illum furorem magnis hominibus auroribus impulsus est. || I.P. 31. Somnium hominis furor.

† Syntaxis. Assiatus, ac impetus diuinus, vt poeticus. 1. de D. 66. Inest igitur in animis præſagitio: quæ si exarſit acrius, furor appellatur. 1. de Diu. 80. Negat sine furore Democritus quenquam poetam magnum esse posse.

† ADIVNC. Comes sceleris, & audacia, nefarius, 7. Verr. Conſecratus, incredibilis, ac singularis, pro Syll. Conſularis, pro Planc. Credibilis, 5. Famil. Diuinus, 2. de Diuin. Effrenatus, exultans, pro Sest. Effrenatus, & præceps, indomiti, atque effrenati, de Arusp. Inflammatus, atque ignitus, infraçtus, pro Dom. Libidinofus, pernicioſus, notissimus, Anteq. Magnus, 4. Cat. Maximus, 3. Cat. Mirus, 16. Fam. Similis, 2. cont. Rull. Summus, tantus, pro S.R. Totus, 4. Atti. Tributarius, 5. Phil. & Post. ad Q. Vetus, 2. Cat. Vinolentus, 12. Fam.

† Syntaxis. Furor & insaniam. Effrenatus ac præceps furor. Inflammatus & ignitus furor.

FVRORE, furtum facio, compilo, expilo, eripio, surripio, clam eripio, clam de medio remoueo, in meam rem aliena conuerto, bonis alienis manus assero, de medio remoueo, auerto, interuerto. 3. V. 60. Verres lolet hæc que rapuit & furatus est, dicere se emisse. 2. Of. 40. Qui cuiquam furatur aliquid, aut clam eripit. 2. de Natu. 157. Bestia furantur aliquid ex iis, aut rapiunt. 2. Ar. 1. Nam si ego tuum antè legissem, furatum me abs te esse diceres.

† ADVERB. Clam, 2. Offic. Lepidè, 5. Ver.

† Synt. Rapere, & furari. Furari, aut clam eripere. Furari aut rapere.

FVRTIM, clam. (P. Lam. liberè. 4. At. 3. Metellus furtim in campum currebat. 2. de Ora. 52. Tantum licet furtim, si quando & cursim. 6. Fam. 26. Lagenæ, quæ furtim essent exiccatae. 2. con. Rull. 41. Occultè latere, reconditum esse, furtim tradi, & c. pro Dom. 139. Furtim aliquid.

FVRTIIVS, occultus. I.P. 97. Furtiuum iter per Italiam.

FVRTVM, complatio, rei alienæ fraudulenta tractatio. pro Clu. 79. Ille medicus domi furtum fecit & cædè huiusmodi. 3. de N. 7. Cõsilio tuo furtum factum esse aio. 1. Q. Fr. 1. Plura oppidorum & furta & latrocinia esse depulsa. pro Q. 25. Res erat manifesta, furtum erat apertum, cuius rei furtum factum erat. 16. Fam. 26. Ne furtum cessationis quæſiſſe videaris. con. C. Anto. Cum te furti L. Calenus argueret. Ibid. Quo tempore à L. Caleno furti delatus sis. 6. Attic. 2. Mira erant in ciuitatibus ipsorum furta Græcorum, quæ Magistratus sui fecerant.

† ADIVNC. Apertum, pro Quint. Improbissimum, maximum atque impudens, tanta, tam aperta, 5. Ver. Improbissimum, impudentissimum, 3. Ver. Impudens, magis occulta, maxima, & notissima, 1. Verr. Minora, ac illustriora, 6. Verr. Mira, 6. Att. Multò plura, & maiora, 1. Q. Fr. Paruum, 2. Cat. Sordissima, in Vat.

FVRVNCVLVS. I. P. 66. Ille tantummodò improbus, crudelis olim furunculus, nunc verò etiam rapax.

FVSCINA, telum tridens ad piscandum aptum. 1. de Nat. 102. Dant enim arcum, sagittas, clypeum, fulcinam, fulmen, & c. 1. 89.

Aut forte Triton fuscina cuertens sperus. Accij.

FVSCVS. pro Sest. 19. Purpura plebeia ac penè fulca. in Arat. At pars inferior delphini fusca videtur.

1. de Diu. 14. Fulca cornix. 2. de N. 146. Vox canora. (Vox fusca.)

FVSE, dispersè, diffusè. (Articulatim, distinctè. 1. de Legib. 36. Quæ fusè olim disputabantur & liberè, ea nunc articulacim distinctèque dicuntur. 2. de N. 20. Vberius ac fusiùs disputare aliquid.

Or. 113. Fusè latèque dicere.

FVSTO. 1. de Nat. 39. Chrysippus mundum deum dicit esse, & eius animi fustionem vnuerſam. de Vniuer. 3. FLEXIO, flexio, nam apud Platonem est, 2. de Ar. Lege. FLEXIO, flexio.

† ADIVNC. Vniuersa, 1. de Nat. deor.

FVSTIS. 8. Fa. 8. Quid si filius meus fustem mihi impingere vult? 6. V. 94. Qui primò cum obſistere conaretur, malè multat clauis & fustibus repellitur. I.P. 73. Nò opus est verbis, sed fustibus. 4. At. 3. Clamor lapide, fustes, gladij: & hæc improbita omnia.

† Syntaxis. Fustem alicui impingere.

FVSTARIIVM, verberatio, fustium castigatio, vt Modestinus ait. 3. A. 1.

10. Itaq; quod putavi fore gaudiū, id exitit exitium. 5. de Fin. 69. Gaudio compleri, affici, perfundi.

† **ADIVNCT.** Commune, 14. Phil. Exile, 16. Fa. Falsum, 6. Famil. Incredibile, 9. Famil. Infatigabile, perpetua, plenaque, 5. Tusc. Maximum, 10. Philip. Nimium, 2. Fam. Summum, 1. Famil. Vera, pro Mil.

GAVRVS, mons. 2. contra Rul. 36.

GAZA, vox Persica, ararium, pecunia, thesaurus, regia opes, bona fortunæ, pro Pom. 66. Qui ab auro gazaque regia manus abstinuit. 2. Off. 76. Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, potius est Paulus. pro Dom. 60. Omnium locupletum fortunæ, omnium prouinciarum fructus, omnium regum bona. Part. 6. Pecunia vestigal, diuitiæ, fructus.

† **ADIVNCT.** Maxima, 2. Offic. Pacatissima atque opulentissima, pro Sest. Regia, pro Pomp.

GEDVS ANVS, ager. 2. contra Rul. 49.

GELLA, oppidum Sicilia. 6. V.

GELENSES, populi. Ibid. 73.

GELIDVS, frigidus, alior. 2. de Leg. 6. Fibrenus præcipit in Litem eum multo gelidiorem facit: nec enim vllum hoc frigidius flumen attigi. 2. de Natu. 98. Adde huc fontium gelidas perennitates. 1. C. 31. Si aquam gelidam biberint.

GEMINATIO, exornatio verborum, 3. de Or. 204. Geminatio verborum habet interdum vim leporem, alias.

GEMINATVS, de N. 14. Sol geminatus. id est, duo soles. Par. 2. 1. Verba geminata atque duplicata.

GEMINO, duplico. in Arat.

Per sepe ut parum tranans geminauerit orbem.

GEMINVS, similis pro S. R. 118. Par est auaritia, similis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia. pro Qu. R. 55. Et similissima & maxime gemina societas hereditatis est. 5. V. 135. Conforti quidem in lucris atque furtis, gemino & simillimo nequitia, improbitate, audacia.

† **Duplex.** in Arat.

Qua volat & serpens geminis secat aëra pennis.

pro Sest. 82. Cum quaererent alij Numerium, alij Quintium, gemini nominis errore seruatus est. 2. de Diu. 120. Geminio lucernæ lumine declarari disensionem. I. P. 41. Vos geminæ voragine, scopulique reip. 3. de Or. 180. Aliæ sunt geminæ percussiones, quibus, &c. pro Clu. 46. C. & L. Fabricij fratres gemini fuerunt. 2. de Diu. 90. Fratres gemini. 4. Acad. 56. Seruilij gemini. ibid. Ut mater internoscit geminos consuetudine oculorum, sic tu internosces, si assueueris. 2. de Nat. 110.

Et natos geminos inuisos sub caput arcti.

ibid. Sub læua geminorum.

† **ADIVNCT.** Similes, 4. Acad.

† **Syntaxis.** Geminus & similis. Fratres gemini, & gemini (sive Fratres.) Nati gemini. Gemina ala, & percussiones (de duobus atque pluribus.)

GEMITVS, suspirium, vox dolore expressa pro S. R. 24. Ut tota vrbe fletus gemitusque fieret. Postquam in Senat. 16. Saltem dum conticebat lamentatio & gemitus vrbs, de Ar. 39. Non sunt illi gemitus & eiulatus Philoctetæ tam miseri. 2. A. 85. Gemitus & plangor toto foro. pro Sest. 68. Obuiam tota ciuitas cum lacrymis gemituque processerat. 2. Tusc. 57. Gemitus lamentabilis. Incert. Ut cogat in gemitum.

† **ADIVNCT.** Acerbi, miseri, de Arusp. Lamentabilis, imbecillus abiectus, flebilis, 2. Tusc. Liber populi, 2. Phi. Magnus ciuitatis, 3. Ver. Maximus, 4. Ver. Tantis, 6. Ver.

† **Synt.** Fletus gemitusque fit. Lamentatio & gemitus. Gemitus & eiulatus. Gemitus & plangor. (agnosce grauiter atem copulatorum.)

GEMMA, lapillus preciosus omnis, sive perlucidus, sive non. 6. V. 1. Negro vllam gemmam aut margaritam fuisse, quin abstulerit. Ibid. 62. Pocula ex auro gemmis distincta clarissimis. ibid. Vas vinarium ex vna gemma pergrandi. de Sen. 59. Cyri ornatus Persicus multo auro, multisque gemmis. 4. ad Her. 6. Corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata.

† **Oculus & germen in stirpibus.** de Sen. 53. In vitibus ineute vere existit tanquam ad articulos fumentorum ea quæ gema dicitur.

† **ADIVNCT.** Clarissima & plurimæ, pergrandis, 6. Ver.

GEMMEVS, 6. V. 62. Trulla gemma.

GEMMO, quod Colum. & Plin. dicunt Gemmarum. Or. 81. Siquidem est rusticorum gemmare vites, sitire agros, lætas esse segetes, de Or. Gemmare vites, luxuriam esse in herbis, &c.

† **Syntaxis.** Multo auro, multisque gemmis. Magnis fulgentibus gemmis illuminata corona.

GEMO, gemitum facio, ingemo, ingemisco. 14. Attic. 24. Hæc me species cogitatioque perturbat, ne gemam Antequam 29. Equites Rom. quorum factis gloriantur ciues, lætantur socij, gemunt hostes. pro Plan. 101. Hos pro me lugere, hos gemere videbam. pro Sest. 66. Hæc gemebant boni, sperabant improbi. I. P. 25. Quorum nemo te aspexit, qui non gemeret desiderio mei. Postquam in Senat. 11. Quo minus occulte vestrum malum gemeretis. 2. At. 19. Grauius gemes istam virtutem.

GEMOR. Ibid. 18. Hic status vna omnium voce gemitur.

† **ADVERB.** Clarè, grauius, 1. Att. Leuiter, 2. Tusc. Occulte malum. Postq. in Senat.

† **Syntaxis.** Gemere, absolute. & gemere damnum. & damno. & desiderio. Libertas amissa gemitur à viris.

GENAE, oris partes eminentiores, oculis subiectæ, quæ male quæque dicuntur. 2. de Nat. 143. Genæ ab inferiore parte tumentur oculis subiectæ leuiterque eminentes. 3. Tusc. 62. Muliebres lacertiones genarum. 2. de Leg. 59. Mulieres genas ne radunto. I. P. 1. Pilosæ genæ, dentes putridi. 3. Tusc. 26. Lacrymæ peredere humore exangues genas.

† **ADIVNCT.** Exangues, 3. Tusc. Pilosæ, in Pifo.

GENEALOGIA, sic enim legendum est, non Genealogij: qui de ortu & originibus scribunt. 3. de Nat. 44. Dij, qui à genealogis antiqua nominantur.

† **ADIVNCT.** Antiqui, 3. de Nat.

GENER, filia vir. 4. Attic. 2. Is abiecta toga se ad generi pedes abiicit.

GENERALIS, communis, vniuersus, confusus, latè manans, ad multa pertinens, latè patens. 1. Off. 96. Generale quoddam decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur: aliud huic subiectum, quod pertinet ad singulas partes honestatis. 1. de In. 10. & 14. Cum de genere negotij controuersia est, constitutio generalis vocatur. 1. 61.

GENERALITER, communiter, vna comprehensione. 1. 39. Nam tempus quidem generaliter definire difficile est.

GENERATIM, generaliter, vniuersè. || id significat, quod Logici nostri generaliter, vniuersaliter dicunt. Sic specialiter particulariter, speciatim effert Cicero. 4. V. 168. Ergo ab vniuersa prouincia, generatimque à singulis eius partibus diligitur. Ibid. 137. Nam aut publicè ciuitates istos honores habent, aut generatim homines, vt aratores, mercatores, nauicularij. I. P. 85. Quid auaritiæ, quæ criminibus infinitis implicata est, summam nunc explicemus generatim ea, quæ maxime nota sunt, dicam. Or. 47. Orator percurreret omnes locos, vtetur apertis generatim. 1. de Ora. 58. De iure generatim in ordines atatèque descriptio. 2. 142. Sed hæc Crassus aliquando vobis expediet, & disponet descripta generatim. 1. 186. Nulli fuerunt, qui illa artificiosè digesta generatim componerent. 4. Acad. 47. Exponam igitur generatim argumenta eorum. 11. At. 6. Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata.

† **Per singula genera: unde distinctio contra primam significandi vim.** 7. V. 142. Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. supplicis sigillatim potius quam generatim atque vniuersè loquar? Hinc perspicuum est, generatim pro generaliter usurpari. 2. de Or. 42. Infinitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim quaeretur, hoc modo: Expetendè esset eloquentia, expetendè honores. 2. de Inu. 18. Ut si amicitia quid causa factum diceretur, si inimici vlciscendi, si metus, si gloria, si denique, vt omnia generatim amplectamur, alicuius retinendi, augendi, adipiscendique commodi causa, &c.

GENERATOR, genitor. de Vn. 34. Qui nosse generatores suos optime poterant.

GENERATVS, de Vn. 4. Sempèrne fuerit mundus, nullo generatus ortu, an ortus sit. 5. Tusc. 69. Initia, vnde omnia sunt orta, generata, concreta. 1. Offic. 22. Homines hominum causa esse generatos. 4. A. 5. Mars à quo populum Romanum generatum accepimus. 5. Off. 103. Neque enim ita generati à natura sumus, vt ad ludum & iocum facti esse videamur.

GENERO, gigno. 1. de Legib. 27. Hominem generavit & ornauit Deus.

GENEROSVS, qui altiore animo est, magnanimus, præstans, magnificus, clarus. 3. Offic. 86. Cum de imperio certamen esset cum rege generoso ac potenti. de Clar. 2. 13. O generosa cum stirpe, 1. de D. 20. Ciuili generosa stirpe profectus. 2. Tusc. 16. Quod natura ipsa, & quædam generosa virtus statim respuit. de Am. 29. Humilem sanè relinquunt, & minime generosum, vt ita dicam, ortum amicitia. de Cl. 261. Voce, metu, forma etiam magnifica & generosa quodammodo. Parad. 3. Virgo generosa & nobilis. (Ignota. de Amic. 29.)

† **Syntaxis.** Rex generosus. Ciuili generosa stirps. Generosus. (humilis amicitia ortus. Forma magnifica & generosa.)

GENIALIS, nuptialis, voluptuarius. pro Clu. 14. Lectus ille genialis, quem biennio ante filia suæ nubenti strauerat.

GENICVLATVS, geniculis distinctus. de Sen. 51. Culmus geniculatus.

GENITALIS, indigenitalis, gentilitius. Lege, Ævum.

GENITIVVS, casus. in Or. 156. Genitiuorum pluralium neutrorum secundæ declinationis syncopa.

GENITOR, generator. de Vn. 24. Quo nihil ab optimo genitore melius procreatum est. Ibid. 41. Imitantes genitorem & effectorem sui. 2. de Diu. 64. Genitor Saturnius, &c.

† **ADIVNCT.** Optimus, de Vniuers. Optimus & præstantissimus, 3. de Legib.

† **Syntaxis.** Genitiuus pluralis. Genitor & effector.

mus Stoicus. || 1. de D. 40. Germana soror rerare videbar. *Do*
 Syntaxis. Germani fratres. Soror germana. parentes. Germana in-
 fra. patris virus. Hoc illi germanum est (affine. simile.) ille se pu-
 sita germanum Aristoteli.

GERENDVS. 2. C. 11. Malè gerendo negotio. 5. de Fin. 52. Ma-
 xime ij res gestas audire & legere volunt, qui à spe gerendi ab-
 sunt confecti sententia. 1. Off. 32. Quæ cura exulscit animos,
 & maiores ad rem gerendam facit. pro S. R. 137. Viri fortes,
 quorum opera eximia in rebus gerendis fuit. 1. Fa. 7. Quancquam
 te ira gerere volo, quæ per exercitum gerenda sunt.

GERENS. pro Qu. 61. Aliquis locuples, & sui negotij bene ge-
 rens. pro Selt. 37. C. Marius sextum iam Cõsulatũ gerens. * Off.
 Nostro more malè tẽ gerẽtibz patribz, bonis interdici solent.

GERO, facio, administro, expro. 16. Att. 9. Gerere rem palam. 5. de
 Fin. 57. Gerere aliquid priuatim. 16. At. 2. Gerere, regere, guber-
 nare. 1. de In. 37. Gerere administrare aliquid rẽ, vel negotium.

3. de Fin. 68. Vt sapiens velit gerere & administrare rem. 13. Fa.
 3. Neque tamen te impedio, quo minus susceptum negotium
 pro tua fide & diligentia ex voluntate Cæsaris, qui tibi rem ma-
 gnam difficilẽque commisit, gerere possis. 1. 7. Gerere ali-
 quam rem ex sententia. 2. 7. Gerere rem feliciter, & ex senten-
 tia. pro Qu. 13. Qui magna fide societatem gerunt. pro Selt. 19.

Gerere diuinitur Capuz. 4. V. 138. Gerere potestatem. i. ma-
 gistratum. pro Selt. 79. Vt suis munitus tũtõ in foro magistratum
 gereret. 1. Fam. 9. Qui mihi quascunque res gerat, tuendus est. 1.
 Off. 124. Magistratus geris personam ciuitatis. 3. 16. Illi septem
 ex mediõrum officiorum frequentia, similitudinem quandam
 gerebant, speciemque sapientum. Ibid. 82. In hominis figura
 immanitatem gerere belluz. 5. Att. 20. Cassius insecutus hostes
 rem bene gessit. 15. Fam. 12. Gerere Remp. Postq. ad Quir. 21.

Bene gerere Remplicam. pro S. R. 131. Cum solus Rempu-
 blicam gereret, orbẽq; terrarum gubernaret. pro Domo. 94.
 Illud pulcherrimum factum, quod ex autoritate Senatus gessi.
 pro Q. R. 32. Tu tuum negotium gessisti bene. 13. Att. 3. Si ipse
 negotium meum gererem, nihil gererem nisi consilio tuo. pro
 S. R. 111. Qui rem mandatam malitiosius gessisset pro Selt. 4.

Gerere bellum cum aliquo. 3. Fa. 8. Gerere amicitiam. Liber de
 amicitia gerenda. 1. V. 66. Gerere graues inimicitias cum ali-
 quo. habere, vel exercere. 14. Attic. 13. Gerere similitatem cum
 aliquo. pro Deiot. 30. Tamen hominũ more inimicitias gerere
 poteratis. 2. de In. 157. Præ se gerere quandã vtilitatem. Ibid. 30.

Nã affectionis ratio perspicua soler præ se gerere coniecturam.
 ¶ Vno me exhibeo: cum vobis Me, Te, Se. 6. Att. 1. Ille valde se ho-
 nestè gerit. 2. 22. Nunc ita nos gerimus, vt, &c. 9. 2. Qui hic po-
 rest se gerere non perdit: 1. Off. 9. Quanto superiores sumus,
 tanto humilissus nos geramus. 5. Att. 17. Sic in prouincia nos
 gerimus, quod ad abstinentiam attinet, vt nullus teruntius in-
 tumatur in quenquam. 1. Off. 98. Natura nos docuit non negli-
 gire, quemadmodũ nos aduersus homines geramus. pro Ar.
 11. Gerere se pro ciue. 1. 1. Fam. 27. Quoniam modo me gererem
 aduersus Cæsarem, vsus consilio tuo sum. 1. Tuf. 48. Turpissimè
 se gerere. Atr. Prudenter se gerere. 2. At. 17. Et ad me ab eo qua-
 si *εὐχρησ* afferes, quemadmodum me geram.

¶ Habeo, in dco. 1. Offic. 61. Vos etenim iuuenes animum geritis
 muliebrem.
 Par. 5. Gerere igitur animum laude dignum.
 ¶ Obedio, cum voce Morem. 2. Nat. 3. Tum balbus, Geram tibi
 morem, & agam quam breuissimè potero. 1. Tuf. 17. Geram tibi
 morem, & ea quæ vis, vt potero, explicabo. 2. ad Her. 14. Mo-
 rem gero, obsequor, obtempero.

† ADVERB. Abstinenter se, modestè, in Salust. Acerbè bellum, 1. Off.
 Acerimè bellum, felicissimè, optimè, terribimè se in prouincia, ep.
 ad Brut. Amplissimè honores, libenter, liberè se, negotium magni-
 ficentissimè honores, 4. Verr. Aperè bellum cum Repub. 11. Famil.
 Aptè, turpissimè, 2. Tuf. Auspicatò, publicè, 1. de Diu. Benè, præclã-
 riter negotium, pro Q. R. Com. Benè rem, constanter se, 4. Att. Dili-
 genter morem studio, pro Qui. Excellentius se in Repub. tũtõ magi-
 stratum, pro Selt. Felicius res, 8. Fam. Fortiter bellum, pro Plac. For-
 titudo, 1. Att. Grauiter Consulatum, 1. con. Rull. Honestè, 6. Att. Iustè
 bellum, & piè, malè Rempub. 2. de Inu. Iustè duellum, 3. de Leg. Ius-
 tè Rempub. 3. de Repub. Magnificentissimè Consulatum, optimè, 4.
 Famil. Malè negotium, palam bellum, 2. Catil. Malè rem, 3. Tuf. Ma-
 liofissus, negligentius rem mandatam, pro S. R. Omnino nihil iure,
 pro Dom. Optimè rem, pro Pom. & 5. Verr. Odiosè negotium suum, de
 Amic. Palam rem, 16. Attic. Perditè se, 9. Attic. Priuatim, 5. de Finib. &
 6. Verr. Sanctissimè se, ad Q. Fr. Seuerè Consulatum. pro Mur. Sum-
 missus se, 2. Off. Truculentius, 2. con. Rull. Valdè benè Remp. 1. Fam.
 Valdè honestè, 6. Fam.

GEROR, pro Qu. 28. Hæc dum Romæ geruntur, interea, &c. 3.
 Or. 200. Res quasi geratur, sub aspectum penè subiicere. 240. Vt
 is qui audiunt, tum geri illa fieriq; videantur. Ibid. 44. Sapiẽtia
 omnes res humanæ geruntur. pro Quin. 42. Quid negotij gerit-
 ur: in quo ille tot & tales viros defatigat? 9. Fa. 10. Nihil enim
 Romæ geritur, quod te putem scire curare. pro Qu. 14. Res quæ
 libidine, non ratione geruntur. 1. Fa. 6. Quæ gerantur, accipies
 ex Pollione.

† ADVERB. Benè, 3. de Rep. Obscure quid, 2. con. Rull. Pulcherrimè,
 2. de Nat.

† Syntaxis. Sui negotij bene gerens. Potestatem gerere. In hominis si-
 gura immanitatem gerere belluz. Sua negotia gerere. Malitiosè gerere
 rem mandatam. Amicitiam gerere cum aliquo. Ira se gerit, (pro, Ira
 se fert.) Morem gero, obsequor, obtempero.

GEST A, acta. post Red. in Sen. 15. Tunc ausus ex isto oculo, non
 dicam isto animo, ista fronte, non vita, tanto supercilio (non
 enim possum dicere tantis gestis) cum Gabinio cõsociare cõ-
 filia pestis meæ? &c.

GESTIENS.) (Perterritus. 4. Tusc. 13. Cum & inaniter & effu-
 se animus exultat, tum illa lætitia gestiens, vel nimia dici po-
 test. 5. 16. Elatus inani lætitia, exultans, temerè gestiens.

GESTIO, gestu corporis desiderium aliquid ostendo, pragestio, studio
 effror, tanta lætitia auctus sum, vt mihi non constem. 2. de Fin. 14.
 1. de N. 78. Quod ni ita esset, cur non taurus æquè contracta-
 tione gestiret? 4. A. 14. Antonius Senatium delere gestit. 4. Att.
 10. Gestio scire ista omnia. pro Mar. 10. Parietes huius curiæ
 tibi gratias agere gestunt. 6. Fam. 20. Nihil est, cur aduenienti-
 bus te offerre gestias. 4. de Fin. 8. Nil erat, quod Zeno mutare
 gestiret. 2. Att. 7. Gestit animus aliquid agere in Rep. de Pro. 35.

Si in capitoliũ inuehi victor cum insigni illa laurea gestiret.
 1. Off. 102. Qui nimia voluptate gestunt. 4. Tusc. 13. Læticia vt
 adepta iam aliquid concupitum efferatur ac gestiat. 2. de Fin.
 14. Læticia gestire. 2. de Orat. 23. Animi nostri forensibus ne-
 gotiis defessi, gestunt, &c.

† Syntaxis. Is venire gestit. Læticia hæc gestiens.
 GESTIO, actio, tractatio. 2. de Inu. 39. Deinde est ipsius negotij
 gestio pertractanda. 1. 37. In gestione negotij.

GESTOR, feror, portor, rarum vocabulum, aduerte. 11. A. 5. Idque ca-
 put gestari iussit in pilo.

GESTVS. Or. 30. Thucydides res gestas & bella narrat. Off. 65.
 Nemo non quasi mercedem rerum gestarũ desiderat gloriaam.
 pro Corn. sepe. 5. A. 40. Remplicam ab aliquo bene & feliciter
 gestam esse. 3. de Leg. 45. Comitia illa sunt armis gesta seruili-
 bus. pro Quin. 11. A principio quemadmodum res gesta & con-
 tracta sit, exponam.

† ADVERB. Commodè, 7. Verr. Communiter, pro Mur. Feliciter, for-
 titer, pulcherrimè, 14. Philip. Excellentè, fortiter, 1. Offic. Præclarè,
 2. de D. Præclarissimè, 11. Fam. Membratim, Part. Publicè, pro S. R. Te-
 merè, turbulentè, pro Dom.

GESTVS, motus corporis, actio. 6. Att. 1. Illud de gestu histronis
 tu scelste suspicaris, ego à *φιλῶς* scripsi. 1. de Ora. 125. Qui in
 gestu semel peccarit, non continuò existimatur nescire gestum.
 1. Offic. 130. Histronum nonnulli gestus ineptis non vacant.
 2. de Or. 233. Agere gestum. pro Quint. 77. Miror eorum impu-
 dentiam, qui agunt in scena gestum inspèctante Roscio. pro R.
 P. 36. Humeris gestum agebant. Or. 83. Lumina, quæ Græci, qua-
 si aliquot gestus orationis *ὀφθαλμοί* appellant. 1. de Or. 252. Vox
 & gestus subito sumi, & alicunde arripi non potest. 4. Ac. 145.
 Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat. nam extis digitis aduer-
 sam manum ostendebat, ac visum dicebat, huiusmodi est. 2.
 Ora. 242. Cum extento brachio paululum etiam de gestu addi-
 dit. Par. 3. Vita quæ mihi gestu moderatior, omni versu aptior
 esse debet. pro Corn. 14. Gratificatur omni gestu accusator: si-
 gnificat enim, &c. in Vat. 35. De gestu intelligo, quid respon-
 deas. 3. de Or. 100. Nunquam agit hunc versum Roscius eo ges-
 tu, quo potest. pro Q. R. 24. Non eodè tẽpore & gestũ & animã
 ageres. 3. ad He. 26. In gestu conuenit venustatè conspiciendam,
 nec turpitudinẽ esse: ne aut histrio nos, aut operarij videamur
 esse. Ibid. Si vtetur amplificatione paulò tardiore, & consider-
 ratiore gestu conueniet vti. Ibid. Sedatus & constans gestus.

† ADIVNCT. Imminens, 2. de Or. Scenicus, 3. de Or. Venustus, Ibid.

† Syntaxis. Agere gestum. Sedatus & constans gestus.
 GEST A, populi. 9. Attic. 12.

GIGAS, Titanes. 2. de Nat. 70. Dij cum Titanis & cum Giganti-
 bus bellum gesserunt. de Ar. 20. Gigantes illi, quos poëta ferunt,
 bellum diis immortalibus intulisse. de Senè. 5. Nam quid est
 aliud Gigantum more bellare cum diis, nisi natura repugnare?

GIGNENDO. 2. de Diu. 95. Seminum vis, quæ ad gignendum
 procreandumque plurimum valet. 2. de Fin. 109. Vt in gignen-
 do, in educando.

GIGNO, genero, creo, pario, procreo, suscipio. 1. de Nat. 4. Omnia quæ
 natura gignit, maturata pubescunt. 5. de Fin. 33. Ea quæ terra
 gignit. 2. de Nat. 129. Pifces, vt aiunt, oua cum genuerint, relin-
 quunt. 1. de Fin. 23. Ad maiora quædam nos natura genuit. pro
 Cæl. 41. Multa nobis blandimenta natura ipsa genuit. 14. A. 32.
 Vt idem Deus urbem hanc gentibus, vos huic vbi genuisse vi-
 deatur. de Vn. 23. Cum Deus animum ex sua mente & diuinitate
 genuisset. 4. ad Her. 7. Parere, gignere, proferre. Ibid. 5. Gignis
 nobis nouas præceptiones. de Cla. 253. Qui non illustrat mo-
 dõ, sed etiam genuit in hac vrbe dicendi copiam. 3. de Nat. 41.
 Hercules hic ex Latona quem Iupiter genuit.

GIGNOR. 2. de Or. 141. Si mihi filius gignitur, &c. 7. V. 179. Cum
 ipse sui generis iustitiam ab se gigni & propagari vellet. Or. 10. Pla-
 to ideas gigni negat. Antequam. 9. Pax & concordia extraneis
 gignetur.

gignetur. de Vni. 25. Tum opinionones variaz firmaque gignuntur. 4. Tusc. 25. Morbus & agroratio ex totius valetudinis corporis conuassatione & perturbatione gignuntur. 1. Offic. 22. Quae in terris gignuntur, ad vsum hominum omnium creati.

GLACIES. 1. de Natur. 26. Glaciem calore liquefactam & dilapsam diffundi.

GLADIATOR, *lanista, myrmillo, macharophorus*. 2. de Ora. 84. Ars ludicra armatorum, & gladiatorum, & militi prodest aliquid. 7. A. 17. Quem gladiatorem non ita appellauit, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet: sed appellant ij, qui plane & Latine loquuntur, myrmillo in Asia depugnauit. pro S. R. 17. Vetus ac nobilis gladiator. pro S. R. 8. Homines sicarij atque gladiatores. 5. V. 146. Qui à scurtis potius semper gladiator, quam secura appellatus sit. pro S. R. 118. Num ille lanista omnino iam à gladiatore cessasse videtur? I. P. 19. Si mihi cum illo buftuario gladiatore decertandum fuisset. 2. A. 74. Tam bonus gladiator rudem tam cito accepisti? Ora. 228. Athletæ & gladiatores. pro Syl. 55. Gladiatorum familia. 2. A. 106. Praefertim cum oues secum Anagninos haberet Mustelam, & Laconem? quorum alter gladiatorum est princeps, alter pocolorum. * con. C. Ant. vt repente gladiatores populo non debitos polliceretur, quos ipse consularis candidatus perspexit, & legit, & emit. ibid. Atque vt istum omittam in introitu gladiatorem. ibidem. Hunc vos scitote Licinium gladiatorem iam immisisse, cupidum Catilinæ. Incer. Gladiatores inuisos habemus, si oamni modo vita impetrare cupiunt: fauemus, si contemum eius praefereant. || 2. A. 97. Gladiatorum libelli.

¶ Gladiatores, *absolutè, pro ludis funebribus, siue gladiatorum munere*. 2. Att. 1. Is quærit ex me num consueffem Siculis locum gladiatoribus dare. 2. 19. 10. Fa. 32. 3. A. 35. & 2. Att. 24. Vt in foro gladiatoribus Gabinij Pompeium adorirentur. *malè legant hic quidam, cum gladiatoribus: nam tempus significat ludorum, quo gladiatores à Gabinio exhibebantur.*

† **ADIVNC**. Amans, sceleratus, 5. Phil. Bonus. (rudis, nequissimus, 3. Phil. Buftuarius, sceleratus, & par, de Pro. Certissimus, in Var. Confessus, & faucius, 3. Catil. Crudelissimus, furiosus, 13. Phil. Importunissimus, 4. Catil. Mediocris, 2. Tusc. poëta. Nefarius, pro Mur. Nobilis, vetulus, pro Q. Nobiles, timidus, 3. Phil. Nobilissimi, sceleratissimus, theatrales, pro Sest. Vetus ac nobilis, pro S. R.

GLADIATORIVS. 2. de Orat. 317. In ipso illo gladiatorio vitæ certamine. pro Mur. 73. Si virgo Vestalis huius propinqua locum suum gladiatorium concessit huic, &c. pro Mil. 93. Pugna gladiatoria. 2. C. 91. Ludus gladiatorius. 4. Tusc. 48. Gladiatoria iracundia. Ars ludicra armorum. *Legè. GLADIATOR.*

* 1. de Glor. In Tusculanum mihi nunciabantur gladiatorij sibili.

GLADIVS, *sica, pugio*. 2. de Orat. 170. Et tu inimicus eius cum gladio cruento comprehensus es. 3. C. 2. Iidem gladios in republicam distractos retudimus. Ibid. Mucrones gladiatorum à iugulis nostris reiecimur. pro Mar. 17. Gladium vagina vacuum in vrbe non vidimus. 2. de Inu. 14. Educere gladium è vagina. 4. At. 3. Eductis gladiis. 3. Off. 112. Distringere gladium. 2. A. 21. Gladio stricto insequi aliquem. 2. de Inu. 14. Recondere gladium in vaginam. 3. C. 8. Ex ædibus Cethegi maximum sicarum numerum gladiatorumque extulit. 5. Tusc. 61. Fulgentem gladium è lacunari feta equina appensum demitti iussit. 1. Att. 13. Gladio plumbeo iugulatum iri. pro Sest. 24. Vt si gladium paruo puero dederis. pro Cec. 82. Suo, quemadmodum dicitur, gladio confici.

† **ADIVNC**. Absconditi, nec ita multi, 3. Phil. Cruenti, pro Sest. & 1. de Inu. Fulgentes, 2. & 5. Tusc. Plumbeus, 1. Attic. Reconditus in vagina, 1. Catil. Vacuus vagina, pro Marc.

¶ **Syntaxis**. *Districti gladij retunduntur. Gladius vagina vacuus. Stringere, nudare, educere gladium. Confici gladio.*

GLANDIFERA. 2. A. 101. Quae arationes glandiferae & fructuosae ferebantur. 1. de Leg. 2. Glandifera quercus.

GLANS, *quercus arboris nucis*. de Ar. 5. Quid enim hunc persequar pecudem ac beluam pabulo inimicorum meorum & glande corruptum. Chorogr. Ibi quercorum rami ad terram iacent, vt fues glande pascantur.

GLAREA, *arena, vel lapides minutissimi cum arena*. 3. Qu. Fr. 1. Eo loco puluis, non glarea iniecta est.

GLAVCIVS. 3. V. 26. Glauca lex.

GLEBA, *cesses terra*. 2. de Leg. 57. Iniecta gleba tumulis & humatus est, & gleba dicitur. 5. V. 28. Iniquos decumanis omnes dicebat esse, qui vnam agri glebam possiderent. 2. con. Rull. 3. Non admittitur cuiquam gleba de Syllanis agris. pro Cec. 60. Glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem agere. Ibid. Non esse arma cespites neque glebas. *Hic patet, glebas aliud esse à cespitibus.*

GLISCO, *crefo*. in Hort. Ad iuuenilem libidinem copia voluptatum gliscit, vt ignis oleo.

GLIΞPΩΣ. *Legè. MINVTATIM.*

GLOBOSVS, *rotundus*. de Vn. 15. Mûdus globosus est fabricatus, quod *σφαιροειδής* Græci vocant. 2. de Na. 116. Mundus globosus

est. Ibid. 49. Mundi volubilitas, quae nisi in globosa forma non potest. Ibid. 98. Terra solida & globosa de Somn. 6. Stella globosa & rotunda. 2. ad Her. 36. Saxum globosum.

¶ **Syntaxis**. *Solidum & globosum. Globosum ac rotundum.*

GLOBVS, *σφαιρα*. 2. de N. 47. Duæ formæ præstantes sunt: scilicet, globus, sic enim *σφαιρα* interpretari placet: ex planis circulus vel orbis, qui *σφαίρα* Græcè dicitur de Som. 6. Ille globus quem in hoc templo medium vides, quæ dicitur terra. Ibidem.

8. Stellarum globi terræ magnitudinem facile vincunt. Ibidem.

68. Tum globum terræ eminentem à mari. 1. de Diu. 97. Cælum diuicessisse visum est, & in eo animaduersi globi.

† **ADIVNC**. Cælestis, extremus, medius, de Som. Scip. Eminens terra, 3. Tusc. Habitabilis, & cultus, 1. Tusc. Solidi, 2. de Nat.

GLOMERANS. 1. de Diu. 19.

Omnia fixa tui glomerans determinat annus.

GLOMERATVS. 2. Tusc. 25. Clades vetusta feclis glomerata horridis.

GLORIA, *claritas, splendor, lux, amplitudo*. 2. de In. 166. Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. pro Mar. 27. Gloria est illi vel in patriam, vel in omne genus hominum fama meritorum. 2. Off. 31. Summa igitur & perfecta gloria constat ex tribus huius si diligit multitudo, si fidem habet, si cû admiratione quadam honore nos dignos putat. 3. Tusc. 3. Gloria est consentiens laus bonorum, incorrupta vox bene iudicantium de excellenti virtute. *Et ibi multa pulchra de gloria.* pro Mil. 98. Gloria est, cuius gradibus homines videntur in cælum ascendere. Ibidem. Ex omnibus præmiis virtutis, amplissimum præmium est gloria. P. 57. Leuis est animi, lucem splendoremque fugientis, veram gloriam, qui est fructus veræ virtutis, repudiare. 1. Offic. 65. Vir inuenitur, qui laboribus susceptis periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriam. 5. A. 35. Neque enim vllam mercedem tanta virtus præter hanc laudis gloriae desiderat. 1. Tusc. 109. Gloria virtutem tantquam vmbra sequitur. 14. Attic. 11. Illi non heroes, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna sunt. pro Arc. 26. Trahimur omnes laudis studio, & optimus quisque maximè gloria ducitur. Philosophiam in libris, quos de contemnenda gloria scribunt, nomen suum inscribunt: in eo ipso in quo prædicationem nobilitatemque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt. 2. de Orat. 172. Si pecunia tantoperè expetitur, quantum gloria magis est expetenda? Anteq. 7. Si dulcis est gloria, consequere virtutem. pro Planc. 60. Is gloria maximè excellit, qui virtute plurimum præstat. pro Sest. 47. Vita breuis est, cuius gloriae sempiternum. Anteq. 22. Nam vitam si eripiunt, non adimant gloriam immortalē. 4. C. 21. Sic in æterna gloria Marius qui, &c. 2. de Orat. 77. Anaibalis nomen erat magna apud omnes gloria. 3. Off. 85. Hic in maxima gloria est. pro Flac. 28. In imperio atque in publica dignitate, omnia ad gloriam splendoremque reuocantur. de Cla. 239. Cn. Pompeius maiorem dicendi gloriam habuisset, nisi, &c. 2. A. 114. Illi eam gloriam consecuti sunt, quæ vix cælo capi posse videatur. 3. Fam. 7. Vt mihi neque ad honorem, neque ad gloriam acquirere deesse putarem. I. P. 63. Mihi illa omnia immortalē gloriam dederunt, tibi sempiternam turpitudinem infixērunt. 5. Fam. 12. Vt me sempiternæ gloriae per eum commendari velim, qui non ipse quoque in me commendando propriam ingenij gloriam consequatur. de Amic. 25. Qui ob amicitiam iumma fide seruatiā maximam gloriam cepit. Parad. 1. Qui gloria se & prædicatione effert. 1. A. 29. Ea autem est gloria & laus rectè factorum & magnorum in Rempublica. 5. de Fin. 69. Gloria quæ habet formam honestatis & similitudinem. 1. Offic. 65. Altissimus animus, & gloria cupidus. 2. de Orat. 155. Vt gloria clarus, auctoritate grauis. ad Brut. 3. Solida veraque gloria. 5. A. 50. Vera, grauis & solida gloria. pro Pl. 60. Honorum gradus summis hominibus & infimis sunt pares, gloriae dispares. pro R. P. 38. Quod genus est tandem istud ostentationis & gloriae? 7. Fam. 13. Moriar, ni (quæ tua gloria est) puto te malle à Cæsare consuli, quam inaurari. 15. Att. 26. De gloria excudam aliquid *ἡγεμονοειδής*, quod lateat in thesauris tuis. 16. 6. De gloria librum ad te misi. de Prouinc. 29. Eum ad gloriam deuocant. pro M. Scau. Vt M. Æmilius cum sua dignitate omni, cum patris memoria, cum aui gloria fortidissima genti condonetur. Frag. epist. Quem inueterascentem vides ad gloriam. 2. de Glor. Mea semper gloria viuēt.

† **ADIVNC**. Abiecta, antiqua, 7. Fam. Admirabilis facti, 3. Phil. Abiecta, aliena, dulcior, tanta, sibi necessaria, ac salutaris, 9. Fam. Amplissima, de Prou. Antiquior, minor, 1. de Diu. Bellica, præstantior omni patrimonio virtutis, 1. Offic. Cara, 1. de Orat. Comes mortis, militaris, naturalis, comes rectè factorum, summa, & perfecta, 3. Offic. Communis cum aliquo, 3. de Fin. Continua, pro Flac. Diuina, solida, veraque, ep. ad Br. Dulcis, Anteq. ir. Eximia, atque immortalis, 1. Attic. Falla, in temperans, 2. Tusc. Ficta, stabilis, vera, vniuersa, 2. Offic. Frequens de aliquo, 2. de Inu. Illustris, & peruagata, pro Marc. Illustrior, 5. Attic. Immensa tanta bonorum, 1. de Inu. Immortalis, singularis, pro Sest. Non in solita adolescentibus, paterna, vel auita, de Clar. Iusta, & merita, 12. Famil. Magna, 2. de Or. Maior, 3. de Orat. Maxima, de Amic. Necessaria, & salutaris, 2. de Or.

is alicui. 10. Fa. Nota. de Opt. gen. Or. Noua. 13. Att. Par. Top. Popula-
ris. 4. Acad. Praestantissima. Postq. ad Quir. Pristina. 1. Famil. Propria in-
genij. 5. Fam. Sempiterna. 14. Att. Vera. grauis. solida. 5. Philipp. Verif-
tima. 13. Att.

Syntaxis. In gloria esse. *Gloriam habere. adipisci. acquirere. Hoc da-
bit gloriam tibi. Commendari gloria. Capere gloriam. Efferre se pradi-
cacione & gloria. Solida veritas. gloria. Grauis. vera gloria.*

GLORIANDVS. 5. Tusc. 49. Ne in misera vita quicquam est
pradicabile. aut gloriandum. Ibid. Et est in aliqua vita pradi-
cabile aliquid & gloriandum. ac prae se ferendum. Ibid. 50. Bea-
ta vita glorianda. & pradicanda. & prae se ferenda est. de Clar.
71. At ipse de se nec mentitur in gloriando. pro Cael. 4. 5. Defen-
dendi causa haec. non gloriandi loquor.

GLORIANS. de N. 72. Mali aedificij dominus glorians se archi-
rectum dignum non habuisse.

GLORIATIO. de Fin. 50. Ex quo efficitur gloriacione. vt ita
dicam. esse beatam vitam. 3. 28.

GLORIOA. 5. Fam. 12. Vt nosmetipsi viui gloriola nostra per-
frumur. 7. Etiam hifce eum ornes gloriolae insignibus.

GLORIOA. de me pradico. gloria me & pradicacione effero.
4. de Finib. 50. Vita non potest sine honestate contingere. vt
quifquam iure gloriari. pro Planc. 20. Num Tusculanum vi-
des de tot Fabijs gloriari. Antequam 29. Equites Rom. quorum
factis gloriatur ciues. laetantur socij. gemunt hostes. Or. 169.

Quidam nominibus veterum gloriatur. 3. de Nat. 87. Propter
virtutem iure laudamur. & in virtute recte gloriatur. 1. Tusc.
48. Non pudet Philosophum in eo gloriari. pro Lig. 20. Sed hoc
non concedo. vt quibus rebus gloriemini in vobis. eandem in
aliis reprehendatis. 2. Offi. 59. Nobis quotque licet in hoc quo-
dammodo gloriari. 3. de Fin. 28. Nemo de misera vita gloriari
potest. in Var. 29. Tu de tuis dinitijs intolerantissime gloriaris.

de Ar. 8. Et sua concio risit hominem. quomodo ipse gloriari
solet. ducentis confixum senatusconsultis. de Ar. 16. Ne nimis
gloriari videar. de Sen. 82. Vt de me aliquid more senum glo-
riari. 1. At. 13. Non enim mihi videor insolenter gloriari. de Sen.
32. Equidem posse vellem idem gloriari. quod Cyrus. sed ta-
men hoc quoque dicere. me. &c. 1. Off. 78. Licet enim mihi M. Fili
apud te gloriari. ad quem. &c. 2. de Finib. 51. Quae cum diceret.
&c. tu ipse mihi gloriari videbare. I. P. 2. Hic mihi etiam glori-
abitur. se omnes honores sine repulsa obtinuisse. 5. Tusc. Gloria-
ri contra aliquem. 2. de Orat. 258. Cum quidam omnes prouin-
cias se peragrasset gloriaretur. pro Dom. 93. De rebus suis gestis
gloriari. Sal. in Cice. 6. Quasi vero rogatus. & non armatus ea
quae gloriaris. confeceris.

ADVERB. Honestè bono. Parad. Insolenter. 1. Att. Intolerantissime
de conitijs. in Var. Quodammodo. 2. Offi. Rectè. 3. de Nat.

GLORIOSE. magnificè. elatè. pro Milon. 73. Gloriosè mentiri.
pro Dom. 93. De seipso gloriosus loqui. 2. de Or. 31. Exorsus es
enim gloriosè. 14. Att. 4. Nostri autem *gloriosè* quod per seipfos
confici poruit. gloriosissime & magnificentissime confecerunt.

GLORIOSVS. ostentator. 1. Offi. 137. Deforme est. cum irrisione
audientium imitari militem gloriosum. de Am. 98. Miles glo-
riosus. 1. A. 34. Bene de Rep. mereti. &c. gloriosum est.

Præclarus. qui maxima in gratia & gloria. de Ar. 49. Mihi exire
domo mea ad rationem Reipub. gloriosum fuit. 1. de Diu. 59. In
illa fuga nobis gloriosa. patriae calamitosa. pro Deiot. 40. Quae
si in priuatis gloriosa sunt. quanto magis commemorabuntur
in regibus. 2. de D. 5. Magnificum etiam illud. Romanisque ho-
minibus gloriosum. vt. &c. 1. 51. Cuius mors ita gloriosa fuit. vt
eam concupisceret filius. 9. Fa. 14. Mihi vero gloriosum est ha-
bere. &c. 1. de Fini. 36. Facta illustria & gloriosa. 8. Att. 16. Non
solum gloriosis consilijs vtamur. sed etiam paulo salubrioribus.
1. de Or. 193. Siue quem ista præpotens & gloriosa Philo-
sophia delectat. pro Fla. 52. Vbi illa magnifica & gloriosa osten-
tatio ciuitatis. Ibid. Verum esto. gloriosus fuisti.

Syntaxis. Id illi gloriosum est. *Illustre ac gloriosum factum. Præpo-
tens & gloriosa Philosophia. Magnificus & gloriosus. Id pradicabile
est. ac gloriandum. Vita beata est glorianda. pradicanda. prae se feren-
da. Gloriandi causa. In gloriando mentiri. Ille sic dixit glorians. In
virtute gloriari. & virtute. & de. Insolenter gloriari. Contra aliquem
gloriari. Aliqua gloriari. Vt ea qua gloriaris. confecisti. Gloriosè &
magnificè.*

GLVTVD. Angues. 1. de D. 91. Familiam glutudarum aruspici-
na nobilitate præstantem.

GLVTINATOR. qui schedulas. ex quibus indices librorum confi-
ciuntur. tabulis seu chartis applicet. 4. Att. 4. Et velim mihi mittas
de tuis librariolis duos aliquos. quibus Tyrannio vtatur glu-
tinatoribus.

GNARVS. peritus. sciens. Orat. 15. Pericles gnarus. quibus oratio-
nis modis animi mouentur. pro Sest. 16. Gnarus & prudens
impudentium malorum. de Clar. 228. L. Sifentia gnarus Reipub.

Syntaxis. Gnarus ille est. quomodo. &c. Gnarus militia. pietatis.

GNATVS. filius. pro Planc. 59. Quanquam ad præcepta ætas non
est gnati. 1. de Di. 41. O gnata. &c. alias. cognata. Poëta.

GNIDIVS. Gnidus oppidum est Caria. ex quo Gnidius. 1. de D. 23.

Venus Gnidia. 6. V. 135. Quid Gnidios? &c.

GNOSIVS. vel **CNOSIVS.** à *Gnosio Creta urbe.* 1. de Legib. 25. In-
cupressetis Gnosiorum.

GORGIAS. Leontinus orator. 1. de Orat. 103. || 3. 56. Aut qui mi-
nus ipsi in Rep. versantur. sed huius tamen eiusdem sapientiae
doctores essent. vt Gorgias. Thrasimachus. Isocrates. 1. de In. 7.

Nam Gorgias Leontinus antiquissimus ille Rhetor. Orat. 39.
Hæc (*verborum concinnitatem & sonum*) tractasse Thrasima-
chum Chalcedonium primum. & Leontinum Gorgiam ferunt.

1. de Orat. 103. Quod primum ferunt Leontinum fecisse Gor-
giam. qui permagnum quiddam suscipere. ac profiteri videba-
tur. cum se ad omnia de quibus quisque audire vellet. esse pa-
ratum denunciaret. de Clar. 30. Tum etiam magistri dicendi
multi. subitò extiterunt. Tum Laontinus Gorgias. Thrasima-
chus. Chalcedonius. &c. Ora. 165. In huius concinnitatis conse-
cratione Gorgiam fuisse principem accepimus. quo de genere
illa nostra sunt Miloniana. Ibid. 167. Hoc genere. antiqui iam
ante Isocratem delectabantur. & maxime Gorgias. cuius in
oratione plerunque efficit numerum ipsa cocinnitas. Ibid. 175.

Itemque contrariis relata contraria. quæ sua sponte (etiam si id
non agas) caduntque plerunque numerosè Gorgias primus in-
uenit. Ibid. 176. Gorgias audior est generis eius. & his festiui-
tatibus (sic enim ipse censet) insolentius abutitur. 3. de Or. 127.

Gorgia tantus honos habitus est à tota Græcia. soli vt ex om-
nibus. Delphis non inaurata statua. sed aurea statueretur. 2. de
Finib. 1. Primus est ausus Leontinus Gorgias. in conuentu po-
scere quaestionem. id est. iubere dicere qua de re quis vellet au-
dire. de Senec. 13. Isocratis magister Leontinus Gorgias cen-
tum & septem compleuit annos. neque vnquam in suo studio
atque opere cessauit. qui. cum ex eo quaereretur. cur tandiu vel-
let esse in vita. Nihil habeo. inquit. quod in cusem senectutem
16. Fa. 21. De Gorgia autem quod mihi scribis. erat ille quidem
in quotidiana declamatione utilis. sed omnia postpositi. dum-
modo præceptis patris parerem.

GORGON. Medusa. 6. V. 124. Gorgonis os pulcherrimum cin-
ctum anguibus.

GORGONA. alias. **GORGONOPHORA.** id est. Pallas. Gorgonis
caput in cutu ferens. Anteq. 24. PALLAS.

GORTYNIVS. à *Gortyna oppido Creta.* 5. A. 13. Gortynius iudex.

GRABATVS. lectulus. 2. de Diu. 129. Deos immortales concur-
sare omnium non modò lectos. verum etiam grabatos. & his
obiicere visa. &c.

GRACCHANVS. de Cl. 128. Iudices Gracchani.

GRACCHVS. 2. Q. Fr. 2. Nam vt ille Gracchus Augur. postea-
quam in istam prouinciam venit. recordatus est quid sibi in
campo Martio comitia Consulatum habenti contra auspicia au-
disset. 1. de Diu. 33. Sed & ipse augur Tib. Gracchus auspicio-
rum autoritatem confessione errati sui comprobauit. 2. de Nat.

10. Quos (*P. Scipionem. & C. Figulum*) cum T. Gracchus Consul
iterum crearet primum rogatorum. vt eos retulit. ibidem est re-
pentè mortuus. Ibidem 11. T. Gracchus ex prouincia literas ad
Senatum misit. se. cum legeret libros. recordatum esse. vitio sibi
tabernaculum captum fuisse in hortos Scipionis. 2. Offi. 43. Ti-
berius enim Gracchus P. filius. tamdiu laudabitur dum memo-
ria rerum Romanarum remanebit. 1. de D. 36. T. Gracchus. P. fi-
lius. qui bis Consul & censor fuit. idemque & summus augur. &
vir sapiens cuiusque præstans. nomine vt C. Gracchus filius eius
scriptum reliquit duobus anguibus domi comprehensis Aru-
spices conuocauit. qui cum respondissent. si marem emisisset.
vxori breui tempore esse moriendum. si foeminam. sibi : æquius
esse censuit. se maturam oppetere mortem. quam P. Africani fi-
lia adolescentem. foeminam emisit. 2. 62. C. Gracchus ad M.
Pomponium scripsit duobus anguibus domi comprehensus
haruspices à patre conuocatos. 1. de Or. 211. Prædicaremque P.
Lentulum. principem illum. & T. Gracchum patrem. & Q. Me-
tellum. &c. de Clar. 79. Erat iisdem temporibus T. Gracchus P.
F. qui bis Consul & Censor fuit. cuius est Oratio Græca apud
Rhodios: quem ciuem cum grauem. tum etiam eloquentem
constat fuisse. ibid. 104. Fuit Gracchus diligentia Cornelij ma-
tris à puero doctus. & Græcis literis eruditus. Ibid. 103. Vtinam
in T. Graccho Caioque Carbone talis mens ad remp. bene ge-
rendam fuisset. quale ingenium ad bene dicendum fuit. de
Arusp. 41. Gracchus conuertit statù ciuitatis qua grauitate vir!
qua eloquentia! qua dignitate! nihil vt à patris auique Africani:
præstabili insigniq; virtute. præterquam quod à Senatu descie-
rat. deflexisset. pro C. R. 12. 13. 14. de C. & T. Gracchis multa. 3. de
Leg. 20. Gracchi Tribunatus. pro Mil. 73. T. Gracchus Collegè ma-
gistratù per seditione abrogauit. 3. de Leg. 24. Quin per ipsù T.
Gracchù. nò solum vetitus. sed etiã sublatu intercessor fuerat.
quid enim illud percultit. nisi quod potestate intercededi colle-
gè abrogauit. de Arusp. 43. Nã T. Graccho Inuidia Numatini scè
deris cui feriendo quaestor C. Mancini Cos. cum esset interfue-
rat. & in eo foedere improbado Senatus autoritas & dolori & ti-
mori fuit. 4. C. 4. T. Gracchus qui iterù tribunus plebis fieri vo-
luit. pro P. Sest. 103. Agraria T. Gracchus legè ferebat. grata erat
H h

populo fortunæ constituti tenuiorum videbantur, nitebantur contra Optimates, quod ea discordiam excitari videbant. de Amic. 36. T. Quidem Gracchum Rempub. vexantem, à Qu. Tuberonæ æqualibusque amicis derelictum videbamus. ibid. 39. At verò T. Gracchum sequebantur C. Carbo, C. Cato, & minimè tunc quidem, C. Frater, nunc acerrimus hostis. 1. C. 3. An verò vir amplissimus P. Scipio Pontifex Maximus T. Gracchum mediocriter labefactantem statum reipub. priuatus interfecit. pro Mil. 8. Nisi verò existimatis dementem P. Africanum fuisse, qui tum à C. Carbone tribuno plebis in concione seditiosè interrogaretur, quid de T. Gracchi morte sentiret, respondit iure casum videri. de Arusp. resp. 41. T. Gracchum secutus est, C. Gracchus, quo ingenio! quanta vitquantæ gravitate dicendi! vt dolerent boni omnes, non illa tanta ornamento ad meliorem mentem voluntatemque esse conuersa. ibid. 43. C. autem Gracchum mores, fraterna pietas, dolor, magnitudo animi, ad expetendas domestici sanguinis pœnas excitauit. pro Sest. 103. Frumentariam legem C. Gracchus ferebat. 3. Tusc. 48. Equidem C. Gracchus cum largitionis maximas fecisset & effudisset ærarium, verbis tamen defendebat ærarium. 3. de Leg. 20. C. verò Gracchus inuis, & emissit, quas ipse se proiecit in forum dixit, quibus digladiarentur inter se ciues, nonne omnem reip. statum perinuitit. 2. Offi. 72. C. Gracchi frumentaria magna largitio fuit. de Amic. 41. C. Gracchi Tribunatus. 1. de Diu. 56. & 2. 136. C. Gracchi somnium. pro C. Rab. 12. C. Gracchus legem tulit de capite ciuium Romanorum, vide 4. ad Her. 32. & 39. de Cl. 110. & 125. Sed ecce in manibus vir, & præstantissimo ingenio & flagranti studio, & doctus à puero C. Gracchus. 1. de Ora. 38. Sed vt reliqua prætermittam omnium mihi videor exceptis Crasse vobis duobus eloquentissimos audisse Tib. & C. Sempronios: quorum pater homo prudens & grauis, haud quaquã elegas, & sæpe aliàs, & maximè censor salutis reip. fuit, atque is non accurata orationis copia, sed nutu atq; verbo libertinos, in vrbanas tribus trãstulit, quod nisi fecisset, rep. quã nũc vix tenemus, iã diu nullã haberemus. At verò eius filij deserti, & omnibus, vel naturæ, vel doctrinæ præditi ad dicendum parati, cum ciuitate vel paterno cõsilio, vel auitis armis florentissimã accepisset, ista præclara gubernatrice, vt ais, ciuitatũ eloquẽtia repub. dissipauerit. 2. Offi. 80. Quid nostros Gracchos T. Gracchi sumi viri filios, Africani nepotes? Nonne Agrariæ cõtentiones perdiderunt?

GRACILITAS, corporis habitus tenuior, subtilitas de Cl. 64. Qui non tam habitus corporis optimos, quàm gracilitates confectentur. de Cl. 13. Erat in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenuè collum, qui habitus, &c.

GRADATIM, gradibus, per gradus. Postquam ad Quir. 5. Honores quos eramus gradatim singulos affecturi, nũc à vobis vniuersos habemus. Par. 54. Quæ ascendunt gradatim ab humilioribus verbis ad superiora. 2. de Or. 25. Hinc gradatim ascendere vocem, vile & suauè est. 1. de N. 164. Licet enim conseruare vniuersitatem generis humani, eamq; gradatim ad pauciores, postremò deducere ad singulos. Orat. 135. Cum gradatim sursum versus reditur. 4. Acad. 49. Cum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. Ibid. 92. Minutatim & gradatim interrogare. 1. Tusc. 57. Gradatim respondens eò peruenit. 9. Fam. 14. Ita pedetentim & gradatim tum accessus ad causam, tum recessus. 1. de N. 90. Gradatim aliquò peruenire.

Syntaxis. Minutatim & gradatim. Pedetentim & gradatim.

GRADATIO, exornatio rhetorica. 4. ad Her. 35. Gradatio est, in qua non antè ad consequens verbum descenditur, quàm ad superius consensum est, &c.

GRADIENDO. 2. de N. 122. Iam verè alia animalia gradiendo, alia serpendo ad pastum accedunt.

GRADIENS. 5. Tusc. 38. Serpentes quasdam esse gradientes.

GRADIOR, ambulo, eo, ingredior. 1. Tusc. 110. Quorum qui similitudinem aliquã arripuerit, fidenti animo gradierur ad mortem.

GRADVS, proprie, quo in aliquem locum ascendimus: ex translatione autem, & locum & dignitatem & monumẽtum & ordinem & progressum quandam gressumque significat. 4. At. 1. Gradus templorum ab infima plebe completi erant. pro Sest. 34. Gradus eius templi tollebantur. pro Dom. 54. Cum gradus Castoris conuelli. pro Cl. 93. Gradus illi Aurelij tum noui quasi pro theatro illi iudicio ædificari videbantur, quos accusator concitatis hominibus compleuit. 6. Fam. 7. Quemadmodum scalarum gradus, si alios tollas, alios incidas, nonnullos malè hærentes relinquis, ruinæ periculum struas, non ascensum pares: sic, &c. 1. Offi. 160. In ipsa communicate sunt gradus officiorum, vt prima diis, &c. secunda parentibus, &c. tertia patriæ debeatur. 2. de Nat. 34. Quartus autem gradus est eorum qui, &c. Part. 101. In omnibus causis tres sunt gradus, &c. 3. de Or. 225. Est quiddã in remissione grauissimum, quo tanquam sonorum gradibus descenditur. Or. 59. Orator omnes sonorum tum intendens, tum remittens, persequitur gradus. 1. de Na. 90. A beatis ad virtutè video te venisse gradibus. 1. C. 28. Ad summum imperium omnes honorum gradus efferri. 5. A. 47. Vt gradus essent petitionis inter æquales. pro

Milon. 24. Qui non honoris gradum spectat, vt ceteri. 10. A. 4. Tibi summus honoris gradus est. pro Mur. 15. Pater facile huius gradus honoris. 3. Offi. 99. Tenere Consularis dignitatis & dignitatis & gratia. de Cl. 232. Gradus tuos & quasi prociexpers dignitatis gradus. de Cl. 186. Eisdem gradus Oratorum reliquorum ætates & gradus persequamur. pro Pomp. 61. Cuius ætas à Senatorio gradu longe abest. 3. Fa. 11. Gradus ætatis. 1. A. 14. In altissimo dignitatis gradu locatus. Antequam. 13. Qui sunt affecti summum gradum honoris. Postquam in Sen. 2. In altissimo gradu dignitatis collocati sumus. pro Cluent. 10. Altiorum gradum dignitatis assequi. pro Sest. 20. Cum is præter spẽ in altissimo gradu alienis opibus positus esset. pro Mur. 30. Locari in amplissimo gradu dignitatis. 5. V. 172. Gradus peccatorum in vno furto. 7. At. 22. Causa publica desperata, quasi hic gradus mei reditus est, quòd mulieres reuerterunt. 2. cont. Rul. 38. Sed attendite animos ad ea quæ sequuntur, hunc quasi gradum quendã atq; aditum ad cætera iactũ intelligeris. de Arusp. 43. Atque P. Clodio gradus ad rempub. hic primus est, aditus ad popularem iactationem & ascensus. 4. V. 3. Itaque maioribus in Africã ex hac prouincia gradus imperij factus est. pro Cor. 40. Vt sibi locus sit, his gradibus ascensus etiam ad ciuitatem. pro Dom. 75. Quibus tanquam gradibus in cælum mihi videor ascendisse. pro Mur. 55. Ascendere vnum gradum dignitatis. 2. Offi. 61. Ad altiorum gradum ascendere. de Arusp. 61. Deretior autem statu vt sumus, vnus est inferior gradus, aut interitus, aut seruitutis. pro Corn. 18. Aliqui ex infimo genere & fortunæ gradu. pro Q. 61. Qui primus erat officij gradus, seruatus est à procuratore diligenter. de Cl. 180. Is ad summam amplitudinẽ peruenit ascendens gradibus magistratum. 1. ad Bru. Qui esset eo, quo ego sum gradu, Senatus populiq; iudicio collocatus. 4. Acad. 6. Quos pop. Rom. in hoc gradu collocauit. pro S. R. 136. Suum cuique honorem & gradum redditum esse gaudeo. de Cl. 284. Videat, ne ignoret & gradus, & dissimilitudines, & vim, & varietatem Atticorum. 5. de Fini. Gradus iste res non habet. 11. Fa. 28. Fateor me ad istum gradum sapientiæ non peruenisse. pro Mur. 47. Vt omnes & dignitatis, & gratiæ gradus tollerentur. 5. de Fini. 40. Multis gradibus ascendere. 1. Fam. 7. Obtinere summum & altissimum gradum ciuitatis. 6. 10. Omni gradu amplissimo dignissimus. 3. de Orat. 79. Cum omnis gradus ætatis recorder tuæ. 3. de Fin. 45. Et gradus vnus in ea via, quæ est hinc in Indiam. 1. Offi. 53. Gradus plures sunt societatis hominum. Ibid. 59. Non idem erit necessitudinum gradus qui & temporum. 6. A. 18. Quis ciuis præsertim hoc gradu, quo me esse voluistis, &c. de Vn. 17. Ad hanc conuersionẽ, quæ pedibus & gradu non eget, ingrediendi membra non dedit Deus. 3. V. 154. Vnoquoq; gradu de auaritia alicuius commoneri. 2. de Ora. 249. Vt quotiescunq; gradu facias, toties tibi tuarũ virtutum ventur in mentẽ. 1. Of. 80. Tumultuantẽ de gradu deiici, vt dicitur. de Opt. 4. Aliud alio melius sit non genere, sed gradu. 11. Fa. 6. Gradus amplissimos dignitatis adeptus. 16. Attic. 14. De gradu deiectus.

ADIVNER. Altus dignitatis, de Amic. Altior, plures, 2. Offi. Altissimus, beati, 2. de Nat. Altissimus, amplissimusque, 1. Phil. Amplissimus, malè hærentes scalarum, 6. Fam. Amplissimi dignitatis, summus, atque altissimus, 1. Famil. Facilis, pro Marc. Facillior, pro Mur. Inferior, de Arusp. Infimus, pro Cor. Multi, 5. de Fin. Noui, pro Cluent. Pares honorum, de Clar. Pares honorum, dispares, gloriæ, pro Plan. Plenus, 12. Famil. Plures, 2. Offi. Reliqui, 2. de Fin. Senatorius, pro Pomp. Stabilis, & non expers dignitatis, Or. ad Br. Summus honoris, Anteq. 11.

Syntaxis. Gradus scalarum, dignitatis, officiorum, causarum, hominum, sonorum. Efferrri per gradus honoris ad imperiũ. Tenere gradum Consularis dignitatis. In vrbe tenere summũ gradum. Locatus in gradu, postus. Ascendere gradum, & ad gradum altiorum. In gradu, & gradu collocari. De gradu deiici. adagium.

GRÆCÆ. 3. Offi. 115. Acilius ille, qui Græcè scripsit historiam. 1. de Or. 155. Cum ea quæ legerè Græcè, Latine redderem. 1. Tusc. 15. Scis enim me Græcè loqui in Latino sermone non plus loquere quàm in Græco Latine. 2. de Or. 265. M. Cicero senex, & dicebat, vt quisque optimè Græcè sciret, ita esse nequissimum pro Flaç. 10. Qui Græcè nesciunt.

GRÆCIA. pro Dom. 60. Cum alteri totam Achaïam, Thessaliã, Bœotiam Græciam, Macedoniam, omnemque Barbariam condonasset. pro Flaç. 64. Hęc cuncta Græcia, in qua sunt Athenenses, Æoles, Dores, paruum quandam locum Europæ tenet, Asia maritimam oram bello superatam cinxit vrbibus, &c. 1. cont. Rul. 86. Corinthus erat posita in angustiis & faucibus Græciæ. de Amic. 13. Philosophi, qui in hac terra fuerunt, magnamque Græciam institutis & præceptis suis erudierunt. 2. de Orat. 154. Referta quondam Italia Pythagoreorum fuit, tum cum erat in hac gente magna illa Græcia. 2. Tusc. 35. Verborum inops interdum Græcia. 11. 3. Doctrina Græcia nos ex omni literarum genere superabat, 3. de Nat. 39. Iam verò in Græcia multos habuit

habent ex hominibus deos. 1. 13. Atque vt omittam. Græciam, quæ semper eloquentia princeps esse voluit. 2. de Or. 6. Quare equidem in nostra ciuitate, & in ipsa Græcia quæ semper hæc summa duxit, multos & ingenii, & magna laude ducendi, sine summa rerum omnium scientia fuisse fateor. de Cl. 32. Isocratis domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi, &c.

† ADIUNCT. Magna, de Amic. Princeps eloquentiæ, 1. de Orat. Vera, atque integra, pro Flac. Vetus, magna, 3. de Orat.

GRÆCOSTASIS, locus Romæ, ubi nationum consistebant legati. Græcis tamen appellatus. 2. Qu. Fr. 1. Deinde eius opere repente à Græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt.

GRÆCVLVS. pro Fl. 23. Motus remerarius Græculæ concionis. GRÆCVLVS. pro Mil. 56. Comites Græculi quocunq; ibant, Græculi otiosus & loquax. Lege, GRÆCVS. 1. de Or. 102. Quid mihi, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquamini, inquit Crassus, de qua meo arbitratu loquar, ponitis? Ibid. 47. Verbi enim controuersia tamdiu torquet Græculos homines, contentionis cupidores quam veritatis.

† ADIUNCT. Otiosus, & loquax, fortasse doctus atque eruditus, 1. de Orat.

GRÆCVS. Græuis. pro Fl. 64. Tria Græcorum genera verè, Athenienses, Æoles, Dores. 2. de Fin. 68. Sint ista Græcorum, quantum ab his Philosophiam & omnes ingenias disciplinas habemus. de Cl. 78. C. Sulp. Gallus maximè omnium Græcis literis studuit. Ibid. 10. Græca oratio plura ornamenta suppeditans, consuetudinem similiter Latine dicendi affert. de Ar. 19. Græci artibus, Hispani numero, Galli robore, Pœni calliditate valent. pro Arch. 23. Nam si quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis verbis percipi, quam ex Latinis, vehementer errat: propterea quod Græca leguntur in omnibus ferè gentibus, Latina suis finibus exiguis sanè continentur. de Cl. 167. Quo Latinius orator sine Græcis literis peruenire potest. Ibidem 259. Cotta se valde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat. 2. de Orat. 18. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio. Ibid. 75. Græcorum doctrina perdidicula. Ibid. 4. Crassus contemnere, Antonius ne nosse quidem Græcos videbatur. 1. Qu. Fr. 1. Græci fallaces & leues, & diuturna seruitute ad nimiam assentationem eruditi. Ibid. Græci omnes vias pecuniæ norunt, omnia pecuniæ causa faciunt. Ibid. Græcorum familiaritates parum fideles sunt. Ibid. Paconius nescio quis homo, ne Græcus quidem, ac Mythus, aut Phrygius potius. pro Fl. 24. Homo leuitate Græcus, crudelitate Barbarus. Ibid. 25. & 26. Græcorum & luxuria & leuitas. de Or. 104. Græci alicuius quotidiana loquacitas sine vsu. 1. ad Her. 1. Græci scriptores inanis arrogantia causa ne parum multa scisse viderentur, ea conquisierunt quæ nihil attinebant, vt ars cognitu difficilior putaretur. 3. de Fin. 5. Latina lingua vberior quam Græca. 6. V. 147. Apud Græcos Græcè locus sum. pro Flac. 11. 12. & 13. Pro Græcis & contra Græcos multa. 3. V. 66. Græcorum bibendi mos. 7. Fa. 1. Cùm Græcos ludos ita ames, vt ne ad villam quidem tuam via Græca ire soleas. 1. de Fin. 8. C. Marius (p. de d. l. v.) (Albutius. Ph. de d. l. v. 4. Ac. 5. M. Cato literas Græcas in senectute didicit. * 1. de Fin. 10. Latina lingua locupletior est quam Græca.

† ADIUNCT. Leues, aut immanes, aut barbari, pro Lig. Sacrilegi, & iam pridem improbi, 5. Ver.

GRAIVGENA. 2. de N. 91. Graivgena de isto, aperit ipsa oratio. GRAIVS, Græcus. Ibid. Quasi verò non Graius hoc dicat. 3. 53. Dioseuri apud Graios multi.

† Synt. Græcè loqui in Latino sermone. Græcè reddere. Græcè nosse.

GRAMEN, herba. 2. de Fin. 84. Si tua sint Puteolis gramina. Mutus retus granaria, legendum censet: Manutius verò, prædia, vide Mutus. var. lect. lib. 7. ep. 20.

GRAMINEVS. 6. V. 125. Etiã me gramineas hastas? ego Calius lege. grauiissimus: nam de iisdem hastis subiicit Cicero: in quibus neque manum factum quicquam, neque pulchritudo erat vlla, sed tantum magnitudo incredibilis.

GRAMMATICA, ars Grammatica. 3. de Fin. 5. Verba quibus ex instituto veterum pro Latinis vtimur, vt ipsa Philosophia, vt rhetorica, grammatica, dialectica, &c.

GRAMMATICA, pl. n. studium literarum grammaticum. 1. de Or. 10. cognitio, verborum interpretatio, pronunciandi quidam sonus.

GRAMMATICS, adiect. 4. ad Her. 18. Hæc qua ratione vitare possimus, in arte grammatica dilucidè dicemus.

GRAMMATICVS. 1. de Diu. 34. Grammatici interpretes poetarum. 2. Tuf. 12. At si grammaticum se professus quispiam barbarè loquatur, turpe sit. 7. Art. 3. Sed quoniam grammaticus es, hoc mihi & non perfolue. Or. 93. Hanc hypallagen Rhetores, metonymiam Grammatici vocant.

† ADIUNCT. interpretes Poetarum, 1. de Diu.

GRANDESCO. cresco. 1. de Diu. 15. Lenticulus triplici solita grandescere factu. Poëta.

GRANDILOQVVS, in oratione grandis, grauis, plenus, copiosus, amplus. Orat. 20. Nam & grandiloqui, vt ita dicam, fuerunt cum ampla sententiarum grauitate, & maiestate verborum. 5. Tuf. 29. Isti grandiloqui contra hæc duo, &c.

GRANDIS, magnus, immanis. de Senect. 10. Hic & bella gerebat vt adolescens, cùm planè grandis esset, &c. I. P. 87. Videras enim grandis iam puer, &c. 13. Att. 2. 1. Ad Hircium dederam epistolam sanè grandem, quam scripseram proximè in Tusculano. Ibid. 13. Grandiores sunt omnino libri, quam erant. 6. V. 74. In qua basi grandioribus literis. P. Africani nomen erat incisum. 3. Qu. Fr. 1. Grande cubiculum & altum. 2. de Nat. 123. Pinna duabus grandibus patula conchis. 6. V. 47. Grande vas & maius opus. ibidem 46. Patella grandis. Ibid. 32. Hydria præclaro opere, grandi pondere. 3. de Nat. 83. Dionysius aurium Ioui detrahit amiculum grandi pondere. pro Cec. 12. Grande pondus argenti. 2. de Inu. 158. His duabus rebus duæ res grandes sunt attributæ. pro R. P. 4. Is regi Alexandrino grandem pecuniam credit. 13. Fa. 61. & 2. V. 24. Nicenses ei grandem pecuniam debent. pro Flac. 51. Pecuniam illi grandi fœnore occupauisti. 2. de Or. 131. Ager, qui meliores fœtus possit & grandiores edere. 2. con. Rull. 55. Sicque agro grande vectigal imponitur. 4. ad Her. 34. Ipse grandi sponione victus est. de Cl. 88. Subsellia grandiorum & pleniorum vocem desiderant. Orat. 30. Causidicus non ille quidem amplus atque grandis, subtilis & elegans tamen. Ibid. 119. Orator quo grandior sit, & quodammodo excelsior. de Clar. 203. Fuit enim Sulpitius vel maximè omnium grandis, & vt ita dicam, tragicus Orator. 3. de Fin. 19. Grandiora verba. 2. de Orat. 337. Genus dicendi grandis. de Cl. 29. Hi grandes erant verbis, crebri sententiis. 1. de Diu. 39. Sed exemplis decuit grandioribus vti. 7. V. 128. & pro Qu. R. 44. Pater grandis natu. de Sen. 10. Non admodum grandis natu, sed tamen ætate prouectus. 5. A. 47. Cùm grandiorum ætatem ad Consulatum constituebant. 1. de In. 88. Perpicuum & grande vitium. 2. con. Rul. 93. Homo grandi macie torridus.

† ADVERB. Admodum natu, planè, sanè, de Senec. Maximè omnium, Orat. ad Brut.

GRANDITAS, magnitudo. de Cl. 121. Idque apparet ex genere & granditate verborum.

† Synt. la grandis puer. Epistola grandis, cubiculi, pondus, res, factus, agri sponso. Amplius & grædis causidicus. Grædis & tragicus orator. Vir grandis verbis. Ætate prouectus, non tamen grandis natu. Perspicuum & grande vitium. Grandi macie torridus. Verborum græditas.

GRANDIO. de Nat. 14. Nimbi, niues, grandines. 3. 86. Nec si vredo aut grandio quippiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. 3. de Orat. 155. Grandio mista imbri largifluo subita præcipitans cadit.

† ADIUNCT. Mixta, subita, præcipitans, 3. de Orat.

GRANVM. 1. de Diu. 78. Midæ dormienti formicæ in os tritici grana congeserunt. Lege, SORITES.

GRASSATOR, latro. de Fat. 34. Hoc enim modo viator quocumque bene vestitus, causa grassatori fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur.

GRATE, animo grato. (ingratè pro Planc. 98. Vt confiteare aliquando quod faciam, me & gratè & piè facere. 1. de Orat. 46. Quid piè, quid gratè, quid humaniter, aut fecerit, aut tulerit.

GRATES, gratias. de Som. 1. Et grates, inquit, tibi ago, sume sol.

GRATIA, animus gratus & beneficij memor, voluntas referenda gratia, grati animi fidelis memoria, grata memoria, grates, beneficij.

2. de Inu. 161. Gratia est, in qua amicitiarum & officiorum alterius memoria, alterius remunerandi voluntas continetur.

Ibid. 66. Gratia quæ in memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum obseruantiam teneat. Postquam in Sen. 22. Nemo gratiarum immemor est gratus inuentus. pro

Cor. 2. Omnibus amicis saluti mex, si minus ad referendam gratiam satisfacere potui, ad prædicandam certè & habendam

fatis sum facturus. 14. At. 2. 1. Atticam meam gratias mihi agere de matre gaudeo. pro Mar. 34. Maximas tibi gratias ago, maiores etiam habeo. 1. A. 15. Maximas gratias & ago & habeo L. Pisoni. 3. 25. Maximas gratias vobis omnes & agere & habere debemus. 10. 1. Maximas tibi gratias omnes & habere & agere debemus. 13. Fam. 27. Hammonius incredibilis mihi per literas gratias egit, & suo & Emilij patroni sui nomine. 1. de Legib. 6.

Resp. nostra iustissima huic municipio gratias agere potest, quod, &c. pro Dom. 85. Senatus gratias agendas censuit ciuitatibus quæ me recepissent. 1. A. 3. Eique amplissimis verbis per S. P. gratias egimus. pro Syll. 85. Cui Senatus singularibus verbis gratias egit. 4. C. 5. Primùm quod mihi gratias egistis singularibus verbis. 1. Fa. 10. Lentulo nostro egi per literas tuo nomine gratias diligenter. 15. Att. 15. Egi tibi gratias per literas iis verbis, vt, &c. 13. Fam. 4. 1. Luceius homo omnium gratissimus mirificas tibi apud me gratias egit, cùm diceret, &c. 15. Att. 15. Is tibi apud me gratias egit. 16. 7. Ego verò tibi miras gratias ago, qui, &c. 10. Famil. 11. Immortales ego tibi gratias ago, agamque dum viuam: nam relaturum me affirmare non

possum: tantis enim tuis officiis non video mihi respondere posse, nisi forte, ut tu gravissimè scripsisti, ita sensurus es, ut me referre gratiam putes, cum memoria tenebo. 16. Attic. 20. Tibi pro tuo summo beneficio gratias agam. Postq. in Sen. 25. Commemorare gratiam. 3. A. 4. Cui quancumq. gratia referri tanta non potest, quanta debetur, habenda tamen est, quantum maximam animi nostri capere possunt. 1. C. 11. Magna diis immortalibus est habenda gratia, quòd, &c. 1. de Or. 98. Magnam habeo Crasse huic palæstræ & Tusciano tuo gratiam. 9. At. 19. Hanc adeò habeo gratiam tibi. 5. Fam. 11. Grata tibi esse officia mea non miror: cognoui enim te gratissimum omnium. nec enim tu mihi gratiam modo habuisti, verum etiam cumulativè retulisti. Ibid. 19. Si feceris id quod ostendis, magnam habebis gratiam. 12. 2. 3. Philosophiæ habeo magnam gratiam, quæ, &c. 1. Tusc. 100. Ego verò illi maximam gratiam habeo, &c. 2. de Div. 6. Dabis igitur mihi veniã, vel gratiã potius habebis, quòd, &c. pro Planc. 68. Habere gratiam alicui, reddere quod debeas alicui voluntate ipsa. Meritam alicui gratiam memori mète persolvere. 3. de Orat. 14. Atque ei, si non parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam debitamque referamus. 1. C. 28. Præclarum verò pop. Rom. referes gratiam, quòd, &c. 4. 3. Spero deos omnes pro eo mihi ac mereor, relaxuros gratiam esse. 1. Fam. 8. Nullam partem tuorum meritorum non modò referenda, sed ne cogitanda quidem gratia consequi possum. 2. 6. Non enim mihi tamen mea salus chara fuit, quam pietas erit in referenda gratia incunda. 3. 9. Et si vix fieri posset, tamen te parem mihi gratiam relaturum. pro Q. R. 20. Referre alicui gratiam pro beneficio. pro Syl. 47. Nunc tecum sic agam, tulisse vt potius iniuriam, quam retulisse gratiam videar. 13. Fa. 4. Cumulativè referre gratiam alicui. 5. 5. Pro beneficiis in te meis nulla mihi abs te relata gratia est. 3. ad Heren. 4. Referre gratiam bene merenti. 14. Fam. 4. Huic utinam aliquando gratiam referre possimus; habebimus quidem semper. 2. Offic. 69. Inops si referre gratiam non potest, habere certè potest. 11. Fam. 13. Iam nõ ago tibi gratias: cui enim re vix referre possum, huic verbis non patitur res satisfieri. 3. A. 39. Vt pro tantis eorum in reimp. meritis honores ei habeantur, gratiasq. referantur. 14. At. 9. O Socratici viri, nunquam vobis referam gratiam. pro Corn. 59. Cui munus hoc meritum, & iustam debitamque gratiam refero. 2. At. 9. Referre bonã gratiam alicui. in Sal. 9. Referre gratiam mutuam alicui. Qu. de Pet. 16. Restituere gratiam alicui. Postq. ad Quir. 2. 2. & pro Planc. 68. Dissimilis est pecuniæ debitor & gratiæ. nam qui pecuniam dissolvit, statim non habet id quod reddidit; qui autem debet, is retinet alienum, gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. 2. Offic. 69. Commodè qui cunq. dixit, pecuniam qui habeat non reddidisse, & qui reddiderit, non habere: gratiã autem & qui reddidit habere, & qui habeat retulisse. 3. de Fi. 73. Debere gratiam alicui. 2. At. 7. Quo etiam tibi maiorem gratiam debeo, qui, &c. 4. de Fin. 13. Tribuere gratiam inventori alicuius rei. 3. Off. 67. Huic nec laus magna tribuenda est, nec gratia. 10. Fa. 19. Gratiarum actionem a te non desiderabam, cum re ipsa, & animo scirem esse gratum. ad Br. 3. Gratiarum actio congratulatioque. de Amic. 53. Tarquinium dixisse ferunt, tum cum exul esset, se intellexisse, quos fidos amicos habuisset, quosque infidos: cum iam neutris gratiam referre posset.

¶ *Favor, amor, amicitia, bona gratia.* pro Pomp. 70. Nec Pompeij gratiam mihi per hæc causam conciliari puto. ibid. Nec bonam gratiam mihi quæro. 5. Fa. 12. Aucupari gratiã alicuius. de Pro. 47. & 1. A. 76. R. & in gratiam cum aliquo. 3. Fam. 10. i. At. 11. de Sen. 16. In gratiam cum voluptate redeamus. 4. At. 15. 3. Fa. 12. Reconciliata gratia. 1. At. 3. Cum Cæsare reditus in gratiam. de Ar. 52. Quid existimatis enim, si reditus ei gratiã patuerit, esse facturum, qui tam libenter in opinionem gratiæ irreat. 2. V. 51. Esse in gratia cum aliquo. 2. At. 9. 3. V. 21. Cuius datione totus ordo cum populo Rom. & in laude, & in gratia possit esse. 1. Fam. 9. Meum nomen Cæsar est in gratia. ibid. Mihi cum illo magna gratia est. 5. At. 20. Erat in Syria nomen nostrum in gratia. 3. Offic. 85. Qui in maxima gratia est apud omnes. 8. Famil. 6. Amabò te, si quid, quod opus fuerit, Appio facies, positò me in gratiam. 4. At. 11. Apud patronum te in maxima gratia posui. 6. 6. Ac te apud eum, dii boni, quanta in gratia posui. ibid. Mèque apud eum magna in gratia posuit. 1. 2. Sallustium presentem restituere in eius veterem gratiam non potui. de Prou. 23. Hic me meus animus in reimp. pristinus, cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Ibidem. 25. Cur igitur expectem alicquem, qui me cum illo in gratiam reducat: pro R. P. 19. Reduci in gratiam cum aliquo. ibidem. Recipere alicquem in gratiam ex inimicitiiis. 3. de Orat. 133. Colligere gratiam ex priuatorum negotiis. 1. At. 1. Omnes gratias non modò retinendas, sed etiam acquirendas putat. 1. de Or. 117. Quin Varius illa ipsa facultate, quamcumq. habet, magnam est gratiam consecutus. 2. Fam. 16. Effundere gratiam collectam. pro Dom. 46. Illi quorum vita remota ab hoc honore populari, & ab hac illustri gratia est. Qu. de Pet. 15. Homines excellenti gratia ad

consciendas centurias. I. P. 4. Ego illos nulla Senatus mala gratia, comitiorum ratione priuavi. 1. de Nat. 45. Neque ita, neque gratia teneri. 10. 1. Famil. 12. Efficere aliquid gratia. 5. 32. Flecti à gratia, vel à voluptate. ibidem. Nec Alexander illi gratiã causa ab Apelle potillimum pingi voluit. pro Milon. 4. Quem igitur cum omnium gratia noluit, cum aliquorum gratia rela occidere: de Fat. 7. Sed Possidonium, sicut equum est, cum bona gratia dimittamus. 1. Attic. 11. Si non incunda, sed cum renda sit gratia. 8. 9. Inire summam gratiam cum omnibus, sed referre. 143. Inire gratiam ab aliquo. 4. 113. Inire gratiam ab omnibus aliquo facto. pro Dom. 81. Ferre legem gratiam ab gratiam. pro Milon. 76. Appius homo mihi coniunctus fidelissima gratia. 5. Verr. 115. Beneficij gratiã que causa concedere aliquid. Ibidem. 189. In beneficij gratiãque loco petere aliquid. de Ami. 30. Liberales sumus non vt exigamus gratiam, non enim beneficium fœneramur. 2. de Finib. 117. Tollere bellam esse gratiam, quam vel non capere animus meus accipiendo, vel remunerando cumulandoque illustrare possit. 2. de Pro. Monumentum ad memoriam magis spectare debet postea, quam ad præsentis temporis gratiam.

¶ *Autoritas.* 1. Fam. 1. Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio.

¶ *Causa, studio, ratione in quam finis & usus.* 1. de Fin. 16. Dolere effugiendorum gratia. 1. de Nat. 158. Tantumque abest, hæc bestiarum causa parata sint, vt ipsas bestias hominum gratia generatas esse videamus.

† *ADIVNC.* Aequabilis, 1. Qu. Fr. Bona, pro Pomp. Bonz. multa, plurimã, 4. Cat. Excellens, 2. Fam. & 2. cont. Rull. Fidelissima, mutua, illust. Illustris, pro Dom. Inmortales, magna, 10. Famil. hereditabilis, iusticia, singularis, 13. Famil. Non invidiosa, de Arusp. Iusta, & debita, pro Cornel. Iustissima, merita, 2. de Leg. Magna, 1. de Orat. Maior, 4. Phil. 1. pro Mar. Mala, in Pison. Maxima, de Clar. Merita diis immortalibus, præfens, pro Planc. Merita, debitaque, 3. de Orat. Multibus, pro Cal. Nimia, pro S. R. Par. pro Q. R. Per magna, pro Font. Popularis, pro Cal. Præclara, 2. Cat. Reliqua, maxima, 6. Famil. Subita, pro Syll. Summa, 5. At. Vetus, 1. At. Vetus, & equitris, 4. Ver.

¶ *Synt.* Ad predicandam & habendam gratiam satisfacere. De illi gratias & ago & habeo. Amplissima singularibus verbis, per litteras, gratias agere. Ap. Illi tibi is gratias agit. Habere gratiam, commemorare, debitam persolvere. Pro eo tibi, ac in re. gratiam habeo. Referre parem, mutuam gratiam. Restituere gratiam. & bonam gratiam. Debere & persolvere gratiam, tribuere. Gratiã fieri alicuius aucupari, conciliare, inire. Redeamus in gratiã cum illo. Redire in gratiam qui prius inimici erat. Cum illo reditus in gratiã. Tecum non sum in gratia. Mihi tecum est magna gratia. Ponere alicquem in gratia apud aliquem. & restituere in gratiã. Reducere, reconciliare in gratiã cum aliquo quempiam. Ex inimicitiiis aliquem in gratiam recipere. Acquirere, colligere, retinere omnes gratias, consequi, effundere collectas gratias. Nulla tua mala gratia feci. Vir excellenti gratia ad sua dendum. id facias gratia, vel gratia causa. Cui tua gratia faciam. Cum tua bona gratia discedam. Gratiã inire ab aliquo, & cum. Alicui per gratiam legem ferre. Beneficij & gratia causa petere. Coniunctus fidelissima gratia. In beneficij gratiãq. loco petere. Extinguitur iniuria prauitatis bonorum gratia. Gratiã exigere, & beneficium fœnerari.

GRATIFICANDI. 2. Offic. 52. In vtroque inest gratificandi liberalis voluntas. * pro C. Corn. 1. Homo nimis in gratificando iure liber.

GRATIFICANS. 1. de N. 124. Deus nihil cuiquam tribuens, nihil gratificans, omninò nihil curans.

GRATIFICATIO, gratia, beneficium. 3. con. Rul. 6. Coniungitur impudens gratificatio cum acerba iniuria. 1. de Nat. 123. Cum imbecillitatem, gratificationem & benevolentiam ponitis. pro Mur. 42.

GRATIFICOR, beneficium do, gratum facio. 1. Offic. 42. Qui gratificatur cupiã, quod obicit illi, &c. 5. de Fin. 42. De que eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. 1. Fam. 1. Quod Pompeio se gratificari putant. 3. de Leg. 39. Honestè gratificari cupiam. 8. Fa. 6. In hanc partem porrò tutum tibi erit, si quid volueris gratificari. 1. 10. Cur tibi hoc non gratificet, nescio. pro Cornel. 14. Gratificatur mihi gestu accusator, nescientem Gn. Pompeium fecisse significat. * Ibid. 1. Num alicui gratificabatur aut homini, aut ordini? Hortens. Gratificare Reip.

† *ADVERB.* Honestè, 3. de Leg.

GRATIOSVS, qui apud omnes plurimum gratia potest. pro Pl. 47. Iam doceo gratiosum esse suis tribulibus Plancium. 5. 37. Splendidus homines, & aliis Pratoribus gratiosi. pro Cal. 21. Homo potes, gratiosus, disertus. de Pet. Con. 16. Vir ad ambitionem gratiosus. pro Mur. 47. & Qu. de Pet. 20. Homines in suis ciuitatibus & municipiis gratiosi. 15. At. 4. Cicero erat gratiosus apud Cæsarem. pro Mur. 73. L. Natta in equitum centurias voluit esse, & ad hoc officium necessitudinis, & ad reliquum tempus gratiosus. 3. Offic. 58. Tum Pythius, vt argentarius, qui esset apud omnes ordines gratiosus. 16. At. 11. Syraculus comodus epistolas

mittere potero, si Valerius Mitres ad me nomina gratiosorum scripserit. pro Planc. 4. Ego Plancium & ipsum gratiosum esse dico, & habuisti in petitione multos cupidos sui & gratiosos. de Clar. 189. Gratiosi scribae sunt in dando & cedendo loco. 1. Fa. 3. Is vehementer confidit his meis literis se apud te gratiosum fore. 2. 6. Iuuentutis & gratiosorum in suffragiis studia, propter ipsius excellentem in eo genere gratiam, nostram suffragationem, si minus potentem, at probatam tamen, & iustam, & debitam, & propterea fortasse etiam gratiosam. 5. Fam. 20. Quando de Logeio parum gratiosum est.

† *Syntaxis. Gratiosior tibi, hoc tibi, hoc quod mihi superat.*
Gratiosus apud aliquem. De illo parum gratiosus est.

GRATIS, gratum sine solusione, vel pecunia. ¶ *præcio. 3. V. 118. Ne gratis in provincia male audires. ibid. 101. Is repente ut Romam venit, gratis Prætor factus est. 2. de Fin. 83. Virtutes omnes gratis per se diligant. 7. V. 47. Nautis mihi constat gratis. pro Cl. 71. Sequere gratis alicui. 3. Qu. Fr. 1. Id me scis ante gratis tibi esse pollicitum. pro Qu. R. 27. Communem esse factum gratis, qui præcio proprius fuisset. 2. Offi. 83. Habitare gratis tu alieno.*

GRATUITO, gratis pro Arc. 10. Multis gratuito ciuitatem inpartiebantur. 2. Off. 66. Multorum causas & non grauato, & gratuito defendere.

GRATUITUS, sine præmio, & mercede. ¶ *mercenarius, cond. Act. 1. Qu. R. 14. Comitria, si gratuita fuerint, plus vnus Cato fuerit, quam omnes leges. 4. At. 14. Tu ne gratuita quidem eorum suffragia tulisti. 1. de Leg. 48. Quid liberalitas: gratuita est, an mercenaria: si sine præmio benigna est, gratuita: si cum mercede, cond. Act. 1. de N. 123. Hominum charitas & amicitia gratuita est. 2. de Fin. 99. Innata esse homini probitatem gratuitam, non mutuam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus euocaram. ¶ pro Mur. 69. Gratuita frequentia.*

† *Syntaxis. Gratia hoc mihi constat. Gratia hoc tibi recepit. id est, sp. Liberalitas gratia, non mercenaria.*

GRATULANS, 8. At. 9. Cum vos non modo frequentes, sed læto vultu gratulantes viderit.

GRATULATIO, communis gaudij demonstratio, læticia publica. 1. 14. fuit enim læpe & laudis nostræ gratulatio tui iucunda, & timoris consolatio grata. ibid. Mihi facta statim est gratulatio. 2. V. 21. Nunciatur mihi maximam gratulationem huic esse factam. 6. 74. Diana summa cum gratulatione ciuium & læticia reponitur. I. P. 7. Mihi pop. Rom. non vnus diei gratulationem, sed æternitatem immortalitatemque donauit. pro Mur. 12. Hic parenti suo gratulationi in victoria fuit. pro Dom. 62. Consul es epulabantur, & in coniuratorum gratulatione versabantur. pro Milo. 99. Nos in hominum cœtu gratis agendis, & gratulationibus habendis, & omni sermone celebratur. pro Mar. 11. Hunc igitur diem tuis maximis & innumerabilibus gratulationibus iure antepones. 9. Att. 4. quicquam tu illa fuisse putas præ iis gratulationibus? Ibid. Ne gratulationibus obtulisse videamur. de Prouinc. 29. Eum ad gratulationem deuocant.

† *Supplicatio ad sana. 11. Fa. 18. Gratulationem tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. de Pro. 26. Gratulatio diis immortalibus: id est, supplicatio. 4. C. 20. Cæteris semper bene gestis, mihi vni conferuat reip. gratulationem decreuisti.*

† **GRATULATIO**, celeberrima, grata, 14. Phil. Exigua, de Prou. Exoptatissima, summa, 4. Att. Iucunda, 1. Artic. Maxima, 7. Ver. Maxima, & innumerabiles. pro Mar. Multa ciuium, 6. Ver. Noua, 2. Ver. Præpostera, pro Syll. Probatissima, 4. Fam. Recens, 11. Fam. Sera, tanta, 2. Fam.

† *Syntaxis. Facta illi est gratulatio. Gratulatio & læticia populis. Gratulatio ad sana.*

GRATULATOR, 2. de Fin. 108. Ita fit ut gratulator læticio sit, quam is cui gratuletur.

† **GRATULATOR**, lætior, 2. de Fin.

GRATULOR, congratulor, lator, gratulationi cuius sum, gratulationem facio gratulationem habeo. 1. Fam. 7. Quod mihi de filia & de Craspede gratularis, agnosco humanitatem tuam. 14. At. 1. Ut tibi de reditu nostro gratularer. 1. Fa. 7. Quod mihi de nostro statu, de Milonis familiaritate, & leuitate & imbecillitate Clodij gratularis, minimè miramur, te, &c. 3. 12. Gratulor tibi de iudicio ambitus, neque id, &c. sed illud, &c. 8. 13. Gratulor tibi affinitate vixi optimi. 5. Att. 20. Qui mihi gratulatus es, illius diei celebritate in Sal. 10. Cum pop. Rom. frequens aduentu meo gratulatus est. ad Brut. 7. De Cassio lator, & reip. gratulor, mihi etiam, qui, &c. Att. Gratulor nobis. Qu. filium exisse. 3. Fa. 11. Complexus igitur sum cogitatione te absentem: epistolam verò ofuscatus, & ipse mihi gratulatus sum. 2. A. 28. Brutus Ciceroni recuperatam libertatem est gratulatus. 2. V. 19. Et ei voce maxima victoriam gratulatur. 15. Fam. 2. Cum ei ego gratulatus essem, idque me gaudere dixissem, discessit, &c. 2. 5. Vnum illud nescio, gratulerne tibi, an timeam. 15. 14. Alter fructus gratulationis est, & is quidem exilior, quam si tibi te ipsum intuens gratularet, sed tamen & feci ante, & facio nunc, tibi que cum pro rerum magnitudine quas gessisti, tum pro opportunitate temporis gratulor, quod te de prouincia dece-

dentem summa laus, & summa gratia prouinciæ profecuta est. 2. 5. Tamen quod abes, gratulor. pro Do. 22. Gratulor tibi quod &c. pro Pl. 91. Ego tibi in hoc gratulor. I. P. 91. Omnes publice ad me venerunt gratulatum. 1. A. 30. Mihi & gratias agebant boni viri, & nomine tuo gratulabantur. 12. 18. Illi alacres & lætiter se quasi vicissent, gratulabantur. 16. Att. 5. Magis est quod gratuler tibi, quam quod te rogem.

† **GRATULATOR**, Aliquando patri, pro Syll. Breui, vehementer, verè, 6. Fa. Publicè, 1. Tusc. Serius, 2. Fam. Tardius Reip. 1. Phil. Valde, 1. ad Q. Fr. Verecundè nimis, 7. Fam.

† *Syntaxis. Gratulor tibi de filia, de affinitate: & affinitati. Ipse mihi gratulor. Hanc rem tibi gratulor. In hoc tibi gratulor. Gratulor latum ire. Alacres & lætiter se gratulantur ij. ¶ Scio. Cicero sapius ablatiuum quam accusatiuum, huic verbo tribuit, nostri homines cum ablatiuo sine præpositione raro iungunt.*

GRATVS, qui meritam alicui gratiam memori mente persoluit, qui beneficia accepta meminit, non ingratus. 1. de Leg. 49. Gratus est, qui in referenda gratia non commodum, sed eum ipsum cui refert gratiam, cernit. 5. Fam. 5. Tu quam gratus erga me fueris, ipse existimare potes. Postq. in Senar. 22. Ut erga autores salutis meæ satis gratus iudicaret. ibid. Nemo gratiarum immemoria omnium ciuium, inclusa nondum autoritate publica, restata est. pro Plan. 91. Si bene de me meritis gratum me præbeo, non desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiumq. grati. 9. At. 13. Ut tuo beneficio vix gratus & pius esse in maximi beneficij memoria possim. ad Bru. 15. Facilius in timore benigni, quam in victoria grati reperimur. 1. Fam. 5. Ut quam gratissimus erga te esse cognosceret. 11. 10. Gratiore me esse te posse quam isti peruersi sunt in me, exploratum habes. 2. con. Rull. 21. Gratus ac memor beneficij, ad Brut. 4. Gratus animus & liberalis. 10. Fa. 19. Re ipsa atque animo gratissimus. 13. 25. Is magnis meis beneficiis ornatus, in Consulatu meo memor & gratus fuit. 14. A. 30. Alicuius virtutem grata memoria prosequi. 4. 3. Grato animo prosequi nomen alicuius.

† *Iucundus, acceptus, optatus. 5. Tul. 45. Quod approbaris, id gratum acceptumque habendum. 1. V. 7. Quid est, quod omnibus gratus, optatus, aut magis accommodatum esse possit? 1. Fa. 9. Cuius officia iucundiora scilicet læpe mihi fuerunt, nunquam gratiora. 3. At. 24. Illa veritas etiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. 6. Fa. 15. Amor tuus non ille quidem mihi ignotus, sed tamen gratus & optatus: dicerem iucundus, nisi id verbum in nomine tempus perdidissem. 13. 44. 1. Attic. 14. Tale enim tuum iudicium non potest mihi non summe esse iucundum: quod cum ita sit, esse gratum necesse est. 3. Qu. Fr. 1. Id mihi pergratum, perque iucundum erit. 13. At. 45. Me & Casari, & sibi vehementer gratum esse facturum. 2. de Leg. 41. Velim hoc quod loquar, tibi gratum videri potius quam graue.*

† **GRATVS**, Admodum, 5. Ver. Aequè vtrique literæ, vehementer, vehementissimè, 13. Fam. Egregiè, 2. Att. Mirabiliter, 3. Fam. Parum, 5. At. Planè, 8. Att. Valdè prædicatio, 6. Fam. Valdè prudentia, 3. Fam. Valdè, 4. Att. Vehementer facere, 13. Att. Vehementer leges, 2. con. Rull. Perferantia, pro Dom.

† *Syntaxis. Virtutem alicuius grata memoria persiqui. Grato animo nomè prosequi. Gratus & acceptus. Quid gratus, acceptus, id iucundum non sit, gratum tamen est. Quod iucundum est, gratum etiam erit. Pergratum perq. iucundum. Facere alicui vehementer gratum.*

GRAVATE, difficulter, & r. 1. de Orat. 208. Meam facilitatem laudatote, cum vobis non meo iudicio, sed vestro inducitur, non grauate respondero. 3. Offic. 59. Grauate ille primò, quid multa: impetrat. 2. 66. Multorum causa non grauate & gratuito defendere. pro Cor. 36. Benignè, non grauate, comiter, &c.

† *Syntaxis. Benignè, non grauate.*

GRAVEDINOSVS, ad grauedinem procliuus. 4. Tusc. 27. Sunt alij ad alios morbos procliuiores: itaque dicimus grauedinosos quosdam, quosdam torminosos: non quia iam sint, sed quia læpe sint. * In vetustis libris reperitur, Grauidinosus.

GRAVEDO, Græcè γρῆζον dicitur, parum tamen differt à distillatione hic capitis morbus, iste Cor. Celso. 10. At. 18. Tu quoniam quartana cares, & modo morbum remouisti, sed etiam grauedinem. 16. 11. Grauedo tua mihi molesta est. Ibid. 13. Grauedini quæso omni ratione subueni.

† *Syntaxis. Hoc exiguum est, grauissimum tamen, subuenire febri: id est, occurrere, resistere, repellere, abigere.*

* **GRAVIDINOSVS**, Vide. GRAVEDINOSVS.

GRAVIDITAS, 2. de N. 119. Luna à sole illuminata grauiditates & partus affert.

GRAVIDA, grauidus factus. Ibid. 83. Terra grauidata semibus omnia parit & fundit ex sese.

GRAVIDVS, pragnans, plenus, factus. pro Cl. 31. Cum mulier esset grauida, etiam appropinquare partus videretur. 3. V. 48. Latona grauida, & iam ad parientum vicina. 1. de Diu. 20. Vbera grauida vitali rore. ibid.

Aut cum se grauida tremefecit corpore rellus.
G R A V I S, ponderosus. 3. de N. 83. Atque in co cauillatus est, etate graue esse autem amiculum. de Som. 10. In terram feruntur omnia suo motu pondera. 2. de Nat. 24. Cibus grauis: id est, difficilis ad concoquendum.
Ardus, difficilis, molestus. 1. C. 3. Scnatusconsultum vehemens & graue in aliquem. pro Fl. 16. Hoc perquam graue est dictu. ibidem. Quod mihi grauissimum esset dicere. pro Corne. 24. Est enim in pop. Rom. graue, non posse, &c. 2. de Inu. 130. Nec fuisse ei graue, nec difficile, eam causam excipere, qua, &c. 2. Fam. 6. Graue est homini pudeti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritum putet. 1. At. 4. Non mihi graue duxi rescribere ad te. 13. Fam. 73. Si tibi graue non erit. Ibid. 76. Nunquam grauis tibi esse volui. Topic. 4. Vereor ne tibi grauis sim. de Sen. 4. Quod senectutem tuam nunquam tibi grauem esse senserim. 5. V. 134. Eum ne verbo quidem grauiore appellas. 2. de Leg. 4. 1. Velim hoc quod loquor, tibi gratiam videri potius quam graue. 2. Q. Fr. 15. Atque id anni tempore grauissimum & caloribus maximis. 5. Fa. 16. Hoc grauissimo & pestilentissimo anno. 14. Att. 12. Quod reipub. defuerit tam graui tempore.
Magna auctoritatis, dignitatis ponderis, seruis. 3. Off. 35. Honestas omni pondere grauior est habenda quam caetera omnia. 1. 103. Cum grauib. lenisque rebus satisfecerimus. 1. de Ora. 38. Homo prudens & grauis. 2. 155. Vir auctoritate grauis. pro Deiot. 5. Quae mihi ad spem obtinendae veritatis grauissima sunt. pro S. R. 112. Hoc minime videtur grauius, qui minime ipsi leues sunt. pro Q. R. 6. Quod apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducetur. Postq. ad Quir. 18. Nomen vestrum mihi graue & sanctum est. pro Cl. 16. Statuit sibi nihil grauius faciendum, quam, vt, &c. || 2. de Or. 227. Oratio grauior. de Cla. 325. Sententiis non tam grauib. & seueris quam concinnis & venustis.
Seuerus. de Clar. 66. Caro grauis in laudando. 2. de Ora. 228. Omnium grauissimum & seuerissimum esse. de Cl. 281. Grauis sine arrogancia. * pro L. Varen. L. Septimius est ad L. Crassi eloquentiam grauis, & vehemens, & volubilis.
Humilis. 3. de Orat. 225. Est quiddam in remissione grauissimum, quo tanquam sonorum gradibus descenditur. 1. 251. Vocem ab acutissimo sono vsq; ad grauissimum sonum recipere.
ADVERB. Aequè, & sanctum, Post. ad Quir. Imprimis, 4. de Finib. Quam maximè, 1. de Orat. Sanè contentio, de Opt. gen. Vehementer, pro Cluent.
G R A V I T A S, habes & synonyma & homonyma in vocabulo praecedenti. Grauis. 9. At. 22. Et grauitatem in congressu nostro tenui. 5. Fam. 16. Tuenda est tibi grauitas. 10. At. 1. Tu cum Sexto seruasti grauitatem eandem quam mihi praecipis. de Cl. 326. Haec genera discendi in senibus grauitatem non habent. 9. At. 11. Illud me praclare admones, cum illum videro, non nimis indulgeret, & vt cum grauitate potius loquar. 2. de Orat. 73. Sententiarum grauitate, verborum ponderibus est vtendum. Off. 136. Verborum grauitas. de Am. 96. Quanta illi fuit grauitas, quanta in oratione maiestas. 1. Offic. 12. Catoni incredibilem tribuit natura grauitate. pro Cael. 63. Homo grauitati deditus. 2. Tusc. 49. Personae grauitas. 11. Atti. 25. Corpore vix lustineo grauitatem caeli huius. ibid. Grauitas loci. 3. de Nat. 76. Grauitas morbi. 2. 116. Tanta contentio grauitatis & ponderum. de Fat. 24. Atomos grauitate & pondere moueri. 1. de Inu. 25. Exordium sententiarum grauitatis plurimum debet habere. Ibid. 110. In quo grauitas & auctoritas est, plus proficit ad misericordiam commouenda. 5. Tusc. 34. Huius sententiae grauitas à Platonis auctoritate repetatur. Hort. Virè grauitate praestitit. de suis col. Tarditate modorū & grauitate catus illorū furentē petulentiā refedisse.
ADIVNC. Acrior verborum, incredibilis, 1. Offic. Admirabilis, 13. Phil. Ampla sententiarum. Orat. Cenforia, pro Cael. Digna expectatione, pro S. R. Diuina orationis, Postq. ad Quir. Diuina, plena antiquitatis, pro Sest. Incredibilis, & inaudita, pro Cornel. Magna, 2. de Inuent. Maior, 5. Famil. Naturalis ac necessaria, de Fat. Paterna, de Pro. Perpetua orationis, 2. Attic. Singularis, 8. Phil. Singularis, ac penè diuina, de Arusp. Summa, 2. de Or. Tanta, de Clar. Vetus iudiciorum, 1. Ver.
Syntaxis. Grauitatis & ponderum contentio. Caeli grauitas, aëris. Grauitas & maiestas.
G R A V I T E R, agrè, molestè, seuerè, priscè. (remisè, leniter, urbanè, acutè, leuiter. de Ar. 47. Id grauitèr equidem, sed aliquantò leuius ferebam. 2. de Or. 211. Grauitèr accipere aliquid. 12. A. 27. Ciues inter se grauissimè dissentientes. 5. Fa. 15. Grauitèr accusare aliquem. 1. C. 17. Si me meis ciuib. suspectum tam grauitèr atque infensum viderem. 1. Fa. 9. Grauitèr inimicus. 13. At. 2. Dionysius grauitèr videretur. pro Clu. 16. & pro S. R. 9. Grauitèr conueni de aliqua re cum aliquo. 1. Off. 12. Grauitèr agrotare. Ora. 30. Thucydides res gestas narrat, grauitèr sanè & probè. pro Cael. 33. Grauitèr, seuerè, priscè, agere eum aliquo. (remisè, leniter, urbanè, de Som. 11. Natura fert, vt extrema ex altera parte grauitèr, ex altera autem acutè sonent.
Syntax. Grauitèr accipere, ferre, narrare, conueni, agere. Suspectus grauitèr. Grauitèr, seuerè, priscè agere.

G R A V A T V S, onustus, grauis. 1. de Diu. 15. *Iam verò semper virilis semper q; grauatata*
Lentiscus, triplici solito grande scere foetu.
 pro Mur. 69. In ea non esse grauatatos homines prodire hora tertia in campum.
G R A V O R, grauatè aliquid facio, graue mihi dico, pigror. 1. de Orat. 107. Ego verò, inquit, istis obsequi studio, neque grauaabor breuiter meo more, quid quaque de re sentiam dicere. Ibid. 164. Te rogo ne grauerè exedificare id opus quod instituiti. pro Cl. 69. Is primò grauari coepit, quòd, &c. de Amic. 17. Ego verò non grauarer, si mihi ipse considerem. 7. Fa. 14. Qui grauerè literas ad me dare. Topic. 4. Ne si ego grauarer, &c. 2. de Ora. 365. Non essem tã inhumanus, vt eo grauarer, quod vos cupere sentirem.
G R E G A L I S, sodalis, ex eodem grege. pro Dom. 75. Quod vos gregales Catilinè de me dicere solebatis. de Aruf. 53. Nec Clodius, nec quisquam de gregalibus eius, aut consiliariis, &c. 2. de Ora. 253. Gregales eum in campum non venisse requirebant. 7. Fam. 33. Nos enim nobis quidem ipsi displicemus, gregalibus illis, quibus te plaudente vigebamus, amissis.
G R E G A R I V S, collectivus, vulgaris. pro Plan. 72. Gregarij milites.
G R E G A T I M, per greges. 7. V. 147. Videtis ciues Romanos gregatim coniectos in latumias.
G R E M I V M, sinus, complexus. de Cla. 211. Filius in gremio matris sedens, mammam appetens. 4. ad Her. 52. Liberi è gremis parentum diripiuntur. 2. de Leg. 63. Vt sinus & gremium quasi matris mortuo tribueretur. pro Clu. 13. Soror in amantissimi sui fratris manibus & gremio consenscebat. I. P. 10. Hæc sunt in gremio sepulta Coniulatus tui. pro Cael. 59. Cum Qu. Metellus abstraheretur è sinu gremioque patriæ I. P. 91. Etolia procul à barbaris disuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio ferè Græciæ gremio continetur. de Sen. 51. Terra gremio mollito & subactò semen sparsum excipit. 13. A. 24. Cum in gremijs mimarum mentem mentumque deponeres.
Syntaxis. Sinus & gremium matris. In manibus & gremio. Consultat gremium. Patriæ sinus & gremium. In sinu pacis. Medio Italia gremio continetur hic locus. Terra gremium mollitum & subactum.
G R E S S V S, incessus, ingressus. 1. Offic. 131. Cauendum est ne tarditatibus vtamur in gressu mollioribus: alij, ingressu.
G R E X, congregatio, cæcus turba. 7. Att. 7. Pecudes, quæ dispulæ sui generis sequuntur greges: vt bos, armenta. 3. A. 31. Antonius cedit greges armentorum, reliquique pecoris, quodcumque nactus est. pro S. R. 89. Verum ego forsitam propter multitudinem patronorum in grege annuheret. pro Syl. 77. In hunc igitur gregem P. Syllam, ex his honestissimorum hominum gregibus relictis: in Salut. 18. Is iam vnus ex illo grege videbatur. 1. At. 15. 1. de Fin. 65. Greges amicorum. 1. de Or. 42. Philosophorum greges. Lege, E Q V A.
ADVERB. Flagitiosi hominum, 2. Cat. Impurissimum prædonum, pro Dom. Magni amicorum, 1. de Fin. Medius, 2. de Or. Mercenarij, pro Sest. Sordidissimi, in Piso. Totus, 1. Att. Vetus, 6. Att.
Syntax. In grege amumerari propter multitudinem opificum. Reijcere in gregem. Amicorum, Philosophorum greges.
G R V N I T V S, vox est porcorum. 5. Tusc. 116. Nec grunitum audiunt, cum iugulatur sus.
G R V S. 2. de Nat. 125. Grues cum loca calidiora petentes, mare transmittunt, trianguli formam efficere. ibid. Grues in ergo præuolantium capita reponunt.
G V B E R N A C V L V M, clauus, administratio, munus, officium. 2. de Inu. 154. Hic iste naufragus ad gubernaculum accessit. pro Sest. 20. Clauum tanti impetij tenere, & gubernacula reip. tractare. pro Dom. 24. Cum Senarum à gubernaculis deiecessis, populum è nauis exturbasset. pro S. R. 51. Qui omni tempore ad gubernacula reip. sedere debebant. ad Br. 7. Vt gubernacula reip. prenderem. 1. de Or. 46. Oratorem repellere à gubernaculis ciuitatum. 4. At. 7. Non abiectis, sed ereptis gubernaculis. 1. de Orat. 214. Gubernacula ciuitatum rogendarum. 16. Fa. 27. Qui nisi à gubernaculis recesserint, maximum ab vniuerso naufragio periculi est.
Syntaxis. Clauum imperij tenere. & gubernaculum reip. tractare. eadem in oratione sensa. Deicere Senarum à gubernaculis. Accedere, sedere ad gubernacula. Prendere gubernaculum.
G V B E R N A T I O, administratio, procuratio. 3. de Or. 129. Orbis terræ gubernatio, & summi imperij procuratio. in Vat. 36. Populus nunquam hæc à summi consilij gubernatione auferre conatus est. 3. de Fin. 14. Non enim gubernationi aut medicinae similem sapientiam arbitramur. ad Bru. 14. Magnam gubernationem tui consilij res desiderat. 3. C. 18. Vix videretur humanis consiliis tantam molem rerum gubernatio consequi potuisse. pro Dom. 10. Tempus illud erat in gubernatione positum Senatus. 2. de Inu. 164. Cupiditas consilij gubernatione regitur.
ADIVNC. Facilis, 9. Fam. Magna, ep. ad Brut.
Syntaxis. Gubernatio & procuratio. Consilij tui gubernationem optamus.
G V B E R N A T O R, rector, moderator, auctor. de Sen. 17. Gubernator

nator clauū tenens sedet in puppi. 1. de In. 58. Nauis quæ scientissimo gubernatore vitur. Par. 2. Si nauem auri euertat gubernator. 7. A. 28. Summi gubernatores in magnis tempestatibus nonnumquam à vectoribus admoneri solent. pro Rab. 26. Custos gubernatorque reip. 4. Acad. 100. Si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta, probo nauigo, bene gubernatore ac tranquillitate.

† ADIVNCT. Bonus, 4. Acad. Magni, 8. Phil. Optimi, 1. ad Q. Fr. Scientissimus, 7. de Inu. Summi, 7. Pil.

† Syntaxis. Nauis vitur gubernatore scientissimo. Euerit gubernator nauem. Custos gubernatorque reip.

GVERNATRIX, regina. 1. de Orat. 38. Eloquentia gubernatrix ciuitatum.

† ADIVNCT. Præclara, 1. de Orat. GVERNATVS. ad Br. 10. Cæsarem meis consiliis adhuc gubernatum quidam corruerunt.

GVERNO, administro, procuro, rego, gero, moderor, clauum teneo gubernacula tracto vel teneo, ad gubernacula sedeo. 2. Fam. 7. Te que hortor, vt omnia gubernes ac moderere prudentia tua. 13. Att. 25. Velim ergo totum hoc ita gubernes, vt ne minima quidem vlla commodum Bruti impediamus. pro S. R. 131. Cum lo- lus temp. gereret, orbemque terrarum gubernaret. pro Mil. 25. Clodius contulit se ad Milonis competitor: sed ita, totam vt petitionem ipse solus etiam inuitis illis gubernaret, tota vt comicia suis (vt dicebat) humeris sustineret. 2. Fam. 17. Sed tamen iter meum resp. & rerum vrbaniarum ratio gubernabit. pro Syl. 78. Tormeta gubernat dolor, & moderatur natura cuiusq;. &c. regit quæstor. 16. Att. Gerere, regere, gubernare. Par. 1. Gubernare, regere, moderari. 2. de Fin. 43. Gubernare vitam. 4. Aca. 66. Eoque directius gubernant: id est, naues. 1. Offi. 87. Qui inter se contenderent, vter potius temp. administraret: vt si naturæ certarent, quis eorum potissimum gubernaret. 6. Att. 3. Sed hæc deus aliquis gubernabit. 14. 11. Sed hæc fortuna viderit, quoniam ratio non gubernat. 1. de N. 52. Siue in ipso mundo deus est aliquis, qui regat, qui gubernet, qui omnia conseruet. 8. Att. 4. Fortunæ motum ratione quadam gubernare.

GVERNO R. pro S. R. 112. Commune commodum mutuis officiis gubernatur. pro Rab. 5. Dij, quorū ope & auxilio hæc resp. gubernatur.

† ADVERB. Bene, 2. Attic. Directius, 4. Acad. Pulcherrimè vitam, de vniuers.

† Syntaxis. Consilio regnum gubernatum, Cæsaremq;. Gubernare ac moderari. Directius gubernare. Deus regit, gubernat, conseruat omnia.

GULA, collum guttur, fistula per quam cibus potusq;, in stomachum descendit. 6. V. 24. Quem obtorta gula in vincula abripi iussit. 13. At. 31. O gulam intuliam. in Sal. 13. Posteaquam immensa gula, impudicissimi corporis quæstus sufficere non potuit. * pro M. Scäu. Duobus digitulis gulam oblitit.

† ADIVNCT. Immensa, in Salust. Insula, 13. At.

GUMIA. 2. de Fin. 24. Idem compellans gumias ex ordine nostros.

GURGES, vorago, belluo, fundum. 5. V. 23. Immensa aliqua vorago aut gurgis vitiourum turpitudinumque omnium. pro Dom. 124. Ille gurgis helluatus est simul tecum reip. sanguinem. de Ar. 59. Quæ vnquam Charybdis tantos haurire gurgites posset, quantas iste Byzantium prædas exorruit. 2. de Or. 224. Pater notat hunc gurgitem. I. P. 41. Ille gurgis atque helluo natus abdomini suo, non laudi atque gloriæ. 11. A. 10. Habet secum L. fratrem: quem gurgitem: quam voraginem: pro Sest. 111. Gurges & vorago patrimonij. ibid. 93. Eadem profundissimus libidinum gurges. in Arat.

Quo tenet Ægea defixa in gurgite echinæ.

I. P. 81. Rheni fossa gurgitibus illis redundans. 2. de N. 106.

— Rapido cum gurgite flumen. 1. de Diu. 14.

— Fulix fugiens è gurgite ponti. * Hortens. Quis tantus est gurgis, qui dies & noctes sine vlla minimi temporis intermissione velit ita moueri suos sensus. Prognost.

— De gurgite vasto.

† ADIVNCT. Helluatus, pro Dom. Immensus, 5. Ver. Profundissimus, pro Sest. Rapidus, Arat. Tanti, de Arusp.

† Syntaxis. Gurges è belluo natus abdomini. Ille gurges è vorago.

GURGVSTIUM, locus, seu taberna obscura & angusta. 1. de Na. 22. Antè videlicet in tenebris, tanquam in gurgustio habitauerat. I. P. 15. Nescio quo è gurgustio prodire, capite inuoluto.

GUSTATVS, gustus. 2. de N. 141. Gustatus, qui sentire eorum quibus vescimur, genera debet, habitat in ea parte oris, qua esculentis & poculentis iter natura patefecit. Ibid. 145. Gustatus ore continetur. 3. de Or. 97. Gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime voluptarius, & qui dulcitudine præter ceteros sensus commouetur. 2. de N. 158. Pomorum iucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus. 4. Aca. 20. Nihil necesse est de odoratu & gustatu dicere.

† ADIVNCT. Iucundus, 2. de Nat.

GUSTO, degusto, libo, attingo. 8. Fam. 26. Cum quidem biduum ita icuius fuisset, vt ne aquam quidem gustarem. 2. de Nat. 126.

Capra dictamum quærun: quam cum gustauerunt, sagitte quibus confixæ sunt, exedunt. pro Mur. 74. Cretes, quorum nemo gustauit vnquam cubans. 2. A. 71. Gustaras ciuilem sanguinem, vel potius exorbueras. 1. de N. 20. Primis, vt dicitur, labris gustare physiologiam, & attingere. Lege, LABRVM. 1. de Orat. 145. Quædam de actione breuia, sed magna cum exercitatione præcepta gustaram. 2. de Ora. 153. Istorum omnium summam causas & genera ipsa gestaram. I. P. 58. Pompeius non gustarat istam tuam Philosophiam. 12. Fam. 23. Nullam partem reip. gustare potuisti. 1. de Fin. 58. Gustare partem aliquam voluptatis. pro Arch. 17. Sed ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus. pro Cæl. 28. Qui primoribus labris aliquid gustant, & extremis, vt dicitur, digitis attingunt.

† ADVERB. Paulum, 3. de Orat. Perpaulum, summam causas, 2. de Orat.

GUSTVS, gustatus. de Sen. 53. Vua & succo terræ & calore solis aufcens, primò est peracerba gustui. 2. A. 115. Libidinosi, auarissimi, facinorosi, verè laudis gustum non habent.

† Syntaxis. Labris primoribus gustare. Habere pietatis gustum. Reip. partem gustare.

GUTTA. 3. de Or. 184. Numerum in cadentibus guttis, quod interuallis distinguuntur, notare possumus. 1. Tusc. 25. Ex quo liquate solis ardore excidunt guttæ. 2. de Na. 14. Guttæ imbrium quasi cruentæ.

† ADIVNCT. Cruentæ, 2. Tusc. 25.

GUTTUR, gula. 1. de Diu. 14.

Haud modicos tremulo fundens è gutture cantus.

pro Cæl. 44. Vitium ventris & gutturis.

† ADIVNCT. Tremulum, 1. de Diu.

GYARVS, insula. 4. At. 12. De Gyaro dedi literas.

GYGES, rex Lydia. 3. Offi. 78. Gygis annulus.

GYMNASIARCHVS, gymnasiu profectus. 6. V. 92. Demetrius gymnasiarchus, qui eo loco præerat.

GYMNASIUM, locus ad exercendum, vt palastra, schola. 1. de Or. 56. Clamabant credo omnia gymnasia, atque omnes Philosophorū scholæ, sua hæc esse omnia propria. 1. de Or. 98. Magnam habeo huic palastræ & Tusculano tuo gratiam, & longè Academicæ illi ac Lycæo tuum hoc suburbanum gymnasium antepono. 1. de Diu. 8. Cum ambulandi causa in Lycæum venissemus (nam id superiori gymnasio nomen est.) Par. 1. Quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probat. 9. A. 4. Is Laodicea in gymnasio à quodam Leptine est interfectus. 4. Fa. 12. Nos in nobilissimo orbis terrarum gymnasio Academicæ locū delegimus. 5. de Fin. 1. Gymnasium, quod Ptolemæum vocatur. 2. de Or. 21. Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quam in his Philosophi garrire cœperunt: & hoc ipso tempore cum omnia gymnasia Philosophi teneant, &c. 2. de Leg. Græcia Cupidinum & Amorum simulacra in gymnasiis consecrauit.

† ADIVNCT. Amplissimum, 6. Verr. Nobilissimum Academicæ orbis terrarum, 4. Verr. Suburbanum, 1. de Orat. Superius, 1. de Diu. Totum, 1. Attic.

GYMNICVS. 2. de Inu. 2. Gymnicum certamen. 2. Tusc. 62. Ludi gymnici.

GYNAECIUM, locus in adib. sepositus, vbi sola mulieres versantur. 2. A. 95. Syngrapha sestertij centies, &c. facta in gynæceo.

GYPSATISSIMVS, cand. d. ssumus, tenacissimus, quale gypsum est.

† 5. Fam. 6. Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignouerunt Medæ, quæ Corinthi arcem altam habebant matronæ opulentæ, optimates: quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi ille vitio verterent, &c.

GYRVS, circulus, ambitus. 3. de Or. 67. Ex ingenti quodam oratore minus oq; in exiguum sanè gyrum compellitis. 1. Offi. 90. Homines secundis rebus effrenatos sibi que præidentes tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportet.

† ADIVNCT. Exiguus, 3. de Orat.

GYTHEVS, fluuius Laconum, qui in Argolicum sinum fuit. 3. Offi. 49. Huic ille, classem Lacedæmoniorum, que subducta esset ad Gytheum clam incendi posse: quo facto, frangi Lacedæmoniorum opes necesse esse. Quod Aristides cum audisset, in concionem magna expectatione venit, dixitq; perutile esse consilium, quod Themistocles afferret, sed minime honestum.

H

Aspiratio Latinorum. Ora. 160. Maiores nunquam nisi in vocali aspiratione utebantur. loquebantur enim sic vt dicerent, pulcros, Cætegos, triumphos, Carthaginem. & infra, Orciuos tamen, & Matones, Otones, sepulchra, coronas, lacrymas dicimus: quia per aurium iudicium semper licet.

HABENAE, lora sunt que freno vtrinque adligantur ad equum regendum. 2. de Or. 226. Cui populus ipse moderandi & regedi sui potestatem, quasi quasdam habenas tradidit. de Amic. 45. Com-

modissimum est quam laxissimas habenas habere amicitiae, quas vel adducas cum velis, vel remittas.

† ADIVNCT. Laxissimae, de Amic.

HABUNDVS. de Sen. 71. Omnia quae secundum naturam sunt, sunt habenda in bonis. 1. de Fin. 12. An partus ancilla in fructu sit habendus. pro Mur. 61. Quoniam non est tibi haec oratio habenda, aut cum imperita multitudinem, aut in aliquo conuentu agrestium.

HABERE O. *possideo, vobis mihi non deest, penes me est, particeps sum, et si variis huius verbi usus sunt: tamen hosce, vulgo forte ignotos, iuueniamus. Bene vel male habere, quod Barbari stare dicunt, videre cognoscere, in perspectu, et istiusmodi alia. pro. Cognoscere, perspicere. Sic habere, habere, id est, intelligio, habeo, cum insinuo, ut Graecorum est, ut de rebus habui scribere, vide plura in Synaxi sequente. 2. de Diu.*

9. 5. Eodem temporis puncto nati, dissimiles & naturas & vitas & calus habent. ibidem 96. Dissimilitudo locorum dissimiles hominum procreationes habet. Ibid. 67. Dionysij equus habuit apes in taba. 1. de Diu. 70. Pars animi, quae sensum, quae motum, quae appetitum habet. 1. de Or. 89. Demosthenes summam prudentiam summamque vim habuit dicendi. 2. 122. Neminem omnium tot ac tanta, quanta essent in Crasso, habuisse ornamenta dicendi. ibidem. Itemque illa, &c. ex cogitationem non habent difficilem. 10. Fam. 3. Habere rem communem cum aliquo. 2. de Leg. 19. Separatim nemo habet deos, id est, nemo habeat. 7. V. 18. Habere animos aliorum inimicos. 1. Fam. 9. Habere provinciam vel imperium. 7. V. 37. Habere multum negotij atque oneris. 3. de Or. 140. Habere sapientiam iunctam clementiam. 2. 257. Cum ille haberet filium deliciaeorem. pro S. R. 147. Femina, quae patrem habuit clarissimum virum. 16. Att. 4. Haec nauigatio habet quaedam suspensiones periculi. Or. 13. Eloquentia forensis iactationem habuit in populo. 8. At. 17. Domitius suas XI cohortes tribus in oppidis distribuitas habet. 13. 45. Omi si ea quae in manibus habebam. 6. 2. Philianus dici sciebam, & ita fac, vt habeas: nos quidem sic habemus: id est, sic in nostro codice scriptum est de Cl. 326. Haec genera dicendi in senibus grauitatem non habent. Orat. 108. Eaque hanc habet, quam probo, varietatem. 1. Qu. Fr. 2. Magnum fac animum habeas, & ipem bonam. 7. A. 187. Diis bellum iste semper habuit inditum. de N. 15. Lucilius, qui magnos progreditus habebat in Stoicis. pro Lig. 4. Professio voluntatem habuit non turpem, remansio etiam necessitatem honestam. 2. de Leg. 57. Nam priuquam iniecta gleba est, locus ille nihil habet religionis. 9. A. 4. Vt Antiochas classes habere prohiberet. 1. Offi. 45. Tua aetas incidit in id praedium, cuius altera pars sceleris nimium habuit, altera felicitatis parum. pro Sestio 69. Eos voluntatem semper eandem, libertatem eandem non semper habuisse. pro Dom. 8. In illo poena legitima turpitudinem non habuit. 4. C. 7. Habere videtur ista res iniquitatem, si imperare velis: difficultatem, si rogare. pro Pl. 39. Habere magnas necessitudines in aliqua tribu. pro Dom. 125. Domus tua & quicquid habes aliud, est Cereri consecratum. 2. Offi. 51. Habere aliquid religioni. 1. At. 14. Habere in animo Consulatum statim petere. 16. Fam. 18. Quid in animo habuerim, cum Lertus discessit a me, ex eo potuisti cognoscere. 5. 16. Illa consolatio quam semper in ore atque in animo habere debemus. 3. Offi. 83. Hunc quas tu conscientiae habes in animo censes habuisse. 4. V. 47. Clamare ceperunt, sibi vt haberet hereditatem. 2. A. 69. Ille suam illam iuas res sibi habere iussit. 4. V. 77. Habearis sane vobiscum istum, &c. 2. de Or. 224. Ne quoniescumque potuerit dictum dici, necesse habeamus dicere. 7. V. 103. Qui naues habuerunt. pro M. Tull. Fundum habet in agro Tigrino patrum. pro Qu. Gal. Multos condiscipulos habet in theatro. pro M. Scau. Albanas habeo columnas. ibid. Domus tibi deerat: At habebas. pro M. Fon. Mater tua dum vixit, ludum, postquam mortua est, magistros habuit. Frag. ep. Nihil omnino certi, nec locupletem ad hoc autorem habebamus: Oeconom. 3. Oleum, ficus, poma non habet Hortensius. Quod in primoribus habent, vt aiunt, labris. de Consolat. Quorum ingenit & inuentis omnem vitam legibus institutis excultam constitutamque habemus. 3. de Na. Materiam habere & habuisse vin & naturam suam. ibidem. Isti prouidentiae diuinae materiam praestit esse oportuit, non quam ipsa faceret, sed quam haberet paratam. Incert. Vtraque earum sententiarum doctissimos habuit autores. ibid. Illa aequabilitas vite non tantum habet sensum. ibid. Que feminae duplices pupillas habet.

¶ Scio, nescio, possum 1. At. 22. De rep. nihil habeo ad te scribere. 3. de N. 94. Haec ferè obicere habui de natura deorum. de Am. 104. Haec habui de amicitia quae dicerem. pro Corn. 33. Quid habes igitur dicere de Gaditano stredere eiusmodi. 4. Acad. 84. Quid enim dicere habeant? Par. 47. Non habebimus necesse semper concludere. 10. Att. 1. Eo minus habeo necesse scribere, quid sim facturus. 1. Fa. 5. De causa regia tantum habeo polliceri, me tibi absentem cumulatè satisfacturum.

¶ Facio, tracto 5. At. 1. Habere dialogos cum aliquo. 2. 9. Habere dialogum. de Cl. 167. 2. de Ora. 196. Habere verba. Legi, V E R

um, & habere ultimam. Legi, CENSVS. ¶ Indico, auro. de N. 49. Natura insculpit manibus nostris, vt deos aeternos & beatos haberemus. 3. 86. Atque hoc quidem omnes mortales sic habent, prosperitatem vitae a diis sic habent. 1. de Fin. 37. Maximam illam voluptatem habemus. de Cla. 61. Eum nos vt perueterem habemus. 5. At. 5. Hoc velim in maximis rebus & maxime necessariis habeas. 6. 2. Hic ego si in pretium negotium, id est, tanquam tuum negotium. 12. 23. Habe pro facto habeo. 5. Fam. 20. Nisi in prouincias relictas rationes pro latis habent. 1. de N. 36. Habere aliquem in numero sapientum. 2. Off. 39. Ille habet opinionem iustitiae: de est, habetur iustitiae. 2. de Or. 27. Sic profecto res se habet, vt, &c. 3. Fa. 5. 124. Quae cum ita se res habent, tamen, &c. item. ibid. 15. Vt se tota res habeat, demonstrabitur. 1. de Or. 114. Praclare enim se res habeat, si, &c. 4. V. 149. Omnino praclare te habes, cum, &c. de 1. at. 9. Nam nihil esset in potestate nostra, si res ita haberet. 3. Fam. 13. Rem vides, quomodo se habet. 8. 15. Domitij se male habet. 4. At. 11. Cum ego me non belle haberem. 2. Off. 21. Male enim se res habet, cum quod virtute effici debet, id retatur pecunia. 2. de Or. 313. Male se res habet, quae, &c. ibid. 140. Quomodo nunc se istorum artes habet. 8. At. 8. Bene habemus nos.

¶ Scio, certum habeo, sic habito, sic pro se, tibi per suam, vel hoc iero pro Cal. 1. Hi sic habeant, quae cum; in equire Rom. dignitas esse potest, eam semper in M. Caesio habitam esse summam, hodieque haberi ab omnibus. 13. Fam. 29. Id primum ergo habeto, me, &c. 3. 13. Illud velim sic habeas, quod intelligas, &c. 2. 6. Vnum hoc sic habeto, &c. ibid. 10. Atqui sic habeto. ibid. 8. Tantum habeto ciuem egregium esse Pompeium. 7. At. 18. Nec de me laboro: de pueris quid agam, non habeo. 2. 8. Neque tamen adhuc habeo, quod te acculem. pro Mur. 26. Quid huic respondeat, non habebat. 3. de Nat. 4. De quibus habeo ipse, quid sentiam: non habeo autem, quid tibi assentiar. 6. V. 51. Nec quid facerem, habebam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

um, & habere ultimam. Legi, CENSVS. ¶ Indico, auro. de N. 49. Natura insculpit manibus nostris, vt deos aeternos & beatos haberemus. 3. 86. Atque hoc quidem omnes mortales sic habent, prosperitatem vitae a diis sic habent. 1. de Fin. 37. Maximam illam voluptatem habemus. de Cla. 61. Eum nos vt perueterem habemus. 5. At. 5. Hoc velim in maximis rebus & maxime necessariis habeas. 6. 2. Hic ego si in pretium negotium, id est, tanquam tuum negotium. 12. 23. Habe pro facto habeo. 5. Fam. 20. Nisi in prouincias relictas rationes pro latis habent. 1. de N. 36. Habere aliquem in numero sapientum. 2. Off. 39. Ille habet opinionem iustitiae: de est, habetur iustitiae. 2. de Or. 27. Sic profecto res se habet, vt, &c. 3. Fa. 5. 124. Quae cum ita se res habent, tamen, &c. item. ibid. 15. Vt se tota res habeat, demonstrabitur. 1. de Or. 114. Praclare enim se res habeat, si, &c. 4. V. 149. Omnino praclare te habes, cum, &c. de 1. at. 9. Nam nihil esset in potestate nostra, si res ita haberet. 3. Fam. 13. Rem vides, quomodo se habet. 8. 15. Domitij se male habet. 4. At. 11. Cum ego me non belle haberem. 2. Off. 21. Male enim se res habet, cum quod virtute effici debet, id retatur pecunia. 2. de Or. 313. Male se res habet, quae, &c. ibid. 140. Quomodo nunc se istorum artes habet. 8. At. 8. Bene habemus nos.

¶ Scio, certum habeo, sic habito, sic pro se, tibi per suam, vel hoc iero pro Cal. 1. Hi sic habeant, quae cum; in equire Rom. dignitas esse potest, eam semper in M. Caesio habitam esse summam, hodieque haberi ab omnibus. 13. Fam. 29. Id primum ergo habeto, me, &c. 3. 13. Illud velim sic habeas, quod intelligas, &c. 2. 6. Vnum hoc sic habeto, &c. ibid. 10. Atqui sic habeto. ibid. 8. Tantum habeto ciuem egregium esse Pompeium. 7. At. 18. Nec de me laboro: de pueris quid agam, non habeo. 2. 8. Neque tamen adhuc habeo, quod te acculem. pro Mur. 26. Quid huic respondeat, non habebat. 3. de Nat. 4. De quibus habeo ipse, quid sentiam: non habeo autem, quid tibi assentiar. 6. V. 51. Nec quid facerem, habebam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

¶ Habere. pro S. R. 135. Qui in Salentinis aut in Brutijs habent, vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 7. Fa. 6. Quae Corinthum, arcem altam habebant matronae. 2. Attic. 9. Video iam quod inuidia transeat, & vbi sit habitura: vbi, habitura ¶ Affro de Prou. 9. Deinde aduentus eius in Syriam primus equitatus habuit interitum.

¶ Cum ad. etius, vel p. r. u. participijs patientibus 15. Fa. 20. Quantum ex tuis literis habeo cognitum. 3. 17. Eum nondum habes satis cognitum. 7. Ver. 63. Hodie omnes sic habent persuasum, istum, &c. 10. Fam. 35. Habere vitam alicuius perceptam. 11. 3. Habere procuracionem rerum alicuius suspectam. 1. V. 11. Sculli ad meam fidem, quam habent spectatam iam & diu cognitam, confugiunt. 5. 36. Vt omnes ante Calend. Sext. decimas ad aquam deportatas haberent. 6. 132. Itaque hi conuersam iam habent demonstrationem suam. de Clar. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scauolam, ex iis rebus, quas, &c. Or. 118. Orator habebat omnes philosophiae notos & tractatos locos. 1. de Orat. 194. Docemur autoritate legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates. 1. Q. FLI. Ex quibus nonnullas similitudines susceptas habemus. 8. Atti. 2. In eo positas omnes nostras spes habemus. 11. Famil. 17. Non habeo ambiguum. 10. 24. Habere expertum. 2. de Or. 152. Vt habeant paratum, quid quaque de re dicant. 8. At. 22. Et boni ciues mare infestum habebimus. de Cl. 163. Scauola dicendi elegantiam ex iis orationibus quas reliquit, habemus cognitam. 6. Famil. 2. Ita itaturum habeas, me, &c. ad Brut. 1. Clodij animum perceptum habeo, cognitum, iudicatum. 3. de Natur. 6. Mercurius, quem Egyptij nefas habent nominare, ad Brut. 4. Cum exploratum habere ceperem, Caesarem, &c. pro Qu. R. 9. Cur hoc nomen in aduersarijs scriptum habeas? Orat. 112. Qui ea multo quam nos habes notiora. 3. Q. Fr. 9. Quod me horrens, vt absoluum, habeo absolutum. 2. de Natur. 3. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. 4. Acad. 100. Aliquid comprehensum animo habere atque perceptum. 7. Ver. 167. Habuisse aliquem vincitum clauisque custoditis. 6. 1. Habere aliquid reconditum: id est, tenere. 2. 40. Habere tempus distributum, vt prima pars, &c. 3. 57. Diligentius habere dico Scruilium pradam populi Rom. quam te tua facta notata atque descripta. 4. 106. Ita in tabulis scriptum habes. 5. Attic. 2. Hoc quid interfit, certe habet subductum. 13. A. 13. Quorum habetis cognitam voluntatem in rempubl. 5. P. 10. Omnes habeo cognitos sensus adolescentis, nihil est illi reprobam.

¶ Sustinco, in. in. 2. Or. 283. Scaurus nonnulla habet inuidiam, ex eo quod aliorum bona sine testamento possidet. ¶ Tracto 2. V. 36. Habere de rep. cum aliquo. id est, agere. 7. V. 69. Vt is victu carerisq; rebus quam liberalissime commodissimeque habeatur. 1. de Diu. 9. Nostri nihil in bello sine exis agunt, nihil sine auspicijs domi habent.

charius. 2. de Div. 145. Hæc & innumerabilia quæ collecta habent Stoici. pro Clu. 179. Eum habere ipse testamenti deincepsam consulatus cum tribunatu. pro Pomp. 18. Pecunias contulerunt. ibidem. Pecunias collatas habent. Qu. de Pet. 23. Omnes centurias multis & varijs amicitijs cura vt confirmatas habent. 24. Postremo totam Italiam fac vt in animo ac memoria tibi distributam comprehensamque habeas. 5. A. 52. De Cæsare satis hoc tempore dictum habeo. id est, de Cæsare satis dixi. 10. Fa. 3. Ego, Plance, necessitudinem constitutam habui cum domo vestra. 12. At. Constitutum habere cum aliquo. 4. V. 78. Habere fidem precio additam, ibid. Habere fidem alteri additam pecunia. 5. Fa. 12. Quæ habes in fuitura, per polices. 6. V. 6. Dum forum habuit dijs immortalibus ornatum. 2. Fa. 16. Quæ non animum meum magis sollicitum habent, quam tuum. 6. 13. Cæsar diutius velle videtur eos habere sollicitos, a quibus se putat diuturnioribus esse molestijs constitutum. 7. 3. Sollicitum autem te habebat cogitatio tum officij, tum etiam periculi. pro Flac. 71. Cur vnus tu Apollonienses miseriore habes, quam aut Mithridates, aut etiam pater tuus habuerit vnamque. **Leg. INEPTVS.** 5. V. 144. Quæ ipse semper habuit venalia, fidem, iustitiam, veritatem, officium, religionem. ibid. Vixisse Verrem: emptos habere iudices, alium H. S. cccc. millibus. Frag. ep. Bellum ex consensu ciuitatis confectum iam habebimus. Incert. Gladiatores inuisos habemus, si omnimodò vitâ impetrare cupiunt. **Promiscue formula.** 2. Attic. 5. Nunç verò eum omnibus Musis rationem habere cogit. 2. A. 78. Habebat hoc omnino Cæsar, &c. id est, hoc erat proprium Cæsaris: vel, hic erat mos & consuetudo Cæsaris. 1. de N. 56. Quanquam non tam dicendi mihi ratio habenda fuit, quam audiendi. de Amic. 97. Omnis hac in re habenda ratio & diligentia est: primum, vt, &c. de Leg. 3. 1. Habere consilium, vt habere comitia. pro Cl. 96. Habere modum. ad Br. 5. Habere ratione absentis. 7. V. 70. Habere ratione dierum.

ADVERB. Acurate orationem, copiose, memoriter, 4. Acad. Acerime delectum, amplius centum ciues, grauitate, plane inimicum, 7. Attic. Angustius, melius, 5. Tusc. Belle, 16. Fam. & 5. Att. Bene, vulgò fastos, pro Mur. Breui, 1. Fam. Commodius se, in promptu, 1. Offic. Copiose, & diligenter constitutam disciplinam, optime se, 4. de Fin. Coram sermonem de presentibus, de Amic. Diutius, opportunè in plures consuetudines, 6. Fam. Deterius, 3. de Rep. Diligenter rationem, 2. de Leg. Diligentius prædam notatam, 3. Ver. Diligentissime delectum, 8. Att. Extinctus rationes suspensas viuendi, 5. Fam. Generatione honores, omnino non locum præclare se, profus nihil, publice honores, vndique exitus, 4. Ver. Trepidum multa, pro Marc. Trepidum non aliquid, pro Rab. Poith. Liberius mulierem, magnopere quod scribas, omnino neminem feram, omnino, nihil peculij, 7. Ver. Malè se rem, palam secum, verè quod narres, 2. de Orat. Melius, 11. Att. Nihil non, 1. de Div. Necessario, 2. de Nat. Nimium auctoritatis, 9. Fam. Omnino hoc, 2. Philip. Omnino non oculos, præcipue hoc iuris, de Arusp. Palam decretum in aliquid, pro Cæl. Palam secum armatos, 5. Phil. Plane, belle, rectè, 12. Att. Planè nihil, 10. Attic. Plane non quod scribas, 15. Att. & 8. Fam. Proprie nomen, vitiose se, 5. Tusc. Quam plurimum secum aliquid, ep. ad Brut. Quæque versus pedes quinque, 9. Phil. Quo quo modo quid se, pro Quin. Lig. Satis superque, pro Qu. Titò Senatam, 5. Phil. Vltro citroque verba, 6. de Rep. Vique eo non quod arguas, pro S. R.

HABERET. Qu. Fr. 1. Stadius interuent nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ipso habebantur. 2. de In. 51. Quo in numero hoc, & quo in loco illud haberi cõuenit. 5. V. 12. Roma querimoniarum de tuis iniurijs contentusque habebantur.

ADVERB. Commodissime, quam liberalissime, vidu, 7. Ver. Liberè Senatam, 5. Philip. Rite, 2. de Nat. Rite sapientissimum, prudentissimumque, 1. Offic. Tantummodò uxores, Top.

HABITVS. Orat. 11. Hæc ingresso mea aut reprehensionis aliquid, aut certa admirationis habitura est. 3. A. 27. Is dixit se vique ad cal. Maias ad urbem exercitum habiturum. 16. Att. 18. Octavius omnes bonos secum habiturus est.

HABITVS. de Cl. 95. Tum eius elegans est habitum orationis. genus, 5. Fam. 11. Dalmata semper habitus sunt bellitiosi. 4. 9. Tempori cedere, id est, necessitati parere, sapientis semper est habitum. de Clar. 6. Eodemque in genere est habitus M. Octavius. ibid. 100. Fannius in mediocribus Oratoribus habitus est. Ibid. 78. Hic Oratorum in numero est habitus. 1. Tusc. 4. Themistocles, cum in epulis recussisset lyram, habitus est indoctor. pro Ar. 3. 1. Ique est eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt habitus, atque dicti. de Cl. 164. Nulla est altercatio clamoribus vnquam habita maioribus. pro Mur. 72. Questiones in Senatu habitæ.

ADVERB. Diligenter & excogitata, temere, 2. de Inu. Grauitate, sententiosè, rectè, 1. de Inu.

Syntaxis. Id in bonis est habendum, in fructu, id habet omnium bonorum interitum: id est, affert. Id excogitatione habet difficilem. Habere censuram. Id in rationem habet in populo. Habere magnum animu, & semper bonam. Professio voluntatem non habens. Habere in animo petere. Labes conscientia in animo habere. Petit vt sibi habeat hereditatem. Necessè habeo dicere, Nihil habeo dicere, scribere. Hoc habeo

quod affirmem. Ille habet opinionem pietatis: id est, pius confectur. Habere aliquem in numero amicorum. Malè ille se habet: & bene habet. De filio quid agam, non habeo. Habere cum aliquo de: id est, agere. Fac ille benignè habeatur: id est, excipitur, tractetur. Quicumque in Gallis habet. Habere nefas fallere. Ego multò quàm tu habeo id notius. Habere fidem additam pretio, pecunia. Quorsum me vis habere sollicitu, id est, angere. Quid me habes miserorè quàm barbari facientes? Habebat hoc ille: id est, ea erat eius consuetudo. Habere modu Querela de illo apud Consules habetur. Id facere sapientis est semper habitum. Sanctus est habitus Cæs. atque dictus. Habita altercatio magnis clamoribus. Questiones in Senatu habentur.

HABESIT, pro, Habet, venustum verbum. 2. Leg. 19. Separatim nemo habesit deos.

ADVERB. Separatim, 2. de Leg.

HABILIS. 1. de Orat. 115. Sunt autem quidam ita natura muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, vt non nati, sed ab aliquo Deo ficti esse videantur. 1. de Leg. 26. Natura homini figuram corporis habilem & aptam humano ingenio dedit. 4. de Fin. 56. Res aptæ, habiles, & accommodatæ ad naturam. 1. de Or. 231. Calceis Sicyonijs non vterer, quamuis essent habiles, & apti ad pedem.

HABILITAS, agilitas. 1. de Leg. 27. Omitto habilitates opportunitatesque reliqui corporis.

Syntax. Habilis & aptus in saltu. Habilis, absolutè. Habilis, aptus, accommodatus ad. Habilis ad pedem calceus.

HABITABILIS. 1. Tusc. 45. Regio habitabilis. de Som. 15. Duo sunt habitabiles, quorum australis, &c.

HABITANDI. de Sen. 84. Commorandi natura diuerforium nobis, non habitandi dedit.

HABITANDVM. pro Dom. 100. Demigrandum potius aliquo, quàm habitandum in hac vrbe.

HABITANS. 2. Att. 7. Deinde sine te natura castellum munitum habitanti mihi prodesset: transeunti non est necessarium.

HABITATIO, vsus domicilij. 13. Fam. 2. Pero a te, vt ei de habitatione, accommodes. pro Cæl. 17. Sumtus obiectus est habitationis. xxx. millibus dixisti eum habitare.

HABITATOR, incola. 2. Q. Fel. 1. Tuam domu in Carinis mundi habitatores Lamia conduxerunt. 2. de Nat. 140. Homines incolæ atq; habitatores, &c. Ibid. 90. Habitator in hac diuina domo.

HABITO, colo, domicilium habeo, sum. 6. V. 38. Is Lilybei multos iam annos habitat. 9. Fa. 15. Habitat apud aliquem. 4. Aca. 115. Diodorus, quem a puero audiui, qui mecum vixit tot annos, qui habitat apud me. de Cl. 09. & pro Cæs. 51. Diodorus habitauit apud me, vixitque. 2. de Fin. 92. Qui potest igitur habitare in beata vita summi mali metus. pro Clu. 33. Apud Dineam habitaret. Orat. 49. Alioquin quoniam modo ille in bonis haberebit & habitabit suis. 2. de Or. 160. Illi autem qui hoc solum colendum putabant, habitauerunt in hac vna ratione tractanda. pro Mur. 21. Abstineris tandiu, vt cum longo intervallo veneris, eum iis qui in foro habitauerunt, de dignitate contendas. de Clar. 305. Diserti quidem Q. Varius, C. Carbo: & ij quidem habitabant in rostris. 12. A. 2. Hic etiam fautores Antonij, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiciores videbã. 2. 106. Stultè Aquinates, sed tamen in via habitabant. pro Dom. 115. Iste habitare laxè & magnifice voluit. Corn. in vita Attici. Neque tamen non in primis bene habitauit. 5. Tusc. 69. Habitare & pernoctare cum aliquo. 3. V. 64. Filia cum patre habitat. 4. 83. Cum apud eum non modo Thermis sæpenumerò fuisset, sed etiam habitasset. 2. de Nat. 95. Si essent, qui sub terra habitarent bonis & illustribus domicilijs. pro Cæl. 17. Cuius in ædiculis habitat decem millibus in Sal. 14. Habitat in domo alterius, vel sua. 5. V. 95. Omnes qui habitarent in Sicilia. 2. con. Rul. 100. Habitare in carcere. 1. de N. 22. Habitare in gurgustio.

ADVERB. Gratis in alieno, 2. Offic. Laxè, magnifice, pro Dom. Melius, 1. de Nat. Planè cum aliquo, 7. Fam.

HABITOR, de Somn. 14. Vides habitari in terra raris & angustis in locis. 4. Aca. 123. Habitari ait Xenophanes in Luna. 6. V. 119. Coliturque ea pars vrbs, & habitatur frequentissime.

ADVERB. Frequentissime partem vrbs, 6. Ver.

Syntaxis. Terra habitatur. Homo incola, & habitator. In ampla domo habitatur. Mecum ille vixit, atque apud me habitat. In vultu illius oculi mei habitant. Habitare laxè. Habitare illustri domicilio. In Germania habitare, in carcere. Habitat in terra angustis in locis. Colitur hac vrbs, & habitatur frequentissime.

HABITVD, habitus, constitutio. 4. ad Her. 16. Corporis bonam habitudinem tumor imitatur.

HABITVS, affectio manens, consuetudo, exercitatio, confirmatio. 2. de Inu. 30. Habitus in aliqua perfecta & cõstanti animi aut corporis absolute consistit: quo in genere virtus scientia, &c. 1. de In. 36. Habitus est animi aut corporis cõstans & absoluta aliqua in re perfectio: vt virtutis aut artis perceptio alicuius, aut quævis scientia. 1. de In. 36. Quæ industria cõparatur, ad habitum pertinent. 1. Ac. 17. Habitus virtutis, & vsus virtutis. Top. 62. Habitus, vt facilè & citò irascatur. 2. de Inu. 160. Iustitia est habitus animi,

animi, &c. 4. de Finib. 37. Cum cum ad rationis habitum perduxerit. 1. de Leg. 45. Prudens ex ipsius habitu, non ex aliqua re externa iudicandus est. 4. de Fin. 32. Natura nunquam se deserit, aut partem aliquam sui, aut eius partis habitum, aut vim. pro Arch. 15. Quosdam sine doctrina nature ipsius habitu proprie diuino per seipfos moderatos & graues extitisse. 5. de Fin. 35. Moderati æquabilisque habitus.

¶ *Forma, figura, habiudo, ratio corporis.* pro Cæl. 59. Qu. Metellus cum floreret integerrima ætate, optimo habitu, maximis quibus, creptus est vniuersa ciuitati. de Clar. 64. Qui non tam habitus corporis optimos, quam gracilitates conlectentur. de Cl. 313. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue collum: qui habitus & quæ figura non procul abest à vitæ periculo. 2. de Diu. 30. Habitu extorum & colore declarari futura. 1. 131. Extæ, quorum ex habitu & colore futura percipiuntur. 2. 30. Cum pecudum extæ in eundem habitum se coloremque conuerterint. 4. V. 87. Himera in muliebrem figuram habitumque formata. 6. 5. Signa duo virginali habitu atque vestitu. de Clar. 316. Corporis mediocris habitus. 1. de Nat. 100. Habitus oris: id est, figura, vel forma. 3. de Fin. 56. Habitus oris & vultus. 3. de Orat. 197. Si habitum orationis & quasi colorem aliquem requiritis. de Cla. 228. Orationis eius tanquam habitus erat non inurbanus.

† **ADIVNCT.** Consentaneus nature animi, moderati, æquabilisque, 1. de Inuent. Proprie diuinus, pro Arch. Non inurbanus, mediocris, optimi corporis, de Clar. Muliebris, 7. Ver. Optimus, pro Cæl. Præclarus, 1. Acad. Solidus, 1. de Nat. Virginalis, 7. Ver.

¶ *Syntaxis. Habitus oris, vultus, corporis, orationis.*

HACTENVS, ad hunc diem, idcirco. 4. Att. 13. Sed hæctenus præsertim cum, &c. ibid. Ergo hæc quoque hæctenus: redeo ad vrbana. 13. 2. 1. Sed hæc hæctenus, ne videar, &c. 16. 6. Sed hæctenus. 4. Fa. 3. Hæctenus existimo nostram consolationem recte adhibitam esse, quoad certior ab homine amicissimo fieres iis de rebus, quibus leuari possent molestiæ tuæ. 2. de Orat. 119. Hæc artem quidem & præcepta duntaxat hæctenus requirunt, vt certis dicendi luminibus orientur. 1. de Diu. 13. Qui hæctenus aliquid egit, vt earum rationem rerum explicaret. pro Fla. 36. Nisi vero hæctenus ista formula testimonij tui describi ac distingui potest, vt Flacco absenti aliquid ciuitates tribuisse dicantur, Lælio præsentem nihil tribuisse videantur.

¶ *Syntaxis. Ego hæc quoque hæctenus.*

HÆDINVS, pro Mur. 75. Pelliculis hædinis lectulos strauit.

HÆDVVS, capra, fetus, de Sen. 56. Villa abudat porco, hædo, agno, &c. 1. de N. 110. & in Arato.

HÆMVS, Lege. ÆMVS.

HÆREDITARIVS, pro Cec. 13. Cum esset hæc auctio hæreditaria constituta. ad Brut. 6. Controuersia hæreditaria. de Ar. 14. Multæ domus sint iure hæreditario.

HÆREDITAS, patrimonium, bona hæreditaria. 1. de Inu. 84. Hæreditate venire bona dicuntur, quæ iure hæreditario alicui obueniunt. Top. 19. Hæreditas est pecunia quæ morte alicuius ad quempiam peruenit iure: nec ea vt legata testamento, aut possessione retenta. pro Fl. 89. Communis hæreditas, quæ ad vtrumque æqualiter lege veniebat. pro Q. R. 55. & 2. A. 42. Cum ipse hæreditatem patris non adisset. pro Ar. 11. Is adiit hæreditates ciuium Rom. 11. At. 2. Hodie ex testamento creui hæreditatem. Ibid. 12. Galeonis hæreditate creui. 6. 1. Aufidius fratris Appij amorem erga me cum reliqua hæreditate creuit, 2. Off. 28. Rei familiaris ad paucos, cupiditatum ad multos improbos venit hæreditas. 3. V. 27. Mihi hæreditas à propinquo venit. 2. de Inu. 62. Hæreditas, quæ pupillo venit. 13. Att. 46. Lepta veretur, ne non liceat tenere hæreditatem. pro Cec. 12. In partem hæditatis mulieres vocatæ sunt. Ibid. 102. Arimenses à populo Rom. hæditates capere potuisse. 1. con. Rul. 8. Hæditatum obcondarum causa quibus vos legationes dedistis. 2. 41. Autoritatem senatus extare aditæ hæditatis sentio. 3. de Nat. 84. Eamque potestatem, hæditatis loco, filio tradidit. 1. Off. 78. Ad quem hæditas huius gloriæ pertinet. pro Dom. 35. Quas adoptationes, hæditates nominis, pecuniæ, sacerorum secutæ sunt. 1. Off. 121. Optima hæditas à partibus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis rerumque gestarum. 1. de Or. 175. Cum miles domum reuenerit, egissetque lege in hæditatem paternam testamento exhæres filius. 2. de Fin. 58. Reddere hæditatem. 10. A. 11. Hæditates caducæ.

† **ADIVNCT.** Caducæ, 10. Philip. Communis, pro Flac. Falsa, 9. Fam. Fraternalis, pro Clu. Non honestæ, vera, 3. Off. Magna, permagna, 2. de Fin. Maior, pro Cæl. Paterna, 1. de Or. Permagna, 3. Ver. Priuatæ, 1. con. Rul. Reliqua, 1. At. Tanta, 2. Philip.

¶ *Syntaxis. Bona hæditate veniunt. Hæditatem patris adire. Ad illum venit hæditas. Hæditatem tenere. In partem hæditatis vocari. Capere, obire hæditatem. Ad illum pertinet hæditas. Agere in hæditatem paternam.*

HÆRENS, 3. de Fin. 15. In cæteris subueniens, si me hærentem videris. 6. Fam. 7. Malâ hærentes scalarum gradus. 2. de N. 135. Stomachus ad radices linguæ hærens, de Arusp. 57. Vitia in aliquo penitus defixa atque hærentia,

HÆREO, adhaereo, adharesco, defixus sum, habito. ¶ Multa quæ hoc verbo significarunt veteres, hodie ignorantia obscurata sunt, vt peccatum, crimen, &c. hære in aliquo, pro eo quod nostri dicunt, committam, & impediri quod minus progredi possis, hære in visceribus, pro quo recentiores, non obliuisci. de Som. 12. Terra immobilis manens, ima sede semper hæret. 4. Acad. 122. Vt videamus, terræne manens, defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat? an media pendeat? pro Deiot. 28. Vix hære in equo senex poterat, 1. de Diu. 30. Vt obtemperauit. 6. Attic. 1. Aliquid alicui in visceribus hæret. 15. Fam. 16. Aliquid alicui hære in medullis. 1. A. 36. Aliquid in re in memoria. pro Cæl. 14. Nec Catilina familiaritatis crimen hæret. ibid. 15. In quo non modò crimen non hæreat, sed vix, &c. Ibid. 75. Fama adolescentis paulum hæsit ad metas. Att. 12. Hoc mihi planè hæsit. pro Q. R. 17. Potest homini huic hære peccatum? 6. Fam. 5. Non potest hære in tam bonis ciuibus tam acerba iniuria. 2. de Fin. 106. Tu totus hæres in corpore. 4. C. 22. Memoria tantorum periculorum in omnium genium sermonibus ac mentibus semper hærebit. de Or. 49. Alio qui quoniam modo ille in bonis habitabit & hærebit suis? Ora. 137. Hære in eadem commorariq; sententia. 2. de Or. 219. Facere dictum statim vt emissum est, hære debet. 7. V. 23. Cogitare in his iniquitatibus vnum hæsisse Apollonium: cæteros ex his incommodis pecunia se liberaffe, pro Mil. 57. Hære in penis. 13. A. 5. Hi in oculis hærebunt, & cum licebit in faucibus. pro Cla. 86. Hærebant in publicis tabulis reus & accusator. 3. Tusc. 69. Neque tamen cum se in media stultitia, quo nihil est peius, hære intelligunt, ægritudine premuntur. 2. A. 64. Tamen infixus animo hæret dolor.

¶ *Dubito.* 3. de Nat. 62. In multis enim nominibus hærebitis. 2. Atti. 19. Hærebitis. 2. de Orat. 163. Hære in aliqua re. 3. Q. Fr. 2. Hære in re. 1. de Ora. 173. Hære in iure. 4. Acad. 14. Philosophi cum hærent aliquo loco. 1. de Fin. 20. In quo etiam Democritus hæret. 2. A. 74. Hærebat nebulo: quò se verteret, non habebat. de Vn. 27. Incurrere in aliquam rem, & in ea hære atque impediri. 8. Att. 19. Cauendum enim puto esse, ne implicatus hæream. 13. 38. Valde in scribendo hæreo. 1. Q. Fr. 2. In hac causa mihi aqua hæret. 3. Off. 118. Sed aqua hæret, vt alunt, 5. de Fini. 84. Venit ad extremum, hæret in salebra. prouerbia tria hæc sunt. vide Erasmi Adagia.

¶ *Titubo, lador.* 2. de Na. 11. Vir sapiens confiteri peccatum suum maluit, quam hære in rep. religionem.

¶ *Non cedo.* pro Q. 69. Quem tu à puero sic instituisse, vt nobili ne gladiatorum quidem hæret. alius, cederet.

† **ADVERB.** Communiter, Arat. Planè, 9. Attic. Valde in scribendo, 13. Attic. Malè, 6. Famil.

¶ *Syntaxis. Gradus malè hærentes. Vitia defixa, & hærentia. Immobili, manens, ima sede hæres. Id mihi hæret. Id mihi in visceribus hæret. Ille hæret in visceribus, illi hæret peccatum hoc. In illo hæret inuria. In suis habitare bonis, & hære. Hære & commorari in eadem sententia. In oculis hære alicuius, in malam partem. Hære in media stultitia. Implicatus hæret. Cane, ne veritas hæreat.*

HÆRES, bonorum dominus ab alicuius morte. 13. Fam. 26. Lucius hæres est Marco fratri suo. Ibid. 29. Hæres ex parte dimidia est, & tertia Capito: in sextante sunt hi, qui, &c. 12. 26. Quin. Turius hæredes fecit similes sui, Cn. Saturnium & Sex. Aufidium. 13. 61. Instituire aliquem secundum hæredem filio suo, 3. Off. 73. In testamento scripsit hæredes secum M. Crassum, & Quin. Hortensium. 2. A. 62. Antonius in Cn. Pompeij locum successit hæres. Ibid. 41. Quem palam hæredem semper facit arat. ibid. 1. Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem. pro Cl. 12. Mulier ab hæredibus secundis accepta pecunia, partum sibi ipsa modicum facit hæredem ex deunce & semuncia Cecinnam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, Eburio sextulam aspergit. 13. Atti. 46. Cæsar opinor ex vnicia, sed Leptra ex triete. pro Mil. 49. Cyrus testamentum palam fecit, & illum, & me hæredem scripsit, 3. Off. 93. Scribere alique hæredem. 1. de Or. 175. Possitne paternorum bonorum exhæres esse filius, quæ pater testamento neq; hæredem neq; exhæredem scripsisset nominatim. Ibid. 180. Qui esset secundum posthumum hæres institutus. pro Clu. 22. Instituire alique hæredem. pro Quint. 14. Relinquere alique hæredem testamento. 2. de In. 61. Possessio hæredum secundorum est. ibid. Qui patris pupilli hæredes secuti sunt. pro Cl. 40. Auiæ tuæ, cui tu es hæres. in Sal. 14. Qui patre nondum mortuo pro hæredem gesserit omnia. 4. de Cl. 332. Quid illa vetus Academia: atque eius hæres Aristus?

† **ADIVNCT.** Complures, proximus, 3. Ver. Extraordinarius, veri, 2. Philip. Plures, 2. de Inu. Repentinus, 2. Philip. Secundus, 15. Ar. & in Top. Si miles, 13. Fam. Verus, 3. Off.

¶ *Syntaxis. Is illi hæres est. Hæres ex parte dimidia. Facere hæredem instituire, scribere in testamento.*

H A E R E S I S, *secta*. Parad. 1. Cato in ea heresi est, quæ nullum sequitur florem orationis. 14. At. 15. De heresi Vectoriana, & Pontonum, more Puteolano, rursi satis. 15. Fam. 16. Postulabimurque, ex qua heresi in hominibus armatis deiectus sis, in eam restituere. Ibid. In ista ipsa *de heresi*.

H A E S I T A N T I A, *circumscriptio, hesitatio*. 3. A. 16. Qui propter hesitantiam linguæ cognomen ex ignominia traxerit.

H A E S I T A T I O, *dubitatio*. 3. Fam. 12. Noli ignoscere hesitationi meæ. 2. de Orat. 101. Quæ dubitatio? quanta hesitatio, rationisque verborum?

Syntaxis. *Hesitatio, dubitatio, tractus verborum.*

H A E S I T A N S. 1. Acad. 4. Itaque non multum hesitans respondebo. 1. de Orat. 40. Carbo hesitans in maiorem institutus, rudis in iure civili. pro Dom. 134. Hesitantibus verbis dicere aliquid.

1. de Orat. 115. Quidam lingua hesitans, & voce absonus.

H A E S I T O, *dubito, timeo, circumbo*. 2. de Fin. 18. Aperiendum est igitur quid sit voluptas: quam si explicauisset, non tam hesitaret.

4. Acad. 15. Illi tum in nouis rebus, quam modò nascentes hæsitantur. Ibid. 52. Dubitant, hesitant, reuocant se interdum. 2. C. 13. Cum hesitaret, cum teneretur, quæsiui, &c. 1. de Orat. 210.

Quis enim vnquam, &c. hesitant ob eam causam quod, &c. * pro C. Com. 2. Num in eo, qui sunt hi testes, hæsitas?

Syntaxis. *Hesitantia verba, Hesitans lingua, & voce absonus. Dubitare, hesitare, se reuocare.*

H A L E S A, *urbs*. 4. V. 19. & 185.

H A L E S I N V S, pro Font. 31.

H A L E T H E S, *fluuius apud Veliam*. 7. Fa. 20. Has paternas possessiones tenebis: neque Halethen nebilem anmem relinquas.

H A L I C A R N A S S E V S. 2. de Diu. 88. Scylax Halicarnasseus.

H A L I C A R N A S S V S, *urbs Caria*. 1. Qu. Fr. 1. Tusc. 75.

H A L I C I E N S E S, *populi*. 4. V. 68.

H A L I S, *fluuius*. 2. de Diu. 115.

H A L I T V S, *spirius*. 2. Tusc. 22. Effare extremum halitum.

H A L L V C I N O R, *aut potius, ALVUCINOR, aberro*. 2. Qu. Fr. 10. Epistola nostra debent interdum hallucinari. 15. At. 28. Ego ramentum suspicor huc, vt solet, hallucinari. 1. de Nat. 72. Ista enim à vobis tanquam dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est.

Syntaxis. *Epistola hallucinatur. Hæc ille oscitans hallucinatur. (hic perpende phrasim.)*

H A L V N T I N V S. 5. V. 101. Haluntina ciuitas.

H A L V N T I V M, *oppidum Sicilia*. 6. 62.

H A M A T V S, *aduncus*. 4. Acad. 12. Hamatis vnicinatisque corporibus.

H A M V S, de Sen. 44. Plato escam malorum, voluptatem appellat: quod ea videlicet capiuntur, vt hamo pisces.

H A R A, *habulum corporum*. I. P. 37. Epicure nofter, ex hara producte, non ex Schola, &c.

H A R I O L V S, *Harius pex, & alia. Lege, A R I O L V S, & A R V S E X.*

H A R M O N I A, *concentus*. 1. Tusc. 20. Velut in eam & fidibus, quæ harmonia dicitur. Ibid. 41. Harmoniam autem ex interuallis ionorum nosse possumus, quorum varia compositio etiam harmonias efficit plures. 4. de Nat. 17. Nisi putamus ad harmoniam canere mundum, vt Pythagoras existimat.

Syntaxis. *Mundus ad harmoniam canit.*

H A S T A, *telum*. 2. de Fin. 97. Euelli iussit eam, quæ erat transfixa, hastam. 1. de Orat. 42. Amentatas hastas torquere. 2. 3. 16. lactare hastas leniter. de Senect. 19. Eminus hasta, comminus gladio vi. pro Mur. 45. Abicere hastas. 2. Offi. 27. Est enim ausus dicere hasta posita, quum bona in foro venderet, & bonorum virorem & locupletum, & certe ciuium, prædam suam vendere. 2. A. 64. Hasta posita pro æde Iouis Statoris, bona Cn. Pompeij voci acerbissimæ subiecta præconis. 3. Offi. 83. Hastam in foro ponere, & bona ciuium voci subicere præconis. 2. cont. Rul. 62.

Rullus in ponto hasta posita, cum suis forinosi finitoribus auctionans. 1. 6. Num obscure videntur prope hasta præconis insectari Cn. Pompeij exercitu. 4. A. 9. Quos nò illa infinita Pompeij hasta fatiuit. 2. A. 103. Quis hastam illius venditionis vidit? 12. At. 3. Tres habet conditiones, aut emptionem ob hastam, &c. Lege, G R A M I N E V S. 2. de Orat. 325. Qui vibrant hastas ante pugnam, quibus in pugnando nihil vtuntur.

Syntaxis. *Hastam lactare, torquere, abicere. Hastam ponere. Infinita hasta, pro auctione.*

H A S T A T V S, *hasta armatus*. 2. de Diu. 67. Quod euelli primi hastati signum non potuerit. 1. 77. Cum signifer primi hastati signum non posset mouere loco, &c.

H A S T I L E, pro Rab. 21. Q. Scruola confectus senectute, præpeditus morbo, hanc nixis, &c.

H A V D, non. 5. de Fin. 7. Quem haud scio an rectè dixerim principem Philosophorum. pro Cl. 165. Haud hæres est Chuentius. 1. Offi. 72. Tibi non minus, haud scio an magis etiam hoc faciendum est. de Am. 51. Atq; haud scio an ne opus sit quidem, nihil vnquam omnino deesse amicis. 3. de Nat. 69. Haud scio an melius fuerit. de At. 2. Haud potest grauioribus à me verbis vulnerari, quam, &c. de Sen. 83. Quò quidem me proficentem haud

sanè quis facile retraxerit. 13. At. 20. Vide quam Philosophos haud nos frustra exitimas.

H A V D Q V A Q V A M, *nequaquam*. 1. de Orat. 38. Quorum pater homo prudens & grauis, haudquaquam eloquens, saluti reipublice fuit. 2. 143. Haudquaquam id est difficile Crasso. de Amic. 68. Suauitas sermonum atq; morum haudquaquam mediocre condimentum amicitiae de Vn. 35. Haudquaquam boni est, ratione vinctum velle dissoluere.

H A V E, pro *Salue*. 8. Fam. 16. Ac simulatque haue mihi dixit, statim quid de te audisset, exposuit.

H A V R I E N D V M, de Cla. 287. Qui hoc sentias, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet. *se vinum.*

H A V R I O, *traho*. pro Cec. 78. Quicquid inde haurias, purum liquidumq; te haurire sentias. pro Ar. 13. Illa quidem certè, quæ summa sunt, ex quo fonte hauriam sentio. 1. Offi. 6. E fontibus Stoicorum iudicio arbitrioque nostro, quantum quoquo modo videbitur, hauriemus. 1. de Orat. 203. Equidem vobis fontes vnde haurietis, putari esse demonstrandos. 1. Acad. 7. Vt ea è fontibus potius hauriant, quam riuulos confectentur. de Cl. 244. Tum Atticus, Tu quidem de fece, inquit, hauris, idque iam dudum. 2. cont. Rul. 32. Sumpsum haurit ex arario, suppeditat focis. 5. Tusc. 16. Quòque affluentius voluptates vndique hauriat. de Cla. 312. Artes, quas cum domo haurire non posses, acerbissimè ex vrbe Athenarum. pro Mil. 10. & Orat. 165. Hanc legem à natura ipsa artipimus, haurimus, expressimus.

Syntaxis. *De Ar. 59. Quæ vnquam Charybdis tantos haurire gurgites possit, quantas iste Byzantium prædas exorbuat? 1. I. A. 10. Quid eum non sorbere animo non haurire cogitatione, cuius sanguinem non bibere censetis?*

Accipio sumo, sentio, patior, fero. pro Cel. 59. Vidi enim, vidi, & illum hausi dolorem vel acerbissimum in vita, eum, &c. 1. Tusc. 86. In propagatione vitæ quor, quantitas, quam incredibiles haurit calamitates? pro Dom. 30. Vnus pro omnib; hausi indignissimam calamitatem. pro Sest. 63. Luctum nos haurimus maiorem, ille animi non minorem.

H A V R I O R. 1. de Ora. 12. Caterarum artium studia ferè reconditis atque abditiis è fontibus hauriuntur.

H A V S T V R V S, 6. Fam. 6. Eodem fonte se haustum intelligit laudes suas, è quo sit leuiter aspersus.

H A V S T V S. 2. de Diu. 26. Diuinitas, vnde animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus. 1. de Fin. 71. Omnia dixi hausta è fonte natura. 2. de Di. 31. Aqua ex puteo hausta. 1. 110. Natura deorù, à qua haustos animos & libatos habemus. Ibid. 70. Animos hominù quadà ex parte extrinsecus esse tractos & haustos.

† A D V E R B. Affluentius voluptates, 5. Tusc. Promiscue, 3. de Ora. Extrinsecus, 1. de Diu.

Syntaxis. *E fontibus haurire. De fece haurire. Arripere, haurire, exprimere à natura vim Cogitatione haurire. Dolorem, calamitatem, luctum haurire. Ex diuinitate hausti, accepti, liberati animi. Haustus à, Extrinsecus animi tracti sunt. & hausti.*

H A V S T V S, *hauriendi actus*. pro Cec. 74. Aquæ ductus, haustus, iter actus.

H E B D O M A S, *septem dies, vel septenarius*. 16. Fam. 9. Symphoniam Lyfonus vellem vitasses, ne in quartam hebdomadè incideres.

H E B E S, *tardus, pinguis, natura tardior, obtusus, retusus*. (Acutus. 2. de Diu. 103. Epicurus, quem hebetem & rudem dicere solent Stoici. 2. de Fi. 67. Epicurus paulò hebetior. 9. At. 20. Tu cogita, quid deinde: nam me hebetem molestiæ reddiderunt. 1. Aca. 31. Sensus hebetes, tardi, & pingues. pro Pl. 66. Populum Rom. aures hebetiores, oculos acres & acutos habere. de Arusp. 2. Non dubito, quin ea tela leuiora atque hebetiora sint, quam, &c. Or. 216. Spondeus, quòd est è longis duabus, hebetior videtur & tardior. 2. de Nat. 17. Hebetiora sunt hominum ingenia propter cæli plenioram naturam. 8. Att. 3. Bonorum erat aliquis dolor, sed hebes. 1. de Orat. 248. In communi vita non hebetem esse, nec rudem. 8. Fam. 13. Hebes ad intelligendum, quia vtile est. 1. de Diu. 45. Hebes æquè ac pecus. * 2. Acad. Cur eius Luna nascentis alias hebetiora, alias acutiora videantur cornua. Acad. Mihi non modò ad sapientiam cæci videmur, sed ea ipsa, quæ aliqua ex parte cerni videantur, hebetes obtusi.

† A D V E R B. Acque, de Diu.

Syntaxis. *Hebes ac rudis. Hebetes, tardi, & pingues sensus. Telum leue & hebes aquè ac pecus.*

H E B E S C O, *obtundor, retūdor*. I. C. 4. At nos vigesimum iam diem patimur hebescere aciem horum autoritatis. 1. Tusc. 73. Sic mentis acies se ipsam intuens nonnunquam hebescit. 4. Acad. 6. Hebescere & languere in otio. * Hortens. Ne quando illa mentis acies hebescat.

H E C A T E. 3. de Nat. 46. Hecate, quæ matre Asteria est, sorore Latona.

*** H E C T O R E V S**. 2. de Glor. Qui quondam Hecatoreo percussus concidit igne.

H E C Y R A, *Priami uxor*. 3. Tusc. 63.

H E D O N E, *Lege, VOLVPTAS*.

H E D V I, *populi*. 1. Attic. 16.

HELENVS, *umbes*. 1. de Diu. 89.
HELETES, *fluvius*. 7. Fam. 20. 10. Attic. 13.
HELICE, *altera arctos, maior vrsu, septentrio: dua enim vrsu sunt*.
 4. Acad. 66. Ego vero ipse, & magnus quidem sum opinator,
 non enim sum sapiens: & meas cogitationes dirigo, non ad il-
 lam paruulam Cynosuram.
Qua fidunt duce nocturna Phoenices in alio. ut ait Aratus:
 eoque directius gubernant, quod eam teneant.
Qua cursu interiore, breui conuertitur orbe: sed ad Helicem
 & clarissimos septentriones id est, rationes has, latiore specie
 non ad tenue elimatas: eò sit vt errem, & vager latius, 3. de
 Nat. 57.
HELIOPOLIS, *vrbs Aegypti*. Ibid. 54.
HELLESPONTVS, *prima maris angustia ex Aegeo nauigantibus,*
quibus Asia ab Europa disungitur: relinquiturq; Abydos. vrbs Asia,
Sestos Europae. Or. 163. Qua pontus Helles, &c. 2. de Fin. 12. Hel-
 lesponto iuncto Athòque perfollo.
HELLESPONTIVS. 13. Fam. 53.
HELLIS, *vrbs*. 11. A. 26.
HELLVATIO. Postquam in Senat. 12. Cur in iustis & helluatio-
 nibus huius saltatoris virtus tandiu cessauit?
HELLVVS, *ganeo, gurgis*. I. P. 41. Ille gurgis atque helluo natus ab-
 domini suo, non laudi atque gloriae. 1. con. Rul. 2. Impurus hel-
 luo turbat Rempub. Postquam in Senat. 13. Helluo immanis,
 pro Dom. 25. Helluo spurcissimus. 16. Fam. 18. Helluo nequissi-
 mus. pro Sest. 26. Helluo patriae, helluo patrimonij. 3. de Fin. 8.
 Helluo librorum M. Cato.
 † **ADIVNCT**. Concinnus, & musicus, de Pro. Immanis, postq. in Sen.
 Impurus, 1. cont. Rul. Nequissimus, 16. Fa. Spurcissimus & nequissimus,
 pro Dom.
 & Syntaxis. *Helluo patriae, librorum (in pessimâ & optimâ partem.)*
HELLVOR, pro Dom. 124. Ille gurgis helluatus est simul tec-
 cum reipub. sanguinem. pro Sest. 111. Quid tū meo periculo
 gurgis ac vorago patrimonij helluare? de Pro. 14. *Lege.*
 SIPARIVM.
HELVELLAE, *herba lata quadam*. 8. Fam. 26. Nam dum volunt
 isti lauti terra nata, quae lege excepta sunt, in honorem adduce-
 re, fungos, heluellas, herbas omnes ita condiunt, vt nihil possit
 esse suauius.
HELVEII, *populi* pro Cor. 32. & de Prou. 33.
HEM, *indignationis vox*. 14. Fam. 2. Hem mea lux, meum deside-
 rium. 4. 5. Hem nos homunculi indignamur, si, &c. pro R. P. 45.
 Hem Posthume, tūne es Curij filius? 5. A. 33. Hem, ad quem le-
 gatos mittamus, cui bellum morem inferre?
HEMICVCLVS, *sedes, solium*. de Am. 2. Augur domi in hemicyclo
 sedens.
HERA, *fortuna, domina*. 1. Offi. 38.
Vos ne velit an me regnare hera, quid ue ferat fors,
Virtute experiamur.
 Ibid. Hera mea, pro Cael. 18. Nunquam hera errans hanc mole-
 stiam nobis exhiberet. Ennij.
HERACLEA, *vrbs*. 4. V. 125. pro Archia 6.
HERACLIENSIS. 5. V. 103. pro Ar. 6.
HERACLEOTAE, *populi*. 13. Fa. 56. Heracleotae & Bargiletae, qui
 item debent, &c.
HERACLEOTES Zeuxis nomen pictoris clarissimi. 2. de Inu. 1. Est
 etiam cuiusdam philosophi, Dionisi nomine, cognomen. 4. Ac. 4.
HERACLEA, *poetula*. 6. V. 32. *Lege, TOREYMA.*
HERACLITVS, *philosophus quidam, qui cognomento Sxyrtus*
perhibetur. 2. de Fin. 15. 1. de Na. 74. Nec còsulto dicis occulte, vt
 Heraclitus. 3. de N. 35. Heraclitus quid diceret, intelligi no-
 luit.
HERBA, *stirpium infimum genus*. 2. de N. 161. Quaedam stirpes
 & herbae, quarum vtilitates longinqui temporis vsu & pericli-
 tatione percipimus. 2. de Or. 287. Lepidus in herba recumbat.
 de Amic. 70. Vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appa-
 reat. 1. de Diu. 75. Corona ex asperis herbis & agrestibus. 2. de
 Diu. 68. Herbam asperam credo autum congestu, non humano
 satu. * Oec. 1. Nullo modo facilius arbitror posse neque herbas
 arcescere & interfici.
 † **ADIVNCT**. Aspera, 2. de Diu. Aspera, & agrestes, 1. de Diu. Fallaces,
 de Amic. Inimicissimae frugibus, de Clar.
HERESCO. de Sen. 51. Terra semen tepesfactu vapore & com-
 plexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem.
verus lectio, compressu.
HERBIGRADA, *cochlea*. 2. de Diu. 133.
Terrigenam, herbigradam, domiportam, sanguine cassam. Pacu-
 uij. aliàs, tardigradam.
HERBITA, *vrbs*. pro Cec.
 * **HERBITENSIS**. V. 47. Herbitensis ager.
HERRITENSIS, *populi*. 4. *Lege, 156.*
HERBVLA. *Lege, SESELIS.*
HERCISCYNDVS, *vel ERCISCYNDVS, partiendus, diui-*
dendus. 1. de Orat. 237. Qui quibus verbis hercisci oporteat ne-
 scit, idem herciscundae familiae causam agere non potest pro

Cec. 19. Ebutus nomine haereditis arbitrum familiae herciscundae
 postulat. *Lege, FAMILIA.*
HERCLE, *herculè*. 2. Fa. 18. Et herclè sine dubio erit ignominia
 1. de Or. 237. Nam herclè, inquit Antonius, &c. 15. At. 1. Herclè
 elè faciunt. 2. C. 7. Meherclè.
 & Syntaxis. *Herclè sine dubio simul.*
HERCVLANEA, *via*. 2. con. Rull. 36. Adiungitur etiam illa via
 vendibilis Herculeana.
HERCVLANENSIS. 9. Fam. 25. Fundus Herculanensis.
HERCVLE, *iuuandis vox*. de Am. 37. Et herculè ita feci. 4. V. 14.
 Nam herculè, inquit, &c. 2. Attic. 7. Herculè, verum vt loquar.
 Fam. 7. Et herculè confecta omnia. 16. At. 18. Sed herculè facili-
 patior datum tempus, in quo amore experiret tuum. 3. C. 16.
 Meherculè etiam aduentu tuo reuiuiscunt iusticia, abstinentia,
 &c. 2. Fa. 11. Mihi meherculè magna cura est adilitas tua. Or.
 157. Libentiùs dixerim meherculè, quam mehercules.
HERCVLES. 3. de Nat. 42. Plures Hercules tradunt nobis, is
 qui interiores scrutatur. 2. de Or. 71. Polyctetus Herculeum in-
 xit cum pelle & hydra.
HERCVLES, *herclè, herculè*. pro Pl. 64. Verè mehercules dicam,
 sic tum, &c. de Clar. 61. Et hercules haec quidem extant. 2. C. 16.
 Sic mehercules, hoc, &c. 10. Fam. 11. Cupio mehercules, &c. 84.
 Et hercules nisi, &c. * Frag. ep. vt Hercules Antianus in alium
 locum transferretur.
 & Syntaxis. *Et herculè ita sunt. Herculè verum vt loquar. Et her-
 cules haec quidem. Mehercules.*
HERI, *hesterno die*. 11. Fam. 1. Heri vesperi apud me, Hircius fuit.
 7. Attic. 3. Heri aliquot adolescentuli coimus in Paragum. Tule
 Rationes quibus heri vsus. 13. At. 45. Lepidus ad me heri vespe-
 ri literas misit.
HERILLVS, *philosophus, qui in cognitione & scientia summum ve-
 num posuit*. 2. Acad. 2. Fin. 4. & 5. 1. Offi. 6. 5. Tusc. 85.
HERILLI, *ab Herillo dicti*. 3. de Or. 59.
HERMAGORAS. de Cl. 270. *Lege, INOPS*. 1. de In. 8.
HERMATHENA, *ex Mercurio & Minerva composita statua*. 1. At.
 3. Quod ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est, &
 ornamentum Academiae proprium meae, quod & Hermes com-
 mune omnium, & Minerva singulare est eius gymnasiij.
HERMAE, *Mercurij statua*. 1. Att. 7. Hermas, de quibus ad me scri-
 psisti, vehementer expecto. 2. de Leg. 65. Nec Hermas hos quos
 vocat, licebat imponi. 1. Att. 6. Hermas tui Pentelici, cum capi-
 tibus ancis, me admodum delectant.
HERMERAELAE, *statua ex Mercurij & Herculis formis composita*.
 Ibid. 8. Signa nostra, & Hermeracras, vt scribis, cum commodif-
 simè poteris, velim imponas. aliàs, Hermerotas: id est, ex Mer-
 curij & Cupidinis formis conuinctus statuas: nam legas, Cupido, seu
 Amor dicitur.
HERMES, *Mercurius*. *Lege, HERMATHENA.*
HERMODORVS. 13. Art. 21. Hermodotus, qui Platonis libros
 solitus est diuulgare.
HERMICI, *populi*. pro Corn. 3. 1. 1. Offi. 35.
HERODOTVS. 1. de Leg. 5. Herodotus, pater historiae. 2. de Or.
 55. Herodotus, qui princeps genus hoc ornauit: id est, scribende
 historiae.
HEROICVS, *herous*. 5. Tusc. 7. Heroicis atarib. Vlysses & Nestor
 habiti fuerunt sapientes. 3. de Nat. 54. Quartus sol, quem heroi-
 cis temporibus Acantho Rhodi reperisse dicitur, &c. Ibid. 71.
 Medea & Atreus heroicae personae. 1. de Diu. 1. Verus opinio est
 iam vsque ab heroicis ducta temporibus. 2. de Leg. 68. Quator
 heroici versus, quos longos appellat Ennius. 14. Attic. 16. Quid
 queris? heroica. 3. de Ora. 180. Heroici pedes tres, dactylus, ana-
 pæstus & spondaeus.
 & Syntaxis. *Heroicis ataribus, temporibus.*
HERON, *vrbs*. id est, vestibulum sepulchri. *hustumme*. de Leg.
HEROS, *princeps diuus*. 13. Att. 6. Colloquium cum heroibus pro-
 re nata non incommodum. 2. de Or. 194. Heroum veteres calus
 ficti, & que luctus imitari atque adumbrare dicendo. 4. 3. Ignari,
 quantum in illo heroe esset animi. 14. Heros ille noster Caro.
 15. 12. Octavius videtur erga nostros *heros* ita fore, vt nos velle-
 mus, animatus.
 * **HEROVVS**, *heroicus*. Orat. 192. Qui iudicat heroum numerum
 grandiozem, quam desideret soluta oratio. 3. de Orat. 180. He-
 rous pes.
HERVS, *dominus*. 2. Offi. 24. Sed heris sit sanè adhibenda fami-
 lia in famulos, si, &c. pro Cornel. 50. Idem herus 1. x. Gad-
 tanos.
HERYLLI, *philosophi, non Erylij*.
HESIODIVS. ad Brut. 15. Illud Hesiodium laudatur à doctis,
 quod eadem mensura reddere iubet, quae acceperis, aut etiam
 cumulatore, si possis.
HESIODVS, *poeta Graecus*. 1. Offi. 48. Ea quae acceperis vlanda
 maiore mensura (si modò possis) iubet reddere Hesiodus.
HESPERIDES. 3. de Natur. 44. Hesperides Erebo & Noctè
 natae.

HESPEROS, *stella* 2. de Nat. 54. Infinita quinque errantiam, terraeque proxima stella Veneris, quae *φωσφόρος*. Graecè, Lucifer Latine dicitur, cum antegredietur solem: cum sublequitur autem, hesperos.

HESTERNVS 2. de N. 73. Velut à teipso hesternò die dictum est. Acad. 18. Iam enim hoc verbum facis hesternò sermone trinomus. 3. de Or. 8. Disputatio hesterni & hodierni diei. 2. C. 7. Patefeci in Senatu hesternò die. 4. Acad. 0. Hesternò sermone labefacta.

HETRURIA, *Italia regio florentissima*. de Ar. 15. Aruspices ex Hetruria accipiendos puto. 1. de Div. 92. Hetruria scientissimè interpretatur, quid quibusque ostendatur portentis. 2. C. 6. & 10. Fam. 30.

HETRUSCVS, *Thuscus, ex Hetruria, quod Hetruscorum est*. de Ar. 20. Hetruscorum disciplina. Ibid. 53. Hetrusci libri. 1. de D. 93. Hetrusci religione imbuti studiosius & crebrius hostias immolabant, Hetrusci prados. *Leg. HOMO*.

HEV, *heu*. 7. A. 13. At legatos misimus, heu me miserum, cur cogor. 4. Tusc. 7. Heu me infelicem. 2. Offi. 139. O domus attingor, heu quam dispari dominaris domino.

HEVS, *60 vocandi, seu ut antroponem postulat*. de Nat. 15. At. 11. Et heus tu, ne forte sis nefcius, Dolabella me sibi legavit. 4. 7. Sed heus tu, scriperamne tibi me esse legatum Pompeio? 7. Fam. 11. Sed heus tu, quid agis? 16. 17. Sed heus tu, qui ego esse soles, &c. 1. At. 13. Sed heus tu, vidēsne, &c. 2. Qu. Fr. 5. Sed heus tu, caelari videor à te, quomodo nam mi frater de nostris verbis Caesar? pro Mil. 61. Heus, ubi Rufcio? ubi Gasca. 4. ad Her. 15. Heus adolefcens.

HEXAMETER, *sax pedum versus, qui & senarius dicitur, praesertim in lyricis*. Or. 222. E quatuor igitur, quasi hexametrorum instar versuum quod fit, constat fere plena comprehensio.

HIATVS, *habes elatio*. 2. de N. 22. Quaedam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capessunt. Ibid. 41. Repentini terrarum hiatus. 3. Offi. 38. Ille Gyges, qui cum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatus descendit, &c.

ADIVNC, *Repentini terrarum*, 2. de Nat.

Præterea per translationem, est in orationis compositione, vocalium quarundam vastior concursus, ex quo tum hiatus, tum hiulca dicitur oratio: ut, in Actis Aracyntho, & Neptuno Rego. Orat. 77. Habet enim ille tantquam hiatus concursu vocalium molle quiddam. Lege, HIO, & HILCVS.

HIC, *pronomen*, pro Flac. 48. Cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est pro Dom. 12. Hunc istum otij & pacis hostem, &c. pro Pl. 1. Huic illi legato. 11. Fam. Hoc liberatis Trebonij. 2. Hoc literarum. 1. Att. Noui est in lege hoc, vt qui, &c. 6. Fam. Siue hoc siue illud. de Vu. Hoc posito, quod sequitur, videntur, videntum est. 2. de Leg. Atque etiam hoc, quod est paritio, dant Scæuolæ. 4. V. Iucunda fuburbanitas huic proe pronuntia. 10. Fa. 10. Cum hæc leges: id est, quæ scribo. Hoc est, ad hunc. *Leg. HOC ST.*

HIC, *aduerbium*. 2. Fa. 8. Hic ego multa simul cogitavi. 5. 15. Hic tu miraris? &c. pro Cl. 59. Hic tum fabricius, &c. I. P. Hic vos etiam crudeliores, &c. 2. Qu. Fr. Hic d. Dij. *Leg. O.*

HICCINE, *pro, hincne*. 2. Fam. 10. Hiccine est ille, qui vrbem. 7. V. 61. Hancine hominem? hancine impudentiam iudices? hancine audaciam? pro Mil. 105. Hiccine vir? &c.

HIEROSOLYMA, *urbis Iudaorum quondam, totius Orientis lumen* pro Flac. 57. Cum aurum Iudeorum nomine ex Italia Hierosolymam exportari soleret.

HIEROSOLYMA, *pl. nu idem* pro Flac. 67. Cn. Pompeius captus Hierosolymis victor ex illo fano nihil attigit.

HIEROSOLYMARIVS. 2. At. 9. Hic Hierosolymarius traductor ad plebem.

HILARE, *hilariter*. 2. de Orat. 290. Ego hilare à te acceptus sum. 5. de Fin. 92. 1. Fam. 9. Hilare viuere.

HILARIS, *hilaris, promptus*. 2. Qu. Fr. 12. Te hilari animo & prompto ad iocandum esse valde gaudeo. 1. Tusc. 100. Hilaris & lætus vultus. pro Cl. 72. Hilari vultu.

HILARITAS, *festiuitas, iucunditas*. (*maestitia, tristitia*. 1. de Or. 243. Itaque hilaritatis plenum iudicium ac læticia fuit. 12. Att. 39. Hilaritatem illam, qua hæc tristitia temporum condiebamus, in perpetuum amisi. 9. Fam. 11. Sed tamen hilaritas illa nostra & suauitas, quæ te præter cæteros delectabat, erepta mihi omnis est. 1. Offi. 108. Erat in C. Lelio multa hilaritas. Ibid. 46. Superciliorum remissio, aut contractio, maestitia, hilaritas, &c.

ADIVNC, *Multa, profusa*, 4. Tusc. Perpetua, 2. de Orat. Summa, 1. Offi.

HILARITER, *hilarè*. 3. ad Her. 24. Deinde modò acriter, tum clementer, maestè, hilariter, in omnes partes commutabimus pronuntiationem.

HILARATVS, *exhilaratus*. de Clar. 44. Periclis suauitate maxime hilaratae sunt Athenæ. 2. de Nat. 102. Accessus solis lætificat terram, vt cum cælo hilarata videatur.

HILAROR. 2. de Fin. 8. Omnes enim iucundum modum, quo sensus hilaratur, Græcè *ήδωλο*, Latine voluptatem vocant.

HILARVLVS, *hilarus*. 16. Att. 1. Attica hilarula est.

HILARVS, *hilaris*. 5. 20. Hilara sanè Saturnalia. 5. de Fin. 92. Hilara vita. 16. At. 3. Hunc tu lege in arcano conuiuis tuis: sed si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, cum sint irati tibi. 7. At. 24. Literæ hilariores. I. P. 11. Hilarioribus oculis intueri, &c.

Syntaxis. Hilaris & promptus, Hilaris & lætus, Hilaritas & læticia, Hilaritas & suauitas.

HILVM, *exigua res, vel nihil potius, quale niger in faba ocul'*. 1. Tusc. 10. Sudans nitendo nec proficit hilum. Poëta.

HIMERA, *urbs*. 4. V. 86. & 6. 73.

HINC, *ex hac parte, hoc nimirum est illud, quod, &c.* 7. At. 20. De malis nostris tu prius audis quam nos: hinc enim emanant, boni autem hinc quod expectes, nihil est. 2. C. 25. Ex hac parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum. 3. de Fin. 45. Via quæ est hinc in Indiam. 3. V. 17. Ex Sicilia testes erant ij, qui, &c. Hinc homines illustres. 4. C. 16. Quidam hinc nati, &c. 2. de Or. 13. Scæuolam hinc euntem conueni. 2. cont. Rul. 93. Nos hinc Roma, qui veneramus. 1. de Nat. 61. Hinc omnia effingis. *id est, ex aromis*. pro Cl. 19. Hinc illæ infinitæ quaestiones. 3. Offi. 36. Hinc ficia, hinc venena, hinc falsa testamenta nascuntur, hinc expilationes direptionisque sociorum.

Syntaxis. Via qua hinc in Indiam (ratione loci.) Hinc expilationes, (ratione causæ, originis, occasiois.)

HINNITVS. 1. de Div. 73. Equi exaudiuit h'nnitum.

HIANVS. 4. V. 134. Verres auaritia hianate atque imminenti fuit. 4. ad Her. 9. Crebræ vocalium concursiones, quæ vastam & hiantem orationem reddunt. Or. 31. Mutila quadam & hiantia loqui. Part. 21. Disiuncti atque hiantes concursus literarum.

HIARE, *hiaro, est apertum esse, maleq; herere, & disiunctum esse*. 2. de Finib. 8. Omnes iucundum motum quo sensus hiant, Græcè *ήδωλο*, Latine voluptatem vocant, *ahier*, Hilaritatis. 5. V. 8. Huic homini, si cuius domus patet, vtrum ea pateat, an hiare ac poffere aliquid videtur? Or. 152. Poëta qui vt versus facerent, sepe hiabant, vt Nauius.

HIPPONENTAVRVS, *monstrum poëticum*. 1. de Na. 106. Quid interest, vt de Hippocentauro, an de Deo cogitemus. 2. de D. 48. Hippocentaurus, qui nunquam fuit.

HIPPOCRATE 5. 3. de Or. 130. Hippocrates illi Cous. 16. Att. 14. Desperatis vetat Hippocrates adhibere medicinam. Incer. Hippocrates nobilissimus medicæ scriptum reliquit.

HIPPONACTVS. 8. Fa. 24. Præconium hipponactem. Orat. 189. Hipponacteos effugere vix possumus.

HIRPINVS. 1. cont. Rul. 8. Ager Hirpinus. 1. de D. 79.

HIRSVTVS, *borridus, asper*. 2. de Nat. 121. Animantes quædam spinis hirsuta.

HIRVDO, *sanguisugam vulgus vocat*. 1. Att. 13. Illa concionalis hirusdo ætarij.

HIRVNDINVS, *avis*. 4. ad Her. 62. Hirundines æstiuo tempore præsto sunt, frigore pulsa recedunt.

* **HISARAS**, *pl. nu*. 10. Fam. 15. In Hisara flumine maximo, quod in sinibus est Allobrogum, ponto vno die facti. 11. 13. Si quo etiam Hisaram se traiecerint. *Alij, Isara, scribunt.*

HISCE, *apertio*. 2. A. 111. Responderene ad hæc, aut omninò hiscere audebis?

HISPANIS, *urbs*. 13. At. 20. 10. Fam. 32.

HISPANIA. 15. Fam. 19. Quid in Hispania geratur rescribe. 16. At. 2. Vltior Hispania. pro Cor. 34. Et duæ Hispaniæ.

ADIVNC, *Citerior*, 1. Fam. Vltior, 16. Att.

HISPANIENSIS. 2. Fa. 16. Neque ego hunc Hispaniensem casum expecto, de quo mihi exploratum est. 3. de Nat. 24. Æstus maritimi Hispanienses, vel Britannici. pro Pomp. 28. Hispaniense bellum. * con. C. Ant. Hispanienses pugniculus.

HISPANVS. 4. A. 3. Cæsar exercitum inuictum ex Hispanis militibus conduxit. de At. 19. Nec numero Hispanos, nec robore Gallos nec calliditate Pænos, nec artibus Græcos superamus.

HISTER, *vel ISTER, Danubius*. *Leg. ACCOLO.*

HISTORIA, *annales, memoria publica, memoria rerum veterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum veterum, monumenta temporum, locorum, hominum, rerum gestarum, omnium seculorum memoria*. 2. de Orat. 62. Prima est historiae lex, ne quid falsi dicere audeat, deinde, ne quid verè non audeat, ne qua suspicio gratiæ sit in scribendo, ne qua similitatis. Ibid. 36. Historia testis temporu, lux veritatis, vita memoria, magistra vitæ, nuntia vetustatis. Or. 66. Historia, in qua & narratur ornate, & regio sepe aut pugna describitur: interponuntur etiam conciones & cohortationes, sed in his tracta quædam & fluens expetitur, non hæc cõtorta & acris oratio. de Cl. 161. Nihil est in historia pura & illustri claritate dulcius. Ibid. 61. Quamquam his laudationibus historia rerum nostrarum est facta mendosior: multa enim scripta sunt in eis, quæ facta non sunt. 1. de Div. 69. Simiæ Dodonæ improbitatem historici Græcis mandatam esse demiror. 2. de Or. 51. Summi Oratoris in dicendo est, scribere historiam. Ibid. 52. Historia nihil aliud erat, nisi annalium confectio. 5. Fam. 12. Videbam Italici belli historiam iam penè à te

esse perfectam. 1. de Leg. 5. Herodotus pater historiae. & ibidem de historia multa.

† A D I V N C. Finitima, Or. Mendacior, pura, de Clar. Multa, 2. de Leg. Plena exemplorum, 1. Diu. Testis temporum, lux veritatis, vita memoria, magistra vitæ, nuncia veritatis, 1. de Orat. Perpetua, 5. Fam.

H I S T O R I C V S, rerum gestarum atq; memorabilium scriptor. Top. 78. Philosophi, Poëta & historici, pro Mur. 16. Homines literati & historici.

H I S T R I O, veritatis imitator, comædus, tragædus, scenicus. 1. de Or. 18. Actio sola per se quanta sit, histriionum leuis ars & scena declarat. Para. 3. Histrio si paulò se moueat extra numerum, aut versus pronuntiat est vna syllaba longior, aut breuior, exhibilatur. 3. de Fin. 24. Histrioni actio, saltatori motus est certus datus. de Sen. 69. Nec histrioni vt placeat, peragenda est fabula, modò in quocunq; fuerit actus, proberur. pro Q. R. 30. Qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenerat comædos. 2. de Orat. 193. Oculi hominis histrionis. 1. 258. Roscius & Æsopus histriones clari.

† A D I V N C. Deterior, 1. Att. Exercitati, 3. Offi. Limitatores veritatis, 3. de Or. Nouissimi, pessimus, vetus, pro Q. R. Com.

⚡ Syntaxis. Histrio, & homo histrio.

H I V L C E. 3. de Or. 42. Asperè, vastè, rusticè, hiulcè loqui.

H I V L C V S, hians. Orat. 150. Extremorum verborum cum inseguentibus primis concursus aut hiulcas voces efficit, aut asperas. 3. de Or. 169. Ne asper verborum concursus sit, nèue hiuleus. Lege, H I A T V S.

H O C, ed. 3. de Orat. 141. Sin eos disungunt, hoc erunt inferiores, quòd, &c. 1. At. 13. Atque etiam hoc magis, quòd, &c. 9. 8. Consilio tuo vtar libenter, & hoc libentiùs, quòd, &c. 10. Fam. 9. Certè hoc maius habes testimonium amoris mei, quo maturius, &c. 4. 4. Atque hoc ipso melior est, quàm, &c. quòd, &c. Ibid. 13. Hoc scribo parcius, quòd, &c. Lege, E o.

⚡ Syntaxis. Atque etiam hoc magis, quòd. Hoc scribo sepius, quòd.

H O C est, id est. pro Cec. 19. Fundus, quem quadriennium, hoc est, ex quo tempore fundus venit possedi. pro Milo. 24. Ad præturam gerendam, hoc est, ad Remp. euertendam. pro Cec. 74. Vscapio fundi, hoc est, finis sollicitudinis. Ibidem. 100. In exilium, hoc est, in aliam ciuitatem. pro Syll. 49. Honos amplissimus familiaræ vestræ, hoc est, Consulatus parentis tui. 2. A. 70. At quàm crebrò vsurpat & Consul Antonius, hoc est, dicere & Consul & improbissimus. 5. Fam. 12. Quod si à te non impetro, hoc est, si qua te res impeditur. 1. V. 11. & pro Quin. 76. Hoc est, de voluntate, &c.

H O D I E, hoc die, hodierno die, nunc, hoc tempore. 2. V. 31. Nonæ sunt hodiè Sextiles, hora nona conuenire cœpistis. 14. A. 14. Per idus Quintiles, qui dies hodiè est. 4. Acad. 3. Vt hodiè stat Asia Luculli institutus seruandis. 9. Fa. 22. At hodiè penis est in obscœnis. pro Flac. 72. & pro Cal. 3. Hodiè: pro, nunc.

H O D I E R N V S, 3. de Orat. 78. Disputatio hesterni & hodierni dici. 4. A. 7. Quod ex hodierno eius edicto perspicere potuistis. 3. C. 20. Neque à nobis ante hodiernum diem collocatum est.

H O M E R I C V S, 3. Tuscul. 62. Agamemnon Homericus. || 2. de Diu. 82. Homericus Ajax. 1. de Diu. 52. Homericus versus.

H O M E R V S, poëta qui Lycurgi temporibus fuit. 5. Tuscul. 114. Traditum est Homerum cæcum fuisse. 3. Offic. 97. Homerus optimus autor. de Clar. 40. Homerus cuius est incerta sunt tempora, tamen annis multis fuit ante Romulum. 3. de Orat. 136. Pisistratus Homeri libros antea confusos sic disposuisse dicitur, vt nunc habemus. pro Arch. 9. Homerum Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chij suum vendicant, Salaminij repetunt, Smyrneni suum esse confirmant, itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt. || 2. de Fin. 115. Non existimes non dico Homerum, Archilochum Pindarum, sed Phidiam Policletum, Zeuxin ad voluptates artes suas direxisse. 2. de Nat. 166. Quæ res poëtas, maximèq; Homerum, vt principibus heroum Vlyssi, Diomedi, Agamemnoni, Achilli certòs deos discriminum, & periculorum comites adiungeret. 1. Tuscul. 3. Siquidem Homerus fuit & Hesiodus ante Romam conditam. 3. de Nat. 41. Non video quo pacto ille, cui in monte Oetæo illatae lampades fuerunt, vt ait Accius, in domũ æternam patris ex illo ardore peruenerit, quem tamen Homerus conueniri apud inferos facit ab Vlysse, sicut ceteros qui excesserant vita. 5. Tuscul. 7. Qui à Græcis σοφοί, sapientes à nostris & habebantur & nominabantur, & multis ante sæculis Lycurgum, cuius temporibus Homerus etiam fuisse ante hanc urbem conditam traditur, etiam heroicis ætatibus Vlysses & Nestorem accepimus, & fuisse & habitos sapientes de Senec. 54. De qua (Agricultura) doctus Hesiodus ne verbum quidem fecit, cum de cultura agri scriberet. At Homerus, qui multis, vt mihi videtur, antè sæculis fuit, Laërtem lenientem desiderium quod capiebat è filio colentem agrum & eum stercorantem facit. 2. de Diu. 132. Ille verò nimis etiam obscurus Euphorion, at non Homerus; vter igitur melior? Ibid. 26. Hoc sentit Homerus, cum querentem Iouem inducit, quòd Sarpedonem filium à morte contra fatum eripere

non posset. 5. de Finib. 49. Mihi quidem Homerus huiusmodi quiddam vidisse videtur in iis quæ de Sirenum cantibus finitanti; neque enim vocum aut nouitate quadam, & varietate cantata se scire profitebantur, &c. 2. de Diu. 97. At certè nemo similis Homeri. 3. Tuscul. 65. Homeri versus. T. Ibid. 63. Nam illud isti ex passerum numero belli Troiani annos Auguratim dixit. 18. Itaque non incitè Heracleotes Dionysius ad ea disputat, quæ apud Homerum Achilles queritur. 3. de Rep. In frag. Ex D. Augusti. Ex quo intelligi potest permultis annis antè Homerum fuisse quàm Romulum, vt iam doctis hominibus, ac temporibus ipsis eruditis ad fingendum vix quicquam esset loci. 4. testis, & delibutum vnguentis emittit ex ea vrbe quam ipse sibi fingit. pro Arch. 24. O fortunate inquit adolescens (Alexander) qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris. de Cla. 40. Ne Vlyssi tribuisset Homerus & Nestori (quorum alterum, vim eloquentiæ, neque ipse poëta hic tam idem ornatus in dicendo, ac planè Orator fuisse. Or. 109. An ego Homero, Ennio reliquisque Poëtis, & maximè tragicis concederem, vt ne omnibus locis eadem contentione vteretur, crebròque mutarent. de Cla. 71. Quin fuerint ante Homerum Poëta, quod ex iis carminibus intelligi potest quæ apud illum, & in Phæacum, & in procorum epulis canuntur. 13. Fam. 15. Itaque ab Homeri magna vellem habere Homeri illam Mineruam simulatam Mentori, cui dicerem, Μένηρ πῶς τ' ἀείω, πῶς τ' ἀεὶ προσηύδα, ἄνθρωποι. 1. Tuscul. 79. Credamus Panætio à Platone suo dissentienti, quem enim omnibus locis diuinum, quem sapientissimum, quem sanctissimum, quem Homerum Philosophorum appellat, huius hanc vnã sententiam, de immortalitate animorum non probat. 3. Fa. 11. Vt enim Aristarchus Homeri versus negat quem non probat: sic tu (libet enim mihi iocari) quod disertum non erit, ne putaris meum.

H O M I C I D A, ficiarius. 2. A. 31. Fateor eos plus quàm ficiarios, plus quàm homicidas, plus etiam quàm paricidas esse.

H O M I C I D I V M, caedes. 2. A. 30. Statue, vtùm illi, qui, &c. homicidij rei sunt, an vindices libertatis.

H O M O, mortalis, persona, vir. 3. de Rep. teste Augustino, lib. 4. contra Iulianum: Homo non vt à mare, sed à nouerca natura editur in vitam corpore & nudo & fragili & infirmo: animo autem anxio ad molestias, humili ad timorem, molli ad labores, prono ad libidines: in quo tamen inest tanquam obrutus quidam diuinus ignis ingenij & mentis. in Hortensio, teste Augustino, lib. 4. contra Iulianum: Humanæ vitæ erroribus & ærumnis fit, vt interdum veteres illi siue vates sint in sacris initijsq; tradendis diuinæ mētis interpretes, qui nos ob aliqua scelera suscepta in vita fueriore pœnarum luendarum causa natos esse dixerunt, aliquid dixisse videantur vt quæ sic illud quod est apud Aristotelem, simili nos affectos esse supplicio, atque eos, qui quondam quum in Prædonum Hetruscorum manus incidissent, crudelitate excogitata necabatur: quorum corpora viua cum mortuis, aduersa aduersis accommodata, quàm aptissimè colligabantur, sic animos nostros cum corporibus copulatos, vt viuos cum mortuis esse coniunctos. Huius supplicij autorem fuisse Mezentium, cecinit Virgilius octauo Æneidos.

Mortua quæmetiam iungebat corpora viuis, &c.

1. de Leg. 22. Animal hoc prouidum, sagax, multiplex, acutum, memor, plenum rationis & consilij, quem vocamus hominem. 1. Off. 11. Homo, qui rationis est particeps. 1. de Leg. 26. Natura ceteras animantes abiicit ad partem, solum hominem crexit, ad cœliq; quasi cognationis & domicilij pristini conspectum excitauit. 2. de Nat. 37. Homo ortus est ad mundum contemplandum & mirandum. Ibid. 140. Deus homines humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt deorum cognitionem, cœlum inuententes, capere possent. de Vniu. 36. Homines deorũ immortalium quasi gentiles sunt, & diuini generis appellantur, & omnium animantium tenent principatum. 1. Of. 22. Homines hominum causa generati sunt, vt ipsi inter se alij alijs prodesse possunt. 2. Tuscul. 53. Ita & tulit dolorem vt vir, & vt homo maiorum ferre sine causa necessaria noluit. pro Rab. 26. An non intelligis, quos homines, & quales viros arguas? 4. Famil. 5. Quoniam homo nata fuerat. pro Cluent. 199. Mater, cuius ea stulticia est, vt eam nemo hominem appellare possit. pro Domo 97. An poteram inficiari me esse hominem & communem naturæ sensum repudiare? Offic. 26. Quid eo cum diceris, qui hominem ex homine tollat. 13. A. 1. Eumque ex numero hominum eiciendum, ex finibus humanæ naturæ exterminandum puto. 2. Offic. 50. Diri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis. 1. Qu. Frat. 2. Hominum ingenia ad fallendum parata. de Ar. 5. Stipes ille, qui quorum hominum esset, nesciremus: ni se Ligurum ipse esse diceret.

diceret. 3. At. 7. Aucto scire quid hominis sit. 6. 1. Nescio quid sit hominis. 3. Fa. 7. Homo summa prudentia, multa etiam doctrina. 2. de Orat. 2. 7. 1. P. Mummius cuius tempore hominem esse. 2. Fa. 15. Homo adolefcens. 1. de Leg. 6. 1. Homo se non vnus mundi, quasi vnus vrbs, agnoscat. 6. Att. 13. Quoniam homo est, ad est, errant ut homo. 6. 9. nihil nouus et accidit. 3. 14. Si homo vis esse, recipe te ad nos. 1. de Nat. 16. Homo in primis acutus. 4. Acad. 6. 1. Homo amicissimus. 3. Offic. 5. 2. Homo apertus, simplex, ingenuus, iustus. 2. de Finib. 1. 2. 1. Homo bellus & humilis. 4. Acad. 7. 5. Homo clarus, nobilis. 1. 2. 1. Homo cum hominibus humana societate coniunctus. Ibidem 1. Homo & studiis suisdem & vetustate amicitia cum aliquo coniunctus. 1. Tuscul. 69. Homo quasi & contemplator cæli ac deorum, ipsorumque cultor. 1. Famil. 5. & 4. 13. Contemptus & abiectus homo. 1. Diu. 68. Homo cum primis prudens atque doctus. 4. Acad. 14. Homo doctus & copiosus, & paratus. 1. de Finib. 12. Democritus homo eruditus, in Geometriâque perfectus. Ibidem 13. Homo omni doctrina eruditus. 4. Tuscul. 36. Homo frugi omnia recte facit. de Pet. Conf. 6. Homo graciosus apud aliquem. Ibidem 24. Homo graciosus in foro, nauisque. Ibidem 14. Homo illustris honore ac nomine. 3. Offic. 1. 1. Homo iners atque inutilis. 1. de Finib. 5. 2. Homo infans atque impotens. 9. Attic. 17. Homo non infans. 3. de Finib. 5. 7. Homo ingenuus & liberaliter educatus. 1. Tuscul. 15. Homo insulsus. 4. Academ. 1. 1. Homo natura lenissimus. Læli. 93. Homo leuis atque fallax. 3. Tuscul. 18. Homo moderatus & temperans. 2. de Finib. 39. Homo ad duas res, ut ait Aristoteles, intelligendum & agendum est catus, quasi mortalis deus. 1. de Leg. 6. 2. Homo ad ciuilem societatem natus. 3. de Finib. 68. Homo ad tuendos conseruandolique homines natus. 1. de Natur. 79. Est enim vis tanta natura, ut homo nemo velit, nisi hominis similis esse. 1. Tuscul. 4. Homo nobilissimus. de Pet. Conf. 4. Homo nouus. de Vniuers. 38. Homo qui recte & honestè curriculum viuendi à natura datum consecerit, ad illud astrum, quò, quum apertus fuerit, reuertetur. Qui autem immoderate & intemperatè vixerit, eum secundus ortus in figuram muliebrem transferet. Ibidem 39. Et si ne tum quidem finem vitiorum faciet, grauius etiam iactabitur, & suis maioribus in simillimas figuras pecudum & ferarum transferetur: neque malorum terminum prius aspiciet, quam illam sequi coeperit conuersionem, quam habebat in se ipse euadem & vnus simul innatam. 1. de Leg. 5. 9. Homo qui se ipse norit, aliquid sentiet se habere diuinum, ingeniumque in se suum, sicut simulacrum aliquod dedicatum putabit, tantoque munere deorum semper dignum aliquid & faciet & sentiet. Ibidem 4. 1. Homo qui nihil timet, nisi vel testem, vel iudicem, quid faciet in tenebris: quid in deserto loco, nactus quem multo auro spoliare possit imbecillum atque solum? 9. Attic. 4. Quid homo quilibet possit: vix iam deus. 4. Acad. 14. 3. Homo opiniosissimus. 2. de Nat. 37. Ipse autem homo ortus est ad mundum contemplandum, & imitandum deum. 1. Academ. 2. 1. Homo pars quadam ciuitatis & vniuersi generis humani, secundum veteres Academicos. 2. de Nat. 18. Homo est mundi pars. Ibidem 37. Homo nullo modo perfectus, sed quadam particula perfecti. 4. Academ. 38. Homo valde studiosus & diligens. 3. Tuscul. 2. 1. Homo summa potentia, summâque fortuna. 1. Offic. 12. 7. Summissus & abiectus homo. 3. 5. 7. Homo versutus, obscurus, astutus, fallax, malitiosus, callidus, veterator, vafer. 2. Tuscul. 18. Homo voluptuarius. 3. Offic. 30. Homo ad nullam partem vitiosus. 1. Attic. 15. Non homo, sed litus, atque æer, & solitudo mera. 5. Tuscul. 47. Qualis homo ipse, talis est eius oratio. 1. Nihil minus hominis, quam non respondere in amore iis, à quibus prouocare. 5. Attic. 16. Quadam non hominis, sed feræ nescio cuius immanis monstra. 4. Famil. 4. Repente Cæsar præter spem dixit se Senatui roganti de Marcello, ne hominis quidem causa negaturum. 1. de Leg. 2. 9. Hominis quæcunque est definitio, vna in omnes valet. 1. de Natur. 48. Hominis figura omnium animantium formam vincit. 1. Offic. 13. Hominis in primis propria est veri inquisitio atque inuestigatio. 1. de Leg. 17. Ab hominis natura repetenda est iuris natura. 1. Offic. 13. Hominis naturæ aptissimum, quod verum, simplex sincerumque. 2. ad Her. 4. Hominis vitam, cum coniecturis res agitur, quomodo spectare oporteat. 1. Tuscul. 69. Hominis vtilitati agri & omnes & maria parentia. 2. 47. Homini nihil tam terribiliter, nihil tam aspernandum, nihil homini indignius, quam quod est turpe. 2. de Natur. 18. Homini rationem addit natura, amplius quam bestiis, qua regerentur animi appetitus. Læli. 8. Homini constanti nullo casu contingere potest, ut vlla intermissio fiat officij. 2. de Legib. 19. Homini datur ascensus in cælum ob mentem, virtutem, pietatem, fidem. 1. de Nat. 77. Quod homini homine nihil esset pulchrius fortasse simulacrorum superstitionem inuenit. pro Syll. 25. Nisi forte regium tibi videtur ita viuere, ut non modo homini nemini, sed ne cupiditati quidem vlli seruias. 1. Offic. 66. Quum pessimum sit nihil hominem aut admirari, aut optare, aut ex-

petere oportere: nullique neque homini, neque perturbationi animi, nec fortunæ succumbere. 3. 24. Hominem hominis incommodo suum augere commodum, magis est contra naturam, quam mors, quam paupertas, quam dolor, &c. 5. Famil. 17. Hominem te & virum esse meminisses. id est, ut communem incertumque casum, &c. de Vniuers. 6. Equum est meminisse, & me, qui disseram, hominem esse: & vos, qui iudicatis: ut si probabilia dicentur, nihil vltra requiratis. 1. de Leg. 2. 6. Hominem solum erexit natura, cum ceteras animantes abiectis ad passum, &c. hominis oris speciem ita formauit, ut in ea penitus reconditos mores effingeret. 5. de Finib. 35. Hominem ex homine exuere. 1. Offic. 11. Inter hominem & bellum quid interfuit. 8. Attic. 1. Hominem certum de comitibus meis misit. 2. de Legib. 16. Hominem hunc omnino numerare non decet, quem astrorum ordines, quem dierum noctiumque vicissitudines, quem mensium temperatio: quemque ea gignuntur nobis ad fruendum, non gratum esse cogunt. 2. Fam. 14. Hominem occiderit oportet, qui vestra opera vti velit. 1. de Leg. 2. 6. Hominem natura non solum celeritate mentis ornauit, sed etiam sensus tanquam satellites attribuit, ac nuncios, & rerum plurimarum obscuras ac necessarias intelligentias enudant, quasi fundamenta quadam scientiæ, figuramque corporis habilem & aptum humano ingenio dedit. 15. Famil. 17. Hominem se præbuit in his malis. 7. 5. Hominem probiorem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem. 1. 1. 29. Quod tuum iudicium nisi mea summa beneuolentia erga te, omnibusque meritis comprobato, ipse me hominem non putabo. 2. Qu. Fr. 10. Hominem te non putabo, si hoc feceris. 2. de Legib. 5. 8. Hominem mortuum, inquit lex in duodecim tabulis, in vrbe ne sepelito, neve vrito. 1. 27. Hominem principium reliquiarum rerum esse voluit deus. 7. Attic. 13. L. Cæsarem vidi Minturnis ad V I I I. Calend. Febr. mane cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas, &c. 3. de Legib. 35. Ab homine ignoto & fordido Gabinio lata lex tabellaria. 5. Tuscul. 11. 1. Loquor autem de docto homine & erudito, cui viuere est cogitare. 1. de Finib. 15. Quot homines, tot sententia. 1. Offic. 105. Sunt enim quidam, homines non res, sed nomine. 1. de In. Homines à bestiis quid differant. 1. de Orat. 32. Homines à feris sermone potissimum differunt. 1. de Leg. 24. Perpetuis cursibus conuersionibus cælestibus exiitisse quandam materiam ferendi generis humani: quod sparsum in terras atque satum, diuino auctum sit animorum munere. Nam quod aliquibus coheret homines, è mortali genere sumperunt, quæ fragilia essent & caduca: animum esse ingeneratum à Deo. Parti. 56. Homines, quibus rebus maxime moueantur. 1. de Legib. 33. Homines, si quomodo est natura, sic iudicio humani nihil à se alienum putarent, coleretur ius æque ab omnibus. 13. Att. 50. Homines vni sumus. Ibid. 24. Homines deorum agnatione & gente tenentur. Ibid. 23. Homines cum diis lege conlociati putandi sumus: inter quos est communio legis, inter eos communio iuris est: quibus autem hæc sunt inter eos communia, & ciuitatis euadem habendi sunt. 2. de Nat. 99. Homines quasi cultores terræ constituti. de Pet. Conf. 15. Homines excellenti gratia. 1. de Leg. 39. Homines sibi indulgentes, atque omnia quæ sequantur in vita, quæque fugiant, voluptatibus & doloribus ponderantes, ab omni societate Reipub. cuius partem nec norunt vllam, nec vnquam nosse voluerunt, facebant. Parti. 91. Homines multo magis mala fugiunt, quam bona sequuntur. 3. de Na. 49. Immortales esse vtilos negabant, qui homines aliquando fuissent. 1. Off. 22. Homines hominem causa generati sunt, ut ipsi inter se alij alijs prodessent possint. unde prouerbum, αὐτῶν καὶ αὐτῶν δαίμονες. Som. Scip. 6. Homines hæc lege sunt generati, qui tuerentur terram. 9. At. 6. Balbi & Oppij, Homines humiles, & amplissimi viri. 1. de Leg. 32. Homines iusti natura facti ad participandum alij ab alio, comunicandumque: inter omnes. 1. de Na. 87. Homines mediocres, his non ita valde mouentur. de Pet. Conf. 25. Homines municipales & rusticani. 2. Tusc. 41. Homines perdit. 1. Off. 46. Homines perfecti plenèque sapientes. 2. de Fi. 51. Homines præstantissimis ingeniis. 2. Diu. 54. Homines probi non solent amici impendentes calamitates prædicere, quas illi effugere nullo modo possint. 5. Fi. 35. Homines proterui ac molles. 1. Off. 69. Homines seueri & graues. 5. Tusc. 102. Homines tenues. 5. de Fi. 52. Homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum. 1. de Leg. 25. Ad hominum commoditates, ad vsus, tantam rerum vberitatem natura largita est, ut ea quæ gignuntur, donata consulto nobis, non fortuito nata videantur. Ibid. 16. Hominum coniunctio & naturalis, societas inter ipsos. 1. Fin. 5. Hominum à bestiis differetia. Parti. 91. Hominum genus ad honestatem natum malo cultu, prauisq; opinionibus corruptum est. 1. de Leg. 52. Hominum genus omne inter se sociatum. Parti. 90. Hominum duo genera. 1. de N. 11. Hominum interitu sententiæ quoque non occidunt. Brut. 84. Hominum mos est, ut nolint eundem hominem pluribus rebus excellere. pro Deior. 30. Hominum more inimicitias gerere. 14. At. 15. Non hominum vitia collegi, sed rerum. 2. Off. 17. Homines plurimum hominibus &

prodesse & obesse. 1. de Leg. 32. Homines meliores efficit recte viuendi ratio, Ibid. 2. Homines ad iustitiam esse natos, neque in opinione sed natura constitutum esse ius. 5. Fa. 16. Homines nos esse meminerimus, ea lege natos, vt, &c. 1. Diu. 64. Homines tribus modis deorum appulla somnare, iuxta Pollidonium. * 16. At. 1. Homo familiarissimus, & mihi omnibus rebus coniunctissimus. 4. V. 19. 2. At hominem flagitiosissimum, libidiniosissimum, nequissimumque defendit. Horten. Homo ditissimus, amoenissimus, delicatissimus. 1. de Leg. in Frag. Omnes homines inter se natura confusi prauitate dissentiunt, nec se intelligunt esse confanguineos, & subiectos sub vnam eandemque tutelam. Quod si teneretur, Deorum profecto vitam omnes viuere. 3. Acad. In tanta animalium varietate homini vt soli cupiditas ingeneratur cognitionis & scientiæ. in L. Pison. Que te belluam ex vtero, non hominem fudit. pro C. Corn. 1. Prospectat Cominius quid agatur. Videlicet homines fæneos in medium ad tectandum periculum proiecos. Horten. Quantum inter se homines studiis, moribus, omni vitæ ratione differant.

† A D V N C. Abiectus, & semiuuius, austerus & grauis, dignissimus eruditione, non modo incolumis, sed etiam amplissimus, atque ornatissimus, eruditus, prudens, abundans consilio, facetus, ad persuadendum perfectus, & politus, & constans, facilis, & valde venustus, & pugnax, impurus, non modo facie, sed etiam oculis tuis indignissimus, infirmissimus ac desperatissimus, ingenuus, atque eruditus, perditus & furiosus, perpolitus literis, promptissimus, religiosus, & sanctus, timidus ac tremens, turpissimus, non vecors, non furiosus, non mente captus, volitans gloria cupiditate, in Pit. Abiecti, & perditæ, clari & obsecuti, fortes, & animosi, carus, conuictus, demens, sensus nostri ignarus atque expertus, fidelissima gratia, effeminatus, inustus, otiosus, paratissimus ad omne facinus, sapiens & alta quadam mente præditus, stultissimi, valentes, pro Mil. Absoluti, & perfecti, imprimis ingenuus, grauis, dignus familiaritate, mitior, & in vno genere illustrior, horridiores & asperiores, duriores & oratione, & moribus, 4. de Finib. Abundans doctrina, admirabilis, callidus, & nulla re tyro, & rudis, peregrinus, atque hospes, clari, consularis, diuus, multis rebus elegans, & ornatus, doctus & deditus Philosphiæ, eloquens iuris peritus, eloquentissimus, & in ciuitate plures annos princeps, eruditus Græcis literis, familiaris alicui, doctus, & perurbanus, inconcinnus, ac multus in re aliqua, mediocris, nec omnino rudis, hæsitantes lingua, absoni voce, agrestes vultu mortique corporis, habiles in muneribus natura, hebes, ac rudis, ingeniosissimi, & otiosissimi, litigiosi, ornati, & graues, perfacilis in audiendo, & perpugnax in disputando, perfecti in dicendo, & perpolitus, præstantissimus, princeps omnium, prudens & grauis, remotus à dialecticis, in arithmeticis satis exercitatus, remotissimus ab agro, socius consiliorum, & summa familiaritate coniunctus, spectator ineptiarum, stultus alicuius iudicio, & suo valde sapiens, à iuris studio non abhorrens, suaues, & ornati in dicendo, vastus, atque sedus, summi, 1. de Or. Abundantes otio, collega & familiaris alicuius, cupidus & locuples, doctus & perurbanus, eloquentior, & disertior, eruditus, fortior apud populum, non hebes, neque inexercitatus, neque expertus commanum literarum, ingeniosus, ac memor, literatus, nobilissimus & eloquentissimus, peritus, sanctus, sanus, vehemens, & disertus, & imprimis fortis ad resistendum, 3. de Orat. & 2. de Or. idoneus ad aliquam causam, egen-
tissimi, fortes, ac nimium optimates, humiles, infans, pudens & amicus, alius, prudens, 9. Att. Acerbior, acutior, æquissimus, & remotissimus à cupiditate, alienus à literis, capitalis, certus, & diligens, clarissimus iudicio, maximisque in rebus probatissimus, & omnium existimatione ornatissimus, contumacior, crudelior, crudelissimus, patre innocentissimo, pecuniaque patria priuatus, frugalissimus, atque integerrimus, grauior atque honestior, honestus & nobilis, honestissimus & certissimus, honestissimi, ac locupletissimi, ingeniosus, & peracutus, inhumanior, infidiosior, liberalis, locuples, & domi suæ nobilis, miser, innocens, atque nefarius, pauperissimus, peracutus, prædius amentia, & aulacia, probatissimus, plurimis, maximisque in rebus, & omni existimatione ornatissimus, itudiosissimus, cupidissimusque existimationis, superbius, 4. Ver. Acerimus, amicissimi, auarus, & furax, neque cari, neque calamitosi, carissimi ac amicissimi, Centorius, disertus, atque eruditus, doctissimi, & otio nimio, & ingentis affluentes, eruditus, acer, & acutus in cogitando, expeditus ad promouendum, & in re quadam locuples, eruditissimus omnium, & in disciplina iuris ciuili, acutissimus ingenio, prudentia, oratione, maximè limatus, atque subtilis, atque iuris peritorum eloquentissimus, eloquentium iuris peritissimus, expertes veritatis, facerit, & dicaces, facetus, atque saltus, venustissimus, & vrbanius, grauius, & seuerissimus, festinus, humanissimus, improbus & perfidiosus, impudens, non impudens, nec inuerecundus, ineptus, innumerabiles, instruatissimus à natura ad dicendum, inurbanus, minimè mali, melior, nobilis, sed admodum stultus, patiens, & lenis, polius, & eruditus, & vrbanus, ridiculi, sapiens, seditiosus, furiosusque, suaui, subriles & acuti, breues, magis abundantes verbis, quam sententiis, 2. de Orat. Acres, ad vim prompti, ad seditionem parati, liberi, & ornati, præditi diuina mente, consilioque, priuatus, popularis, singularis, magna, sapientia præditus, 2. cont. Rull. acui. (hebetes, valentes.) (imbecilli, ingeniosi.) (tardi, acutus, & probatus, de fato. Acerimus, & fortissimus, alacris, atque letus, humilis, atque demissus, amens, & perditus, arrogant, auarissimus, & libidiniosissimus, audax, ad gloriandum, obscurus in agendo, desperatus, nimium diligens in quarendo, nimium seruicus populi existimationi, expectatus, & cognitus in rebus iudicandis, idaneus, litigiosus, nocentissimus, pecuniosissimus, paratior, vigilantior, compositior ad iudicium, perditissimus, atque alienissimus, perniciosus, prætorius, sapientissimus, atque amplissimus, 2. Verr. Tam acris, tam paratus, tam audax, tam callidus, tam vigilans, in scelere, & perditis rebus, 3. Car. Acrior in rebus gerendis, diligentes, disertissimus in defensione, frigidus in accusatione, nugax, occupatus & celerissimus, imbecilli, infirmi, insolentissimi, ineprior, temperatior in victoria, tardus, & parum efficax, 8. Fam. Acutus, audacissimus, alienissimi, detestabilis, expertus humanitatis, vitæ communis ignarus, ferreus, tam impius, tam diis hominibusque hostis, indoctus rerum, luxuriosus, sed tamen abundans, nefarius, nequam

audaxque, nequissimus omnium, falsus, sapiens, & considerans, sumplex, 2. Ant. Acutus, & diligens, fideles in amicitia, constantes, & graues, appetens hominum, cumque iis natura, & constantia, & congruens, incedit, maleuoli, inuidi, & fideles, sermone, vilius, strosi, amatoris leuitatis, petulantes, ignaui, maledici, incontinentia, valde pertinax, sceleratior, 2. de Finib. Acutus, & exercitatus, acutus iuris, acutior in rebus inueniendis, & exercitatus verbis expeditus, nec inops verbis, nec abiectus, acutissimus iuris, ambrosius, cum auguralis, tum bene peritus, acutissimus publici iuris, antiquitatisque nostræ, Confularis, creber in referendis sententiis, solutus in explicandis, debiles in aliqua parte ingenij, doctus, elinguis, eruditus literis Græcis, a puero doctus in cultus atque expolitus, in omni vita, atque victu, facetus, hebetus, sed effrenatus in dicendo, humiliores, ignoti, & repentis, improbissimus longè post homines natos, sed peracutus, & callidus, cum primisque ridiculus, impurus, sed admodum ridiculus, indebitus, & rudis artium honestarum, infans omnium rerum & rudis, & literatus, & disertus & literarum, & antiquitatis, bene peritus, loquax sanè, & satis acutus, sed solutus, & mollis in gestu, loquax in dicendo, doctissimus in disputando, notus ornatus reliquis rebus atque elegans, ornatiorque in dicendo, acriorque, peracutus, & abundans verbis, perargutus in fabulis, etiam disertus, perfectus literis Græcis, fastidiosus Latinorum, peringeniosus, & satis docti, peritissimus iuris ciuili & ad dicendum paratus, popularis, non libertate, sed seueritate, religiosissima, sapiens & rectus, seuerus vita, & congruente ea disciplina quam colebat, paulò etiam durior, vt vita, sic oratio durus, in cultus, horridus, tardus in cogitando, simplices, studiosus literarum & non imperitus, à naturæque ad dicendum satis solutus, atque expeditus, subtilior in arte, & in orationibus ieiunior, turbulentus, vt vita, sic oratione, vehemens in omnibus rebus, & acer in dicendo, de Clar. Acutus magis quam eruditus, felicissimi, valde idoneus alicuius studio, miri, 12. Attic. Acutus, vigilans, paratus, adiunctior alicui Prouincie, & 2. de Orat. Acutus, vigilans, paratus, loquacissimus & minimè aptus ad docendum, municipales, rusticani, sacerdotio amplissimo, vigilans & industrius, & 8. Attic. Valde acutus & multum prouidens familiarissimus, grauis, & certus, in aliqua re facile omnium nobilissimus, & in communi Republ. ciuis vel ingenio, vel gratia, vel fama, Parad. Mior natura, peritissimus rerum & exemplorum, & omnis vetustatis, nec ipse quidem rudis, sapientissimus, atque amicissimus, Famil. Acutissimus ad excogitandum, impudentissimus ad audendum, acerrimus ad efficiendum, arum nobilissimus, alienissimus ab aliquo, fardissimus, & turpissimus, auarus, amplissimi & nobilissimi, cautus, clarissimus & potentissimus, constantior, cupidior ciuitatis retinendæ quam existimationis, egens, audax, in iudiciis euerdens exercitatus, egens, sumptuosus, callidus, perfidiosus, iam miserissimus, inuicissimus, eloquentissimus, & sapientissimus, exercitatus in re aliqua, honestus, prudensque, honesti & ornati omnibus rebus, & præditi summo splendore, honestissimus, & sapientissimus, infames ceteris vitis, & omni dedecore, infansissimus, ingeniosus & in dicendo exercitatus, integer, nequam & improbus, & multis flagitiis contaminatus, nocentissimus, ornatus honoribus populi, & præditus summa virtute, popularis atque turbulentus, potens & gratiosus, nulla aut humili, aut aliqua arte, beneficiis summis, maximisque rebus gestis, summo ingenio, & prudentia, eloquentia, lepore, facia, summa fide, & omni virtute, opibus paulò maioribus, summa potestate, religione summa, & summa autoritate, summo splendore, ac vir, præposterus atque peruersus, præstantior virtute, consilio, auctoritate, prudentior ingenio, peritior iure, diligentior aut sanctior fide, religione, officio, prudentissimus, sanctus, & diligens, sanctus, & probus, & in retinendis diligens, sapientes, seueri, similes cum forma, tum moribus, tristes, atque occitans, turpissimi, valens, vehemens, & calidus, pro Cluent. Acutus vt Pænus, & valde studiosus, affabilis, & iucundus, honoratus & Princeps, versutissimus & patientissimus, fortis & temperans, perfectus, & sapiens, 1. Offic. Adversarij, 11. Famil. Aegri, 1. Cauti. Affinis alicui sceleri, amens, ac perditus, audax, petulans, libidiniosus, calamitosus, ferus, ac perinhumanus, improbus, & sumplex, inconstans & lenis, lenissimus, misericors, ac mitis, necessarius, immanitate singulari, & crudelitate, robustus vsu, atque ætate, seuerus in improbos, vehemens, atque fortis, & inexorabilis, pro Syll. Amicissimus, & grauius, amplissimus, asperior, altus, & lenis, comis, constans, demissi, & eruditissimus, & penè diuinus, excellens in omni virtute, fortunati, grauior, grauius, honestus in omnibus partibus vitæ, atque ineger, tum in re militari, consilij summi, maximi animi, tum verò vsus bellorum gerendorum, imprimis eorum hominum qui nunc sunt exercitatus, improbus, non infans, ingeniosissimus & copiosissimus, non inops, neque infirmus, infanti, integerrimus, lætissimus, literati, & historici, magnus, & excelsus, miser, moderati, & temperati, occupatus vehementer, prudentissimus, summa honestate, ac dignitate præditus, sapientissimus atque ornatus, sceleratissimus, sordidus squalore, confectus morbo, lacrymis, ac mæore præditus, tenuiores, pro Mur. Amantes alicuius, doctus & alicuius amantissimus, doctior, dulcis, durior in aliquem, edax, facilis, familiarissimus alicui, valde honoratus, miser, & 2. de Orat. Appetentes gloria, & auidi laudis, auarissimus atque audacissimus, exercitatus paratissimique in rebus maritimis, moderati in pudore ac temperantia, gnau, & industrij ornamentis, summus honoris, fortuna, ingenij, peritissimi, exercitatusque, Prætorij, peritissimi belli gerendi scientior, pro Pomp. Appositus ad alicuius aulaciam, 7. Verr. Amicissimus, asperi natura, & omnibus iniqui, negociatoribus, mercatoribus iustus, municipibus liberalis, socius abstinens, & in omni officio diligentissimus, comes, sociusque, & deprecator fortunarum, inexorabilis, & inhumani, & crudelis, potentissimus, restricti, & tenaces, sceleratissimi ac nefarii, seuerissimus, restricti, & tenaces, sceleratissimi ac nefarii, seuerissimus, & grauius, splendidissimi, stultus, summi, & infimi, summi, & infimi, summi, & ornatisimi, pro Planc. Alieni, alienigenæ, charissimus sibi, & familiarissimus, castus, moderatus, sanctus, comes, benigni, faciles, suaues, idoneus, non imperitus seuerus, non rudis exemplorum, non ignarus belli, innocentissimus, ignobilis, libertinus, mediocres, & nullo vsu, nullo studio militari præditus

Syntaxis. Bonis parentibus, & honesto loco natus. *Honestus, & nobilis. Cupio te esse honestum: id est, ornare.*

HONESTVM, docens, fas, aequum, rectum, decorum. 2. de Inuen. 1. 58. Quod autem totum aut aliqua ex parte propter se petitur, honestum nominabimus. 5. Fin. 66. Honestum aut ipsa virtus est, aut res gesta virtute. 3. 45. Honestum id intelligimus, quod tale est, vt detracta omni utilitate, sine vllis præmij fructibus, per seipsum possit iure laudari. 1. Offic. 14. Honestum etiam si nobilitatem non sit, tamen honestum sit: quodque verè dicimus, etiam si à nullo laudetur, laudabile esse natura. Ibid. 79. Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. 1. de Leg. 48. Honestum omne sua sponte est expetendum. 1. Offic. 62. Nihil honestum esse potest, quod iustitia vacat. 10. At. 4. Nihil bonum, nisi quod honestum. 5. Fam. 19. Nihil vtile, nisi quod rectum honestumque sit. de Amic. 84. Neque quicquam nisi honestum & rectum alter ab altero postulat. 14. At. 6. Quid honestum mihi sit, quid liceat, quid expediat. 3. Offic. 11. Quicquid honestum est, id vtile censuerunt Stoici. 5. Tusc. 45. Parad. 1. Quod honestum, id solum bonum. 1. Offic. 94. Quod honestum est, decet. 4. Acad. 13. Honestum quod ducatur à conciliatione naturæ, Zeno statuit finem esse honorum. 5. Finib. 64. Honestum quod ex virtutibus exoritur, & in his hæret, per se esse expetendum. 3. Offic. 33. Quod honestum est, id est maximè propter se expetendum. 2. 10. Quod honestum, id iustum. Ibid. 32. Quod decorum, honestumque est, id per se nobis placet, animoque omnium natura & specie sua commouet. 1. 15. Omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua. 3. 13. Honestum quod propriè verèque dicitur, id in sapientibus est solis, neque à virtute diuelli vnquam potest. 1. 55. Honestum, etiam si in alio cernimus, tamen nos mouet, atque illi, in quo inesse videtur, amicos facit. 16. Att. 11. Honestum & vtile pugnare aliquando videntur. 1. Offic. 14. Honesti forma si oculis cerneretur, vt ait Plato, mirabiles amores excitaret sapientiæ. 2. 47. Tanta vis est honesti, vt speciem utilitatis obscurat. 4. Fin. Honesto nihil honestius. 5. Tusc. 45. Honesto detracto, quid poterit beatum intelligi? 1. Fin. 25. Recta & honesta quæ sint. 1. de Leg. 44. Honesti in virtute ponenda, in vitiis turpia. Ibid. 46. Honesti & turpia ad naturam sunt referenda. 4. Aca. 50. Honestis similia sunt referenda. 4. Acad. 50. Honestis similia sunt quadam non honesta, & bonis non bona, & artificiosis minimè artificiosa.

Syntaxis. *Honestum per se, sua sponte expetendum, propter se insuper.*

HONOR, & **HONOS,** ornamentum, gloria, laus, decus, amplitudo, dignitas, honestas. 2. de Leg. 58. Hofis extra portam Collinam, ad eam cum lamina esset inuenta, & in ea scriptum: Lamina Honoris: ea causa fuit ædis huius dedicandæ. de Cl. 280. Honos est præmium virtutis, iudicio studioque ciuium delatus ad aliquem. 1. Tusc. 4. Honos alit artes, omnesque incenduntur ad studia gloriæ: iacentque ea semper, quæ apud quosque improbantur. 1. Attic. 1. *Ἄνδρες ἀγαθοὶ ἢ πτωχοί.* Parit. 87. Laus, honor, gloria. 1. Qu. Frat. 1. Semper putavi honores, si vulgares essent, viles: si temporis causa constituerentur, leues. 10. Famil. 10. Is qui verè appellari potest honos, non inuita mentem ad tempus, sed perpetuè virtutis est præmium. 15. 4. Mores atque vitam spectari solere in honoribus habendis, vel non habendis. Anteq. 13. Qui sunt affecti summum gradum honoris, non dispoliabuntur honore. pro Dom. 46. Illi, quorum vita remota ab hoc honore populari, ab hac illustri gratia est. 5. Famil. 20. Habere honorem alicui. pro Flac. 45. Cui nullus honos in sua ciuitate habitus est vnquam. pro Cæl. 5. Nemini vnquam præfenti Puteolani maiores honores habuerunt, quàm M. Cælio. 3. A. 39. Vt pro tantis eorum in reip. meritis honores eis habeantur, & gratiæ referantur. pro S. R. 137. Viris fortibus honos habitus est. 3. de N. 46. Vide ne virtutibus hominum isti honores habeantur, non immortalibus. 7. Atti. 2. Chrysippum libenter vidi, & in honore habui. 11. Vereor ne Cæsari nullus honos à Senatu habeatur. ad Brut. 15. Huic habitati à me honores nulli quidem, Brute, nisi debiti, nulli nisi necessarij. 1. Q. Fr. 1. Aliquem esse diligentem, vt sibi honores habeatur. 16. Fam. 9. Curio mihi, vt medico honos haberetur. de Clar. 52. Amplissimos vel maximos honores alicui rei esse habitos. 3. de Fin. 73. Tribuere honorem alicui. 1. Q. Fr. 1. Tribuere honores meriti alicuius. pro Pla. 64. Tribuere magnum honorem alicui. pro S. R. 136. Suum cuique honorem & gradum redditum esse gaudeo. 7. V. 35. Mihi honorem illum non solum datum, sed etiam creditum ac commissum puto. 68. Mandare honores hominibus nouis. 2. A. 110. Cum honorem Cæsari tua lege datum deserui patimur? 10. Fam. 10. Is enim honos mihi videri solet, qui non propter spem futuri beneficij, sed propter magna merita claris viris defertur & datur. pro S. R. 77. Serui apud eum sunt in honore & pretio. 1. de Orat. 235. Hæc ars summo in honore semper fuit. 1. Tusc. 4. In summo apud Græcos honore geometria fuit, de Cl. 127. Hic epilogus tanto in honore pue-

ris nobis erat, vt eum etiam edisceremus. 1. de N. 16. Philofo- phia quæ in honore sunt. de Clar. 30. Gorgias magno in honore fuit. pro S. R. 6. Qui apud vos in honore tanto sunt. 3. C. 2. Hic non esse. de Cl. 40. Iam tum honos erat eloquentiæ. 2. Offic. 58. Honori summo nuper nostro Miloni fuit, quod, &c. pro Milon. 97. Beatos esse quibus ea res honori fuerit à suis ciuibus. 8. Fam. 26. Adducere aliquid in honorem. 5. Attic. 2. 1. Ob hæc beneficia Decernere honores alicui. Ibid. 4. Accipere honores extraordinaria, vt sis legatus alicui. 1. de Orat. 232. Amplissimis honoribus & præmijs decorari. 6. Ver. 137. Qui honos apud Syraculos est amplissimus. 1. de Orat. 232. Qui honos apud Græcos tantum honorem eloquentia. de Clar. 241. Ascendere ad honores. pro Syl. 82. Nemo ex illo honoris gradu. 7. At. 2. Honore augeri aliquem. 3. de N. 87. Honoribus aucti, aut re familiari. de Ar. 56. Honorem augeri cuipiam. pro Flac. 52. Homo sine honore. sine existimatione, sine censu. 1. de Inuent. 103. Homines hoc honore vsi togati esse solent, cum est in sagis ciuitas. 1. Fa. 8. Cum honoribus amplissimis perfuncti essemus. 3. 11. Curus honorum. pro Deiot. 14. Cæsar Deiotarum amplissimo regis honore & nomine affecti. Ibid. 15. Deiotarus honore amplissimo ornatus. pro S. R. 147. Magno honore filius ex patris dignitate affectus. 1. de N. 38. Res toridas deorum honore affecte. 9. A. 8. Honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus. 10. Famil. 10. Sit modò aliqua resp. in qua honos elucere possit, omnibus mihi crede, amplissimis honoribus abundabis. 9. 22. Præfari honorem. Ibid. Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrem strangulauit, honorem non præfamur: sin de Aurelia aliquid, aut Lolii, honos præfandus est. pro Q. R. 18. Hunc virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti quod nemo nisi aut honestissimo, aut amicissimo facere consuevit. pro S. R. 6. Vir fortissimus & clarissimus L. Sylla, quem honoris causa nomino. 2. A. 30. Qui stillantem præ se pugionem tulit, is à te honoris causa nominatur. Ibid. 31. Cur honoris causa à te sunt appellati. 2. Ver. 18. Curio, quem ego hominem honoris potius, quàm ignominia causa nominatum volo. 1. cont. Rull. 27. Se posse turbulenta ratione honori velificari suo. Ibid. Quæ vitæ via facillimè viros bonos ad honorem dignitatèque perducat. de Prouinc. 29. Eum ad summum honorem Senatus deo- cant. Postquam ad Quir. 16. Qui vestris maximis beneficijs honoribusque sunt ornati. 3. de Nat. 49. Virorum fortium memoriam honore deorum immortalium consecratam. pro P. Opp. Multum posse ad salutem alterius, honori multis fuit. pro M. Scäu. Iisdem honoribus vsus. Frag. ep. Quæ es ab Senatu summo cum honore consecutus. de Consolat. Huic idem honos certè dicandus est. 2. Acad. Qui ferius honores adamauerunt, vix admittuntur ad eos.

ADIVNCT. Ambitiosus, 5. Tusc. Amplior, tanti, eximij, & propè singulares, de Prouinc. Amplior, & robustior, 9. Attic. Amplissimi, maximus, summus, 1. de Ora. Communis, pristinus, 1. de Iu. Conuulsius, iustus, 1. Philip. Coniuncti familiar, pro Mur. debitus, 9. Phil. ep. ad Brut. Diuini, immortalisque, 4. Phil. Diuturnus, iucundus, magnus, pro Cæc. Extraordinarius, 2. cont. Rull. Extraordinarij, debiti, falsus, necessarij, ep. ad Brut. Honestissimus, 13. Famil. Incredibilis, 2. Philip. Infimus, 12. Fam. Iucundissimus, 5. Verr. Leues, viles, vulgares, 1. ad Q. Frat. Magni, 10. Fam. Maior, maximi, de Cl. & pro Cæl. Meriti, & debiti, 7. Phil. Noui & singulares, 14. Phil. Paternus, & auitus, iusti, 5. Verr. Paterni, 3. ad Q. Frat. Popularis, pro Dom. Senatorius, 6. Ver. Singularis, 1. cont. Rull. & pro Corn. Superior, 2. ad Q. Frat. Vniuersi, Postq. ad Quir. Vtilior, pro Flac. Vilitatus, per uulgatusque, 4. Verr.

Syntaxis. *Honorem alicui habere. In honore aliquem habere. Honorem alicui tribuere. Honorem & gratiam alicui reddere, dare, committere, credere, mādare, deferre. Esse in honore. Magni diuinitis honore est. Honori hoc tibi erit à tuis. Id in honore adductus. Honores accipere, recipere. In honorem, ad honores ascendere. Honoribus augeri. Vni, perfungi honoribus. Honoris potius, quàm ignominia causa nominare.*

HONORABILIS, honorificus: unde honoris argumenta de Sen. 61. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur leuia atq; communia, salutari, appeti, deduci.

HONORARIVM, munus quod honoris causa datur. I. P. 86. Qui modus tibi fuit frumentum æstimandi? aut honorarij? si quidem potest vi & metu extortum honorarium nominari.

Honorabile. de Opt. 3. Docere debitum est, delectare honorarium, promouere necessarium.

HONORARIVS, arbitri proprius. pro Cæc. 6. Hoc non honorarium operam amici, sed feueritatem iudicis requirit. 5. Tul. 10. Quorum controuersias solebat tanquam honorarium arbitri iudicare Carneades.

HONORATE, honorificè. I. A. 33. Multa & honoratè & honorificè de aliquo prædicare. aliter, ornate, non, honoratè: & melius.

HONORATVS, qui in honore & pretio est. 3. de N. 87. Diues, honoratus.

noratus, incolumis.) (*Inglorius* 9. Att. 14. Dionysius apud me honoratior fuit, quam apud Scipionem Panætius. 1. Offic. 13. 8. Homo honoratus & princeps. pro Plan. 19. Præfectura honorata & suburbana. de Cl. 280. Qui honore in sententiis & suffragiis adeptus est, is mihi & honestus, & honoratus videretur. Ora. 32. Thucydides fuit honoratus & nobilis. de Senect. 22. Clarus & honoratus vir.

† **ADVERB.** Valdè, 9. Fam.

HONORIFICÈ, honoratè. 7. A. 23. Respondendum honorificè est Marrucinis. 11. A. 33. Multa & ornate & honorificè de aliquo prædicare. Qu. de Pet. 34. Largè ac honorificè promittere aliquid. 12. At. 19. Non potuit honorificentius à me fieri de nepote. 13. Fam. 27. Nec liberalius, nec honorificentius tractari potuisse. 6. 6. Cæsar nunquam nisi honorificentissimè Põpeium appellat. 14. Att. 14. Ut me à te, cum his verbis scripseris, liberalissimè atque honorificentissimè tractatum existimem.

HONORIFICVS, decorus, dignus. ad Brut. 15. Quod imperium videbatur illi ætati honorificum. 2. A. 39. Nunquam ab eo mentio de me, nisi honorifica. 14. 29. Verbum honorificum. 1. At. 10. Honorificus in aliquem. || 5. Fam. 2. Oratio honorifica.

HONORANDVS, 5. A. 45. Eundem ordinem tenebo in viris fortibus honorandis. 9. 5. Mortem eius non luctu publico solum, sed etiam monumentis esse honorandum puto.

HONORATVS, honore affectu.) (*Inglorius* 1. de Leg. 32. Beati qui honorati sunt, videntur, miseri autem, qui in glorijs.

HONORO, honorem habeo, honorem adhibeo, honore, in honore habeo, honorem facio, honorem debitu præsto, honore afficio, honorem tribuo, apud me in honore & pretio est, honore augeo, honore amplissimo orno, honorificis verbis prosequor. 1. de Diu. 88. Amphiarum sic honoravit fama Græciæ, Deus vt haberetur. 2. A. 25. Hic me non solum meis laudibus ornat, sed etiam honorat alienis. 9. A. 4. Nemo tum virtutem non honorabat.

HORA 2. Qu. Fr. 3. Ea res acta est, cum hora sexta vix Pompeius perorasset, vsque ad horam octauam. ibid. Hora. ferè nona Clodiani consputare cœperunt. 2. A. 77. Cum hora diei decima ferè ad Saxa rubra venisset pro Mil. 29. Fit obuiam ei Clodius hora ferè vndecima, aut non multò secus. 2. V. 31. Nonæ sunt hodie Sextiles: hora nona conuenire cœpistis. I. P. 13. Cum ad te quinta ferè hora venissem. pro Qu. 25. Vt ad tabulam Sextiam sibi adsint hora secunda postridie. 11. Fam. 13. Hora ante præsidium meum Pollentiam veni. 12. Att. 5. Neque enim illa hora tui mihi est operis ignota. 9. Fam. 27. Hora nona accubueram. 6. P. 7. Horam eximere. 5. 25. In horam viuere. 3. V. 25. Ne quam ego horam de meis legitimis horis remittam. 2. A. 104. Ab hora tertia bibebatur, ludēbatur, vomēbatur. 6. V. 95. Hora amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. 15. Fam. In horas ternas epistolas dare. 12. Att. 5. Horæ quibus expectabam, longæ videbantur. 4. 2. Cum horas tres ferè dixisset, coactus est aliquando perorare. 10. Ad horas tres dormit. 3. V. Quum horis nostris non essemus vsi

† **ADIVNT.** Antecedens.) (consequens: calamitosior, ad oga. Legitimus, 3. Ver. Longæ, 12. Att. Multæ, pro Mil. Nocturna, pro S. R. Paucæ, 7. Verr. Vacua, periculis, Antequ. ir.

† **Syntaxis.** Horam eximere, remittere. In horam viuere. Hora amplius iam ludunt. In hora ternas dedi literas. suis horis uti.

HORATIVS Cocles. 2. de Leg. 20.

HORIZON, finiens. 2. de Diu. 92. Illi orbis, qui cælum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt, qui à Græcis *ὀρίζων*; nominantur, à nobis finientes rectissime nominari possunt, varietatem maximam habent, aliique in aliis locis sunt.

HORME, Lege, APPETITIO, & APPETITVS, & *oppid.*

HORNOTINVS, huius animi. 5. V. 45. Hoc quantum est ex Sicilia frumentum hornotini exarauerunt.

HOROLOGIVM, solarium. 16. Fam. 18. Horologium mittam & libros, si erit sudum.

HORRENDVS, horrificus, horribilis. 2. Tusc. 2. Nihil habet mors, quod sit horrendum.

HORREO, coborro, formido, timeo. 7. V. 73. Cum esses in imperio, iam tum iudicium & crimen horrebas. 9. Att. 2. Ingrati animi crimen horreo. 2. de Orat. 188. Quæ ego cum à te tractantur in causis, horrere soleo. 5. Tusc. 8. Horrere & reformidare dolorem. 8. Att. 25. Horrere minas alicuius. de Arusp. 37. Quod sacrificium nemo inquam vir aspicere non horruit. 2. Attic. 21. Hęc dominatio quorsum eruptura sit, horremus. pro Dom. 140. Horrere animo. 7. Fam. 3. Ut ipsam victoriam horrerem. 1. Qu. Fr. 1. Quare nomen publicani neq; ij debent horrere, qui semper vestigales fuerunt. 7. A. 8. Periculosè dico; quemadmodum acceptum sitis, horreo. 1. de Fin. 51. Quod si qui satis opibus hominum sibi contra conscientiam sepi esse & muniti videntur, deorum tamen numina horrent. 2. de Nat. 19. Vno tempore florere, deinde vicissim horrere terram. *hęc aduerte, vicissim: id est, mos: & contra.*

† **ADVERB.** Imbecillius, 5. Tusc.

† **Syntaxis.** Horrere & reformidare. Horreo illud aspicere. Horreo,

quorsum id euadat. Animo horreo.

HORRESCO, perhorresco. 5. de Fin. 31. Qui sibi iniecto terrore mortis horrescunt.

HORREVM, cella. 5. V. 20. Neque in segetibus, neque in arcis, neque in horreis. 2. con. Rull. 88. Illi Capuam cellam atq; horreum agri Campani esse voluerunt.

HORRIBILIS, horrendus, horrificus, formidabilis. 6. Att. 8. Hęc spero falsa, sed certè horribilia. 1. de Orat. 258. Illud verò horribile, quod, &c. de Ar. 20. Exauditus est strepitus quidam reconditus, & horribilis fremitus armorum. 8. At. 9. Cæsar monstrum horribili vigilantia, celeritate, diligentia. 1. de Fin. 63. Horribilis formido. 1. C. 11. Hanc tam tetram, tam horribilem, tam infestam reipub. pestem effugimus. pro Font. 26. Iratus animus, atque horribilis impetus cuiuspiam. 5. Fam. 21. Horribile ac pertimescendum. 1. de Orat. 11. Horribiles & miseri casus aliquorum. 14. At. 4. Horribile est quæ loquatur, quæ minitentur. pro Qu. 95. Horribile est causam capitis dicere. de Somn. 9. Tum rutilus horribilisque terris Mars.

† **Syntaxis.** Tetrum, horribile, cunctis infestum. Horribile ac pertimescendum. Horribile ac miserum. Horribile est id audire, quæ dicas, i. grauissimum.

HORRIDE, asperè duriter. Orat. 28. Inculcè & horridè dicere, vel viuere. pro Qu. 59.

HORRIDVLS, 2. At. 1. Quanquam illa tua mihi horridula & incompta visa sunt. Or. 152. Orationes horridulae.

HORRIDVS, incultus asper, durus.) (*Nicens, nitidus.* pro Qu. 93. Vita horrida atq; arida mihi cordi est. Postq. in Senat. 12. Cum eum incultum, horridum, maestumque vidissem. de Cl. 117. Vir vt vita, sic oratione durus, incultus, horridus. Ibid. 68. Antiquior est eius sermo, & quædam horridiora verba. Or. 20. Aspera, tristis, & horrida oratio 3. de Or. 48. Oratio de horridis rebus nitida, de icuius plena, de peruulgatis noua. 2. de D. 30. Iecur nitidum atque plenum.) (*Iecur horridum & exile.* pro Ccl. 33. Barba horrida. pro Mur. 30. Horridus miles.

† **ADVERB.** Omninò semper, pro Quint. Planè, de Clar.

† **Syntaxis.** Vita horrida & arida. Incultus, horridus, maestus. Durus, incultus, horridus vita & oratione. Aspera, tristis, horrida oratio, barbara, miles.

HORRIFER, horrificus. Orat. 155. Horrifera portentum. Poëta.

HORRIFICVS, pro Dom. 60. Horrificum bellum. & in Arat.

HORRISONVS, in Arat. Et magis horrifera Aquilonis tangitur alis. 1. Tusc. 23. Horrifonum fretum.

HORROR, metus, frigus, vt in febr. 8. Att. 5. Dij immortales quis me horror perfudit. 12. 7. Atticam doleo tandiu: sed quoniam sine horrore est, spero esse vt volumus.

HORTENSIVS, orator Ciceroni coæuus. Orat. 132. Dicebat melius quam scripsit Hortensius. || de Clar. 301. Hortensius igitur cum admodum adolefcens orsus esset in foro dicere, celeriter ad maiores causas adhiberi cœptus est: quanquam inciderat in

Cotta & Sulpitij ætate, n. qui annis decem maiores excellentem Crasso & Antonio, deinde Philippo, post Iulio, cum iis ipsis dicendi gloria cõparatur. Primum tanta memoria, quantum in villo cognouisse me arbitror, &c. & deinceps multa de Hortensio. ibid. 325. Sed si quærimus cur adolefcens magis floruit dicendo quam senior Hortensius, causas reperiemus verissimas duas: primum quod genus erat orationis Asiaticum, adolescentiæ magis concessum quam Senectutis, &c. Ibid. 326. Hortensius in vtroque genere florens clamores faciebat adolefcens. Ibid. 324.

Vt qui non satis diu vixerit Hortensius, tamen hunc cursum confecerit. Annus antè decem causas agere cœpit, quam tu es natus, idem quarto & sexagesimo anno perpaucis antè mortem diebus vnâ tecum socerum tuum defendit Appium. 3. de Orat.

2. 26. Me (loquitur Catulus) quidem istius sermonis participè factum esse gaudeo, ac vellem vt meus gener Hortensius interesset. Or. 132. Dicebat melius quam scripsit Hortensius. ibid. 106.

Atqui si Antonio Crasso eloquens visus non est, aut sibi ipse: nunquam Cotta visus esset, nunquam Sulpitius, nūquam Hortensius. de Clar. 317. Hortensius facillè primas tenebat adolefcens. ibid. 323. Itaque cum iam penè euauisset Hortensius, & ego anno meo, sexto autem post illum Cos. factus essem, reuocare se ad industriam cœpit. pro Quint. 72. Dicit Hortensius excellens ingenio, nobilitate, existimatione. ibid. 35. Faciam quod te sæpe animaduerti facere, Hortensius, totam causam meam dictionem certas in partes diuidam. Tu id semper facis, quia

semper potes, ego in hac causa faciam, propterea quod in hac videor posse facere. Corncl. in vita Attici. Vtebatur autem intimè (Atticus) Qu. Hortensio, qui his temporibus principatum eloquentiæ tenebat: vt intelligi non posset vter eum plus diligeret Cicero an Hortensius, & id, quod erat difficillimum, efficiēbat vt inter quos tantæ laudis esset emulatio, nulla intercederet obrectatio, elsetque talium virorum copula in Repub.

8. Fam. 2. Hoc magis animaduersum est, quod in actus à sibi loquendo peruenerat Hortensius ad senectutem. 2. Att. Hortensius quam

plena manu, quam ingenuè, quam ornatè nostas laudes in astra sustulit, cum de Flacci prætura, & de illo tempore Allobrogum diceret. 1. 13. Vti nunc ex euentu, ab aliis, à me tamen ex ipso initio consilium reprehendatur. 1. Qu. Fr. 3. Quantum Hortensio credendum sit nescio. 4. Acad. 2. Habuit enim diuinam quandam memoriam rerum (*Themistocles*.) Verborum maiorem Hortensius. In Hortensio ex frag. Quis te Hortensij aut est, aut fuit vnquam in partiundis rebus, in definiendis, in explanandis, pressior. *ibid.* Eloquentiam tueri, quam tu in corlum Hortensi, credo, vt ipse cum ea simul ascenderes sustulisses. 3. Offic. 73. Scripserunt heredes secum M. Crassum, & Qu. Hortensium homines eiusdem ciuitatis potentissimos, qui cum illud falsum esse suspicarentur, sibi autem nullius essent conscij culpæ, alieni facinoris munusculum non repudiauerunt. Quid ergo? Sarinæ hoc est, vt non deliquisse videantur? mihi quidem non videtur, quanquam alterum amaui viuum, alterum non odi mortuum. de Clar. 32. 8. Hortensium magnum Oratorem semper putavi, maximè que probaui pro Messala dicentem, cum tu (*Cicero*) abfuisisti. Sic ferunt, inquam, idque declarat totidem quod dixit (vt aiunt) scripta verbis oratio. Orat. 129. Nobis pro familiari reo summus orator Hortensius non respondit. 6. At. 6. & de Clar. 1. De Hortensij morte dolet Cicero. pro Pom. 52. Nam tu idem, Quinte Hortensi, multa pro tua summa copia, ac singulari facultate dicendi, & in Senatu contra virum fortem A. Gabinium grauitè ornatè dixisti, cum is de vno Imperatore contra prædones constituendò legem promulgasset. 3. de Orat. 227. Hortensius pro Bythinia rege dixit. de Clar. 328. Hortensij vox extincta fato suo est: nostra publico. *ibid.* 4. Sed quoniam perpetua quadam felicitate vsus ille (Hortensius) cessit è vita, suo magis, quam suorum ciuium tempore, & tum occidit cum legere facilius Remp. posset, quam iuuare, vixitque tamdiu, quam licuit in ciuitate benè beatè que viuere, nostro incommodo detrimentoque: si est ita necesse, doleamus, illius verò mortis opportunitatem, beneuolentia potius quam misericordia prosequamur. 4. Acad. 9. Hortensij villa ad Baulos. 6. Att. 3. Hortensius filius fuit Laodicæ cum Gladiatoribus flagitiosè, & turpiter. 10. 4. Sed nulla nostra culpa est, natura metuenda est. Hæc Curionem, hæc Hortensij fili non patrum culpa corruptit. V. 42. Magnū te fecisse arbitrabere, si pluri videris quam L. Hortensius, pater istius Q. Hortensij, quam Cn. Pompeius, quam M. Marcellus, qui ab equitate, ab lege, ab institutis non recesserunt. *hi Prætores erant in Sicilia ante Verrem.*

HORTENSIANA V. S. 4. Att. 6. Quod me admones, vt scribam illa Hortensiana, &c. *Consolationem Philosophia intelligit: quod opus Hortensium appellauit.*

HORTANDI, 15. Fa. 21. Cōsilium quod hortandi causa laudauit. **HORTATIO**, *cohortatio*. 1. Qu. Fr. 1. Non hortatione, neque preceptis, sed precibus tecum fraternis ago. 9. Fa. 14. Quod cum ita sit, hortatio non est necessaria, gratulatione magis vt edum est.

† **ADIVNC**, Græta, 5. de Fin. Maxima, 11. Fam. Necessaria, 9. Fam.

HORTATOR, *suasor, consuasor, autor*. 1. de Orat. 234. Cum eius studij tibi & hortator & magister esset domi. 7. A. 31. Quamquam hortatore non egetis: ipsi enim vestra sponte exarsistis ad libertatis recuperandæ cupiditatem. Postq. ad Quir. 9. Aduutor, autor, hortator ad aliquid agendum, pro S. R. 110. Hortator, autor, intercessor, non faciendi aliquid.

† **ADIVNC**, Afsidius, 7. Attic. Permulti, 10. At.

⊕ **Syntaxis**, *Adiutor, autor, hortator ad Hortator, autor, intercessor non faciendi.*

HORTATVS, *hortatio*. 13. Fa. 29. Id feci aliorum consilio, hortatu, autoritate.

⊕ **Syntaxis**, *Aliorum consilio, hortatu, autoritate.*

HORTOR, *adhortor, suadeo, sum autor, cohortor, excito, impello, acuo*. 13. Fam. 4. Hæc eò spectant, vt te hortet & suadeam: reliqua sunt que pertinent ad rogandum. de Pro. 9. Hortari milites ad laudem. 8. Att. 14. 1. Off. 3. Magnoperè te hortor, vt, &c. 7. Att. 14. Pacem quidem hortari non desino. 1. Qu. Fr. 1. Sed quid ego te hæc hortor? *aliter deest*, hæc. 1. C. 12. Sin exieris (quod te iamdiu hortor) exhaurietur, &c. 4. Fam. 9. Iisdem igitur de rebus etiam atque etiam hortor, quibus superioribus literis hortatus sum. 5. de Fin. 6. Te hortor, currentem quidem, vt spero. 16. Fam. 21. In excitando & acuendo plurimum valet, si laudes cum quem cohortere. 9. 14. Quare quid est quod ego te hortet, vt dignitati & gloriæ feruias? proponam tibi claros viros; quod facere solent, qui hortantur. pro C. Corn. 1. Legem dedit, an tulit, an rogauit, an hortatus est?

† **ADVERB.** Aliquando ad bellum, 1. Offic. Amicè, 1. ad Q. Fra. Etiam atque etiam, 4. Fam. Iam dudum, 1. Cat. Magnoperè, 8. Atti. Separatim, 7. Att. Vehementer, de Clar.

⊕ **Syntaxis**, *Vt te hortet & suadeam, Pacem hortari, de pace.*

HORTVLVS, 1. de Nat. 121. Democriti fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. pro Cl. 37. Afinius autem breui illo tēpore quasi in hortulos iret, in arenarias quasdam extra portam Esquilinam perductus occiditur. 5. de Fin. 2. Cuius Platonis etiam illi

hortuli propinqui non memoriam solum mihi affertunt: sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. Ac in Fr. Cōuocata de hortulis in auxilium quasi libera turba temulentorum.

† **ADIVNC**, Lucundiores, 9. At. Propinqui, 5. de Fin.

HORTVS, & **HORTI**. 16. Fam. 18. Phædrum excita, vt hortum ipse condat, sic olitorè commouebis. de Senec. 57. Iam hortabat se hortulos aliquos velle emere, quò inuitare amicos, & vbi se oblectare sine interpellatoribus pesser. pro R. P. 26. De liciarum causa voluptatis quosdam in hortis aut suburbanis suis cum mitrella sæpe videmus. 3. Qu. Fr. 1. Nunc domus suppeditat mihi hortorum amœnitatem. 12. Att. 20. Cogito trans Tyberim hortos aliquos parare. 5. de Fin. 3. In hortis Epicuri, quos modò præteribamus. || pro Cœl. 36. Nonnūquam in iisdem hortis visa nobis mulier. *ibid.* Habes hortos ad Tyberim, ac diligenter eo loco præparasti, quo omnis iuuentus, natandi causa venit. 16. Fa. 18. Helico nequissimus festeria ducenta dabat, nullo aprico orto, nullo emissario, nulla materia, nulla cala. 3. Offi. 58. Et simul ad cœnam hominem in hortos inuicauit. 13. P. 34. Nam paucis diebus & in domū & in hortos paternos imigrabit. 2. de Nat. 11. Ex prouincia literas ad collegium misit se cum legeret libros, recordatum esse, vicio sibi tabernaculum captum fuisse in hortos Scipionis. 12. Att. 24. Eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis qui præ fuerit hortis qui etiam Athenis *πολιτικοί* fuerint illustres. 1. de Nat. 9. Sed cum rārum Epicuri hortus habuerit licentiæ. In Sallust. 19. Vnde tu quimodò ne paternam domum redimere potueris, repente tanquam somnio beatus hortos pretiosissimos, villam Tyburti, C. Cæsaris reliquas possessiones paraueris.

† **ADIVNC**, Apricus, 16. Famil. Paterni, 13. Philip. Pretiosissimij in Sala. Venales, 3. Offic.

⊕ **HOSPES**, *is apud quem alius diuersatur, aut qui diuersatur*. || Non tamen omnis apud quem quis versatur, hospes est, sed is qui beneficio tantum, hospites recipit, qui autem pretio, Campo dicitur. 2. de D. 79. Deiotarus Cæsarem eodem tempore & hostem & hospitem vidit. 3. Off. 121. Quamquam tibi hi tres libri inter Cratippi commentarios tanquam hospites erunt recipiendi. pro Milo. 33. An verò tu solus ignoras: tu hospes in hac vrbe versaris? pro Rab. 28. Ad eone hospes huius vrbis? ad eone ignarus es disciplina: consuetudinisque nostræ, vt peregrinari in aliena ciuitate, non in tua magistratum gerere videar? 6. At. 3. Est enim aliquid, aduenientem non esse peregrinum atque hospitem. 2. cont. Rul. 93. Nos autem iam non hospites, sed peregrini atque aduenæ nominabamur. 1. de Ora. 218. Fareor Oratorè nulla in re tyronem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem esse debere. *ibid.* 37. Qui nuper Romæ fuit Menædemus hospes meus, pro Deiot. 8. Per istam dextram quam hospes hospitij porrexisti. 1. Offi. 139. Domus, in quam & hospites multi recipiendi, & admittenda hominum cuiusque generis multitudo. 9. Fa. 20. Habuisses non hospitem, sed contubernalem. 6. 6. Ex multis hospitibus, qui ad me ex Asia venerint, audiui te, &c. 1. de D. 57. Diuertere ad hospitem. 5. de Finib. 4. Non antè ad hospitem diuertere quam, &c. 4. ad Her. 65. Habere hospites domi. 9. Fa. 26. Accipere hospitem. 3. V. 64. Recipere hospites. 4. ad Heren. 64. Deinde casu veniunt hospites homini. pro Cl. 163. A. Binnius quidam caupo multorum hospitem. || 13. Attic. 50. Hospes tamen non is cui dices, amabò te, eodem ad me cum reuertere. 1. Aca. 9. Tum ego, Sunt, inquam, ista Varro. nam nos in nostra vrbe peregrinantes, errantèsq; tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt.

† **ADIVNC**, Antiquissimus, 13. Fam. Edax, splendidissimus, atque ornatissimus, pro Flac. Minime edax, tum inimicus cœnæ, & sumptuosus, vetus, & amicus, 9. Fam. Grauis, & *αυτοκλυτος*, 14. Att. Illustres, 3. Offi. Multi, pro Cec. Nobilis, 8. Pam. Nobilissimus, & sanctissimus, pro Corn. Paternus, 1. Ver. Reliqui, 2. Phil. Veteres, pro S. R.

⊕ **Syntaxis**, *Hospes vrbis, in vrbe. Hospes & peregrinus in Philosophia. Diuertere ad hospitem. Habere, accipere, recipere hospites.*

HOSPITALIS, V. 24. Seruilia Dionis hospita. 5. Att. 1. At illa, Ego ipsa sum, inquit, hospita. 4. V. 89. Contemnere etiam signum illud Himeræ iam videbatur, quod cum multo magis figura & lineamenta hospita delectabant.

† **ADIVNC**, Vetus, 3. Ver.

HOSPITALIS, *qui libentè hospites recipit*. 2. Off. 64. Cimon in suos curiales Laciadas hospitalis fuit. 2. con. Rull. 45. Illa ipsa fedes hospitalis, in quam erit deductus. 6. V. 48. Non dubitauit illud insigne penatium hospitaliumq; deorum ex hospitali mensa tollere. pro Cœl. 52. Tua hospitalis illa Veus. 3. V. 65. Homo qui semper hospitalissimus amicissimisque nostrorum hominum fuisset. 6. 3. Domus omnibus aperitissima & perhospitalis. 2. Qu. Fr. 11. Sed non faciam, vt illum offendam, ne impleret fidem Iouis hospitalis. pro Deiot. 18. Si te palam interemisset, Iouis quidem illius hospitalis numen nunquam celare posuisset. 3. de Finib. 66. Iupiter hospitalis.

HOSPITALITAS, 2. Offic. 64. Rectè à Theophrasto est laudata hospita

arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis solus iudicis: pro Mur. 61. De studiis humanitatis, pro Cael. 24. Studium doctrinae atque humanitatis. ibid. 25. Qui in hac sua uitate humanitatis, qua prope iam delectantur homines, versari pericunde solet.

† A D I V N C T. Communis, pro Flac. Digna scientia, 3. de Orat. Excellentior, 3. Att. Mira, 6. Att. Multa, 4. de Finib. Politior, 2. de Orat. Singularis, pro Rab. Summa, 4. Fam. Fantasi, de Orat.

§ Syntaxis. Ex communi humanitate uentiam petere suo errato. Humanitas & modestia. Humanitas & suauissimi mores. Lepor & humanitas Humanitas polior. Humanitate polior.

H V M A N I T E R, humane, benigne. 2. Qu. Fr. 1. Sed fecit humaniter Licinius, qui ad me uenit.

¶ Ut hominum conditio posset. 7. Fa. 1. Humaniter uiuere. 1. Att. 2. Si aliter acciderit, humaniter feremus. 14. 13. Si humaniter, & sapienter, & amabiliter in me cogitare uis.

H V M A N I T V S, humano more, ut solet, ut ferè sit. 1. A. 10. Si quid mihi humanitas accidisset, multa autem impendere uidebantur prater naturam, praterque fatum.

H V M A N V S, ad hominem pertinens. de Somn. 12. Qui in uita humana diuina studia coluerunt. Ibid. 7. Ne manus humanum assignatum à Deo defugisse uideamini. 1. de Orat. 33. Homines à fera agrestique uita ad humanum cultum ciuilemque deducere. pro S. R. 63. Aliquis humana specie ac figura, qui immanitate bestias uicerit. 15. At. 20. Sed humana ferenda. Ibid. 13. Sed hæc quidem humana. 12. 11. Tuus dolor humanus is quidem est. 2. Off. 11. Humanum genus. & 4. de Finib. 4.

Affabilis, benignus, comis, blandus, facilis, commodus, urbanus. 1. de D. 2. Gens humana atque docta. (Immanis atque barbara. 16. Att. 18. Vir facillimus atque humanissimus. de Senect. 59. Comes, benigni, faciles, suauis homines, qui, & c. ibi. Cyrum omnibus in rebus comem erga Lyfandrum, & humanum fuisse. 6. V. 98. Homo doctissimus atque humanissimus. Par. 22. Animus humanus ac liberalis. 5. Tusc. 17. Qui omnia humana tolerabilia ducat.

¶ Homo mortalis. 13. At. 21. Possum falli, ut humanus.

H V M A T I O, sepultura. 1. Tusc. 102. Aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimo.

H V M A T V S, sepultus. 2. de L. 57. Et quod nunc communiter in omnibus sepultis est, ut humati dicantur, id erat proprium tum in iis, quos humus iniecta contegeret. 3. de N. 57. Is fulmine percussus dicitur humatus esse Cynofuris. 1. de Di. 88. Locus in quo quis humatus est.

H V M E R V S, suprema brachij sedes. 2. de N. 159. In bobus uires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda. 2. Tusc. 37. Nam scutum, galeam, gladium in onere nostri milites non plus numerant, quam humeros, lacertos, manus. 6. V. 74. Sagitta pendebant ab humero. Sal. in Cic. 7. Italia Ciceronem exulem humeris suis reportauit. 1. de Orat. 28. Cum Galbam pupillum penè in humeros extulisset. de Senect. 33. Cum humeris bouem sustineret uiuum. pro Mil. 25. Clodius totam petitionem solus gubernat, & humeris suis sustinet. de Ar. 60. Vix hæc innixa in nostris humeris cohærebunt. pro Flac. 94. Resp. quam uos uniuersam in hoc iudicio uestris humeris, uestris inquam humeris, iudices, sustinetis.

† A D I V N C T. Lauus, leuis, sinister, Arat.

§ Syntaxis. Humeris reportare. In humeros efferre. Innixum in humeris cohærens. Iudices humeris Rom. sustinet.

H V M I D V S, humorem habens, aeruus. 1. Tusc. 40. Terrena & humida suo pte nutu in terram feruntur. 3. de N. 34. Natura animantis uel terrena, uel ignea, uel animalis, uel humida. 3. V. 45. Ignè ex lignis uiridibus atque humidis fieri iussit. in Arat. Humida aurora.

H V M I F E R, 1. de D. 15. Naribus humiferum duxere ex aère succum. Poëta.

H V M I L I S, demissus, loci ratione abiectus, iacens. 5. Tusc. 37. Vites & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere à terra altius possunt.

¶ Conditio, status, fortuna forte, demissus. (Amplissimus. 1. de L. 14. Quæ & conscripta sunt à multis, & sunt humiliora quam ea, quæ à nobis expectari puto. de Am. 31. Qui suas cogitationes omnes abiecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam. Postquam in Senat. 9. Aliquorum mentes angustæ & humiles. de Am. 29. Humilis sanè & minimè generosus, ut ita dicam, ortus amicitia. pro Arc. 10. Homo mediocris, & aut nulla, aut humili aliqua arte præditus. 14. At. 14. Semper statui, non esse insectandos inimicorum amicos, præsertim humiliores. 2. A. 82. Quis unquam apparitor tam humilis, tam abiectus. de Clar. 273. Verbum durum, insolens, & humile. Or. 192. Oratio humilis, abiecta. (Alta & exaggerata. de Cl. 24. Nemo est tam humilis, quin, & c. 8. At. 4. Nunquam ego cuiquam tuam humili, tam sordido, tam alieno, tam præcisè negauit. 1. de Fin. 49. Humilis & imbecillus animus. 1. de D. 88. Humilis & obscurus uir. (Clarus & præstans. 1. de In. 5. Humilis & infirmus homo. 5. de Fin. 57. Qui altiore animo sunt, nihil abiectum, nihil humile cogitant. pro Qu. 95. Indignum est uiti ab inferiore atque humilioris. de Am. 72. Qui parentibus nati sunt humilibus.

† A D I V N C T. Concreti, non inuicilis ad aliquid depellendum, 2. de Nat. Mollis, 3. de Nat. Terreni, maritique, 1. de Nat.

§ Syntaxis. Humor mollis colliditur, comprimitur. Colligere humores acres, concretos. Humor infusus in corpore.

H V M V S, terra, globa tellus. de Sen. 59. Humus subacta atque pura. 2. de L. 57. Quos humus iniecta contegit. Corpora humo regere. Legere. H V M O. 3. de Orat. 21. Hoc uidetur esse altius, quam ut id nos humi strati suspicere possimus. 1. C. 26. Iacere humi. pro Qu. Gal. Humor erat immunda, lutulenta uino, coronis languidulis & spinis cooperta piscium.

† A D I V N C T. Subacta atque pura, de Amic. Immunda, lutulenta, pro Q. Gall.

H Y A D E S, quinque stella in capite tauri. 2. de Nat. 111. Has Græci stellas hyadas uocari sicuterunt. à pluuendo. uer. ne sit pluuere, nisi imperitè succulas, quasi à subibus essent, non ab imbribus nominata.

H Y B E R N A, loca in quibus milites hyemare solent. de Pro. 5. Quo ille cohortes in hyberna misit. I. P. 86. Cum hyberna legato præfectoque tradidisset, eueristi miseris ciuitates. 15. Fam. 7. 10. Exercitum in hyberna admisi.

H Y B E R N O, hyemo. pro Pomp. 39. Iam uero quomodo milites hybernent, quotidie sermones proferuntur. 7. Fam. 17. Vbi his hybernaturus, & qua spe aut conditione, scire uelim.

H Y B E R N V S, hyemalis. 7. V. 26. Temporibus hybernis ad magnitudinem frigorum præclarum sibi hoc remedium comparat. 15. Att. 24. Hyberna nauigatio odiosa est. 7. V. 26. Hyberni mentes. in Arat. Hyberna nox. de Senect. 46. Ignis hybernus.

H Y B L E N S E S, populi. 5. V. 102. Iam uero ex Hyblensium passionibus intelligetis, & c.

H Y D R A, excetra, anguis. in Arat.

Hydra tenet flexu crateram, coruus adhaeret. 2. de Nat. 114. Hic sese infernis è partibus erigit hydra. 2. de Orat. 70. Hercules cum pelle & hydra.

Y dædalus, musicum instrumentum, quod organon uocant, ut Aristoteles docet. 3. Tusc. 43. Y dædalus hortaberet ut audiat uoces potius quam Platonis.

H Y D R I A, urna. 4. Ver. 47. Hydriae argenteæ sciphi complures.

¶ Iudicio, arbitrio, uoluntate, consilio abiectus. Neque putandum est significare animi uirtutem, & modestum (quod plerique arbitrarè sed potius in uicio est, & abiectum & fractum animum notat, eadem que que uis est Humilitatis, qua subsequitur. 2. At. 21. Ut ille tamen humilis, ut demissus erat. pro Pl. 50. Fracto animo atque humili supplicare alicui. 1. de Inu. 22. Humilis ac supplex precatio.

¶ Ibid. 107. & 110. Orat. 196. Iambus frequentissimus est in iambus demissus atque humilis. Orat. 72. Summissus & humilis. 1. V. 17. Humilis atque demissus. (Alacer & latus. 9. Att. 10. Vir humilis. (Vir amplissimus.

¶ Syntaxis. Mens angusta & humilis. Fractus & humilis animus. Humilis & supplex precatio.

H V M I L I T A S. (Altitudo, sublimitas, loci ratio. 5. Tusc. 69. Sidera inter se altitudine & humilitate distantia. 2. de D. 91. Docet enim ratio mathematicorum, quanta humilitate luna feratur, terram propè contingens. 2. de N. 122. Atque etiam aliorum, ea humilitas est, ut cibum terrestrem rostris facile contingant, quæ ante, & c.

¶ Abiectio, ignobilitas, contemptio. 5. Tusc. 29. Adert paupertas, ignobilitas, humilitas. pro Clu. 112. Humilitas hominis. id est, ignobilitas. 3. Tusc. 27. Habet ardorem libido, humilitatem metus. pro S. R. 136. Humilitatem cum dignitate de amplitudine contendere. Antequam. 15. Obicere humilitatem generis alicui. 13. A. 23. Despicere humilitatem alicuius. pro Qu. 5. Nihil humilitate cuiusquam uirtus iudicis consoletur. 1. de Or. 28. Hæc Rutilius ualde uituperabat, & huic humilitati dicebat mortem anteponebam. 2. Off. 45. Quorum prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in hominum ignoratione uersatur.

¶ Rationem modestia. 1. de Inu. 110. Humilitas & obsecratio.

H V M I L I T E R, demisse, summissè, humili animo imbecillè. 5. Tusc. 24. Elatè & amplè loqui. Humiliter & demissè sentire.

¶ Syntaxis. Ignobilitas, humilitas. Humilitas generis. Humilitas & obscuritas.

H V M O, sepelio. 5. de D. 56. Simonides quendam mortuum uidit, eumque humauit. 1. Tusc. 108. Magnorum mos est, non humare corpora, nisi à feris sint antè laniata. Lege, C E C R O P S. 2. de Orat. 153. Quos cum humare uellent, non potuerunt obritos interoscere.

H V M O R. 1. Tusc. 16. Corporibus in terram cadentibus, illicque humo tectis: ex quo dictum est humari.

H V M O R, aqua, liquor. 3. de N. 31. Humor ita mollis est, ut facile comprimi collidique possit. 2. 59. Neque dii his escis portionibusque fruuntur, ut nimis acres, aut nimis concreto s humores colligant. 2. de D. 58. Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectoriis uidemus, austro potest sudorem imitari. 2. de Nat. 43. Astuta terrenis marinisque humoribus longo intervallo extenuatis ali. Ibid. 18. Humor & calor, qui est infusus in corpore, ibidem. Aliud ab humore sumpsumus. Ibid. 26. Frigoribus durefcit humor. Ibid. 145. Nares habent humorem.

† A D I V N C T. Concreti, non inuicilis ad aliquid depellendum, 2. de Nat. Mollis, 3. de Nat. Terreni, maritique, 1. de Nat.

§ Syntaxis. Humor mollis colliditur, comprimitur. Colligere humores acres, concretos. Humor infusus in corpore.

H V M V S, terra, globa tellus. de Sen. 59. Humus subacta atque pura. 2. de L. 57. Quos humus iniecta contegit. Corpora humo regere. Legere. H V M O. 3. de Orat. 21. Hoc uidetur esse altius, quam ut id nos humi strati suspicere possimus. 1. C. 26. Iacere humi. pro Qu. Gal. Humor erat immunda, lutulenta uino, coronis languidulis & spinis cooperta piscium.

† A D I V N C T. Subacta atque pura, de Amic. Immunda, lutulenta, pro Q. Gall.

H Y A D E S, quinque stella in capite tauri. 2. de Nat. 111. Has Græci stellas hyadas uocari sicuterunt. à pluuendo. uer. ne sit pluuere, nisi imperitè succulas, quasi à subibus essent, non ab imbribus nominata.

H Y B E R N A, loca in quibus milites hyemare solent. de Pro. 5. Quo ille cohortes in hyberna misit. I. P. 86. Cum hyberna legato præfectoque tradidisset, eueristi miseris ciuitates. 15. Fam. 7. 10. Exercitum in hyberna admisi.

H Y B E R N O, hyemo. pro Pomp. 39. Iam uero quomodo milites hybernent, quotidie sermones proferuntur. 7. Fam. 17. Vbi his hybernaturus, & qua spe aut conditione, scire uelim.

H Y B E R N V S, hyemalis. 7. V. 26. Temporibus hybernis ad magnitudinem frigorum præclarum sibi hoc remedium comparat. 15. Att. 24. Hyberna nauigatio odiosa est. 7. V. 26. Hyberni mentes. in Arat. Hyberna nox. de Senect. 46. Ignis hybernus.

H Y B L E N S E S, populi. 5. V. 102. Iam uero ex Hyblensium passionibus intelligetis, & c.

H Y D R A, excetra, anguis. in Arat.

Hydra tenet flexu crateram, coruus adhaeret. 2. de Nat. 114. Hic sese infernis è partibus erigit hydra. 2. de Orat. 70. Hercules cum pelle & hydra.

Y dædalus, musicum instrumentum, quod organon uocant, ut Aristoteles docet. 3. Tusc. 43. Y dædalus hortaberet ut audiat uoces potius quam Platonis.

H Y D R I A, urna. 4. Ver. 47. Hydriae argenteæ sciphi complures.

Ibidem. 127. Ut quot essent renunciati, tot in hydriam sortes conicerentur. 6. 97. Hydriæ grandes in fano positæ. Ibid. 32. Cum iste ab Æse hydriam Boeti manu factam per potestatem abstulisset.

HYDRVS, oppidum in extrema Apulia. 1. At. 2. 1. 16. Fam. 9.

HYEMALIS, hybernus. 2. de D. 33. Arboreſque vt hyemali tempore, &c. tempeſtiue cædi putant. 6. Fam. 2. Nauigatio hyemalis, & minime portuoſa. 5. Tul. 77. Nudi hyemalẽ vim perferunt.

HYEMO, hyberno. 7. Fam. 9. Cupio ſeire vbi ſis hyematurus. 6. V. 104. Vbi pyrata quotannis hyemare ſolent. 5. At. 2. 1. Non ſpero te iſtic liberent hyemare. pro Fon. 6. Cn. Pomp. hyemauit in Gallia. 5. At. 21. Hoſtes hyemant in Chireſtica. 1. 6. 2. Quoniam ſcribis hyematurum te in Epiro. 6. 1. Facies me certiorẽ quomodo hyemaris.

† **ADVERB.** Incundẽ, 5. Att.

HYEMS, hybernura tempus, hyemale tempus, durum anni tempus. 6. V. 86. Erat hyems ſumma, tẽpeſtas perfrigida, imber maximus. 9. A. 2. Nõ illum vis hyemis retardauit, pro minũs, &c. pro Rab. 42. Hanc vim frigorũ hyememque, quam nos vix huius vrbis rectis ſuſtinemus, excipere. de Senect. 46. Refrigeratio in æſtate & viciffim in hyeme, aut ſol, aut ignis hybernus. pro Pl. 96. Nam maritimos curſus præcludebat hyemis magnitudo. 1. de Diu. 94. Arabes campos & montes hyeme & æſtate peragrãt. 2. Q. Fr. 3. Nunc eſt hyemis. pro R. P. 44. Hyeme omnia bella iure gentium conqueſcunt.

† **ADIVNCT.** Extrema, pro Pom. Maxima, 8. Attic. Summa, 13. Fam. Teterrima, 8. Fam.

† **Syntaxis.** Summa hyems. Vis frigorũ hyemũ, Nunc eſt hyems.

* **HYMETTIVS**, Hortenſ. Alterius ingeniũ ſic acre, vt mel Hymettium dicimus.

HYMETTIVS, mons in Attica. 2. de Fin. 112. Vel ſe ex Hymetto afferre voluiſſe diceret.

* **HYMNIS**, poẽta. Ibid. 22. Vt illud in ore habeant ex Hymnide.

HYPALLAGE, metonymia Ora. 2. 3. Hypallagen Rhetores, quia quaſi ſummutantur verba pro verbis, metonymiam Grammatici vocant.

HYPANIS, fluius qui ab Europa parte in pontum Euxinum influit. 1. Tul. 94. Apud Hypanim fluium, qui ab Europæ parte in pontum influit, beſtiolæ naſcuntur.

HYPERATTICVS, Valdẽ Atticus, nimis Atticus, & ὑπερᾶττικος, id eſt, Atticiffimus, vt ita dicam. 15. At. 1. Quamquã veſtor ne cognomine tuo lapſus, hyperatticus in iudicando, &c.

HYPERBOLE, ſuperlatio, exuperatio. Top. 45. In hoc genere conſeſſum eſt, vt aliquid, quod fieri nullo modo poſſit, augendæ rei gratia dicatur, aut inmiuendæ, quæ hyperbole dicitur, & multa mirabilia alia. 5. Attic. 21. ὑπερβολικὸς. 2. Qu. Fr. 14. Non dico. ὑπερβολικὸς. 1. Att. 11. Exemplum hyperboles, &c. **LEGE**, **LAMENTATIO**.

HYPERBOREI, populi in extrema Scythia. 3. de N. 57. Apollinem ex Hyperboreis ferunt adueniſſe.

HYPERIDES, acumine in dicendo inſignis. 3. de Or. 25. & 1. 58. & in Bruto 16.

HYPERION, pater ſolis. 3. de N. 54. Alter Sol Hyperione natus.

* **Sol ipſe** Prognõſt.

Vt cum Luna means. Hyperionis officiit orbi, ſtinguntur radij cæca caligine teſti.

HYPODIDASCALVS, qui ſub primario magiſtro, ſecundo loco in ſchola docet, quem coadiuorem vulgõ vocant. 9. Fam. 18. Sylla tibi erit in ludo tanquam hypodidacalo proxima: eam puluinus ſequetur.

HYPOMNEMA, commentarium. 16. Fam. 2. 1. Multum mihi eripitur operæ in exciſcendis hypomnematis.

HYPOMNEMATISMOS. **LEGE**. **MONIMENTVM**.

HYPONACTEVS, vt hyponacteus ſenarius, ab Hyponacte inuente. Ora. 189.

HYPOTHECA, pigmus. 13. Fam. 56. Præterea Phyloties Alabandẽs ὑποθήκας Cluuiõ dedit. & paulõ infra. De hypothecis decedere, & eas alteri tradere, aut pecuniam ſoluere.

HYPOTHESIS, materia, argumentum, genus quaſtionis. Top. 79. Quod Graeci ὑπόθεσις vocant, nos cauſam. 14. Att. 24. ὑπόθεσις hanc habent, eãque præ ſe ferunt: clariffimum virum interfectum, republicam perturbatam. 1. At. 11. ὑπόθεσις & materia idem. **LEGE**, **CAVSA** & **QVÆSTIO**.

HYRCANIA, regio. 1. Tul. 108. In Hyrcania plebs publicos alit canes, optimates domeſticos, ſed pro ſua quiſque facultate parat à quibus lanietur: eãmq; optimam illi cenſent ſepulturam.

HYSYTERON proteron, conuerſo ordine. **LEGE**, **RESPONDEO**.

Litera, Latiniſ eſt Iota. 3. de Or. 43. Quare Cotta noſter, cuius tu illa lata Sulpiti nonnunquam imitaris, vt Iota literam tollas, & e pleniffimum dicas, non mihi Oratores antiquos, ſed meſſores videris imitari.

IACCHVS, Bacchus. 6. V. 135. Vt ex marmore Iacchum, aut Palarum pictum, aut ex ære, Myronis buculam. 2. de Leg. Iacchus quid ager.

IACENS, cubans abiectus. 12. A. 4. Si iacens id nobiſcum ageret, audirem fortaffe. 3. de Or. 175. Cum verba iacencia ſuſtulimus è medio. de Ar. 50. Homo afflictuſ & iacens. de Am. 59. Animum abiectum & iacente erigere. 2. Q. Fr. 5. M. Furius ad pedes vniuſcuuſque iacens. pro M. Scãu. Depreſſa, cæca, iacens domus.

IACEO, procumbo. 1. Vigeo, floreo. 7. V. 128. Mater mihi ad pedes miſere iacuit. pro Quint. 96. Illi quorum ſape ac diu ad pedes iacui ſtratus, obſecrans, &c. 2. A. 45. Cum pater Curio morrens iacebat in lecto. 1. C. 26. Iacere humi. de Conſolat. In cenõ iacere. Chorogr. Ibi quercorum rami ad terram iacent.

† **Negligor**. 10. A. 14. Qui in pace iacere, quam in bello vigere maluit. 3. Off. 79. Cum C. Marius ſeptimum annum poſt præturam iacere. 3. V. 101. Abſens non in obliuione iacuiſſet. 2. de Or. 64. Eodem ſilentio multa alia officia Oratorum iacuerunt. 5. Fa. 17. Quod priora tempora in ruinis reip. noſtris iacuerunt. 1. Tul. 4. Iacent ea ſemper, quæ apud quõſque improbantur. pro Mur. 17. Multi viri antiqui hiſ recentibus Mariiſ commemorandis iacebant. 7. At. 20. Cn. autem noſter (õ rem miſeram) vt totus iacet. 10. 4. Iacet in meore meus frater. I. P. 88. Iacere in ſordibus ac luſtu. pro Qu. R. 33. Nunc iacent præia prædiorũ. Para. 4. Cum leges in ciuitate nihil valebant, cum iudicia iacebant. 2. de D. 106. Iacet igitur tota conſuſio. 7. Attic. 2. Quod quaeris, quid hic agatur, tota Capua & omniſ hic delectuſ iacet. pro Qu. R. 8. Cur tamdiu iacet hoc nomen in aduerſariis? Ibid. 4. Quomodo tibi tanta pecunia extra ordinem iacet.

† **ADVERB.** In perpetuum, 6. Fam. Longẽ caput, 3. de Orat. Obſcurẽ, 2. Attic. Sape, & diu ſtratum, pro Quint. Sigillatim ad pedes, Anteq. ir. Tandiu nomen, pro Q. Roſc. Turpiter in terra, 1. de Inuent. Vade, 2. Catil.

IACIO, immitto, obijcio. pro Qu. 8. Cum etiam aduerſariuſ telum nullum iecerit. pro Cec. 60. Iacere ſaxa. pro Milo. 42. Iacere lapides. 9. At. 17. Ab vtroq; portus cornu moles iacimus. pro Syll. 23. Iacere contumeliã in aliquem. Par. 4. Iacere & immittere iniuriã in aliquem. pro Plan. 30. Iacis adulteria. Or. 87. Iacere ac mittere ridicula. Par. 46. Deinde id quod proponendum fuit, iacit ad extremum. pro Seſt. 45. Ieciſſem me potiũs in profundum, quam, &c. 2. de D. 45. Iupiter in medium mare fulmen iecit. 2. Att. 23. Iacere atque denunciare non mediocres terrores. 15. 25. Sed tamen nonnullos interdum iacit igniculos viriles. 1. Fam. 9. Caſuſ quidam iecit caput meum in medium contentionem diſſentionemque ciuilem.

† **ADVERB.** Seriũs omninõ, 5. Phil.

IACIOR, pro Flac. 4. Niſi forte cui cauſa fundamenta iaciuntur, non videtis.

† **Syntaxis.** Iacere, moles, contumeliã in aliquem. Iacere & emittere contumeliã in aliquem. Iacere adulteria. Iacere & immittere ridicula. Iacere & denunciare terrores. Iacere fundamenta, ſuſpicionem, gradum, & aditum ad gloriã.

IACTANS, gloriãns. Frag. ep. Inſolens, arrogans, iactans.

IACTATIO, fauor aura. Ora. 13. Eloquentia foreniſ iactationem habuit in populo. pro Clu. 95. Cum homines ſe non iactatione populari, ſed digaitate atque innocentia tuebãtur. de Ar. 43. Atque hic eſt primuſ adituſ ad iactationem popularem. de Pro. 38. Si ex illa iactatione curſuque populari, bene geſta referunt aſpectum in curiam.

† **Oſtentatio**. 4. Tul. 10. Iactatio eſt voluptaſ geſtiens & ſe effereſ inſolentiũs. 1. 1. Fam. 20. Iactatione verborum & denunciaſione periculi terrere aliquem.

† **Concitatio**. pro Mur. 4. Ex magna iactatione maris terram intuentuſ. Ora. 86. Actio modica iactatione corporis.

† **ADIVNCT.** Magna maris, pro Mur. Modica corporis, Ora. Multa, de Clar. Popularis, de Aruſp.

IACTATVS, exercitatuſ, verſatuſ, agitatuſ. 1. de Ora. 73. Declaratur, vtrum in hoc declamatorio ſit opere iactatuſ. pro Qu. 10. Æquitas multiſ iniuriis iactata atque agitata. Ibid. 98. Multi� vexatuſ contumeliũs, plurimũs iactatuſ iniuriis.

† **Habitus**. pro Mur. 26. Reſ peruulgata atque in manibuſ iactata & excuſſa.

† **Reiectuſ**. 1. Fa. 5. Pompeiuſ clamore conuiciõque iactatuſ eſt.

IACTATVVS. 5. V. 49. Ne putemuſ patronũ tuum in hoc crimine ceruiculã iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum.

IACTO, magnificẽ loquor, gloriõr, verbis me magnũ facio, gloria me & prædicatione efferõ, me oſtento, de me prædico. 2. C. 20. Qui ſe inſperatiſ pecuniis ſumptuoſiſ inſolentiũſque iactant. 2. de Or. 209. Superioribuſ inuidetur ſepe vehementer, & eõ magiſ, ſi intolerantiũſ ſe iactant. 2. de Or. 237. Miſeroſ illudũ nolunt, niſi ſi ſe forte iactant. 6. V. 46. Iactare ſe de aliqua re. 4. ad Her. 30. Hic qui ſe magnificẽ iactat atq; oſtentat. 2. At. 1. In eõque ſe in conſeſſione iactauit, nihil ei noui accidit. pro Flac. 48. Tum ipſe ſe in illa ratione iactaret. 1. de Or. 173. Iactare ſe in cauſis Cætum-uiralib. 1. At. 9. Iactabile quidem illud ſuum arbitriuſ.

† **Iacio**.

- ¶ *Iacio* de Ar. 39. Cum ardentibus faces in vicinorum tecta iactas. 2. de Orat. 3. 16. Iactare hastas leuiter.
- ¶ *Agito, commoueo*. de Cl. 2. 17. Iactare scilicet est, frequenter mouere & agitare.
- ¶ *Initio, infero* pro Sest. 52. Iactare & opponere terrorem alicui pro Quin. 47. Minus iactare, pericula intendere, formidines opponere. 4. Fam. 6. Legem variam alimentariamque iactauit.
- † *ADVERB.* Dupliciter se, 3. Famil. Grauius, vehementissimè se, pro Cael. Infolentius, sumptuosus, 2. Catil. Intolerantius, leniter primas hastas, 2. de Orat. Magnificentissimè, 2. Attic. Non ita diu se, de Clar. Turbidè se, 4. Tusc. Valdè, 2. Fa. Vehementius tempestatem, 2. de Inu.
- I A C T O R, iactor, emittor.** 4. C. 14. Iactantur enim voces, quæ perueniunt ad aures meas.
- ¶ *Concitor, perturbor, affluor.* 2. de Inu. 9. 5. Cum naturæ aduersa tempestate in alto iactantur. pro Planc. 17. Si quando iactor in turba, non illum accuso, qui, &c. pro S. R. 72. Iactari fluctibus. pro Planc. 11. Qui in hac tempestate populi iactantur & fluctibus. 3. Qu. Fr. 5. Forensi labore iactor.
- ¶ *Reijctor.* 3. Off. 80. Iactabatur enim temporibus illis nummus.
- ¶ *Commoueor, gestio.* 1. Diui. 60. Exultare, immoderatèque iactari.
- † *ADVERB.* Facetiùs, petulantius maledictionem, pro Cael. Grauius, de Vniuers. Immoderatè, 1. de D. Sceleratè, 5. Tusc. Verè, pro Pomp. Vulgò, 8. Fam.
- ¶ *Syntaxis. iactatione populari, non iure se defendere. iactatio maris, in gestibus. iacuriosus iactatus. in manibus iactatus. Cic. iactare se in pecuniis, & de se iactare & ostentare. iactare alicui terrorem, minas, legem. Exultare & iactari.*
- I A C T V R, damnus.** 12. At. 21. Si qua etiam iactura facienda sit in repræsentando. 6. 1. Provincia sumptibus & iacturis exhausta. 13. 13. Tu illam iacturam feres a quo animo. pro Flac. 13. Quæ iactura, qui sumptus. 2. At. 1. Fuit tamen retinendi ordinis causa facienda iactura. 6. 2. Cum tanta sit nobis iactura facta iuris. 4. Fam. 5. In vnus mulierculæ animula iactura facta. 1. de Fin. 79. Facere iacturam rei familiaris. pro Planc. 6. Non solum huius dignitatis iactura facièda est, sed, &c. Ibid. 54. Quos dicis iacturam suarum tribuù fecisse. 1. de D. 34. Concedam hoc ipsum, si vis, et si magnam iacturam causæ fecero. 3. Off. 89. Equi preciosi iacturam facere.
- † *ADIVNCT.* Immanis, turpis, 1. Offic. Magna, pro Cluent. Mediocritas, pro Quint. Minima gloria, 1. Offic. tanta, 7. Ver. Tolerabilis, ep. ad Brut.
- ¶ *Syntaxis. iacturam facere. iactura facta in pecunia, & pecunia.*
- * **I A C T V S, pro Flac. 7.** Quæ est vnquam iacta non suspicio rerum, sed iracundiæ vox aut doloris. 2. cont. Rull. 3. 8. Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cætera iactum videtis.
- I A C T V S, coniectus.** 3. C. 1. 8. Fulminum iactus. 2. de Diu. 4. 2.
- I A C V L A N D O, torquendo conijciendo.** 1. Off. 45. Quo in bello magnam laudem consequere, equitando, iaculando, omnia tolerando.
- I A C V L A N S, 2. de D. 121.** Quis est enim, qui totum diem iaculans non aliquando collineet?
- I A C V L V M, reum.** 1. Tusc. 10. 1. Solem præ iaculorum multitudine & sagittarum umbra non videbitis. 4. de Fin. 2. 2. Si Annibal ad portas venisset, murumque iaculo traiecisset.
- I A L Y S V S, Sol apud Rhodios, qui & Camirus, & Lindus dicitur est.** 3. de N. 54. Quartus solis, quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperisse dicitur, Ialysum, Camirum, Lindum. 6. V. 135. Orat. 5. 2. At. 21. Ialysus, Protogenis opus. de quo Plinius.
- I A M, vs temporis elapsi.** 1. 3. Nuper quidem cum te iam aduentare arbitramur, repente abs te in mensem Quintilem reiecti sumus. Ibid. 5. Domum Rabirianam Neapoli, quam tu iam dimensam & exedificatam animo habebas, M. Foteius emit H. S. CCC. XCIII. 1. de D. 26. Iam quid ego commemorem, &c. 3. V. 15. Iam illo tempore, cum, &c. 2. Fam. 16. Iam ab illo tempore cum venisti in Italiam. Orat. 10. 1. Iam à principio videndum est, &c. pro Corn. 31. Iam à principio Romani nominis. 1. de Or. 4. 2. Iam ab illo fonte & capite Socrate. 1. Fam. 9. Iam à prima adolescentia. 1. de Orat. 199. Iam inde ab adolescentia. de Pro. 33. Iam inde à principio huius imperij. 2. de N. 123. Iam inde ab ortu. Or. 127. Exercitatio iam inde ab Aristotele constituta. pro Flac. 32. Patronus alicuius iam inde à patre atque maioribus. In Vat. 13. Ac tibi iam inde præscribo, ne, &c. 1. de Din. 1. Iam vsque ab heroicis temporibus. pro Mur. 8. 1. Omnia quæ per hoc biennium agitata sunt, iam ab eo tempore, quò L. Catilina consilium iniuit, &c. in hoc tempore erumpunt.
- I A M antea.** 16. Att. 17. Iam antea petui abs te, &c. 2. Off. 27. Iam antea, &c. (post verò, &c.)
- ¶ *Nunc.* 4. Fam. 5. & 5. 2. Iam illud, &c. 2. A. 19. Iam illud cuius est non dico audaciæ, sed stultitiæ, cliui Capitolini mentionem facere. 2. de Inu. 68. Iam iura legitima ex legibus cognoscere oportebit.
- ¶ *Iam iamque, ratione instantis temporis.* 7. At. 19. Illum tuere nunciant, iam iamque adesse. 16. 7. Iam iamque video bellum. 1. Tusc. 14. Cogitandum est iam iamque esse moriendum. 3. de Fin. 48. Iam

- iamque possint emergere. 12. Att. 26. Eadem quotidiè, quæ iam iamque contrita sunt.
- I A M nunc.** 1. 6. Herminæ tui pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti, iam nunc admodum delectant. 1. V. 41. Iam nunc: pro, iam nunc.
- I A M tum, cum etiam adhuc.** 1. At. 9. Quæ iam tum cum aderas, defendere eius animum intelligebam. pro Cl. 107. Qui omnes in iudiciis publicis iam tum florente rep. floruerunt.
- I A M verò.** 2. de Ora. 83. Iam verò narrationem quò iubent verisimilem esse, rectè nos admonent. pro Pomp. 29. Iam verò vietiam probatur, &c. 4. V. 120. Iam verò priuatum plurimum, &c. de Clar. 66. Iam verò origines eius, &c. 2. 12. Cuius, &c. simul, &c. iam verò, &c.
- ¶ *Syntaxis. Iam illo tempore cum: & ab illo. Iam à principio belli. Iam ab illo fonte Socrate. Iam ab adolescentia: & iam inde. Iam inde à Platone. Iam vsque ab heroicis temporibus. Iam ab eo tempore quo. Iam iamque pluit. Iam nunc delector.*
- I A M D I V, iampridem, aliquot iam per annos, multorum iam diuorum interuallo.** 6. V. 105. Per eos ipsos deos, de quorù religione iam diu dicimus. 1. Att. 16. Conuentus, qui initio religione iam diu fieri desierit. pro Flac. 54. Soluere pecuniam alicui iam diu debitam. 1. de Inu. 39. Res iam diu gestæ, & à memoria nostra remotæ. 2. Fam. 14. Nam iam diu. nihil noui ad nos afferretur. 4. 13. Quærenti mihi iam diu, quid ad te potissimum scriberem, &c. 15. 14. Ego te iam diu plurimum. pro Cæc. 15. Eburus iste qui iam diu Cæleniæ viduitate aleretur. 2. de Diu. 7. Cur isto modo oracula. Delphis non eduntur, non modò nostra græte, sed iam diu. 1. de Leg. 5. Postulatur à te iam diu historia. 1. C. 21. Quorum ego vix à te iam diu manus contineo. 7. Fa. 9. Iam diu ignoro quid agas. 13. 55. Nam cum iam diu diligere M. Anneum, tum verò posteaquam mecum fuit, neminem plenis facio. 3. Q. Fr. 3. Dierum iam amplius L. interuallo nihil à te literarum. 3. de Finib. 26. Sentis enim credo me iam diu, quod πλῶν Græcus dicat, id dicere extremum, &c. 2. V. 15. & 1. C. 21. Iam diu, & iampridem, ferè idem.
- I A M D V D V M.** 7. At. 7. Εἰς πολλὰ τεύεσσι καὶ σὺν ἰαμδύδωμ: & facerem diutius, nisi me lucerna deficeret. pro Cl. 63. Par. 4. 8. 2. de Orat. 26. 3. Fam. 12. Vides sudare me iam dudum. de Am. 84. Et quæ iam dudum tractabamus, stabilitas.
- I A M P R I D E M, iam diu.** 11. At. 13. De fundo Frumfinati redimendo iampridem intellexisti voluntatem meam. 3. Fam. 12. Nihil iam sum pridem admiratus magis. 2. Attic. Cupio equidem & iampridem cupio Alexandriam visere. 1. Acad. 2. Iampridem institui, &c. Or. 110. Nam in me quidem iampridem affectum est quod futurum fuit. 3. Fam. 11. Alter iampridem princeps iuuentutis, celeriter, ut spero, ciuitatis. 2. V. 10. Iampridem de tempore non ita remota. Ibid. 50. & de breui tempore.
- ¶ *Syntaxis. Iam sum pridem tuus.*
- I A M B V S, pes in crimine, constans breui & longa.** 3. de Or. 180. Nam cum sint numeri plures, iambum & Trochæum frequentem congregat ab Oratore Arist. 3. de N. 91. Hyponactis Iambus. Or. 188. Iambus pes duplex. Ibid. 192. Iambus pes nimis è vulgari sermone. Ibid. 194. Iambus pes in versum maxime cadit. Ibid. Iambus in oratione vitiosus, si extremus ponatur. 16. Attic. 11.
- ¶ *Iambus Archilochi.* || Orat. 196. Iambus enim frequentissimus est in iis quæ demisso atque humili sermone dicuntur.
- † *ADIVNCT.* Duplex, frequentissimus, Orat. ad Brut.
- I A M B I C V S, Or. 191.** Iambicus versus orationi simillimus.
- I A N I C V L V M, oppidum.** 1. contra Rull. 16. & 2. 73.
- I A N I T O R, ianua custos, seu præfectus.** 5. V. 8. Hunc ianitores, hunc cubicularij diligunt. 2. cont. Rull. 32. Ianitores ducentos in annos singulos constituit, eosdem ministros & satellites portentatis. 6. V. 117. Aderat ianitor carceris.
- I A N V A, ostium, aditus.** 3. V. 66. Seruis suis imperat Rubrius, ut ianuam clauderent, & ipsi ad fores assisterent. 1. de Or. 200. Quia Mutij ianua atque vestibulum, quod quotidiè frequentia hominum celebratur. 2. de Nat. 67. Fores, in liminibus profanarum ædium, ianua nominantur. 2. de Diu. 67. Ianua clausa subito se aperuit. pro Planc. 8. Qua nolui ianua, sum ingressus in causam, pro Mur. 3. Eam vrbem sibi Mithridates Asia ianuam fore putauit, qua effracta & renulsa, tota pateret provinciam. Offic. 89. Quidam optimi viri ad medium ianuæ sedentes, quidam hoc loco de Iano medio intelligunt. 1. de Or. 204. Ab hoc ad ianuamque patefacta. 2. de Or. 276. Cum ad Nasicam venisset Ennius, & eum à ianua quæreret.
- ¶ *Syntaxis. Ianuam claudere. Ad medium ianuæ sedere. Causa, pro ianua. Aditus & ianua.*
- I A N V A R I V S, pro Fl. 98.** Calendis Ianuariis.
- I A N V A R I V S, mensis primus.** 1. cont. Rull. 4. Mensis Ianuarij.
- I A N V N D Æ, augures.** 1. de D. 91.
- I A N V S, 2. de Nat. 67.** Ianum in sacrificando principem esse voluerunt, quod ab eundo nomen est ductum. 7. A. 16. L. Antonium
- ¶ *patronius Iani medij.* || 6. 15.

I A P I D E S, *populi*. pro Cor. 3. Iapidum federe olim cautum, ne quis eorum civis Rom. fieret. **I B I**, *in eo loco*. pro Pomp. 33. Qui cum prædonibus antea ibi bellum gesserat. 6. Fa. 1. Nemoque est quin vbiuis, quàm ibi vbi est, esse malit. 1. 9. Vt ibi esse malis, vbi, &c. quàm istic, &c. 1. 3. A. 19. Rediit ad milites, ibi illa pestifera concio Tyburi. pro Dom. 1. 1. Ibi enim postis est, vbi templi aditus est. pro Cecin. 27. Illos armatos ibi fuisse. 2. A. 77. Atque ibi perpotavit vsque ad vesperum. 5. Tusc. 109. Demaratus fugit Tarquinius Corintho, & ibi suas fortunas constituit. **I B I** *in quo potestate occasione & opportunitatis*. pro Cecin. Ibi tum Cecinna postulavit, &c.

I B I D E M, *in eodem loco*. pro Quint. 84. Quod ibidem rectè custodire poterunt, & ibid. custodiant. 2. de Inu. 14. Quare cum in quandam tabernam diuertissent, simul cœnare & in eodem loco somnum capere voluerunt, cœnati discubuerunt ibidem, &c. de Inu. 134. In naui ibidem. 1. de Inu. Ibidem operari. pro S. R. 13. Hic ibidem, &c. 2. Att. 8. Ibidem illic puer ad te cum epistolis. pro Cec. 23. Læsit in eo Cecinna, subleuavit ibidem. *id est, in eodem*. 1. de Fini. 19. Deinde ibidem homo acurus, &c. 5. Tusc. 117. Mors ibidem est.

S Y N T A X I S. *Ibidem in quo læsi solabor. In naui ibidem.* **I B I S**, *aves Egyptia, ciconia similis*. 1. de Natur. 102. Ibes maximam vim serpentum conficiunt, cum sint aves excellæ, cruribus rivim serpentum proceroque rostro. Ibidem 83. & 5. Tusc. 78. Crocodilum, & ibim, & felem non violari ab Egypto. 2. 126. Ibes Egyptia.

I C I R C O, *vel I D C I R C O, id est, ob eam rem, ve ea re*. 6. V. 7. Iccirco nemo superiorem attingit, vt iste toleret. de Inu. 90. Iccirco, iudices, quia veram causam habebam, breui peroravi.

I C H N E U M O N, *murem Indicum hodiè vocat*. 1. de N. 102. Possum de Ichneumonum vtilitate, de crocodilorum, de felium dicere.

I C I L I E M S E S, *populi*. 5. V. 103. Iciliensium incommoda.

I C O, *ferio, ictum facio*. pro Cornel. 31. L. Martius cum Gaditanis fœdus icisse dicitur. L. P. 28. Tu scilicet homo religiosus, fœdus, quod me sanguine in pactione prouinciarum iceras, frangere noluit.

S Y N T A X I S. *In pactione fœdus icere.*

I C O N I V M, *oppidum*. 5. At. 20. 3. Fa. 5.

I C T V S, *percussus, confectus*. 2. Off. 19. A bestiis ictus, morsus, impetitus. pro Sest. 24. Id enim fœdus meo sanguine ictum sanciri posse dicebant. 2. de Dif. 135. Cum Ptolemæus telo venenato ictus esset. de Arusp. 25. Vos me primum ictum pro vobis fumantemque vidistis.

I C T V S, *percussio, petitió*. 2. de Fini. 32. Nec vllum habet ictum, quo pellat animi statum. pro Ceci. 43. Ictu cominus & coniectione telorum magnas sæpe copias pulsas esse. 3. ad Her. 21. Ictus enim fit, & vulnerantur artèriæ. 2. cont. Rull. 8. Sublata erat de foro fides, non ictu aliquo nouæ calamitatis, sed, &c. 2. Tusc. 20. Centaurus ictus corpori infixit meo. Postquam in Sen. 16. Cum ego vnà cum repub. consulari ictu concidisset. pro Milo. 66. Vulcanus in latere quod acu punctum videretur, pro ictu gladiatoris putari. 3. Off. 94. Phaëton ictu fulminis deflagrauit.

† A D I V N C T. Contrarius, 4. Tusc. Flammatas, 1. de Diuin. poetæ. Horrisi, validus, Arat. Leuis, 2. Tusc. Non tribunitius sed consularis. Postq. in Senat.

S Y N T A X I S. *Ictu cominus pugnatur. Calamitatis ictus. Ictus infingere corpori. Acu punctum vulnus pro ictu gladiatoris putatur.*

I D, *hoc, istud*. 1. de Orat. 265. Et nos ipsi quoniam id temporis est, valetudini operam demus. 13. Att. 33. Is venit ad me, & quidem id temporis, vt retinendus esset. 1. C. 10. Quos ego ad me venturos id temporis esse prædixeram. 5. de Fin. 1. Maximè quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. pro Mil. 28. Millo profectus est id temporis, cum iam Clodius Romani redire potuisset. pro Dom. 118. Est id est ætatis, vt nondum scientiam consecutus sit. 1. de Orat. 207. Hominibus id ætatis tantum onus imponere, &c. 15. Fam. 13. Cum id ætatis sim. pro S. R. 64. Duo filij id ætatis. 6. Fa. 20. Id ætatis iam sumus, vt omnia fortiter ferre debeamus. 1. de Diui. 30. Aut si valuit, id valuit, vt peccatum in eo hæreat. 1. de Orat. 210. Epaminondam, & Annibalem, & eius generis homines. 4. At. 1. Postridie S. C. factum est: id quod ad te misi. 3. de Ora. 5. Et eundem, id quod in autoritatibus perscriptis extat, scribendo affuisse. 1. Fa. 2. Diem consulti volebant id quod factum est. 9. 18. Demus modò operam, ne tam necesse nobis sit, quàm illi fuit, id quod agimus. 1. de Ora. 89. Siue id quod constat, Platonis audiendi studiosus fuit. Ibidem 261. Id quod eius scripta declarant. 8. Attic. 19. Id quod neutrum nobis hoc tempore contingit. 3. de Orat. 94. & pro Syl. 4. *Lege, I. S. Ea quæ pro, quæ pro Cluen.* 14. 1. Forum initia cum recitarentur, ea quæ vobis nota esse arbitror, &c. 2. de Diuin. 108. Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ *ἀμύνη* appellant dialectici. 4. Tusc. 56. Quod id: pro, id quod. plo Planc. 4. Vel quod, pro, id quod. 11. A. 5. Idque per biduum. 1. Off. 1. Idque Athenis. Orat. 3. Quæris igitur, idque iam sapius. 2. Qu. Fr. 15. Atque id anni tempore grauissimo. 3. de Orat. 108. Alterum

genus obtinent, atque id ipsum lacinia. pro Cluent. 12. Ea primò, neque id ipsum diu continebatur. de Fat. 25. Motus voluntarius est in nostra potestate, nec id sine causa, &c. 1. Orat. 161. Imò id meherculè inquit ipsum attendo. 1. Fam. 2. Atque id ipsum cõsulibus inuitis. 2. de Diu. 86. Fanì pulchritudo Prænestinarum etiã nunc fortitù retinet nomen, atq; id in vulgus: quis enim, &c. de Cl. 244. Tu quidè de fece hauris, idq; iam dudum. **S Y N T A X I S**. *Id temporis est. Id temporis venit ad me, profectus est. Ille id est ætatis, nondum. Hoc id valet, vt. Id quod: pro, quod. Ea quæ, pro, quæ. Quod id. Imò id quidem, inquit ipsum.*

I D **Æ** 1. *digitus, ij sunt qui & Idaiactyli in Creta & Corybantès vocantur, sacerdotes magna matris Idææ, quæ Cybele dicta est.* 3. de N. 42. Tertius Hercules est ex Idæis digitis natus, cui inferias offerit.

I D **Æ** **V** **S**. 1. At. 15. Pastor Idæus, i. Paris. de Sen. 45. Sacra Idæa magna matris. *id est, Cybeles* Idæa mater. 2. de Leg. 22.

I D **C** **I** **R** **C** **O**, *vel I C C I R C O, id est*. 8. At. Sin autem id actum est, & iccirco arma sumta sunt, vt, &c. tum verò, &c. Ibidem 17. Ego quod existimabam dispersos nos, &c. idcirco ad L. Domitium literas misi.

I D **E** **A**, *forma, species, species rerum, prima & inchoata intelligentia.* Top. 30. In diuisione formæ sunt, quas Græci *εἰδῆς* vocant: nostri si qui hæc fortè tractant, species appellant, &c. Orat. 10. Has rerum formas Plato appellat ideas, easque gigni negat: & ait semper esse, ac ratione & intelligentia contineri: cetera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse vno & eodem statu. 1. Aca. 30. & 1. Tusc. 58. Mens sola cernit quod semper est simplex, & vniuersum, & tale quale est: hanc Græci *εἰδῆα* vocant, nos rectè speciem possumus dicere.

I D E M, *hic ipse, is ipse, vnus, par, perpetuus, geminus*. de Vn. 32. Vnum quod semper esset in eodem æquè, & idem in omnibus, atque vno modo celeraret. 9. Fam. 2. Caninius idem tuus, & idem noster. Orat. 157. In templis iisdem erat verius, nec tamen eisdem opimius, malè sonabat iisdem. pro Pom. 19. Eadem Asia atque idem iste Mithridates vos docuit, &c. de Amic. 82. Amicus est tanquam alter idem. pro Dom. 51. Hoc vnum & idem videtur esse atque illud, quod de me ipso nominatum tulisti. ibid. 52. Tam herculè est vnum, quàm quod idem tu lege vna tulisti. Ibid. 70. Lex quam idem iste tulerat. Ibid. 92. Tu iure eandem forem & vxorem appellare potes. 2. Off. 55. Nemo potest, qui non idem prudens sit, iustus esse. de Ar. 22. Tua tum eadem virtus fuit, quæ priuato quondam tuo proauo. pro Sest. 108. Cedo nunc eiudem illius inimici mei de me eodem concionem. 2. de D. 77. M. Marcellus ille quinquies Consul, idè Imperator, idem augur optimus. 2. A. 40. Idem mæstitia meam reprehendit, idem locum. 5. P. 13. Vt ei cum M. Curio cõfessore eodè & collatore facillimè conuenire possit. pro Cæl. 67. Non idem iudicum comeffatorumq; conspectus. de Pro. 33. Imperij nostri terrarumq; illarum idem est extremum. 1. de Inu. 19. Quæstio eadè in coniecturali constitutione quæ indicatio. 5. V. 62. Serui eisdem moribus sunt, quibus & dominus. Orat. 188. Eisdem esse oratorios numeros qui sunt poetici. 7. V. 38. Idem, qui semper fueris, inuētus es. de Or. 82. & 83. Ego idem, &c. 2. de N. 68. Dianam & Lunam eandem esse putant. 6. V. 106. Libera, quam eandem Proserpinam vocant. 2. de N. 62. Romulus, què quidè eundem esse Quirinum putant. Or. 10. Nec diutius esse vno & eodem statu. 6. V. 93. Vno eodem tempore. 10. At. 6. Nec tuam rationem eandem esse duco, quàm meam. 6. V. 90. Ei te eundem vinctum dedamus. 3. Tusc. 7. Hos eosdem motus, &c. 1. de Or. 53. Ab hisce iisdem permotionibus. 4. V. 68. Huic idem Sopatro iidem inimici. ibid. Idem hic Sopater. 3. 56. In iisdem illis locis. 13. At. 16. Eisdem illos sermones ad Varronem traduximus. 2. V. 23. Eadem illa nocte. 5. 83. Eidem illi Decimo. 1. At. 13. Idem ego ille, &c. Idem inquam ego, &c. Postquam in Sen. 32. Ipse ille animas idem meus, &c. 4. At. 1. Te, &c. eundem te, &c. Top. 87. Si queratur, idè me sit pertinacia & perseuerantia. 9. At. 1. Iste omnium turpissimus est idem, qui semper in republica fuit. 3. C. 27. Earum rerum quas gessi, non est eadem conditio & illorum, quod mihi, &c. illi, &c. pro Clu. 80. Non quod res alia esset, imò eadem. pro Cec. 59. Quod etiam si verbo differat, te tamen est vnum, & idem in omnibus causis valet. ibid. 58. Non idè est Seruulus, quod familia. pro Syll. 19. Hoc idem valere debet, ac si pater iudicaret. pro Quin. 10. Cum adhuc ei non ius par, non agendi potestas eadem, non magistratus æquus reperiri potuit. pro Mur. 21. Vtriusque dignitatem pari atque in eadem laude pono. Orat. 22. Fuerunt quidam, qui iidem ornatè & grauitè idem versutè ac subtiliter dicerent. de Clar. 324. Causæ similimæ inter se, vel potiùs eadè. Ibidem 272. Oratio splendida & grandis, & eadem in primis faceta. pro Mur. 20. Asia ista referta, & eadem delicata. de Cl. 84. Est mos hominum, vt nolint eundem pluribus rebus excellere. 2. de N. 1. Næ ego incautus, qui cum Academico, & eodem rhetore congedi conatus sum, 6. Attic. 2. Nunc ista habet iuris idem quod ceteræ, nihil præcipui. 3. de N. 56. Mercurius is qui sub terris habetur, idem Trophonius. 7. At. 13. Eadem postulantur à vobis, quæ ab amplissimis ciuibus. 3. de Nat. 80. Vir innocentiissimus idè què do-

& iustissimus. Ibid. 91. Sed quomodo iidem dicitis, non omnia deos
 persequi: qui iidem vultis, &c. 1. de Orat. 70. Finitimus Oratori
 Poëta, malis ornandi generibus socius, ac penè par: in hoc qui-
 dem certè propè idem, nullis vt terminis circumscribat aut de-
 finiat ius suum. pro Syll. 20. Vt me quem boni constantem sem-
 per existimassent, eundem ne improbi quidem crudelem dice-
 rent. 1. de Orat. 213. Oratorè equidem non facio eundem quem
 Crassus. ibidem. Eadem ratione, id est, similiter. 3. Ibid. 115. Cum
 quæritur, idemne sit, an aliquid interfit. Ibid. 172. Mufici qui
 erant quondam iidem Poëta. Ibidem. 221. Nos eiusdem linguæ
 societate coniuncti sumus. id est, nos eadem lingua sumus pro Mil-
 lon. 93. Vultus semper idem, vox, oratio stabili & non mutata.
 1. Off. 90. Præclara est æquabilitas in omni vita, & idem semper
 vultus eadèque frons: vt de Socrate & de C. Lælio accepimus.
 3. Tusc. 31. Vultus Socratis semper idem. 2. C. 19. Quibus præci-
 piendum videtur, vnum scilicet atque idem quod cæteris. Orat.
 110. In causis perpetuum & eundem spiritum sine vlla commu-
 tatione obtinere. 4. ad Her. 39. Eiusdem vnus aut plurium ver-
 borum. 4. Acad. 136. Hos enim quasi eosdem esse vultis. 4. de
 Fin. 7. Iidem abeunt qui venerant. 7. V. 68. Dari in eandem cu-
 stodiam. 6. 132. Per eundem me. 1. de Inu. 40. Vtrumque genere
 idem est. de Clar. 100. Vnus enim sonus est totius orationis &
 idem stylus. 1. de Leg. 2. At quam Vlysses Deli se palmam vidisse
 dicit, hodiè montant eandem. 1. Off. 20. Beneficentia, quam
 eandem vel benignitatem vel liberalitatem appellare licet. pro
 Clu. 100. Hoc dico, eandem fuisse P. Comminio controuerfiam
 cum Staleno, quæ nunc mihi est cum Actio. 1. Of. 59. Non iidem
 erunt necessitudinum gradus, qui & tæporum. Ibid. 63. Itaq; vi-
 ros fortes eosdè bonos esse volumus. 3. Offi. 20. Peripatetici no-
 stri, qui quondam iidem erant, qui Academici. Ibid. 75. Eadem
 vtilitatis quæ honestatis est regula. 6. Fa. 7. Eo quidè ipso tæpore.
 12. At. 33. Quod idem tibi placet. 3. de Fin. 25. Quod idè in cæte-
 ris artibus non contingit. Ibid. 44. Quod idem Peripatetici non
 tenent. 5. Tusc. 72. Idem iste sapiens. 11. Fa. 21. Idem illi qui so-
 lent, &c. 2. de Fin. 11. Hoc est idem, quod illud. At. Hoc est ferè
 idem quod illud. 4. Acad. 85. Nihil est idem, quod est aliud. Ibid.
 63. Cum idem negare, quicquam certi posse reperiri, idem te
 comperisse dixisses. Topic. 48. Et cætera generis eiusdem. Ibid.
 84. Comparatio de eodem & alio. Ibid. 23. De eodem & altero.
 & Syntaxis. *Cæsar idem tuus, & idem meus. Amicus est alter idem.*
*Hoc vnum & idem est atque illud. Idem iste. Nemo qui non idem ius-
 tussit. &c. Vno eodem loco. In eodem illo loco. Idem ego ille. Ipse ille
 animus idem meus. Pari & in eadem dignitate ponere. Vir bonus
 idemque eruditus. Quod idem raro contingit. Hoc est idem quod il-
 lud. Idem & aliud. Idem & alterum.*
I D E N T I D E M, frequenter. pro S. R. 84. Cassius in causis identidem
 quærere solebat, cui, &c. 2. de Inu. 78. Appellare nomen alicuius
 identidem. pro Dom. 140. Identidem se ipse reuocans. 13. Attic.
 26. Reuoluoer identidem in Tusculanum. 3. ad Heren. 37. Neque
 eodè identidem reuoluamur. 3. de N. 24. In motu identidem
 reciprocando. 2. 142. Id quæ prouidit natura, vt identidem fieri
 posset cum maxima celeritate. pro R. P. 34. Recitabatur identi-
 dem Pompeij testimonium. 3. Tusc. 61. Scindens dolore identi-
 dem intonsam comam. 2. de Fin. 75. Hoc enim idètidem dicitis.
 4. ad Her. 70. Nunc identidem nosmetipsi nobis insistemus.
I D E O, idètidem. 6. Ver. 7. Ideò Claudius reulit, vt iste auferret. 1. de
 In. 32. Hæc ideò diligentius inducitur præscriptio, vt possit, &c.
 1. Fa. 8. Re quidem ipsa ideò mihi non satisfacio, quòd, &c. pro
 Clu. 22. Non si iusta causa est oppugnandi, ideò quoque iustum
 est, vos, &c.
I D E O quòd, *propterea, quòd, idcirco quòd.* 5. V. 192. Ideò quòd, pro
 Ccc. 8. 4. ad Her. 44. & 1. de In. 14. Mihi tecum præcertatio non
 est, ideò quòd, &c.
I D E S T, quòd est, hoc est, inquam. 7. Atti. 7. Assentiar Cn. Pompeio, id
 est, T. Pomponio. 4. 15. Senatus hodiè futurus erat, id est, Cal.
 Octob. 1. Off. 41. Duobus modis, id est, aut vi, aut fraude fit iniu-
 ria. 8. At. 16. Num cui succenfeat, quòd dico, num cui, id est, num
 Pompeio? 2. con. Rull. 74. Maxima multitudo, id est, tota Italia.
 1. de Or. 112. Cum ei ita dicerem, me velle esse ineptum, id erat
 petere blandius. 2. Off. 53. Qui opera, id est, virtute & industria
 benefici sunt. Ibid. 161. Virtus, quæ constat de hominibus tuen-
 dis, id est, ex societate generis humani. 2. Fa. 17. Præter quæsto-
 res vrbanos, id est, populum Romanum. 4. 10. Neque solùm no-
 bis, id est, tuis, sed proffus omnibus. || Ibid. 4. Post has miseras,
 id est, postquam armis disceptari cœptum est.
I D I O T A, illiteratus, imperitus. 6. Ver. 4. Quiuis nostrum, quos iste
 idiotas appellat. (Homo ingeniosus atque intelligens. I. P. 62. Illi
 idiotæ, vt tu appellas, &c. ibid. 65. Sed planè animi sui causa lu-
 dos nobis idiotis relinquet.
I D O L V M, simulacrum, spectrum, imago. 1. de Fin. 21. Atomi, iane, &
 imagines, quæ idola nominantur. vide, S P E C T R V M.
I D O N E F, apte, commodè. 1. de Inu. 20. Exordiū est oratio, animum
 auditoris idoneè comparans ad reliquam dictionem.
I D O N E V S, aptus, commodus, tempestiuus, constanter dignus. 2. de
 Inu. 40. In occasione commoditas ad faciendum idonea. 2. At. 6.

Ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ. 5. V. 41. Ti-
 mihi satis idonei sunt auctores hi qui à te probantur. 8. Attic. 22. Non
 154. Cum minus idoneis verbis vti conuiscerem. Brut. 7. Res
 quæ ne laude quidem satis idonea affici possit. pro S. R. 68. Semi-
 conscij, tempus idoneum. pro Cl. 17. Non essem ad vllam ean-
 sam idoneus, iudices, si &c. pro Cor. 7. Minus idoneum ean-
 nem præmio afficere. de Cl. 57. Autor idoneus, Q. Ennius. pro S.
 R. 8. Indignissimum est vos idoneos habitos, per quorum sen-
 tentias talis iniuria decerneretur. pro Dom. 132. Nemòne horum
 idoneus tibi visus est, vt cum eo dedicationem communicare?
 pro Pom. 57. Pompeius idoneus non est qui impetret. 1. Of. 147.
 Modestia est scientia opportunitatis idoneorum ad agendum
 temporum. (aduersus animum ad modestiæ definitionem. 2. 14. Sepe
 Ibid. 61. In diligendis idoneis iudicium & diligentiam impari-
 re. de Ami. 4. Idonea mihi C. Lælij persona visa est, quæ de am-
 bitia loqueretur. 1. de Legib. 23. Quædam ratio; de qua dicitur
 idoneo loco. 4. Acad. 16. Res est idonea, de qua queratur. 6. Fam.
 19. Falernum mihi semper idoneum visum est diuerfioris. 3. ad
 Heren. 5. Hæc res non est idonea dignitate tua. 1. de In. 29. Ido-
 neum tempus, locus opportunus. 5. de Fin. 59. Idoneus ad ali-
 quid agendum. 3. ad Heren. 35. Imagines ad monendum idonee,
 1. 6. Cum statim auditoris animum nobis idoneum reddimus
 ad audiendum. ibid. Idonea verba. 2. de Leg. 8. Lex apta & ido-
 nea ad iubendum & verandum.
 & Syntaxis. *Idoneum est illi, idoneus qui impetret. Idoneum, tempus,
 locus. Id non est idoneum dignitate tua. Reddere auditores idoneos ad
 audiendum.*
**I D V S, octo dies dicuntur, qui singulis mensibus nonas sequuntur, sic di-
 citi, quòd mensem diuidant. nam Iduare, Hetrusca lingua, diuidere
 fuit.** 1. Fa. 1. Nam hæc idibus manè scripsi. 14. At. 4. Idus Martiæ.
 ad Brut. 15. Idus Martiæ memorabiles. 15. At. 4. Iduum Marti-
 rum stulta est iam consolatio. ad Brut. 14. Idibus martis serui-
 tutem à suis ciuibus repulit Brutus. nimirum interfecto Cæsare.
 14. At. 22. Modò numeret idibus.
I E C V R, hepar, ex visceribus vegetationis organum. 1. de N. 100. Ce-
 rebrum, cor, pulmones, iecur. 2. 137. Quædam à medio intestino
 vsque ad portas iecoris (sic enim appellatæ) ductæ viæ. 1. de D.
 118. Singulis iecorum filis non interesse deum. 2. 3. Caput i-
 coris. 2. Tusc. 124. Tum iecore opimo farta & latiatia affatum.
 Lege, F I S S V M.
 † **A D I V N C.** Nitidum atque plenum. (horridum atque exile, 1. de
 Diu. Optimum, 2. Tusc.
I E C V S C V L V M, paruum iecur. 2. de D. 33. Lege, M V S C V L V S.
I E I V N E, tenuiter, exiliter. Or. 123. Saturam ieiunè dicere. 1. de Or.
 49. Videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter dispu-
 tauisse. (Copiosè. 3. de Fin. 19. Ieiunius dicere aliqui. 4. Acad.
 112. Ieiunè agere.
I E I V N I T A S, tenuitas. (Vbertas & copia, de Cl. 202. Cauenda
 est Oratori inopia & ieiunitas. 2. de Or. 10. Ieiunitas bonarum
 artium eorum, qui de dicendi ratione scripserunt. de Cl. 284. Ie-
 iunitas, & siccitas, & inopia. Orat. 21. Alij in eadem ieiunitate
 concinniores. 2. Tusc. 3. Verborum ieiunitatem & famem se
 malle, quàm vbertatem & copiam dicerent.
I E I V N V S, qui nihil edit, aridus, tenuis. 8. Fam. 26. Cum quidem bi-
 dum ita ieiunus fuisssem, vt ne aquâ quidem gustarem. de Cl.
 48. Theodorus in arte subtilior, in orationibus ieiunior. 3. de
 Ora. 16. Antonium ieiuniorum, Crassum pleniorem fuisse. 2. 68.
 Ieiuna concertatio verborum. 1. Att. 13. Misera & ieiuna plebe-
 cula. Or. 106. Ieiunas igitur huius orationis aures ciuitatis ac-
 cepimus. 1. Off. 157. Soliuga cognitio & ieiuna videatur. 14. At.
 17. Quidam nimis ieiuno animo & angusto.
 & Syntaxis. *Inopia & ieiunitas. Ieiunitas, siccitas & inopia. Ieiunus
 homo, orator, emptio. Plebs misera & ieiuna. Ieiunus animus & angu-
 stus. Aures orationis huius ieiuna.*
I E N S, vadens. 16. Att. 21. Nonis Quint. veni in Tusculanum, iens
 ad Brutum. 4. 9. Iens in Pompeianum, bene manè hæc scripsi. 1.
 de Orat. 13. Cæsar dixit mihi à se Scæuolam hinc euntem esse
 conuentum. id est, venientem. 7. At. 6. Tantum illud feruimus, ne
 quem istuc euntem sine literis dimittamus. 13. A. 45. Si me rec-
 tis sensibus euntem dij adiuuerint. Incer. Ad militiam euntem
 dari solebant custodes.
 & Syntaxis. *Iens ad, &c. hæc scripsi. Ire rectis sensibus: id est, animo
 candido, integròque.*
I G I T V R, ergo. Orat. 106. Ieiunas igitur huius orationis aures ci-
 uitatis accepimus. pro Lig. 2. Habes igitur Tubero, &c. 4. Acad.
 19. Ordiamur igitur à sensibus. Ibid. 77. Quid ergo esset idè-
 sum credo, quale igitur visum.
I G N A R V S, imprudens, inscius, rudis, imperitus, indoctus, nec optinens.
 2. de Nat. 55. Vt plerique dicunt physica rationis ignari. Orat.
 119. Oratorem ne physicorum quidem esse ignarum volo. Post-
 quam in Senat. 17. Ignarus sum quid agatur. pro Seit. 6. Ignarus
 quid virtus valeret. Top. 75. Pueri sæpe indicantur aliqui, ad
 quod

quod pertineret ignari. 5. Att. 10. Nunquam tandiu ignatus re-
rum mearum fui. 7. Fa. 23. Ignarus instituti mei. 2. Tusc. 3. Non
sum ignarus, quibus ea rebus consequaris. 1. de Ora. 207. Ea re-
quiruntur à me, quorum sum ignarus, &c. de Ar. 2. Attamen
ignarus ille, qui Consules essent, est tuus se è curia repente pro-
ripuit. 1. de Orat. 63. Homo ignarus faciundæ orationis.
¶ Syntaxis. *Quid agatur ignarus sum. Ignarus est qui Consules ad-
sunt. Ignarus legendi.*

IGNAVIA, inertia. (Fortitudo. 2. de In. 165. Fortitudini contra-
ria est ignavia, iniustitia. 3. Tusc. 14. & 2. Fa. 16. Recipiat
idem necesse est timiditatem & ignaviam. 2. Qu. Fr. 9. Utinam
nihil detis, ut potius vestra iniuria ac parietum custodiis
pro Rab. 21. Ignaviam suam tenebrarum ac parietum custodiis
tegere. 12. Fa. 20. Nec tua ignavia etiam inertiam afferret. 1. ad
Her. 8. Inertia, ignavia, desidia, luxuria. 4. Tusc. 41. Moderatam
ignaviam approbo.

¶ ADIVNC. Moderata, 4. Tusc. Summa, 3. Tusc.

IGNAVE. (Contente. 2. Tusc. 55. Ne quid abiectione, neque timide
ne quid ignave, ne quid ferilliter, muliebriterve faciamus.

IGNAVITER, ignave. 15. At. 6. Queris, an ego, cum omnes cal-
leant, ignaviter aliquid faciam. Hircius.

IGNAVVS, iners. (Fortis. de Senect. 36. Iners, ignava & somni-
culosa senectus. pro Cec. 46. Pœna ignavis ab imperatorib.
constituitur. de Fat. 28. Illa ignavia ratio quæ dicitur, appella-
tur quidem à Philosophis ἀργυρία ἰσχυρῶς. ibid. Rectè hoc genus
interrogationis ignavum & iners nominatum est.

¶ Syntaxis. *Ignavus homo, ratio, interrogatio, senectus. Ignavum &
iners dictum.*

IGNESCO, inflamo, ardeo. 2. de Nat. 118. Ad extremum omnis
mundus ignescet.

IGNEVS, 4. ad Heren. 45. Ardor igneus. 2. de Natur. 25. Genus
igneum. Ibid. 41. Sol igneus. 1. Tusc. 40. Pars ignea. Ibid. 66. In
animis nihil est igneum. Ibid. 70. Ætherea natura ignea. Top.
16. Igneum fulmen. 2. de Natur. 23. Omne quod est calidum &
igneum cietur & agitur motu suo. Ibid. 28. Calidum illud atque
igneum in omni futum est natura. 3. 35. Ad igneam vim omnia
referbat Heraclitus. 2. 24. Cor animantis euulsum, ita mobili-
ter palpitabat, ut imitaretur igneam celeritatem. Ibid. 24. Igneo
motu venæ & arteriæ micare non desunt. Ibid. 101. Ignea
formæ in æthere cursus ordinatos definiunt. Ibidem 39. Tota
ignea & calida esse sidera, Cleanthes affirmat.

¶ Syntaxis. *Igneus sol. Ætherea natura ignea. Igneo motu arteria
micare non desunt. Igneum & calidum in omni fustum natura.
Ignea & calida sidera.*

IGNICVLVS, proprie parvus ignis: translatione, facilitas ingenita. 1.
de L. 33. Tanta est corruptela malæ consuetudinis, ut ab ea
tanquam igniculi extinguantur à natura dati. 3. Tusc. 2. Natu-
ra paruos nobis dedit igniculos. 5. de Fin. 18. Quasi virtutum
igniculi & femina. 15. Att. 25. Sed tamen interdum nonnullos
jacet igniculos viriles. 15. Fam. 20. Quod tolerabilius feramus
igniculum desiderij tui. 12. At. 1. Igniculus matutinus.

¶ ADIVNC. Matutinus, 12. At. Parvulus, 3. Tusc. Viriles, 15. Attic.

¶ Syntaxis. *Igniculos nobis dedit cognitionis natura, & quasi semi-
na. Igniculos iacere viriles. Igniculus desiderij.*

IGNIFER. in Arato.

IGNIS, elementum naturæ calidissimum, flammam, incendium
2. de N. 25. Lapidum conflictu atque tritu elici ignem videmus.
Ibid. 27. Ignis omnibus rebus vitalem imperit calorem. Ibid.
118. Quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat. pro
Q. B. 17. Ignis in aquam coniectus, continuo extinguitur & re-
frigeratur. 1. de D. 17. Æthereo flammatus Iupiter igni. 2. de Ora.
190. Nulla materia nisi admoto igni, ignem concipere potest.
1. Off. 52. Pati ab igne, ignem capere. 3. de Nat. 36. Omnem vim
est ignem. & ibid. de Heraclito, & de calore, & de igne, qui perman-
ere non potest nisi alatur: & omnem ignem pastu indigere. 4. Acad.
118. Ignem principium vniuersi esse sensit Parmenides. 3. de N.
31. Ignis & ær omni impulsu facillimè pellitur. 1. Tusc. 40. Ignis
& ær sursum rectis lineis in cœlestem locum subuolant. 2. de
Na. Ignis artificiosus. de Senect. 46. Et vicissim aut sol aut ignis
hybernus. de Vniuer. 41. Ignis oculorum cum eo igne qui est
ob os offusus, se confudit. 2. Leg. 58. Ob ignis peric-
ulum, ne homo in vrbe vreretur, vetuit lex XII. tabularum.
Ibid. Ignem foci publici sempiternum in vrbe virgines Vestal-
es custodiunt. de Vni. 11. Ignem & terram iungebat Deus,
mundum officere moliens. pro Rab. Posth. 13. Cum odium non
restringeretur, huic ordini ignem nouum subici non fuisse.
de Vni. 11. Igni vacuum videri nihil potest. 1. de Natu. 22. Cœ-
lum, ignes, terra, naturæ omnes parent diuino numini. de Sôn.
Scip. 6. Animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quæ sive-
ra & stellas vocat. 2. de Nat. 27. Subditis ignibus efferuescunt
aque. Hortens. Gliscit ignis oleo.

¶ ADIVNC. Aestiferi, clarus, exiguus, Arat. Æthereus, 1. de Diu. Æ-
ternus, 3. de Nat. Altissimi, artificiosus, confessor, & consumptor om-
nium, vitalis, & salutaris, 2. de Nat. Funestus ac nefarius, 3. Tusc. Hyber-
nus, de Senec. Nouus, pro Rab. Perpetuus, & sempiternus, 4. Catil. Pe-

stiferi, pro Plan. Religiosissimi, de Aruf. Sempiternus de Som. & pro Dom.

¶ Syntaxis. *Astrorum ignis. Ignis extinctus, & refrigeratus aqua.
ignem elicere, concipere, capere. Pastu ignis indiget. Oculorum ignis.
Ignem pijs subicere: id est, ruinam parare. Sempiterni ignes, quæ sive-
ra dicimus.*

IGNITVS, pro Dom. 141. Inflammatus atque ignitus furor. ali-
ter, & (ut mea opinio fert) rectius Igneus, legeretur.

IGNOBILIS, humilis, ignobili loco natus, infimo loco natus, obscuris
ortus parentibus, vnus de multis, de populo, humili atque obscuro loco
natus, inferiore genere ortus, ex infimo genere & se fortuna gradu, ho-
mo tenuis, cuius vis & fortuna conditio infima est, cuius stirps & ge-
nus ignoratur, qui parentibus natus est humilibus, homo ignotus &
sordidus, obscurus, abiecta & obscura familia, nulla commendatione
maiorum, homo per se cognitus, ignobilis, omnium infimus & sordidif-
simus, humilis sanè & minime generosus, inferiori genere hominum,
& infimorum hominum filij, terra filius, minorum gentium. (Nobi-
lis, clarus, praestans, rerum multitudine nobilitatus. pro Clu. 112. Si
quis autem hoc vno nititur, quod sit ignobilis, procedit, &c. 3.
Tusc. 57. Inglorius atque ignobilis fenex. de Clar. 315. Deme-
trius non ignobilis dicendi magister. pro Cec. 10. Qui Romæ
argentariam non ignobilem facit. 7. V. 28. Mulier ex familia
non ignobili.

IGNOBILITAS, humilitas, humilitas generis, obscuritas, conditio
atque fortuna hominum infimi generis. (Nobilitas. pro S. R. 90.
Iam quos nemo propter ignobilitatem nominat, secenti sunt.
5. Tusc. 29. Aderit enim paupertas, ignobilitas, humilitas, &c.
pro Mur. 17. Obicere ignobilitatem generis alicui. 3. A. 16. &
17. De ignobilitate & nobilitate generis.

¶ Syntaxis. *Ignobilitas & humilitas.*

IGNOMINIA, infamia, dedecus, contumelia, macula, nota, probrum,
labes. 7. A. 23. Notare aliquem ignominia. pro Qu. 64. Omnia
alicuius vitæ ornamenta per summum dedecus & ignominiam
diripi. 4. Tusc. 44. Ferre ignominiam & infamiam sine dolore.
pro Rab. 27. Labes ignominiaque mortis. 5. V. 226. Calamita-
tem ad quempiam per summam iniuriam ignominiamq; per-
uenire. 2. de Diu. 22. Cum ignominia & dedecore mori. pro Q.
96. Imponere iniuriam alicui sine ignominia. pro S. R. 113. Qui
ignominia mortuum affecerit. pro Qu. 98. Ignominia omni-
bus appetitus.

¶ ADIVNC. Censoria, pro Pomp. Grauis, 3. Ver. Grauisimæ, 5. Phil. In-
signis, pro Font. Leuior, noua, de Prou. Magna, 2. Ver. Maxima, pro Do.
Minor, tanta, 4. Ver. Misera iudiciorum, pro Rab. Multa & grauisimæ,
12. Phil. Priuata, 1. Catil. Propria, pro Sest. Sempiterna, 2. Philip. Sum-
ma, 16. Attic. Turpissima, pro Quint.

IGNOMINIOSVS, 3. A. 34. Dominatio ignominiosa.

¶ Syntaxis. *Ignominia notatus. Per dedecus & ignominiam. Cum
ignominia & dedecore morte. Appetitus ignominia Verres.*

IGNORABILIS, quod ignorari potest, ut ignoratus. 2. de Inu. 99.
Quod non ignorabile, non fortuitum, non necessarium fuerit.

IGNORANS, ignarus. ad Brut. 16. Iuuar enim magnificè loqui, &
certè decet aduersus ignorantes, quid pro quoque timendum,
aut à quoque petendum sit. 1. de Orat. 184. Hæc igitur & ho-
rum familia iura ignorantem vagari celsum & erectum, & c. fla-
gitiosum in primis putandum est. 6. V. 98. Homo sine ulla bona
arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis. de Am. 24. Cum igno-
rante rege vter eorum esset Orestes, Pylades, &c.

IGNORANTIA, ignoratio, inscitia, inscientia. pro Flac. 46. Vbi
adolescentes nihil possent discere, nisi ignorantiam literarum.
pro Sest. 39. Res frumentaria ad M. Scaturum per ignorantiam
translata. de Amic. 72. Qui aliquandiu propter ignorantiam
stirpis in famularu fuerunt.

¶ Syntaxis. *Per ignorantiam facere.*

IGNORATIO, ignorantia. (Scientia. pro Syll. 39. Nam cuius
scientiam de omnibus conitat fuisse, eius ignoratio de aliquo
purgatio debet videri. 2. de Diu. 49. Causarum ignoratio in re
noua mirationem fecit: eadem ignoratio si in rebus vtitatis sit,
non miratur. 1. de Nat. 2. Verlari in summa rerum omnium
ignoratione. pro Cluent. 109. Ignoratio sui. 7. At. 20. Ignoratio
suarum copiarum. 3. de Fin. 41. Peripateticorum, consuetudo di-
cendi non satis acuta, propter ignorantem dialecticæ, 1. de
Leg. 18. Ignoratio iuris. Orat. 70. Decori ignoratione in oratio-
ne læpissimè peccatur. 1. Acad. 29. Obscuritas & ignoratio cau-
sarum. de Consolat. Nescio qui nos teneat error, aut miserabi-
lis ignoratio veri.

¶ ADIVNC. Aliena vitæ, summæ, 2. de Nat. Litigiosa iuris, 1. de Leg.
Viciofa, 3. de Fin. Vitilis, 2. de Diu.

¶ Syntaxis. *In ignoratione versari.*

IGNORATVS, de Clar. 176. Oclauij eloquentia, quæ fuerat an-
te consulatum ignorata. 5. Tusc. 64. Cuius ego ignoratum ab Sy-
racusanis indagavi sepulchrum.

IGNORO, sum ignarus, sum nescius, prorsus ignoro, nec visu nec ratio-
ne aliquid cognitum habeo. de Am. 52. Top. 3. Rhetor ille Aristo-
telica se ignorare respondit. pro Milon. 32. At verò tu solus igno-
ras: tu, &c. 4. Attic. 13. Scrupulus, quem non ignoras. Orat. 227.
Quod quidem tu minime omnium ignoras. pro Rab. 33. & 4.

Acad. 4. Si ita putes, & causam, & me vehementer ignoras. 8. At. 22. Domitius ignorat de filio. 2. de Finib. 7. Quid ergo? istam voluptatem Epicurus ignorat. 3. de Natu. 78. Non enim ignoro, &c.

* **IGNOROR.** Oecon. 1. Quia ignoretur ubi proiectum iaceat quod desideretur.

IGNOSCENDI. I. P. 98. Cui maximorum scelerum venia nulla ad ignoscendum dari potest. Par. 13. Ad eius facti deprecationem ignoscendi petenda venia est.

IGNOSCITVR. 11. At. 14. Illi quibus ignotum non est, &c. 2. de Inuen. 100. Quibus in simili excusatione non sit ignotum. 2. ad Her. 25. Si tali de causa aliis quoque ignotum sit.

IGNOSCO, parco, concedo, veniam do, remitto. 8. At. 12. Vclim mihi ignoscas, quod ad te scribo tam multa toties. 16. 20. Ignosce mihi, quod, &c. 2. cont. Rull. 48. Et mihi quæso ignoscite, &c. de Ar. 37. Quam Deam iste idcirco bonam ducit, quod in tanto sibi scelere ignouerit. 14. A. 8. Quod nulla barbaries posset ignoscere, aliter, agnoscere. ad Brut. 15. Sceleris poenam prætermittere id enim est, quod vocatur ignoscere. 1. A. 13. Sed hoc ignoscant dii immortales velim, &c. 1. Attic. 1. Abs te peto, vt mihi hoc ignoscas. ad Cæs. Iun. apud Non. Qui & præteritis ignoscis, &c. 3. Fam. 12. Si facile inueneris, quid dicas, nolli ignoscere hæsitati meæ. Frag. ep. Et præteritis ignoscis, & concedis futura.

† **Syntaxis.** *Dare veniam ad ignoscendum. Ignoscere alicui, & aliquid alicui.*

IGNOTVRVS, in Catone maiore, teste Prisciano.

IGNOTVS, qui in hominum ignoracione versatur, obscurus. 5. At. 15. Ille tibi non ignotus cursus animi mei. 1. de Orat. 77. Ius applicationis, obscurum sanè & ignotum, patefactum est. 3. C. 22. Res tanta & ignotis & barbaris credita. de Cla. 242. Ignotus homo, &c. pro Flac. 40. Ignotissimus Phryx. 9. Att. 4. Res in vulgus ignota.

† **Syntaxis.** *Obscurum & ignotum. Id est creditum ignotis & barbaris. Res in vulgus ignota.*

ILIA, molles, caue, ad latera partes in lumbos & pectus. in Vat. 10. Cum mihi responderis, &c. ita dolenter, vt aliquando ista ilia quæ sunt inflata, rumpantur. Sic Vigil. in Melibœo.

— *Inuidia rumpantur vt ilia Coatro.*

ILIAS, Homeri de bello Troiano, & Ilij excidio opus. pro Arc. 24. Nam nisi Ilias extitisset illa, idem tumulus, qui corpus Achillis contexerat, nomen etiam obruisset. 8. Atti. 11. Non multo, inquam, secus possum vaticinari, tanta malorum impendit *ilias*. *Proverbium.* * Incer. In nuce inclusam Iliada Homeri carmen in membrana scriptum.

ILIVM. 1. de Orat. 24. Achiui ita profecti sunt ab Ilio, &c.

ILLABOR, insuo. 2. de N. 153. In stomachum primo illabuntur ea quæ accepta sunt ore. 2. de L. 39. Sensum perniciem illapsa in ciuium animos. 1. de Fin. 39. Voluptas ad sensum affluit & illabitur.

ILLACRYMANS, de Sen. 27. Illacrymansque dixit, &c.

ILLACRYMO. 2. Tusc. 2. 1.

Perge, quæ nata, illacryma patria pestibus. Poëta.

ILLACRYMOR. 3. de Natur. 81. Quid dicam de Socrate? cuius morti illacrymari soleo Platonem legens.

ILLAQVEATVS, captus, irretitus. de Ar. 7. Illaqueatus legum periculis.

* **ILLATVS.** Oecon. 1. Qui res illatas custodiret.

ILLE. 1. de Or. 45. Qui cum illis vna ipsum illum Carneadem diligentius audierat. Ibid. Mnæfarchus auditor Panactij illius tui. pro Pomp. 22. Medea illa ex Ponto quodam profugisse dicitur. 1. de Or. 98. Et longè Academia illi tuum hoc Gymnasium anrepono. 5. Fa. 12. A qua te fecti non magis potuisse demonstras, quam Hercules Xenophontium illum à voluptate. 3. de Orat. 192. Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe meministi, solutus est, &c. 1. Offic. 109. Contraque pater eius ille, qui, &c. 2. de D. 61. Chrysippus ipse, ille diuinationis autor. pro Sest. 37. Habet inimicum C. Marium, sextum iam illum cõsulatum gerentem. 2. de Orat. 58. Denique à philosophia profectus princeps Xenophon Socraticus ille, &c. 1. 247. Nam ipsum quidem illud etiam sine cognitione iuris, quam, &c. Postquam in Senat. 32. Ipse ille animus idem meus, &c. pro Mar. 7. Illa ipsa rerum humanarum domina fortuna. 9. Att. 12. Qui circum eum illi sunt. 2. 1. Ego ille ipse vindex æris alieni. 2. de Or. 170. In illo ipso loco comprehensus es. pro Fla. 52. Huic ille legato, &c. 1. C. 3. Fuit illa ista quondam in hac repu. virtus. 3. Offic. 39. & Philosophi quidem minimè mali illi quidem, sed, &c. 12. Fa. 9. Rumores satis illos quidem constantes, sed, &c. ad Brut. 15. Quod ab tuis familiaribus optimis illis quidem viris, sed, &c. 2. Fa. 9. Quid queris? dum illum rideo, penè sum factus ille. Ibid. Itaque cum primùm audiui, ego ille ipse factus sum: scis quem dico.

† **Syntaxis.** *Pater eius ille, ipsum quidem illud. Circum illum eum sunt. Ego ille ipse. Illa ista virtus. Homines minimè mali illi quidem.*

ILLECEBRA, inuitamentum, incitamentum, lenocinium, stimulus, blandimentum. 2. C. 8. Iuuentutis illecebra. 1. de Leg. 31. Voluptas est illecebra turpitudinis. pro Mil. 44. Impunitatis spes maxi-

ma est illecebra peccandi. pro Cæl. 12. Erant apud illum illecebra libidinum. 4. Tusc. 6. Illecebra blanda voluptatis. 15. Fam. ruptelarum illecebris irretire. de Somn. 18. Suis te illecebris oportet ipsa virtus trahat ad verum decus. pro Sest. 138. Vitio luprates verè & grauitè à Platone dicta sunt illecebra atque esca malorum.

† **ADIVNC.** Blanda, 4. Tusc. Maxima, pro Mil. Multa, pro Cæl. Tanta, 1. Catil.

† **Syntaxis.** *Illecebra blanda. Delinunt illecebra, irretiunt. Virtus illecebra.*

ILLECTVS. 4. Tusc. 11. Libido ad id quod videtur bonum illecta & inflammata rapitur.

ILLEPIDVS, infacicus, putidus. 3. de Nat. 72. Parens auarus, illepidus, in liberos difficilis.

ILLIBATVS, intractus, purus. de Cl. 58. Flos illibatus populi. *alibi* delibatus: sed rectius, illibatus. pro Sest. 93. Vt eorum veteres illibatæque diuitias in profundissimum libidinum suarum guttatem profundat.

ILLIBERALIS, ignobilis, sordidus, auarus. 1. Off. 150. Quæstus illiberalis ac sordidus. 1. de Orat. 146. Res ad cognoscendum non illiberalis. 1. Of. 104. Genus iocandi illiberalis. 1. de Fin. 3. Sed cum ab illiberali labore deterret. 13. Fam. 1. Illiberalis in aliquid.

ILLIBERALITAS, sordes, auaritia. 8. At. 6. Malo Tyronis verendum in culpa esse, quam illiberalitatem Curi.

ILLIBERALITER, sordide, auarè, ingrati. 16. 3. Nihil ab eo neque indiligenter, neque illiberaliter. 4. Cætera æstimantur valde illiberaliter.

† **Syntaxis.** *Illiberalis homo, quaestus, iocus, labor.*

ILLICITO, allicio, allecto, induco. 3. de Nat. 68. Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum. de Am. 50. Similitudo illicitæ ad amicitiam.

ILLICITVM, non licitum. pro Cl. 130. Multitudinem illicitum est contra dicere.

ILLICO, continuo. pro Mur. 22. Simulatque increpuit suspicio tumultus, artes illico nostræ conticescunt. pro Q. 48. Illicone ad prætorem conuenit: pro Cl. 37. Atulius illico conualescit. 8. Fa. 8. Magna illico fama surrexit. de Fat. 28. Nec si omne, &c. sequitur illico, causas, &c.

ILLISVS, contritus, confRACTUS. de Ar. 55. Iam ista serpens compressa atque illisa morietur.

ILLIGATVS, implicatus, irretitus. 2. de Orat. 61. Philosophi angustis & disputationibus illigati.

ILLIGO, implico, irretio. 6. V. 54. Simulacra scite in aureis poculis illigabat. 3. de Or. 173. Orator illigat sententiam verbis. 4. Aca. 6. Illigare personas graues. de Vniuers. 41. Idemque in eo, influente atque effluente animo diuino, ambitus illigabant.

ILLIGOR. Or. 215. Pæan commodissime in solutam orationem illigatur. Ibid. 96. Genus dicendi in quo omnes illigantur verborum lepores.

† **Syntaxis.** *Illigare in oratione lepores verborum, & argumentorum in solutam orationem.*

* **ILLIMINATVS.** de Cl. 113. In domum multorum insita atque illiminata sapientia.

ILLINC, loci & personæ ratione. 9. Att. 6. Sed cum eadem meruam ab hac parte, si illinc beneficium non sit, &c. 2. A. 77. Omnem anorem abiecit illinc, atque in hanc transfudit. *id est, ab illa de* Ar. 41. Post exercitum sollicitato fugit illinc. 13. Attic. 10. Illinc Spintherem expecto. *Lege.* HINC.

ILLIQVEFACTVS, liquefactus. 4. Tusc. 20. Ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates.

ILLITERATVS, idiora. 2. de Orat. 25. Vir bonus & non illiteratus. 9. Fa. 16. Incidunt in sermone vario multa, quæ fortasse illis nec illiterata, nec insulsa esse videantur.

† **Syntaxis.** *Illiteratus & homo, & argumentum, de quibus differunt.*

ILLITVS, inductus, inunctus. 3. de Or. 197. His tribus figuris indere quiddam venustatis non fucio illitus, sed sanguine diffusus debet color.

ILLIUSMODI. V. 68. Non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplatores, &c. 7. At. 11. Vel potius mori milles, quam semel illiusmodi quicquam cogitare.

ILLO. ad Her. Tu illo plures mittas oportet. I. V. An illo non saxum materia adiecta est. At. Illò quò peruenire non liceat, &c.

ILLOTVS sermo, sordidus. in Sal. 1. Neque qui tam illoto sermone vitur, vita honestior est.

ILLVC. 1. de Or. 184. Huc atque illuc intueri, &c.

ILLVCEO, eluceo, appareo. 4. de Fin. Comitantem in maximis ingenii maximè illucere.

ILLVCESCO, illuceo, exorior, appareo. pro Milo. 70. Erit, erit illud profectò tempus, & illucecet aliquando ille dies, cum tu, &c. ad Brut. 15. Cum lætissimus ille ciuitati dies illuxisset. 2. de Nat. 96. Cum tertio die sol illuxisset. I. P. 34. Qui dies post occasum nostrum Reipub. primus illuxit. 4. Acad. 69. Quis enim iste dies illuxerit,

tur. 1. de Diu. 98. Sæpe lapidum, sanguinis nonnunquam, terræ interdum, quondam etiam lactis imber effluit. 2. 60. Imber lapideus aut sanguineus. * Incer. Quædam terræ imbris sicciore sunt, velut in Narniensi agro siccitate lutum fieri, imbre puluerem.

† **ADIVNC.** Assidui, & magni, 13. Attic. Lapidus, & sanguineus, 2. de Diu. Lapidus, 1. de Nat. Magni, 3. Offic. Maximus, 6. Ver.

† **Syntaxis.** *Magno imbrī ambulare. Imbrōs habere. Effluit lapidum imber, sanguineus.*

IMBERBIS, *imberbus* 3. de Nat. 83. Apollo semper imberbis. pro Dom. 37. Imberbis adolescentulus.

* **IMBERBUS,** *imberbus*, de Lege agraria. Imberba iuuentute.

IMBIBO, *haurio; concipio*. 2. V. 42. Imbibere animo malam opinionem de aliquo.

IMBIVENDVS. 2. de Ora. 289. Itaque pueris imbuendus est bonis moribus.

IMBVO, *instituo; inficio; tingo; combibo*. pro Deiot. 28. Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat, 5. A. 20. Cum autem semel gaudium scelere imbuisset, nulla res ei finem cædendi nisi defatigatio afferret. 1. Tusc. 30. Omnium hominum mentes imbuti deorum opinio. 14. Atti. 14. Pueri animum tenerum bonis opinionibus imbuere.

IMBVOOR, *operor; impleor*. 3. de Fin. 9. Imbui bonis moribus. 3. Tuf. 3. Imbui opinionum prauitate. Ibid. 2. Imbui erroribus. 1. de Na. 55. & 1. de Finib. 60. Tanta imbuemur superstitione, si vos audire vellemus, ut arripiscis nobis essent colendi. * Hort. Literis talibusque doctrinis antè excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui & præparari decet.

IMBVTVS, *instructus; præditus; plenus*. 1. de Diu. 93. Hetrusci religione imbuti, studiosius & crebrius hostias immolabant. 10. A. 20. Nos à maioribus sic instituti atque imbuti sumus, vt, &c. 1. Offic. 118. Plerumque parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem morumque deducimur. 1. de Nat. 84. Animi consuetudine imbuti. 2. de Orato. 162. Aliquis doctrina liberaliter institutus, atque aliquo iam imbutus vsu. Orat. 165. & pro Milon. 10. Ad hanc legem non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. 2. de Fini. 16. Cognitiones verborum, quibus imbuti sumus. pro Dom. 60. Bellum nefarium, & omni odio imbutum. pro Font. 3. Cuius sanguine totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est. & ibidem. Manus imbutæ sanguine. 3. A. 4. Hac ille crudelitate imbutus nemini peperisset. pro Milo. 18. Via Appia latronis sanguine imbuta est. 14. A. 6. Imbuti sanguine gladii militum nostrorum, vel madefacti potius. 1. Tusc. 14. Imbutus dialecticis. 2. de Leg. 15. His rebus imbutæ mentes. 1. de Finib. 60. Tum superstitio qua qui est imbutus. 2. 94. & 2. Tusc. 19. Venæ viscerum veneno imbutæ. Poëta.

† **Syntaxis.** *Bonis moribus imbuere. Imbuere se studiis Gaudium scelere imbuere. Imbuti mentes deorum opinio. Imbuti erroribus. Institutus & imbutus à magistris. Vsu imbutus. Non institutus, sed imbutus ad. Bellum odio imbutus. Manus imbutæ sanguine. Imbuti gladii sanguine vel madefacti potius. Imbutus dialecticis.*

IMITABILIS, *qui imitatione aliquid assequi potest*. Orato. 76. Orationis subtilitas videretur esse imitabilis, sed nihil est expetenti minus.

IMITANDVS. 2. de Or. 90. Vitiosa confectari imitando. 2. de N. 88. Archimedes arbitrantur plus valuisse in imitandis sphaeræ conuersionibus, quam naturam in efficiendis. Ibid. 94. Sunt tamen omnes in eodem imitandæ veritatis genere versati. 2. A. 114. Hoc factum est expositum ad imitandum. 2. de Or. 34. Qui actor in imitando, quam orator in suscipienda veritate iucundior! 3. Offic. 10. Oris pulchritudo reliqui corporis imitandi spem auferebat. 1. 83. In adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui, &c. 2. Acad. Vitam suam exponere ad imitandum iuuenturi.

IMITATIO, *emulatio*. 14. A. 17. Excellentium hominum virtutem imitatione, non inuidia dignam esse. 1. Offic. 78. Ad quem & huius gloriæ hæreditas, & factorum imitatio pertinet. pro Flacc. 24. Ne periculofam imitationem exempli reliquis in posterum proderetis. 3. Offic. 2. Hanc ingenij præstantiam si minus imitatione consequi possumus, voluntate certè proximè accedimus. 3. de Orat. 213. In omni re vincit imitationem veritas. Ibid. 44. Vitium imitatione ex aliquo expressum. 2. 189. In eo nihil est nisi falsum, & imitatione simulatum. Ibid. 242. Rideliculus, quod ex quadam deprauata imitatione sumi solet. 1. de Inuent. 28. Multos imitatio decipit breuitatis: & cum se breues putent esse, longissimi sint. Contemplatio atque imitatio alicuius. **LEGE.** **CONTEMPLATIO.** 1. ad Her. 3. Imitatio est, qua impellimur, cum diligenti ratione, vt aliquorum similes in dicendo velimus esse. 2. de Orat. 90. *De imitatione multa & pulchra.* Verba nouata imitatione. Part. 16. * Hortens. Ad imitationem quasi nostri generis contendisse. Incer. Comœdia est imitatio vitæ.

† **ADIVNC.** Fallax virtutis, 4. Acad. Nimia, 2. de Orat. Periculosa, pro Syll.

IMITATOR, *emulatur; emulus*. 3. de Leg. 31. Non tantum mali est peccare principes, quantum illud, quod per se mali imitatores principum existunt. pro Mar. 2. Ille amulus & imitator studiorum meorum. Orato. 171. Quorum se isti imitatores esse dicunt. in Vat. 22. Veterum facinorum imitator. 3. A. 8. Imitator maiorum suorum. 2. de Or. 90. Vt multos sæpe imitatores videtores facetos. Hortens. Deinde imitator, vt sibi quidem videtur, nature mos indicat.

† **ADIVNC.** Faceti; permulti, 3. de Leg. Multi, 1. de Nat.

IMITATRIX, *amula*. 1. de Leg. 47. Vel ab ea, qua penitus in omni sensu implicata infidet imitatrix boni voluptas. 3. Tusc. 4. Gloriæ imitatrix, temeraria atque inconsiderata, fama popularis.

† **ADIVNC.** Prava virtutis, 1. de Inuent. Temeraria, atque inconsiderata, 3. Tusc.

IMITOR, *quasi fingo; simulo; adumbro; exprimo; imitatione exprimo; exemplum ab aliquo transfero; sequor; exequor*. 3. de N. 74. Imitari chirographum alicuius. 1. de Leg. 7. Sienna Clitarchum imitatur: quem si assequi posset, aliquantum ab optimo tamen abesset. 2. de D. 58. Et humor allapulus, &c. potest sudorem imitari. pro Q. R. 20. Imitari aliquem in persona alicuius. 9. Fam. 20. In qua cœna coquus meus, præter ius ardens nihil potuit imitari. 1. de Inu. 83. Hoc imitatur illud, sed non est eiu modi. Ibid. 54. Taciturnitas imitatur confessionem. 3. Fam. 8. Ne in quo re oburgem, id ipsum videar imitari. 2. 10. Eos ego fortasse nunc imitor. 1. Acad. 10. Imitari Aristotelem aut Demosthenem. 2. de Or. 194. Heroum veteres casus imitari. de Cl. 70. Canachi signa rigidiora sunt, quam vt imitentur veritatem. Ibid. 137. L. Cotta cum verbis, tum sono ipso subrustico persequatur atque imitatur antiquitatem. Or. 5. Qui Coæ Veneris pulchritudinem imitari non potuerit. Ibid. Imitatus est homo Romanus illum Socratem, &c. 2. de Diu. 48. Casus potest imitari veritatem. Or. 177. Tu ipse tibi imitandus es. Ibid. 19. Quem imitari atque exprimere non possumus. Ibid. 74. Pictor, cum summum illum Iulium penicillo non posset imitari, &c. Ibid. 91. Imitari amicum alicuius, aut statum, aut motum. pro Qu. 16. Creditur eum qui orationem bonorum imitaretur, facta quoque imitaturum pro M. Scæu. Factum alicuius imitari.

† **Syntaxis.** *Imitando visioso confectari. Imitanda sunt virtutes. Expositum factum ad imitandum. Id imitatione simulatum. Emulus & imitator & narrator facetus. Imitari & exprimere.*

IMMANIS, *importunus; ferus*. (Adis, manijetus). Par. 31. Patientiam duritia immanis imitatur. 3. V. 8. Istius immanis atque importuna natura. 4. 5. 1. Hostis ferus & immanis. 2. de Nat. 161. Immanis ac fera bellua. 4. Acad. 108. Vt fera & immanis bellua. 4. Tusc. 44. Tetra & immanis bellua. pro Font. 21. Immanis ac barbara consuetudo. 1. Q. Fr. 1. Immanes & barbara nationes. 3. de Fin. 63. & pro S. R. 71. Immanes quædam bestia. Part. 90. Voluptatem immanissimus quisque maxime sequitur. de At. 4. Immanis audacia. 2. A. 63. Immanes populi. 5. V. 10. Ingens immanisque præda. 2. At. 9. & pro Q. R. 23. Immanis pecunia. pro S. R. 68. Immane facinus.

† **Syntaxis.** *Duritia, natura, hostis, bellua, consuetudo, natio, audacia, præda, pecunia, facinus, immania.*

IMMANITAS, *feritas; diritas*. 1. C. 14. Immanitas facinoris. in Vat. 9. Omni diritate atque immanitate terribimus. 1. de Diu. 60. Feritas atque agrestis immanitas. 1. Offic. 157. Feritas quadam & immanitas. 2. de Nat. 99. Immanitas ferarum. Part. 81. Temperantiam immanitas in voluptatibus aspernandis imitatur. 1. de Nat. 62. Esse gentes immanitate sic efferatas, vt, &c. 10. Pa. 1. Cuius tanta non infolentia, sed immanitas, &c. 3. Tusc. 12. Immanitas in animo. pro Cæl. 14. Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibusdam virtutis radicibus niteretur.

† **ADIVNC.** Agrestis, 1. de Diu. Barbara, 2. Offic. Destabilis, 2. Offic. Nefaria, 3. Verr. Noua, singularis, pro Syll. Tanta, pro Cæl. Venus, 7. Ver.

† **Syntaxis.** *Homo teter immanitate ac diritate. Feritas & agrestis immanitas. Immanitate efferatus.*

IMMANSVETVS. 1. de Leg. 24. Gens immanis atque fera.

IMMATVRITAS, *nimia celeritas; acerbitas; importunus*. pro

Quin. 82. Quid hæc festinatio? quid hæc immaturitas tanta significat?

† **ADIVNC.** Tanta, pro Pub. Quint.

IMMATVRVS, *cradus; peracerbus; acerbitas; permixtus*. de Cl. 151.

Gracchi immaturus interitus. 2. A. 119. & 4. C. 3. Seni mors immatura esse non potest.

IMMEMOR, *oblitus*. 4. Attic. 6. Immemor mandati. 5. 16. Tamen surripiendum aliquid putavi spatij, ne me immemorem mandati tui putares. 2. A. 54. Huius rei posteritas quidem omnium sculorum immemor erit. de Clar. 174. Nec Romanorum immemor. Ibidem. Magna hæc immemoris ingenij signa. pro Syll. 83. Adeone vobis oblitus constantis meæ, adeo immemor rerum à me gestarum esse videor?

IMMENSITAS, *infinitas*. 1. de Nat. 54. Immensitas latitudo in

longitudinum, altitudinum. 2. 98. Immenitates camporum. **I M M E N S V S**, profundus, infinitus. 1. Tusc. 73. Tanquam raris in mari immenso nostro vehitur oratio. 2. ad Her. 34. Immensa, infinita, immoderata cupiditas. 3. de Or. 68. Ex ingenti immensoque campo. 1. 214. Ingenij sui finibus immensis aliquam artem describere. 2. 84. In tanta re, tamque immensa. 3. 122. 1. de D. 12. Obseruata sunt hæc tempore immenso. 1. de N. 26. & 2. de Or. 21. Aër immensus & infinitus. 5. V. 23. Immensa vorago vitiorum.

Syntaxis. *Cupiditas immensa, infinita, immoderata. Immensa vitiorum vorago.*
I M M E R G O, ingurgito. pro Clu. 36. Is se blanditiis in illius conductum penitus immerfit.

ADVERB. Penitus, pro A. Clu.

*** I M M E R S V S**, de Vniu. 41. In flumen immerfus.
I M M E R I T O, 2. de Or. 209. Si immeritò, &c.

I M M I G R O, migro, commigro. de Clar. 273. Sic tamen, ut non iruisse in alienum locum, sed immigrasse in suum diceret, pro Dom. 141. Ex suis templis in eius aedes immigrare volebant. 1. Tusc. 58. Cum annus repente in tam insolitum domicilium immigrauit. 13. A. 34. Paucis diebus in domum paternam immigrabit. pro Do. 107. Deos in domum immigrare voluisse.

I M M I N E N S, paratus, promptus. pro Domo. 14. Homo ad eadem imminens. 4. V. 134. Aliquem auaritia hians atque imminenti esse. 2. de Orat. 225. Coniectis oculis gestu omni imminenti dixit.

I M M I N E O, impendo. *cum datiuo, tum accusatiuo, à Cicerone sumitur, quod recentioribus vix notum.* pro Dom. 25. Impendebat direptio, imminere tuus furor omnium fortunis. 3. Offic. 46. Nimis enim imminerebat propter propinquitatem Ægina Pyrao. pro Cor. 34. Cum præponens Carthago huic imperio immineret. 1. Tusc. 91. Mors propter incertos casus quotidie imminet. 5. Att. 20. Certior sum factus, Parthos ab illo aditu Cappadocia longe abesse, Ciliciae magis imminere. 15. 17. Ipse autem hodie in Peti nostri tyrotaricham imminere. pro Dom. 47. Qui imminere iam cupiditate videtur in tributum potestatem. 5. A. 20. Huius mendicitas auiditate coniuncta in fortunas nostras imminerebat. Brut. 7. Templis deorum immortalium imminet egentium & perditorum spes. 7. V. 144. Iste infestus in omnia maria ex omnibus Siciliae partibus imminerebat. pro Pöp. 12. Imminet duo reges toti Asia. 2. con. Rul. 86. Carthago excurrere ex Africa & imminere populo Rom. videtur. 1. C. 30. Nonnulli sunt qui ea quæ imminere, non vident.

Syntaxis. *Homo ad eadem imminens. Auaritia hians & imminens alicuius. Italiæ hostis imminens. Res ista imminet: id est, coram, palam, ante oculos est.*

I M M I N V O, diminuo, attenuo. 1. de Orat. 259. Imminuere aliquid de voluptate alicuius. pro S. R. 109. Violare atque imminuere ius & officium. 3. Fam. 3. Si copias quam minimum imminueris. 2. con. Rul. 19. Quod nemo imminuit, nemo immutauit.

I M M I N V I T O, diminuo. 3. Fam. 8. Vt sumptus egentissimarum ciuitatum minuerem sine vlla imminutione dignitatis tuæ. 5. de Fin. 37. Si prauitatem imminutionemque corporis propter se fugiendam putamus. *Alij, imminutionemque, legunt.*

I M M I N V T V S, 12. A. 7. Acerissima illa & fortissima cupiditas, &c. imminuta debilitata est. pro Pomp. 30. Bellum expectatione Pompeij attenuatum atque imminutum est. * in Clod. Virtus non est imminuta. 6. V. 60.

I M M I S E R I C O R S, (Misericors. 2. de Inu. 108. Ipsum immisericordem, superbum fuisse: & si poterit, ostendit semper inimicum fuisse.

I M M I S T O, de Sen. 53. Sarcinamentorum ea quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immisio.

I M M I S S V S, missus. 14. Att. 10. Serui cum facibus in tecta nostra immisisti. 3. de Nat. 91. Is non immisus à Deo dolorem, sed conceptum à seipso continebat. pro Dom. 39. Tela, quæ ex illius actionibus in meum corpus immisita sunt. de Arusp. 22.

I M M I T T O, mitto, iacio, impello, inculco. 6. V. 101. Eone tu seruos ad spoliandum sanum immittere ausus es? de Ar. 26. In alteram caueam seruos immisisti, ex altera liberos eiecisti. Para. 1. Quæ vis Decium deuouit, & immisit in armatas hostium copias: pro Font. 38. Immittere se armatum in hostium manus. 1. Tuf. 146. Immittere se in hostes. 10. Fam. 30. Immittere equum ad legionem. Orat. 190. Sed tanta in eo ipso loco immittit imprudens ipse senarium. Par. 4. Iacere & immittere iniuriam in aliquem. 8. Fa. 10. Immitto gladiatorem.

I M M I T T O R, 3. V. 78. Immittentur homines: expugnabuntur domus.

Syntaxis. *Immissus à Deo dolor. Immittere se in hostes ac cela. Immittere equum ad legionem. Iacere & immittere iniuriam in aliquem.*

I M M O, etiam atque, etiam, id vero etiam, citius dixerim. **Leg. C I T O**. 9. Attic. 6. Causa iugiter non bona est, immò optima. pro Cl. 80. Non quod res alia esset, immò eadem. 2. con. Rul. 96. Immò, verò etiam hoc magis quam, &c. quòd, &c. Off. * Non igitur patria

præstat omnibus officiis: immò verò, sed ipsi patriæ conducit pios habere ciues. Ibidem. Immò verò obsecrabit patrem, ne, &c. 9. Fam. 17.

I M M O B I L I S, torpens. de Som. 12. Terra noua immobilis manens, ima sede semper hæret.

I M M O D E R A T E, non moderatè, extra modum, immodestè, immodicè. 1. Off. 90. Nam vt aduersas res, sicut secundas immoderatè ferre, leuitatis est. 2. de Nat. 149. Lingua vocè immoderatè profusam fingit ac terminat. 12. Fa. 1. Immoderatè abuti aliqua re. de Vn. 38. Immoderatè & intemperatè viuere. 1. de Di. 60. Exultare, immoderatè que iactari. de Vniu. 7. Immoderatè agitatus & fluctuans.

I M M O D E R A T I O, petulantia, procacitas. pro Syl. 30. Efferri immoderatione verborum.

I M M O D E R A T V S, immodestus, intemperans, nimius. 13. Attic. 28. Alexandrum, postquam rex appellatus est, superbum, crudelè, immoderatum fuisse. 1. Qu. Fr. 1. 10. A. 23. Immoderata libertas infinita hominum licentia Orato. 198. Immoderata oratio. pro S. R. 131. Ventus vehemens immoderate tempesta. 1. de D. 60. Ea pars animi immoderato obstupescit potu, &c. pro Cæl. 53. Immoderata mulier. 1. Acad. 37. Immoderata imtemperata. 2. ad Her. 34. Immensa, infinita, immoderata cupiditas.

Syntaxis. *Superbus, crudelis, immoderatus. Immoderata tempesta. Immoderata intemperantia. Immensa, infinita, immoderata cupiditas.*

I M M O D E S T E, immoderatè. ad Her.

I M M O D E S T V S, immoderatus. 1. Off. 104. Genus iocandi nec profusum, nec immodestum esse debet, sed ingenuum & facetum.

I M M O D I C E, immoderatè. 4. Tusc. 40. Immodicè ferre aliquem casum.

*** I M M O D I C V S**, de not.

I M M O L A N D V S, pro Fon. 21. Consuetudo hominum immolandorū apud Gallos. 2. de L. 29. Quibus hostiis immoladum, cuique deo, cui maioribus, cui lactentibus, cui maribus, cui feminis.

I M M O L A T O R, 2. de D. 36. Vt se exta ad immolatoris fortunam accommodent.

I M M O L O, sacrifico. 2. de Inu. 95. Lex erat, ne quis Dianæ vitulum immolaret. 1. de D. 73. Cum Sylla in agro Nolano immolaret ante prætorium. 3. Tusc. 63. Immolare hostias. 6. Fam. 7. Nemo nostrum est, vt opinor, quin vota victoriæ suæ fecerit: nemo quinciam cum de alia re immolaret, tamen eo quidem ipso tempore, vt quam primum Cæsar superaretur, optaret. 3. de Nat. 88. Pythagoras Musis bouem immolasse dicitur.

I M M O L O R, 2. con. Rul. 92. Maiores hostias à consulibus ad præconem & ad tibicinè immolari. 2. de Diu. 38. Cum pluribus diis immolatur, qui tandem euenit, vt litetur aliis, aliis non litetur?

I M M O R T A L I S, indissolubilis, sempiternus. (Mortalis. 3. de Nat. 29. Si omnè mortale est, nullum est immortale. 1. Offic. 120. Vt fortuna nonnunquam ipsa mortalis cum immortali natura pugnare videatur. 2. de Orato. 8. Reddere memoriam alicuius immortalē. pro Corn. 40. Nostri imperatores mortui, quorum viuit immortalis memoria & gloria. I. P. 27. Immortalem questum fieri. Ibid. 31. Immortalem fructu capere. de Sen. 82. Optimi cuiusque animus maximè ad immortalem gloriam nititur. 2. de Leg. 27. Omnium quidem animi immortales sunt, sed sortium bonorumque diuini.

Syntaxis. *Immortalis memoria, natura, gloria, quasi fructus.*

I M M O R T A L I T A S, immortalis memoria nominis sempiterna, immortalis gloria, perpetuitas, immortalis conditio vite, memoria hominum sempiterna, memoria eternitatis. (Mortalitas. 4. A. 3. Sunt enim facta eius immortalitatis, non atatis. *sue vt ego legendum esse, nomen atatis.* 3. de Orat. 57. Socratis sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit. pro Do. 76. Id feci, quod omnes non negent immortalitati, si fieri possit, mandandum. I. P. 7. Mihi populus Romanus non vnus diei gratulationem, sed eternitatem immortalitatemque donauit. 2. de Or. 36. Historia qua voce alia, nisi Oratoris immortalitati commendatur? 2. de Nat. 153. Vita beata nulla re nisi immortalitate cedens celestibus. 2. A. 33. Quæ tam immemor posteritas: quæ tam ingrata literæ reperientur? quæ eorum memoriam non immortalitatis memoria prosequatur? de Sen. 73. Non est lugenda mors, quam immortalitas consequatur. Ibid. 78. De immortalitate animorum disseruisset.

Syntaxis. *Immortalitati tradere, mandare, commendare. Immortalitati donare.*

I M M O R T A L I T E R, maximo perè, incredibiliter. 3. Qu. Fr. 1. Quòd scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.

I M M O R T V S, planè mortuus. 1. Att. 11. De immortuis reliquiis conuersionis.

*** I M M V N D V S**, pro Qu. Gall. Humus erat immunda.

I M M V N I S, vacuus à munere, qui vacat muneribus. 4. V. 166. Qui agros immunes liberòque arant. 5. 13. Ciuitates sine fardere immunes ac liberæ. pro Font. 7. Falsum est ob vacationem pretium datum, cum immunis nemo fuerit. 3. con. Rul. 9. Immunia commodiore conditioe sunt, quam ea quæ pensant. 3. A. 22. Is campi Leonini duo millia iugerum immunia possidet.

7.V.57. Agri immunes. 8. Fam. 9. Agros fructuarios vult immunes esse. de Senect. 34. Senilis aetas vacat muneribus, iis que non possint sine viribus sustineri. || 5. Ver. 92. Ad immunem civitatem.

Syntaxis. *Immunes agri, ac liberi.*
I M M V N I T A S, *vacatio, libertas.* pro Font. 17. Immunitas ac libertas alicuius provincie. 12. Fa. 1. Dare alicui immunitatem munerum. 1. A. 3. Immunitates dantur.

† A D I V N C T. *Infinita, 2. Phil.*
I M M V N I T V S, *aperitus, non sepeus.* pro Cec. 54. Si via sit immunuita, iubet qua velis, agere iumentum.

I M M V T A B I L I S, *immobilis, perennis, proprius.* 2. de Nat. 49. Stellae spatii immutabilibus ab ortu ad occasum commeant de Vn. 5. Immutabilis aternitas de Fat. 28. Causae immutabiles & aternae. Causae inclusae in rerum natura atque mundo. de Fat. 14. Omnia vero in praeteritis necessaria sunt, quia sunt immutabilia. Ibid. 18. Hoc est immutabile ex vero in falsum. Ibid. 20. Immutabilia esse, quae futura sunt de Vn. 5. Res stabilis & immutabilis. 4. Acad. 23. Comprehensio stabilis & immutabilis.

Syntaxis. *Aeternum ac immutabile. Stabile & immutabile.*
I M M V T A B I L I T A S, *beneficentia.* de Fat. 17. In factis immutabilis apparet, in futuris non item.

I M M V T A T I O, *metonymia, hypallage, traductio.* Orat. 94. Et quantum tranquillo est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores: ut cum ponimus Africam pro Afris.

† A D I V N C T. *Crebra, 6. Att. Parua verbi, 2. de Orat. Crebriores, Orat. ad Brut.*

I M M V T A T V S, 1. Fa. 9. Conuersis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis.

I M M V T O, *mutatio* pro Flac. 33. Cum successor aliquid immutat de institutis priorum. 2. de Diu. 89. Signiferi orbis vnamquamque partem aliam alio modo mouere atque immutare caelum. 1. Fa. 9. Si quibusdam in sententiis paulum me immutarem. 5. 8. Qui & te nonnumquam a me alienauerunt, & me immutauerunt. Ibid. & Orat. 93. Egnius pro Afris immutat Africam. Ora. 2. 14. & 2. con. Rul. 19. Verborum ordinem immuta, fac sic, comprobauit filij temeritas.

Syntaxis. *Ne quid moueas, aut immuta. Se in sententijs immutare. Ille me tibi immutauit. Ordinem immutare.*

I M P A C T V S, 1. A. 4. Vncus impactus est fugitiuo illi, &c.

I M P A R, *dispar.* 4. Acad. 32. Stellarum numerus par, an impar fit, nescitur. de Som. 11. Sonus intertallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis.

I M P A R A T V S, *incautus, immunus, non paratus.* (Paratus. pro Sest. 79. Inermem atque imparatum Tibunum gladiis adoriantur. 3. Tusc. 29. Ne me imparatum cura laceraret repens. 3. A. 2. Breue tempus longum est imparatis. 7. At. 15. Sumus enim flagitiose imparati, cum a militibus tum a pecunia. de Cl. 139. M. Antonius imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur. 2. Fa. 3. Imparatum te ostendam. 9. Att. 7. Nec ero, ut in malis, imparatus, pro Mil. 56. Imparatus in paratos inciderat.

Syntaxis. *Flagitiose imparatus a pecunia a militibus imperator.*

I M P A R T I O, *impertio, impertior, do, tribuo.* 4. V. 84. Cogitationes, quae mihi nullam partem neque nocturnam neque diurnam quietis impartiant. pro S. R. 131. Commoda quibus vtimur, a Deo nobis dari atque impartiri videmus. de Amic. 72. Ut si quam praestantiam virtutis consecuti sunt, impartiant eam suis. communicentque cum proximis.

Syntaxis. *Nullam tibi partem neque. Etc. impartio. Nobis datur & impartitur a Deo commoda.*

I M P A T I B I L I S, *qui ferri tolerariq; non potest.* (Patibilis, tolerabilis. 2. de Fin. 57. Quem quidem dolorem vos impartibilem improbis facitis, bonis tolerabilem.

I M P E D I M E N T V M, *impeditio, mora.* 2. de Di. 96. 1. de Orat. 296. Demosthenes impedimenta naturae diligentia industriaque superauit. pro S. R. 9. & 149. Nam commoditati ingenium est impedimento. pro Milon. 28. Obuiam sit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis. Ibidem. Cum Milo cum vxore veheretur in rheda vulgi magno impedimento. 5. Att. 9. Parras accedere sine his impedimentis non satis visum est decorum. 16. 8. Impedimenta expectanda sunt, quae Anania veniit, & familia agra est. 1. de In. 11. Inferre moram & impedimentum alicui. || 11. Fam. 2. Quem enim impedimento futurum putas.

† A D I V N C T. *Legitimum, 1. Phil. Magnum vulgi, pro Mil. Maius, 1. Attic.*

Syntaxis. *Inferre moram & impedimentum.*

I M P E D I O, *impedimento sum, impedimentum infero, interpeho, obsto, excludo, interpono.* (Permitto. 9. Fam. 19. Me quotidie aliud ex alio impedit: sed si me expediero, &c. 7. 5. Ea mea quaedam tibi non ignota dubitatio, aut impedire profectionem meam videbatur, aut certe tardare. 13. Att. 45. Tu velim sis (nisi te impediuisti) apud nos pridie Calendarum. 4. Aca. 19. Remouere omnia quae obstant & impediunt. pro Cael. 60. Sed haec illius clarissimi

viri mentio, & vocem, meam stetu debilitauit, & mentem dolore impediuit. de Pro. 35. Rem prope iam explicatam perturbare atque impedire. de Fat. 2. Id in hac disputatione de fatu casus quidam ne facerem, impediuit. de Ar. 1. Cum is publicanorum causam stultissimus interrogationibus impediret. * pro C. Cor. 1. Quae leges rem militarem impediunt. cont. C. Anton. * Conans legem impedire. || 3. Fa. 7. Quod eorum adificationem literis meis impedissem. 15. 15. Erotis dispensatio impedit.

I M P E D I O R, 4. de Fin. 2. Sed pudore impediatur. pro Mur. 39. Nos qui ab delectatione omni negotiis impediuntur. Brut. 3. Alterum ab altero adiuari vel impedi. 8. At. 25. Cedendum enim celeriter est, ne forte qua in re impediatur atque alliger. 1. de Fin. 54. Quod si corporis, grauioribus morbis vitae iucunditas impeditur, quanto magis animi morbis impedi. necesse est.

I M P E D I T I O, *impeditio, impedimentum.* 1. de Diu. 15. Annuus liber scilicet ab omni impeditioe curarum.

I M P E D I T V S, *prapeditus, irretitus, penae constrictus, diffidens.* pro Mil. 28. Cum Milo Penula irretitus, rheda impeditus, vxore penae constrictus esset. (Promptus ad pugnam, expeditus: de Arup. 22. Cum ille seruorum multitudini S. P. Q. R. victum ipso concessu, & constrictum spectaculis, atque impeditum turba & angustiis tradidisset. pro Cael. 45. Animus libidini deditus, amore, desiderio, cupiditate impeditus. Ibid. Amores hunc occupatum impeditumque tenent. pro Sest. 97. Impeditus domesticis malis. I. P. 3. Impeditis reipublicae temporibus. pro Pom. 19. Scimus Romae solutione impedita fide concidisse. 5. V. 63. Is erate & morbo impeditus venire non potuit. Lege. P. R. A. P. E. D. I. T. V. S. pro R. P. 24. Sapientis est, cum stultitia sua impeditus sit, quoquo modo possit se expedire. 15. At. 15. Te nolo impeditum impedere.

Syntaxis. *Aliud ex alio impediti (nisi te impediuisi.) Impedita mentis dolore. Explicata perturbare, atque impedire. Impedire causam. Impediri negotijs, in negotijs. Impediri & alligari. Impeditum impedere.*

I M P E L L O, *urgeo, adduco, induco, iacto, incito.* (Retardo, reuoco. 1. de D. 122. pro Clu. 70. Praecipitantem igitur impellamus, & perditum posternamus. pro Flacc. 81. Non igitur leuiter ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt. pro Syl. 36. Qui Barbaros ad bellum impelleret. pro Flacc. 20. Qui nullo impellente fellebant, eos urgente Laelio religiosos fuisse putamus: pro Clu. 70. Praecipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus. I. P. 1. Hic in fraudem homines impulit. 1. de Nat. 7. Quae causa te impulit, ut ita faceres? 2. 166. Quae ratio poetas, maximeque Homerum impulit, ut, &c. 1. de Or. 126. Impellere atque hortari aliquem ad aliquam artem. 2. A. 26. Si auctores ad patriam liberandam desiderarentur, illis auctoribus Brutos ego impellerem. de Sen. 77. Nec me solum ratio impulit, ut ita crederem, sed etiam auctoritas, &c. de Vn. 7. Quae ratio igitur causam, quae eum impulit, ut, &c. 2. ad Her. 34. Avaritia hominem ad quoduis maleficium impellit. 1. de Orato. 30. Voluntates impellere quod velis: vnde autem velis deducere. 1. Famil. 9. Grauitissime autem me in hanc mentem impulit Pompeij fides. * pro M. Scau. Me in spem impulit, posse, &c.

I M P E L L O R, 2. de Or. 312. Loci, quibus impetus animorum aut impellantur, aut reflectantur. de Cl. 19. Impelli atque incendi ad aliquid faciendum. 3. de Fin. 65. Impelli natura, ut, &c. pro Deiot. 32. Promissis in fraudem impelli.

I M P E N D E N S, 8. Att. 1. Propter suspicionem huius impendentis tempestatis, vel ruinae. 1. de Natu. 98. Impendentium montium altitudines.

I M P E N D E O, *immineo, iam iam ad un. incho, appropinquo.* 4. Tusc. 35. & 1. de Fin. 80. Poetae impendere apud inferos saxum Tantalus faciunt. 6. At. 2. Magnum bellum impendet a Parthis. Ibid. 6. Dum impendere Parthi videbantur, statueram fratrem relinquere. 1. de Ora. 26. Nihil incidit postea mali, quod non impendere illi tanto ante vidissent. pro S. R. 31. Omnes in me terrores, periculaque impendent omnia. 4. Tusc. 35. Semper aliquis talis dolor, alius terror impendet. Brut. 18. Impendent in hunc sumptus in hos exercitus, quibus defendimur. pro Qu. 47. Quae mala iam adesse atque impendere videntur. 7. V. 56. Mercatoribus formidines a vestris magistratibus impendent. de Pro. 44. Tantum Reip. celeris impendere a consulibus non suspicabar. 1. C. 22. Quanta tempestas inuidiae nobis impendet. 5. Tusc. 62. Gladium dimitti iussit, ut impenderet illius beati ceruicibus. 4. At. 16. Iudicia reliqua impendent, nodum est plene expeditum. pro Mil. 77. Quae aderam iam & impendebant, quoniam modo ea depellere potuissetis? 1. C. 14. 8. Att. 11. Tanta malorum impenderet in dies. || 11. 22. Sed seponi & occultari possunt ut extra ruinam sint eam quae impendet. 2. Famil. 16. Nulla est enim acerbitas, quae non omnibus hac orbis terrarum perturbatione impendere videatur. 1. de Natur. 45. Nullo a superis impendere metus. 2. Famil. 11. Belli magni timor impendet. 4. 14. Ut ea quae partim adsunt, partim impendent, moderate feramus. 6. 4. Nullum est tantum malum, quod non potest impendere. 8. 14. Video magnas impendere discordias. 2. Catil. 11. Quibus ego confido impendere fatum aliquod, aut instare iam plane, aut certe iam appropinquare. pro Dom.

Dom. 25. Impendebat fames, incendia, cædes, direptio, immincebat tuus furor omnium fortunæ. de Ar. 4. Tum, inquam, tum vidi, & multo antè prospexi, quâta tempestas excitaretur, quanta impenderet procella Reipublicæ. 1. A. 10. Si quid mihi humanitas accidisset, multa enim impendere videbantur, præter naturam, præterque fatum. pro Cluent. 66. Ex eo quod aliis accidit, quid mihi impendat, suspicor. 2. Attic. 22. Ea contentio quæ impendet. *id est, futura est.* Ibidem Impendet negotium, ad quod tu scilicet aduolabis. 7. 1. Planè opus fuit si hoc impendebat.

⚡ Synt. *Impendent montes, tēpestas, terrores, pericula, à malis bellum, inimici, scelus ab aliquo, alicui. Impendet, instat, appropinquat nox.*

IMPENDIO, multò. 12. At. 4. At ille impendio nunc magis odit Senatum.

IMPENDIUM, *impensa.* pro Quint. 12. Is quæstum sibi instituit sine impendio.

⚡ *Usura, id est pecunia quæ sorti accedit, ut Varro ait. 6. At. 1. Itaque cogito fœnus & impendium reculare.* de Clar. 16. Solum ita diligenter colemus, ut impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris.

IMPENDO, *in sumo, impensam ago vel facio, pecuniam in aliquam rem conicio, cōsumo.* pro Qu. 12. Postquam nescio quid impendit, & in cōmune contulit mediocri quæstu contentus esse non poterat. 6. V. 68. Impendere pecunias in res vānas. 5. 12. 1. Illi intelligebant sese Veri ferere, impendere, laborare.

IMPENDOK. Ibid. 227. Ad incertum casum & euentum, certus quotannis labor & certus sumptus impenditur.

IMPENSA, *impedium, sumptus, actura.* 6. A. 14. Possessores nullam impensam fecerant, nondum intruxerant. 5. V. 53. Arationes magna impensa, magnòque instrumento tueri. 2. Offic. 60. Atque etiam illæ impensæ meliores sunt, muri, naualia, &c. Anteq. 5. Quoniam maior impensa in patriâ officij facta est, quàm in priuata sit defensione. Anteq. 16. Qui neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam. 3. V. 145. Columnæ machina apposta, nulla impensa eisdem lapidibus repositæ sunt. 13. Att. 25. Impensam facimus in Macrocola. pro R. 43. Turpes impensæ cupiditatum atque iacturæ. 8. Fa. 1. Ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam. 16. 18. Is ne nos tanta impensa deideat, calface hominem. 1. de Fin. 45. Necessariæ cupiditates, nec opera multa, nec impensa exlentur.

⚡ ADIVNCT. Magna, 5. Verr. Maior. (minor, Anteq. ir. Meliores, 2. Off. Multa, 1. Fam. Tanta, 16. At. Turpes cupiditatum, pro Rab.

⚡ Syntaxis. *Impedium, pro usura. Impendere pecuniam in libros. Labores impendere, ac sumptus. Impendere de pecunia. Impensam facere. Officiorum impensam in patriam agere.*

IMPENSE, *vehementer.* 5. At. Impensè rogare aliquem. 13. Fa. 64. Nunc eo facio id impensius, quod eius causam Nero suscepit.

IMPENSVS, *non solutus.* 14. At. 12. Vel impenso precio. ⚡ *Erogatus.* 7. V. 46. Vbi tandem istud laret, quod tu de tua pecunia dicis impensum?

IMPERATOR, *dux, qui exercitui propositus est.* de Orat. 20. Imperator est administrator belli gerendi. 1. de In. 58. Callidus & sapiens imperator. ibid. Exercitus, cui prepositus est sapiens imperator. 2. de Or. 187. Imperator bonus & fortis. Ibid. 268. Egregiè fortis & bonus imperator. pro Pom. 28. In summo imperatore quatuor has res inesse oportet, scientiam rei militaris, virtutem, auctoritatem, felicitatem. de Clar. 28 r. Is imperator esse cupiebat, cui muneris mos maiorum ætatem certam, sortem incertam reliquit. pro Dom. 90. Populus Romanus dominus regum, victor atq; imperator omnium gentium de Cl. 256. Orator præstat minutis imperatoribus. 1. C. 5. Imperator eorum castrorum, duxque hostium. 6. V. 82. Nomen inuictissimi imperatoris incidatur. 6. 129. Imperatoris Iouis tria olim signa in orbe terrarum pulcherrima. 2. Tusc. 62. In primis laudabat illud quod diceret, eisdem labores non esse equè graues imperatoribus & militibus: quod ipse honos laborem leuiorem faceret imperatorum. 8. Attic. 11. Ut enim gubernatori cursus secundus, medico salus, imperatori victoria: sic huic moderatori Reipublicæ beata ciuium vita proposita est, &c. pro S. R. 151. Solent hoc boni imperatores facere, quum prælium committunt, ut in eo loco, quo fugam hostium fore arbitrentur, milites collocent. 14. 11. Sed hoc primum faciam, ut imperatores appellem eos, quorum virtute, & consilij felicitate, maximis periculis seruitutis atq; interitus liberati sunt. 5. At. 20. Imperatores appellati sumus. 3. de Nat. 15. Imperatores qui patriæ consulerent, vitæ non parcerent. 2. 10. Quidam imperatores etiam seipsos diis immortalibus pro Reipub. deuouerunt, capite velato, certis verbis. 4. Faciam igitur ut imperatores instructa acie solent, &c. 3. Qu. Fr. 1. Imperatorum aliter exercitum perdidisset, alter vendidisset. 1. de Nat. 77. Animos imperatorum à vitæ prauitate ad deorum cultum conuerterent. 3. 15. Imperatorum illud consilium fuit, quod Græci *σουλὴν* appellant. pro Ligat. 7. Imperatorum insigne, fasces laureati. 1. 3. Attic. 6. Imperatorum necessarij in decem non soliti ligari. 1. de Orac. 7. Imperatorum nūmerus maior quàm oratorum. 15. Fam. 4. Imperatorum non tam res

gestas quàm mores, instituta, atque vitam spectare in habendis honoribus.

⚡ ADIVNCT. Absens, clarissimus, & summus, crepidatus, nobilis, prepoter, in Pifo. Acutus, 13. Phil. Ambitiosus, & inuidus, rudis, pro Mur. Bonus, optimus, 7. Ver. Bonus, & felix, 2. Ver. Bonus, & fortis, egregiè fortis, & bonus, 2. de Orat. Callidus, & sapiens, 1. de Inuent. Certus, magnus, nouus summus, atque perfectus, pro Pomp. Clarissimus, inuictissimus, 6. Verr. Clarissimi, pro Font. Dignus aliquo nomine, Part. Grauis, 5. Phil. Ignauior, pro Cæc. Infelicissimus, & teterimus, plurimi, præclarus, de Prou. Liberalissimus, 7. Fam. Mellior, 5. Attic. Minuti, de Clar. Noui, pro Lig. Præstantissimus, 3. de Orat. Seuerus, 2. Tusc. Singularis, 1. Offic. Summi, pro Corn. Vetus, 1. de Diuin.

⚡ Syntaxis. *Regum dominus, victor, & Imperator omnium gentium. Minutus Imperator.*

IMPERATORIVS, pro Corn. 44. Ille imperatorius ardor oculotum. 5. V. 187. Imperatoria donatio. 2. Tusc. 62. Imperatorius labor. 4. Acad. 2. Imperatoria laus. 3. V. 57. Imperatorium ius. 3. de Or. 10. Rostra imperatoris manubis ornata. 11. Fa. 4. Nomen imperatorium.

IMPERATRIX, pro Cæl. 67. Fortes viri ab imperatrice in infidiis atque in præsidio balnearum locati.

IMPERFECTVS, *inchoatus, mancus, non absolutus, præcisus, impolitus, adumbratus, acerbus, infinitus.* 9. Fam. 9. Nunc ut Apelles Veneris caput, &c. reliquam partem corporis inchoatam reliquit: sic quidam homines in capite meo solùm elaborauerunt, reliquum corpus imperfectum ac rude reliquerunt. de Vniu. 8. Omnia animantia sunt inchoata, nulla ex parte perfecta: imperfecto autem nec absoluto simile pulchrum nihil est.

⚡ Syntaxis. *Imperfectum, ac rude. Omnis ex parte imperfectum.*

IMPERIOSVS, *superbus.* Postquam in Sen. 11. Eum consul imperiosus exire vrbe iussit. 2. de Fin. 60. Imperiosus ille Torquatus. Ibid. 105. Nimis imperiosus Philosopher est vetare meminisse. Par. 5. Cupiditas honoris quàm dura est domina, quàm imperiosa, quàm vehemens.

⚡ *Magno imperio.* Or. 120. Imperiosi populi & reges illustres. *id est, qui multum imperarunt.*

⚡ Syntaxis. *Honoris cupiditas dura domina, imperiosa, vehemens.*

IMPERITE, *Inscitè, indoctè, imprudenter.* 2. A. 81. Est hoc imperitè. pro Corn. 27. Aliquid imperitissimè dictum. * Horten. Nec enim imperitè exorsus es.

IMPERITVS, *inscius, rudis, ignarus, indoctus, barbarus.* Part. 92. Si apud indoctos imperitosque dicemus. pro Fl. 16. & 3. V. 133. Homines imperiti rerum omnium, rudes ignarique 3. de Ora. 173. Imperitus dicendi & ignarus. pro S. R. 143. Homo imperitus morum, agricola, rusticus. 3. de Fin. 74. Quæ irrideri ab imperitis solent. pro Corn. 47. Marius non imperitus fœderis, non ignarus belli, non rudis exemplorum. 4. ad Her. 14. Imperitus rerum. Ibid. 15. Adolescens imperitus conuitorum. 1. de Orat. 238. Homo eloquens, iuris imperitus.

⚡ Syntaxis. *Imperitus, indoctusque: Rerum omnium imperitus, rudis, ignarus. Imperitus dicendi, & ignarus. Morum imperitus. Imperitus conuitorum.*

IMPERIUM, *potestas, ditio, publica dignitas, magistratus, prouintia.* ad Br. 15. Decreui etiam Imperium: quod quanquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium. quid enim est sine imperio exercitus? I. P. 38. Quas res gessisti in imperio & prouincia consulari? Ibid. Ex Macedonia aliquot prætorio imperio consulari quidem non rediit, qui non triumpharit. pro Font. 2. Galli sub populi Romani imperium ditionemque ceciderunt. 14. Att. 5. Vides tyranni satellites in imperiis. 1. Offic. 68. Nec verò imperia expetenda, ac potius non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam. 3. Fam. 9. Cæpi & gessi maxima imperia. 1. 1. Esse cum imperio. 11. A. 25. Dare imperium alicui extraordinarium, vel extra ordinem. 5. 45. Demus igitur imperium Cæsari, sine quo res militaris administrari non potest. 1. Qu. Fr. 1. Illi quidem imperium ita datum est, ut redderet. de Sen. 37. Appius tenebat non modo auctoritatem, sed etiam imperium in suos. pro Ccc. 52. & 2. de In. 140. Imperium domesticum in seruos. 4. Tusc. 42. Imperium seuerum. 2. de Fin. 105. Imperia Manliana. de Sen. 51. Terra nunquam recusat imperium. 1. Qu. Fr. 1. Ad summum imperium etiam acerbitate naturæ adtingere. 1. de D. 68. Cùm C. Coponius prætorio imperio classi Rhodiæ præset. de Ar. 37. Sacrificium, quod fit in ea domo quæ est in imperio. *id est, in domo Consulis.* pro Flacc. 18. Is qui nuper summo cum imperio fuerit.

⚡ ADIVNCT. Annum, maxima, 3. Fam. Clarissimum, 2. Catil. Consulare, pro Rab. Cruentum, atque funestum, de Arusp. Diligens, ac moderatum, infinitum, ad Q. Frac. Diuinum, 1. de Diu. Domesticum, pro Ccc. & 1. de In. Extraordinarium atque ventosum, legitimum, 11. Phil. Extraordinaria, honorificum, necessarium, ad Brut. Grata, 6. de Rep. Illustre, nouum, 1. cont. Rull. Iniquum, 2. cont. Rull. Iustitia, 3. de Leg. & 5. Fam. Magna, Para. Maius, 4. Attic. Maritimum, 1. Verr. Maximum, 5. Phil. Militare, seuerum, pro Pom. Molestum, 7. Attic. Præclarum, pro Dom. Prætorium, 7. Verr. Regium, iustum, 3. de Leg. Reliqua, 2. Phil. Seueriora, 4. Tusc. Summa, 2. Attic. & 2. de Nat. Vetus, 4. Att.

⚡ Syntaxis.

Syntaxis. *Cecidit Galli sub imperium & ditionem Romanorum. Dare imperium. Tenere imperium in suos. Terra non recusat imperium. Dominus, quae est in imperio.*

IMPERANDVS. pro Flac. 32. Illam rationem in imperando sumptu Flaccus secutus est. 4. V. 38. In tributis imperandis.

IMPERATVS, iniunctus. 4. 137. Singulis censoribus denarij trecenti ad statum pratoris imperati sunt. 14. Att. 9. Germani legatos miserunt, se se quod imperatum esset, esse facturos. I. P. 90. Mitto rationem exacti imperatque frumenti. 11. Fa. 3. Imperata pecunia.

† **ADVERB.** Nominatim operæ, 10. Att. Planè, 6. Ver. Rectè, 7. Ver.

IMPERO, leges alicui impono, praescribo. 3. de Leg. 5. Qui bene imperat, parucrit aliquando necesse est; & qui modeste paret, videtur qui aliquando imperet, dignus esse. Ibidem 61. Quodque is qui bellum geret imperat, ius, ratumque esto, pro Flac. 32. Prator pecuniam in remiges imperavit. 2. Tusc. 47. Ut alter imperet, alter pareat, pro Pomp. 56. Omnibus gentibus ac nationibus terræ marique imperare. 1. V. 30. Cum frumentum sibi in cellam imperauisset, de Am. 84. Cupiditatibus, quibus ceteri seruiunt, imperare, pro S. R. 59. Nonnunquam etiam puerum vocabat, credo cui cœnam imperaret. 11. Fa. 3. Ut iis imperet, &c.

† **ADVERB.** Gratis, publicè, 7. Ver. Iustè, latè, 5. de Repub.

Syntaxis. *Exactum imperatumque frumentum. Imperare pecuniam in remiges.*

IMPERTIENDVM, communicandum. 2. Offic. 54. Sæpe idoneis hominibus indigentibus de re familiari impertiendum.

† **ADIVNC.** Diligenter, moderatè, 2. Offic.

IMPERTIO, impartio, do, tribuo, praebeo. 2. Nat. 27. Ignis omnibus rebus vitalem impertit calorem. 2. de Orat. 16. Et te exorabo profectò, ut mihi quoque tua suavitatis aliquid impertias. 3. Att. 15. Nil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam. 2. Diu. Illius deus non potest hominibus diuinationem impertire. 4. V. 34. Ille dolorem suum nemini impertiebat. 4. S. R. 51. Impertire diem festum alicui, pro S. R. 11. Te rogo, ut qualem te antea populo Romano præbuisi, talem te nobis hoc tempore impertias. 9. At. 13. Quamobrem te rogo, ut in maximis tuis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi, pro Cor. 3. Qui tantum potuit impertire huic studio temporis, quantum, &c. pro Mur. 8. Meum laborem hominum periculis subleuandis impertio, pro Syl. 10. Oneris mei partem nemini impertio, gloria bonis omnibus. 5. de Fin. 6. Ut aliquid fuorum studiorum Philosophiæ impertiat. 5. Fa. 2. Sin aliquid impertiuit tibi sui consilij, debeo. * Frag. ep. Nihil habeo, patriæ quod impertiam. 11. At. 23. Dolorèque suum impertire nobis.

IMPERTIOR, exhibeo. Ibid. 18. Huic multa signa benevolentia à nobis impertiuntur. 3. C. 14. Deinde collega meo laus impertitur, quod, &c.

† **Tribuo.** 1. de Diu. 28. Nam ut nunc extis, sic tum auibis magnæ res impertiri solebant.

Syntaxis. *Impertire alicui suavitatem suam, de re sua familiari. Suarum rerum, virtutum, impertire ad salutem amici. Impertire dolorem alicui, se alicui. Impertire studijs tempus. Studium suum. Medicinam impertire. Impertire magna portio est, tribuere?*

IMPERTIOR, impertio. pro Pomp. 20. Lucullo tantum impertior laudis, quantum viro forti debetur, pro Arch. 10. Multis gratuito ciuitatem in Græcia homines impertiebatur, ad Brut. 12. Cùm rogamur, ut misericordiam liberis eius impertiamur. 3. C. 14. Atque etiam viro forti collega meo laus impertitur.

† **ADVERB.** Gratuitò ciuitatem, pro Arch.

Syntaxis. *Laudem alicui impertiri, & misericordiam.*

IMPETRANDVS, I. de Diu. 3. In impetrandis consulendisque rebus magna vis est in aruspicum disciplina.

IMPETRATIO, II. At. 25. Impetrationes nostras nihil valere.

IMPETRO, exoro, exigo, ausero, induco, ut facias aliquid inuenio. 9.

2. Impetrabis igitur à Cæsare, ut tibi abesse liceat. Quin. de Pet. 21. A quo faciliè, si contendes, impetrare poteris, ut, &c. 4. Atad. 97. A me istam exceptionem non impetrabunt. 13. Fam. 36. Et Dolabella rogatu meo ciuitatem à Cæsare impetrauit. Ibid. 29. Omnia quæ potuissem in hac summa gratia tua ac potentia à te impetrare, vltro te ad me detulisse putabo, si hanc rem impetrauero. 5. 12. Neque enim fas esse arbitror, quicquam me rogantem abs te non impetrare. 4. 12. Ab Atheniensibus impetrare non potui, ut, &c. 15. At. 8. Brutus & Cassius vitam quam faciliè à te de me impetrare possunt, ita per te exorètur, ne quod callidius ineam consilium. 4. Fam. 13. Impetrare ab aliquo de aliqua re. 7. 16. Minus honestè nunc quidem, quam si olim de ratione habenda impetrasset, ad Brut. 16. Impetrare salutem alicui. * Incer. Si omni modo vitam impetrare cupiunt gladiatores.

† **ADVERB.** Libenter, 5. Tusc. Faciliè, 15. At. Minus honestè quam olim, 7. Attic.

Syntaxis. *Impetrandum & consulendum hoc erit. Impetrare ab aliquo de aliqua re.*

IMPEVS, imprefio, vis, violentia, incurfus, incurfus, ferocia, conatus. de Ar. I. Omnem impetum gladiatoris ferociamque com-

pressi, pro Dom. 64. Itaque infractus furor tuus inanes faciebat impetus. 4. Tusc. 49. An fortitudo, nisi insanire cœperit, impetum suos non habebit. Anteq. 13. Si violentia impetu opprimunt, tuos armorum, pro Font. 26. Iratos animos atque horribiles impetus hostium deprecari. Orat. 229. Aliter in oratione nec impetus vllus, nec vis esse potest, pro Deiot. 5. Impetus contentioque dicendi. Brut. 7. Repressi impetum, ardoremque restinxit. Fam. 6. Frangere impetum alicuius. 2. de Orat. 32. Loci quibus impetus animorum aut impellantur, aut reflectantur. 1. V. 33. Animos & impetus alicuius retardare. 2. de In. 17. Impetu quodam animi potius, quam cogitatione facere aliquid. Ibid. 19. Impetus & quasi quaedam commotio animi affectioque. 11. At. 5. & 3. de Ora. 53. Impetu quodam mentis & voluntate. 2. de In. 164. Libido est impetus quidam animi non rectus. 1. de Or. 47. & 2. At. 24. Facere impetum in aliquem. 10. 7. Impetus in priuatorum pecunias, pro Dom. 106. Irruere in aliquem, & in eundem impetum perferre, idem. 4. Fam. 7. Tamen impetum prædonum in tuas fortunas fieri nolo. 8. Att. 3. Qui autem impetus illius erit in nos fortunâque nostras acrior, quam in ceterorum. 1. Offic. 105. Bestia nihil sentit nisi voluptatem, ad eam feruntur omni impetu. 2. 11. Animalia quæ habent suos impetus. 1. de Fin. 44. Incurrere in aliquem cæco impetu. 8. Fa. 2. Impetus Marcelli resederunt, pro Cecin. 22. Impetum illius, ceterorumque tela etiam incurfus refugit, de Ar. 7. Sed si ferentur hæsitans, & impetum in me facere conabitur, resistam, & eius conatum refutabo, de Arusp. 46. Furentes ac violenti impetus, pro Cæl. 14. Nunquam ex illo delendi huius imperij tam sceleratus impetus extitisset, nisi, &c. 1. Offic. 49. Multi multa faciunt temeritate quadam, sine iudicio vel modo in omnes, vel repentino quadam quasi vento, impetu animi incitari, pro Dom. 13. Cùm tu in annonæ caritate in Consulibus, in Senatibus, in bona fortunâque locupletum, repentinos impetus comparares.

† **Afflatu.** 1. de Diu. 111. Horum sunt auguria non diuini impetus, sed rationis humanæ.

† **Moles, corpus, orbis.** 2. de N. 97. Cùm impetum cœli admirabili cum celeritate moueri vertique videmus.

† **ADIVNC.** Acerrimus, 14. Phil. Acrior, 8. At. Cæcus, 1. de Fin. Cædilis, ac furibundus, 13. Phil. Crudelissimus in aliquem, 5. Famil. & 3. Phil. Fortissimus animi, similis, 3. de Orat. Furentes ac violenti, de Arusp. Horribiles, pro Font. Hostilis, Anteq. Immanis, nocturnus, 11. Philip. Inanes, pro Dom. Inconsideratus, iniustus, 2. de Or. Inustus, 3. de Leg. Magnus, Or. Multi populi, 1. de Or. Nefarius, 5. Phil. Noui, singularis animi, fubitus, 10. Fam. Par. 3. ad Quin. Frat. Per celer, repentini, vehementesque, sceleratus, Tribunitius, pro Cæl. Populares, de Prouinc. Quotidiani, regius, pro Syll. Repentinus, pro S. R. Rectus, 2. de Inuent. Tantis prædonum, 7. Ver. Torus, 1. Offic. Vehementiores, 4. Tusc.

Syntaxis. *Comprimere impetum ac ferociam. Infractus furor facit impetus inanes. Violentia, impetus. Incurfus & impetus armorum. Impetus deprecari. Orationis impetus & vis. Impetus contentioque, dicendi. Reprimere impetum, ardoremque, restinguere, frangere, impellere, reflectere. Animos & impetus retardare. Impetus, commotio, affectioque. Impetu mentis, & voluntate. Irruere, & impetum perferre in aliquem. Fertur impetus in, &c. Ferri ad voluntatem omni impetu. Suos quodam animal impetus habet. Incurrere cæco impetu in aliquem. Impetus diuinus: id est, afflatus. Cœli impetus fertur, mouetur. Impetu animi incitatus.*

IMPIE, sceleratè, nefariè. 2. de N. 44. Quæ qui videat, non solum indoctè, sed etiam impiè faciat, si deos esse neget.

IMPIETAS, impia fraus. 4. de Fin. 66. Sed nihil est, quod tam miserofacias, quam impietas & scelus, de Amic. 41. Qui fuerint impietatis duces.

Syntaxis. *Impietas & scelus, an minus insequitur, quod grauius est.*

IMPIGER, diligens. 2. Fam. 1. Quis est tam in scribendo impiger

quam ego? 7. V. 27. Is se patientem atque impigram præbebat, pro Font. 33. Impiger ad labores belli.

IMPIGRITAS, diligentia. 3. de Rep. teste Nonio.

IMPINGENDVS, obrudendus. 3. Tusc. 44. Quid huic calix multi impingendus est, ut plorare desinat?

IMPINGO, iacio, impello, obijcio, obrudo. || *Ea significatione qua veteres vsi sunt hoc verbo, non usurpat nunc vulgus, sed qua et us noster. Nam Veteres nunquam, illidere, offendere, neue impellere aut obrudere (ut explicat Nizolius) per impingo dixerunt, sed pro, impiger, aut iniicere aliquid quod capiatur aliquid, sunt vsi: ut Cicero. 6. At. 1. Atque hoc tempore impingit mihi epistolam Scaptius Bruti, rem illam suo periculo efficit. 8. Fa. 8. Quid, si filius meus fuissem mihi impingere volet?*

Syntaxis. *Calicem multi alicui impingere & sustem.*

IMPIVS, à pietate remotus, consceleratus. pro Qu. 26. Si pietate propinquitas colitur, qui affinitatem prodit, impius fit necesse est, pro S. R. 67. Hæ sunt impiis affidua furia. 2. de L. 22. Impius ne aucto placare donis iram deorum. 1. de D. 7. Est enim pecculū, ne aut his neglectis impia fraude, aut susceptis, anili superstitione obligemur. I. P. 46. Me fugerat, deorum immortalium

has esse in impios & conſecratos pernas certiffimas conſtitutas. 1. de Leg. 1. 9. Deos piorum & impiorum habere rationem.

† ADVERB. Admodum, 3. de Nat.
 & Syntaxis. *Impius homo, fraus. Impius ac ſceleratus. Deus piorum & impiorum rationem habet.*

IMPLACABILIS, inexorabilis. 1. QU. Fr. 1. Implacabilis iracundia. 3. Fam. 10. Quid erat autem, cur ego in te tam implacabilis eſſem? cum, &c. I. P. 81. Præbere ſe implacabilem atque inexorabilem alicui. 1. Tuſc. 20. Implacabilis terror.

IMPLEO, *compleo, expleo, aug. 0. 2. de Diu. 11 5. Tuis enim oraculis Chryſippus totum volumen implevit. 9. Fam. 18. Implere ollam denariorum. 2. con. Rul. 46. Cum ſeſe regū ſanguine implerint. 2. A. 63. Is vomens fruſtris eſculentis totum tribunal implevit. Or. 104. Demosthenes non ſemper implet aures meas.*

† Proſto pro Clu. 51. Proſiteri, quod non poſſis implere; quod imprudentia eſt.

IMPLETVS. 4. Aca. 87. De quibus rebus volumina ſunt impleta à Chryſippo.

† Syntaxis. *Implere ſe inimicorum ſanguine. Implere aures: id eſt, ſatis facere, id implere non poſſum.*

IMPLICATIO. 2. de In. 100. Ac ſi qua neceſſitudo turpitudinem videbitur habere, oportebit per locorum cōmuniū implicationem redarguentem demonſtrare. 2. de N. 139. Huic adde nervos, à quibus artus continentur, eorumque implicationem toto corpore pertinentem, qui, &c.

† Syntaxis. *Implicatio dialectica, & nervorum.*

IMPLICATIVVS, confuſus, permixtus, illaqueatus, irretitus, circumventus. Cum dativo nunc plerique coniungunt, Cicero verò ablativo.

Nam ablativo etiam caſu poni ea puto, qua diſcerni ob ſimilitudinem caſuum omnino nõ poſſunt, quòd cum diſtincto, expreſſo, dativo nūquam apud Ciceroem inueniatur: hæc Schorus. *Leg. IMPLICATIO.*

1. de Leg. 47. Voluptas penitus in omni ſenſu implicata inſidet. I. P. 85, & 5. Tuſc. 31. Auaritiæ ſumma, quæ criminibus implicata eſt. 6. Fa. 12. Etenim omnes Cæſaris familiares ſatis opportune habeo implicatos conſuetudine & benevolentia. I. P. 70. Familiaritate implicatus. in Vat. 3. Inconſtantia cum lenitate tum etiam periuriū implicata. de Aruſp. 7. Illaqueatus omnium legum periculis, irretitus odio bonorum omnium, implicatus expectatione ſupplicij. 5. Tuſc. 3. Animi ſuis angoribus & moleſtis implicati. 1. Aca. 11. Dum me reip. procuratio multis officiis implicatum & conſtrictum tenebat. 2. A. 81. Verum implicata inſcitia impudentia eſt. de Am. 87. Nam implicati vltro & citro, vel vſu diuturno, vel etiam officiis, &c. pro Cæl. 71. Eo maleficio tamen erant implicati. 1. Attic. 11. Atque ita tamen nous amicitiiſi implicati ſumus. 1. de Nat. 51. Deus nullis occupationibus eſt implicatus. Ibid. 52. Næ ille eſt implicatus moleſtis operoſiſque negotiis. 7. V. 149. Implicatus ſeueritate iudicij.

† Facilis & promptus pro S. R. 85. Is non tam propenſus ad miſericordiam, quam implicatus ad ſeueritatem videbatur.

† Contortus, Or. 187. Intervals longa, brevia, quibus implicata & permixta oratio eſt.

† ADVERB. Separatim angoribus & moleſtiis, 5. Tuſc.

IMPLICITVS, *abſconditè* (Patentius, expeditius 2. de In. 69. Abſoluta eſt, quæ ipſa in ſe, non vt negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.

IMPLICITVS. pro Pom. 19. Hæc ratio pecuniarum, quæ Romæ verſatur, implicita eſt cum illis Aſiaticis, & cohæret. 1. Off. 16. Quæ quatuor inter ſe colligata atque implicita ſunt.

† ADVERB. Penitus, 1. de Leg.

IMPLICO, *illaqueo, erro, circumvento.* 8. At. 20. Quod præmonui, ſit vt Cæſar te implicet. pro Dom. 105. Niſi etiam muliebrib. religionib. te implicuiſſes. 2. de Fin. 45. Vt profectus, &c. currat longius, & ſe implicet primūm ciuium, deinde omnium mortaliū ſocietate. Alij. Societati, legum. * Hortenſ. Quo minùs ſe admifuerint atque implicuerint animi hominum vitiis atque erroribus.

† Commiſeo. 1. de Diu. 79. Dij vim ſuam cum terræ cauernis includunt, tum hominum naturis implicant.

IMPLICOR. pro Ligar. 3. Is nullo ſe implicari negotio paſſus eſt. 1. Off. 39. Qui contrahendis negotiis implicantur. 1. 107. Implicari aliquo certo genere curſuq; viuendi. pro Cor. 60. Quod omnibus, qui noſtris familiaritatibus implicantur, vehementer vile eſt. 4. Tuſc. 8. Neglecta ratio multis implicatur erroribus. 1. de Inu. 12. Permiſtè cum aliis implicari. de Cla. 74. Atque ita vixit, vt multarum ætatum Oratoribus implicaretur.

† ADVERB. Permiſtè cum partibus, 1. de Inu.

† Syntaxis. *Voluptas in ſenſibus implicata. Auaritia criminibus omnibus implicata. Implicare aliquem conſuetudine & benevolentia. Implicans expectatione ſupplicij. Angoribus implicari. Reip. procurazione implicari & cōſtringi. Implicatus ad iram. Implicata coloribus oratio. Implicitè & abſconditè. Inter ſe colligata & implicita hæc ſunt. Permiſtè implicari cum aliquo. Implicare ſe bonis viris. Implicari honeſto viuendi genere.*

IMPLORANDVS. pro Qu. 94. Qui deus appellandus eſt: cuius hominis fides imploranda?

IMPLORANS. 4. Aca. 11. At ille Heracliti memoriam implorans, quærere ex eo, &c. 7. V. 28. Mater filij nomen implorans, mihi ad pedes miſera iacuit. 4. 129. Itaque ſi fit omnibus recuſantibus & implorantibus. 8. Att. 3. Turpe erit Domitium deſerere, implorantem eius auxilium. 3. V. 153. Illa deos hominèſque implorante.

† Gemenſ. 10. Fa. 18. Et Laterenſis propè imploras obteſtaretur.

IMPLORATIO. 7. V. 62. Si te illius acerba imploratio, & vox miſerabilis non inhibebat, ne ciuium quidem Romanorum ſletu cōmouebare? 2. de Ora. 196. Omnium decorum, & hominum, & ciuium, & ſociorum imploratio.

† ADIVNCT. Acerba, 7. Ver.

IMPLORO, *inuoco, expoſco, teſtor, appello, obteſtor, vocè miſerabili opè alacrius peto.* 3. V. 25. Hic tuſfortaſſe quærere, deum atque hominum fidem implorabis. pro Fl. 4. Quem enim alium appellem? quem obteſter? quem implorem? Senatūmne, &c. 7. V. 187. Vos etiam atque etiam imploro atq; appello ſanctiſſimæ deæ. ibid. Deos omnes imploro atque obteſtor. pro Mur. 86. Fidem veſtram obteſtor, miſericordiam imploro. pro Milon. 86. Vos enim Albani tumuli atque luci, vos, inquam, imploro & obteſtor, veſtræ tum aræ, veſtræ religiones viguerunt, &c. 2. C. 19. Deos immortales precari, venerari, atque implorare debetis, vt hæc vrbem defendat. pro Dom. 12. & pro Rab. 9. Illa altera pars Conſulis auxilium implorat & flagitat. I. P. 12. Implorare præſidium alicuius. pro Milon. 93. Miſericordiam ipſe non implorat: ego autem repugnante hoc imploro & expoſco. Poſtquam in Sen. 38. Cum me reſpub. imploraret. 1. de Ora. 23. Nemo eſt quæſtus, nemo reſpub. imploraret, nemo ſupplicauit. 3. V. 7. Implorare iura libertatis & ciuitatis. pro Syl. 64. Implorarem ſenſus veſtros, vniuſcuiuſque indulgentiam teſtaret in ſuos. 5. V. 46. Veſtram in hoc fidem, dignitatem, religionem in iudicando non imploro.

IMPLOROR. 2. de Orat. 14. Neque ipſe auxilium ſuum à bonis viris fruſtra implorari patietur.

† ADVERB. Etiam, atque etiam, 7. Ver.

† Synt. *Imploratio deorū, hominum, &c. Implorat Deum & appellat. Implorat & obteſtatur. Implorat & flagitat. Implorat & expoſcit.*

IMPLUVIUM, locus ſine tecto in adibus, quò impluere imber in domum poſſit. 3. V. 6. Hæc duo ſigna, quæ nunc ad impluuiū ſtant. 3. V. 147. Oſtendam in ædificiis priuatis longæ difficultique vectura columnas ſingulis ad impluuium H. S. XLM. non minùs magnas locatas.

IMPOLITE, *inornatè inculcè* 1. de Or. 214. Tibi Senatus breuiter impolitèque dicenti maximis de rebus eſt aſſenſus.

IMPOLITVS, *rudis*. de Clar. 291. Forma admodum impolita atque rudis. 2. de Or. 133. Genus hominum rude, hebes, & impolitus. Ibid. 58. Timæus ipſa compositione verborum non impolitus. de Pron. 34. Impolitæ res & acerbæ, ſi erunt relictæ, offerent ſe aliquando, &c.

† ADVERB. Admodum, de Clar.

† Syntaxis. *impolitus ac rudis. Rudis, hebes, impolitus. Impolita res, & acerba.*

IMPONENDVS. 6. V. 23. Per iſtos quæ volebat, in nauem clam imponenda, occulta exportanda curabat.

IMPONO, *ſuperpono* 5. Fam. 12. Qui cæteris coronas impoſuerunt victoribus. pro Fl. 76. Imponere auream coronam alicui. 3. A. 12. Antonius collegæ diademæ impoſuit. 2. de Or. 8. Ne nomen quidem ei vitio impoſuerunt. 3. Off. 3. Imponere ſaſtigiū operi inchoato. 1. Tuſc. 85. Metellum multi filij in rogam impoſuerunt. 1. de Nat. 54. Itaque impoſuiſtis in ceruicibus noſtris ſempiternum dominium. 15. At. 25. Ego autem ſi mihi impoſuiſſet aliquid. 1. de Or. 256. Imponere nimis duras leges cuiſpiam. 7. A. 15. Is leges ciuitati per vim impoſuit. 12. A. 2. Imponere leges reip. * Acad. Quib. rebus hæc nomina imponam.

† Inungo. 13. At. 11. Et ne magnū onus obſeruantia Bruto noſtro imponerem. 6. Fa. 7. Niſi fortè aut in miſeria nimis ſultè, aut in amicitia nimis imprudenter tibi onus impono. 2. con. Rul. 48. Vos mihi perſonam hanc impoſuiſtis, vt eum tuerer. 4. Att. 5. Ego mihi neceſſitatem imponere nolui huius nouæ coniunctionis. pro Mur. 38. Nunquam iſte plus militi laboris impoſuit, quam ſibi ſumpſit. 15. At. 25. Si Caſſellius mihi impoſuiſſet aliquid. 9. 6. Ne Pompeio quid oneris imponam. 10. 12. Partes has mihi Cæſar impoſuit, ne, &c.

† Decerno, mando, impero. 15. 10. Frumentum imponere, quæ eſt alia Dionis legatio. 1. con. Rul. 10. Agris publicis pergrande vectigal imponere.

† diungo, adhibeo, adijcio. 3. Q. Fr. 1. Imponere ſeruitutè fundo.

† Praſeio. pro Pl. 62. Sin autem eminus, quem villicum imponeremus, quem pecori præſiceremus, non curamus, &c.

† Inijcio. 8. Fa. 17. Cuius amicitia me in hanc perditam cauſam impoſuit.

† Inſero. pro Qu. 96. Aut iniuriam ſine ignominia ſibi imponerent.

rent. 6. V. 20. Quibus tu priuatim iniurias plurimas contumeliasque imposuisti. 4. 148. Mihi impone istam vim, vt omnino ne liceat polliceri. 4. de Finib. 66. Imponere vulnus alicui. pro Sest. 44. Imponere plagam mortiferam reipub.

¶ *Accommodo.* 2. de Diu. 84. Cum M. Crassus exercitum Brundisij imponeret. 1. At. 6. Si Lentuli naus non erit, quò tibi placebit, imponito. de Vn. 37. Atque ita quasi in currum vniuersitatis imposuit.

¶ *Decipio.* 2. Qu. Fr. 5. Catoni egregie imposuit Milo noster. **IMPONOR.** 12. Fa. 14. Naues onerariæ amplius quàm centum, in quas exercitus eius imponi posset. 13. 56. Quando mihi ab amico onus imponitur, ego quoque tibi imponam.

† **ADVERB.** Amplius, priuatim iniurias, contumeliasque, 6. Ver. Egrege, 2. ad Qu. Frat. Impudenter onus, stultè, 6. Famil. Paulatim in causam, 8. Fam.

¶ **Syntaxis.** *Imponere onera, leges, diadema, nomen, iniuriam, vim vulnus, in nauis exercitum.*

IMPORTATVS. pro Deiot. 43. Hodierno die sententia tua, aut cum summo dedecore pestem importatura est regibus, aut incolumem famam cum salute.

IMPORTATVS, *illatus.* de Or. 38. Plura detrimenta publicis rebus, quàm adiuuenta per homines eloquentissimos importata. Postquam in Sen. 35. Nam calamitas importata est, quia defendendam ciuitatem.

¶ *Adductus.* 2. de Orat. 53. Modò enim huc ista sunt importata.

IMPORTO, *infero, afferro, prabeo, exhibeo.* pro Sest. 146. Quam tantam importare meis defensoribus calamitatem. 5. V. 125. Plus Verres Siciliæ calamitatis importauit, quàm Hadrubal cum exercitu. 16. Fam. 2. 1. Terguierari volui, ne mea nimia *omouidi* suspicionem ei aliquam importaret. 5. Tusc. 29. Nam hæc mala casus importat, qui in sapientem potest incurrere. 4. 34. Motus auerſi à ratione important ægritudines anxias.

IMPORTOR, *immitto.* 1. de Fin. 5. 1. Eas sollicitudines à diis immortalibus importari putant.

¶ *Adducor, afferor.* 2. Offic. 18. Per eos denique si quid importetur nobis incommodi, propulsemus.

¶ **Syntaxis.** *Importare famam cum salute.* (. pestem, detrimentum. Importare adiuuentum, calamitatem, suspicionem. Casus malum importat. Importat Deus arumnas.

IMPORTUNE, *moleste.* 4. Acad. 80. Insistere importunè.

IMPORTVNITAS, *immanitas.* 4. V. 74. Vir incredibili importunitate & audacia. pro Cl. 170. Quem propter importunitatem animi nemo recipere recto vellet. I. P. 2. 1. Animal ex omnium scelerum importunitate, & omnium flagitiorum impunitate concretum. pro Syll. 75. Tanta importunitas inauditi sceleris.

† **ADIVNCT.** Incredibilis, 4. Verr. Molesta omni ætati, de Sen. Tanta pro Syl.

IMPORTVNVS, *immanis, infestus, molestus.* de Ar. 4. Videbam illud scelus tam importunum, audaciam tam immanem, adolescentis furentis. Postq. in Sen. 14. Hic vultum importunum in forum detulit. pro Cl. 177. Furore crudelis atque importuna mulier. Ibid. 12. Mulieris importunæ nefaria libido. 2. C. 12. Importunissimus hostis. 1. de Fin. 35. Homo importunus & crudelis. 3. de Natur. 8. 1. Varius homo importunissimus summo cruciatu perit. 3. V. 8. Istius immanis atque importuna natura. 5. 125. Importunissima pestis.

¶ *Incommodus.* de Cl. 32. Hæc importuna clades ciuitatis. 2. de Orat. 20. Importunum tempus.

¶ **Syntaxis.** *Importunitas & audacia. Animi importunitas. Sceleris importunitas. Importunum scelus, vultus, hostis, clades, pestis, tempus. Importunus & crudelis.*

IMPOSITVS, *imperatus, iniectus, traditus.* pro Font. 10. Vectigal esse impositum fructibus nostris dicitur. 2. con. Rul. 48. Vt meminissim, quam personam à vobis impositam sustinerem. 10. At. 8. Duriores partes mihi impositæ sunt ab offensione nostra. pro Syll. 35. Mihi de me ipso multa dicenti necessitas quædam imposita est ab illo, &c. pro S. R. 10. Opprimi me onere officij malo, quàm illi quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perfidiam abiicere, aut propter infirmitatem animi deponere. 1. At. 15. Consul est impositus nobis, quem nemo præter nos aspicere posset. pro Cornel. 41. Nobis iniquissimæ leges impositæ sunt à vobis. pro S. R. 112. Audacia, cuius partes Roscis impositæ sunt. 5. Tusc. 13. Velut iste chorus virtutum in eculeum impositus. 5. Att. 15. Clitellæ boui sunt impositæ. *prouerbium.* Lege, C L I T E L L Æ. * Frag. ep. In singulas tegulas impositis sexcentis confici posse.

¶ *Inlicitus.* 1. Att. 13. Non ita, vt sperarent mali, tanto imposito reip. vulnere.

¶ **Syntaxis.** *Impositus Consul, vectigal, lex, partes, persona. Sustinere personam impositam.*

IMPOTENS, *effrenatus, qui in sua potestate non est, qui dolori vel iracundia caret.* 4. Fam. 4. Victoria, quæ etiam si ad meliores venit, tamen eos ferociores impotentioresque reddit. Part. 119. Aut nullos animi motus, aut non tam impotentes fuisse. 10. Fa.

27. Sin ista pax perditum hominem in possessionem impotentissimi dominatus restitutura est, &c. 5. Tusc. 17. Qui nulla impotenti lætitia effertur. 5. A. 22. Quæ effrenatio impotentis. Ibid. 42. Aduolat ad urbem homo impotentissimus, ardens odio, &c. 11. A. 16. Dolabella habet sceleratam impotium manum, est ipse confidens, impotens, &c. de Arusp. 3. Nihil feci iratus, nihil impotenti animo.

¶ *Tenuis, infirmus.* pro Mur. 59. Valeant hæc omnia ad salutem innocentium, ad opem impotentium. 1. de Fin. 52. Neque homini infanti atque impotenti iniuste facta conducunt.

IMPOTENTIA, *animi effrenatio.* 4. Tusc. 35. Quam vim significantes mali Poætæ, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt, ob scelera, animique impotentiam & superbiloquentiam. Ibid. 34. Idem inflammant appetitione nimia, quam tam cupiditatem, tum libidinem dicimus, impotentiam quandam animi à temperantia & moderatione plurimum discedentem. 4. Ibid. 5. 1. Irati color, vox, oculi, spiritus, impotentia dictorum atque factorum, quam partem habent fanitatis.

¶ **Syntaxis.** *Impotens homo, animi motus, dominatus, lætitia. Ferrox ac impotens. Impotentis effrenatio. Impotens, iracundus, superbus. Confidens, impotens. Iratus, impotenti animo. Dictorum & factorum impotentia.*

IMPRESSIO, *efficientia, effectus, vis.* 3. de Or. 183. Numerosum id quod habet quasdam impressiones, &c.

¶ *Notio.* 4. Acad. 58. Inter ipsas impressiones nihil interesse, sed inter species.

¶ *Expressio.* 1. Acad. 19. In pedibus celeritatem ponebant, vim in manibus, claritatem in voce, in lingua etiam explanatam vocum impressionem.

¶ *Violentia, incursio, impetus.* pro Flac. 85. Non igitur impressio, non occasio, &c. 5. Fa. 2. Non iudicio neque disceptatione, sed vi atque impressione euertere aliquem.

† **ADIVNCT.** Explanata vocum, 4. de Fin.

IMPRESSVS, *expressus, signatus.* pro Mil. 74. *Lege,* N Y M P H A. Or. 12. Illa enim sunt curricula, in quibus Platonis primum sunt impressa vestigia. 2. de Diu. 50. Cum terra araretur, & sulcus altius esset impressus. 4. Acad. 34. Visum impressum in animo atque mente. 2. de Or. 189. Nisi omnes motus in ipso Oratore impressi atque iniusti esse videbuntur. 2. At. 2. 1. Orbis reipub. sic est conuersus, vt vix impressam orbitam possumus videre. pro Mil. 74. Memoria publica recensionis tabulis impressa. 5. Famil. 20. Quæ cum viderem tot vestigiis impressa, &c. pro Corn. 13. Nullus est locus, in quo non extent huius fortitudinis impressa vestigia. 4. Acad. 18. Visum impressum effectumque ex eo vnde esset, &c. Ibid. 54. Similitudines verò geminorum aut signorum, annulis impressorum pueriliter confectantur. ibid. Signa in annulis impressa.

† **ADVERB.** Subtiliter, 4. Acad. Altius, 2. de Diu.

IMPRIMO, *quasi informo, signo, inscribo.* 1. de Diu. 23. Sus rostro humi A literarum impressit. 4. Acad. 85. Quid, si in eiusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero? pro Cecin. 76. In aliquo loco vestigium imprimere. 13. A. 30. Tu extra munitiones tuas vestigium, vbi imprimas, non habes. 1. de N. 43. In omnium animis deorum notitiam impressit ipsa natura. de Far. 43. Visum obiectum imprimi, & quasi signat in animo suam speciem. 2. A. 58. Horum flagitiorum iste vestigiis totam Italiam impressit.

IMPRIMOR. 1. Tusc. 61. An imprimi quasi ceram animum putamus? Part. 26. Vt literatura constat ex notis literarum, & ex eo in quo imprimuntur illæ notæ: sic confectio memoriæ, tanquam cera, locis vitur, & in his imagines vt literas collocat. 4. Acad. 58. Cum visa in animos imprimuntur. 1. de Leg. 30. Que in animis imprimuntur inchoatæ intelligentiæ, similiter in omnibus intelliguntur. 4. Acad. 2. 1. Quo è genere nobis notitiæ rerum imprimuntur.

¶ *Inferor, inuor.* 5. A. 15. Vt horum iudicium lectione duplex imprimeretur reipub. dedecus.

¶ **Syntaxis.** *Explanata lingua, impressio. Vi & impressione apprimere. Impressa vestigia, sulcus, visa. Motus in Oratore impressi & iniusti. Impressum vestigium factum. Impressum, effectumque. Imprimere sigilla annulo, in cera. Visum obiectum in animo suam speciem imprimi. Imprimere vestigiis facinorum totam urbem. Imprimere in animo. Imprimere alicui decus. Inchoata intelligentia in animis impressa.*

IMPROBABILIS, *non probabilis.* 2. Offic. 7. Nos alia probabilia, contra alia improbabilia esse dicimus. aliter, non probabilia. 4. Acad. 33. Siue tu probabilem visionem, siue improbabilem, & quæ non impediatur, proferas.

IMPROBATIO. (. *Approbatio.* 2. ad Here. 9. Hæc & ad improbationem & approbationem testium pertinebunt. 5. Ver. 172. Dubiumne est, quin ista omnis improbatio cogendæ pecuniæ causa nata sit?

IMPROBE, *iniuste, peruersè, iniquè, nequiter.* || pro Cec. 23. Improbe bis simè facere. pro S. R. 104. Multa improbe fecisti. pro Syl. 30. 1. de

1. de Fin. 51. Præda improbe parta. 2. Offi. 79. Plures sunt ij quibus improbe datum est, quam illi quibus iniuste ademptum est. 1. 6. Att. 14. Ego, si me non improbisimè Dolabella tractasset, dubitarem fortasse, &c.

IMPROBITAS, peruersitas. 1. Qu. Fr. 1. Cum te alicuius improbitas peruersitasque commouerit pro Mur. 9. Amicorum nebitas improbitatem coarguit. 6. Fa. 12. Mirifica est improbitas in quibusdam. 2. de Diu. 69. Simia: donec improbitatem in quibusdam mandata esse demiror. de Clar. 224. Atheniensis Hyperboli improbitatem veteres Atticorum comœdiae norauerunt. 1. At. 13. Sed tamen non ita, vt sperarant mali, tanto imposito recipi. vulnere, alacris exultat improbitas in victoria.

* Frag. epist. Debes odisse improbitatem eius.

ADIVNC. Alacris, 1. Att. Aperta hominis, singularis, 3. Ver. Insignis, 2. de Orat. Mirifica, 6. Fam. Perspicua, 4. Ver. Robustior, 2. Philip. Similis, pro S. R. Summa, 3. de Nat. Varia, 6. Ver.

Syntaxis. Improbitas, peruersitas. Mirifica improbitas.

IMPROBATVS, pro Font. 7. Falsum est ob probationem premium datum, cum multa improbata sint.

IMPROBO, reijcio, vitupero, damno. (Approbo. 2. de Or. 156. Ego ista studia non improbo, moderata modo sunt. 4. Acad. 96. Hoc negas te posse nec approbare, nec improbare.

IMPROBOR, damnor. 1. Tusc. 4. Lacentque ea semper, quæ apud quosque improbant. 1. Offi. 150. Primum improbantur ij quæstus, qui in odia hominum incurrunt. 1. de Diu. 72. Hæc improbantur à Peripateticis, à Stoicis defenduntur.

ADVERB. Rectissimè, 2. de Diu. Vehementer factum, 14. Att. Vulgò omne frumentum, 5. Ver.

IMPROBUS, impurus, sceleratus, perfidiosus, facinorosus, nequam. (Bonus vir. de Clar. 224. Vir longè post natos homines improbilissimus. ad Brut. 11. Homo nequissimus & improbilissimus. pro Deiot. 21. Homo nequam & improbus. 2. de Orat. 297. Improbis homo & perfidiosus. pro Syl. 30. Si quid ab improbis de me improbe dicitur. 9. At. 18. Hic, qui in me tam improbus fuit. 1. de Orat. 202. Populum inflammare in improbos, & concitatum in bonos viros mitigare. 1. de Fin. 50. Improborum facta suspicio insequitur. 4. V. 30. Prætor improbus.

ADVERB. Callidè, 2. de Fin. Jampridem, 5. Ver. Insignitè, pro Quint. Longè post homines, de Clar. Omnino, 12. Phil.

Syntaxis. Vir longè improbilissimus. Homo nequissimus & improbilissimus. Improbus & perfidiosus. Improbi. Improbus in aliquem.

IMPROVIDVS, incautus. pro Lig. 17. Necessitas quædam fatalis improvidas hincum mentes occupavit. 7. At. 19. Improvidi & negligentes duces. de Am. 99. Credulus atque improvidus senex. 2. Fam. 16. Illud miror, adduci potuisse te, qui me penitus nôsse deberes, vt existimares, aut me tam improvidum, qui ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem desciscerem: aut tam inconstantem, vt collectam gratiam florentissimi hominis effunderem. 6. Tusc. 62. Improvida ætas.

IMPROVISO, ex improviso, ex inopinato, de improviso, derepentè, subito, repentè, repentinò. 15. Att. 1. Cum hominum temperantem, summum medicum, tantus improvisò morbus oppresserit. 1. de Diu. 50. Syracusani improvisò in castra Hamilcaris irrumpunt. 4. V. 182. Sanè ei præter opinionem improvisò incidi. 2. Offi. 81. Atarus tyrannum Metoclem improvisò oppressit. 3. V. 112. Ex improviso, si quæ res nata essent. 4. Tusc. 67. De improviso Chrysis vbi me aspexerit, &c. pro S. R. 151. Collocare milites, in quos, si qui ex acie fugerint, de improviso incidant. || pro Mur. 36. Nam vt tempestates sæpe, &c. Improvisò commouentur.

Syntaxis. Improvisò, ex improviso, de improviso.

IMPROVISVS, inopinatus, subitus, nouus, repentinus. 4. Tusc. 37. Sapiens, cui nihil improvisum atque repentinum accidere potest, cui nihil subitum est, quod homini euenire possit. 1. Acad. 29. Fortuna efficit multa improvisa nobis. 3. Tusc. 30. Omnia quæ mala putantur, sunt improvisa grauiora. 4. V. 69. Cum hoc illi improvisum inopinatumque accidisset. 1. de Or. 103. Nulla res neq; tanta, neque tam improvisa, neq; tam noua est, de qua non se proficemur esse diuitiosos. 2. con. Rul. 59. Vnde iste amor tam improvisus, ac tam repentinus. pro Mur. 55. In his L. Murræ tantis tamq; improvisis periculis. pro Font. 32. Cum bella subito & improvisa nascantur. 4. At. 3. Et hæc improvisa omnia. 2. Fa. 10. Improvisus aduentus hostium.

Syntaxis. Improvisum & repentinum. Malum hoc improvisum grauius. Improvisum & inopinatum. Bellum subito & improvisum natum.

IMPRVDENS, inscius, ignarus, errans, per imprudentiam. (Sciens. 1. de Orat. 94. Scripsi etiã illud in quodam libello, qui me imprudente & inuito excidit; & peruenit in manus hominum. pro S. R. 21. Hæc omnia imprudente L. Sylla facta sunt. 2. de Finib. 5. Quatuor etiã imprudens vtebare nonnunquam. 4. Acad. 18. Imprudens eo, quò minimè vult, reuoluitur. Ora. 190. Sed idem imprudens ipse facit. 4. Tusc. 41. In altumque prouehitur imprudens. de Cl. 268. Tu mihi imprudens M. Seruilium præteruisse videris. pro S. R. 91. Multa sæpe imprudentibus imperatoribus vis belli molitur.

Ignarus. 2. de Inu. 95. Nauta imprudentes legis, cum exissent, vitulum immolauerunt.

IMPRVDENTER, per imprudentiam, per ignorantiam, inscienter. 1. de In. 46. Imprudenter lædere aliquem. 1. Aca. 22. Illud imprudenter, si arbitrantur, &c.

IMPRVDENTIA, inscitia, inscientia. 2. de Inu. 95. Imprudentia est, cum scisse aliquid is, qui arguitur, negat. de Ar. 37. Sacrificium tam occultum, quod non modò curiosos, oculos excludit, sed etiam errantes: quò non modò improbitas, sed ne imprudentia quidem possit intrare. * pro A. Gabin. Officium prætermisum imprudentiæ, vel negligentia excusatione defenditur. ibidem. Id non imprudentia, sed perfidia assignari solet.

Error. 4. V. 57. Quod sæpe per imprudentiam fit. 3. de Orat. 156. Imprudentia teli emissi. id est, cum telum manu fugit. 1. de In. 41. Modi partes sunt prudentia & imprudentia. ibid. Imprudentia in purgationem confertur, cuius partes sunt inscitia, & casus, necessitas; & in affectionem animi. || Orat. 189. Versus in oratione sæpe per imprudentiam dicimus.

Syntaxis. Imprudens & inuitus. Legum imprudens. Id factum est per imprudentiam. Emissi teli imprudentia.

IMPVBER, adolescentulus. 4. C. 13. Cum filium eius impuberem necandum esse dixit.

IMPVDENS, inuerecundus, exhausto rubore, os durum. 5. Fa. 12. Qui verecundiæ fines semel transierit, eum bene & nauiter oportet esse impudentem. pro Qu. R. 21. Pudens impudentem fraudasse dicitur. 4. V. 191. Vt cum impudens fuisset in factò, tum impudentior videretur, si negaret. Frag. ep. Impudentissimum nomen delegerit.

ADVERB. Benè, Nauiter, 5. Fam. Insigniter, 3. Phil.

Syntaxis. Benè & nauiter impudens.

IMPVDENTER, confidenter, audacter. 4. V. 134. Quamuis audacter, quamuis impudenter. pro Flac. 56. 5. Fa. 12. Impudenter facit.

IMPVDENTIA, confidentia, audacia. Orat. 238. Verecundiã negandi, scribendi impudentiam suscepi. pro Fl. 35. Audacia & impudentia freris. pro Dom. 101. An ego tantam oculorum impudentiam habere possim, vt videam, &c. de Ar. 1. Impudicam alicuius impudentiam reprimere. 1. de Orat. 172. Ceteros non dubitando primùm inertia cõdemnare, deinde etiam impudentia. ibid. 173. Nescire, &c. insignis est impudentia. * Cont. C. Anton. Impudentiæ locum reliquisti.

ADIVNC. Admirabilis, 3. Phil. Impudica, mira, de Arusp. Incredibilis, tam varia, tam noua, tanta, pro Dom. Insignis, 6. Ver. Non minor, 5. Phil. Perspicua, 3. Ver. Similis alicuius, pro Cec. Singularis, pro Cæl. Summa, 1. de Inuent.

IMPVDENTIVS CVLVS, 7. Fa. 5. Sumus enim impudentiusculi, quam per te vix licet. alias, puridiusculi.

Syntaxis. Audacia & impudentia. Impudentia impudica.

IMPVDICITIA, ad Oct. Cui forma per dedecus pecuniam & nomen nobile confcleratum impudicitia dedisset.

IMPVDICVS, impurus. 3. A. 12. & 2. de Orat. 156. Aduersus & auersus impudicus es. ad Octa. Audiet Marius impudico domino parere nos, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum. de Ar. 1. Impudicam alicuius impudentiam reprimere. 2. C. 10. Complexi mulieres impudicas. Ibid. 23. Omnes impuri impudicique. 1. de Leg. 50. Impudica loqui.

Syntaxis. Impurus, impudicus. Impudica aucta. Aduersus & auersus impudicus.

IMPVGNATIO, oppugnatione. 4. Att. 2. Ipse domum P. Sylla pro castris sibi ad eam oppugnationem sumserat.

IMPVGNO, pro Quin. 8. Illis autem id tempus impugnandi deditur, cum vitandi illorum impetus potestas adempta nobis erit. ad Brut. 15. Sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrere. * Frag. epist. Quòd eam dignitatem multi impugnantur.

IMPVLSIO, impulsus, commotio, affectus: ad animum referas. 2. de In. 17. Causa diuiditur in impulsionem, & ratiocinationem. Impulsio est, quæ sine cogitatione per quamdam affectionem animi facere aliquid hortatur, vt amor, iracundia, &c. Ibid. 20. Cum impulsionem aliquem commisisse quid dicer. de Vniu. 14. Omnis coagmentatio corporis, vel calore, vel frigore, vel aliqua impulsionem vehementi labefactatur.

ADIVNC. Permulta, 1. de In. Vehemens, 5. de Vniu.

IMPVLSOR, 16. Att. 7. Et si quamuis non fueris suator & impulsor professionis meæ, approbator certe fuisti. I. V. 24. Auror & impulsor, & socius sceleris. de Pro. 18. Omnis illa tempestas Casare impulsore & autore excitata est.

IMPVLSVS, ad Brut. 6. Præterea est modestus homo frugi, quem ne vitilias videatur impulsura fuisse ad facinus.

IMPVLSVS, subst. inductus, impulsio. 2. de Inu. 19. Qui si mihi impulsu aliquid commiserint. pro Dom. 52. 4. V. 161. & pro S. R. 107. Hoc P. Clodij impulsu factum est. 2. de Na. 31. & de Somn. 20. Non alieno impulsu, sed sua sponte moueri.

Impetus. de Som. 11. Sonus, qui impulsu & motu ipsorum orbiam efficitur.

3. V. 92. In codicis extremam ceram nomen infimum fecit. de Fat. 17. Hac commutari ex veris in falsa non possunt. 2. de Inu. 103. In concessionem præcepta dedimus. ibidem. In id quoque præcepta posuimus. Ibid. 11. Tradere locos in singula causarum genera. ibidem. Inuenta vnamquamque in rem exponitur. pro Cluen. 91. In legem iurare. 2. de Inu. 113. Insumere laborem in aliquam rem. 1. cont. Rull. 4. Auctio constituta in mensem Iulianam rem. 1. cont. Rull. 12. Aurum consumptum in guam postulauissem. 1. cont. Rull. 12. Aurum consumptum in monumento. 2. de Inu. 16. Non omnes loci in omnem causam conueniunt. Ibid. 123. Hoc in omne factum, & in omne tempus idem valet. Ibid. 146. Lex scripta communiter in plures res, vel in aliquam certam rem. 2. Offic. 46. Facillimè in optima partem cognoscuntur adolescentæ, qui, &c.

¶ *Contra.* 1. Offic. 28. Id quod apud Platonem est in Philosophos dictum. 1. de Orat. 202. Inflammare populum in improbos. pro S. R. 56. In eam partem potius peccant, quæ est cautior. 2. Qu. Fr. 5. In eam tabulam magni ritus consequebantur. 3. Offic. 82. Id quam iniustum in patriam esset, non videbat. 2. de Orat. 146. Hoc conueniret in omnes luseos. pro Cornel. 62. Suscipere odium infinitum in aliquo. de Pro. 7. De pecuniis creditis dicere ius in liberos populos contra leges. pro R. P. 46. Quærere inuidiam in aliquem. 3. de Nat. 84. Impietas in deos, iniuria in homines, id est, contra. pro Cor. 24. Est enim in populum Romanum graue, non posse, &c. ibidem. In socios vero iniuriolus & contumeliosus, iis præmiis exclusos esse, &c. 3. Att. 15. In aliquem, vel in se ipsum peccare. de Am. 41. In Rempub. in magna aliqua re peccare. Ibid. In aliquem aliquid efficere. de Arul. 30. Id totum in istius ludos prædictum atque responsum est. pro Rab. 19. Quod crimen in hunc maius expectas?

¶ *Iuxta.* 3. C. 10. Recitatae sunt tabellæ in eadem ferè sententia. pro Qu. 63. In ea ipsa verba, quæ aduersarij ediderit, iudicium accipere. 2. Qu. Fr. 8. S. C. factum est in Africanij sententiam. 7. V. 80. Versus, qui in istius cupiditate facti sunt. Ibid. 72. Hostilem in modum scuire. 5. At. 16. Incredibilem in modum concursus sunt ex agris. pro Qu. R. 15. In hanc formulam omnia iudicia conclusa & comprehensa sunt.

¶ *De.* 1. At. 10. In illam orationem addidi, quædam. 1. de Diu. 3. Cum magna vis videretur esse in monstis interpretandis, in aruspicum disciplina. 2. de Orat. 222. Sed vt in Scæuolam continuit ea dicta Crassus, sic in Bruto vtroque genere pugnavit. Ibid. 248. Quod idem in bono seruo dici solet. Ibid. Ridiculum illud vetus in farace seruo. 2. de Inu. 116. Vti aliquo verbo vno pluribusque in ea sententia, in qua is qui dicit, accipiendum esse demonstrat. 2. At. 22. In eam sententiam multa dixit. 1. 9. Duæ epistolæ in eandem rationem scriptæ, 3. V. 69. Cum in eam rationem pro suo quisque sensu loqueretur. 3. de Orat. 50. In quo igitur homines exhorrescunt, in quo exclamant? 4. Att. 14. Si humaniter & amabiliter in me cogitare vis. pro Qu. R. 54. Nisi te in suam litem dedisset cognitorum. Ibid. 32. In hanc rem me cognitorum dedisti. pro Clu. 29. Audiris de eo in quem iudices non estis. Ibid. 199. Iudex in aliquem.

¶ *Supra.* 1. de Orat. 228. Cum Galba pupillum penè in humeros suos extulisset pro S. R. 78. Aliquem esse dominum in suos. 2. de In. 52. Pater habet potestatem in filios.

¶ *Sub.* 2. de Orat. 60. Ambulare in sole. 1. V. 66. Nationes, quæ in amicitiam populi Romani ditionemque essent. pro Pomp. 33. Portus vestros in hostium fuisse potestatem. pro Clu. 152. Redigere aliquem in potestatem suam.

¶ *Ante.* de Vni. 7. Quod in cernendi sensum caderet. 2. V. 7. Desigere furta alterius in oculis omnium. 8. At. 19. Committere legiones in conspectum hostium.

¶ *Inter.* munera ratione. 10. 8. Reponere aliquem in suis. 11. 20. Melius in pessimis nihil fuit. de Sen. 71. Quæ secundum naturam sunt, sunt habenda in bonis. de Cla. 100. Fannius in mediocribus Oratoribus habitus est. pro S. R. 26. Capito, qui in decem legatus erat. 2. de Natu. 68. Diana omniuaga, quod in septem numeratur, tanquam vagantibus: id est, inter septem stellas errantes. 6. Att. 3. Hunc ego si in præfectis habuissem, quem tu hominem putares. 1. de L. 31. Dolor in maximis malis ducitur. pro Flac. 45. Vtrum in clarissimis ciuibus est is, qui, &c. 1. Offic. 65. Hic in magnis viris non est habendus. 13. Fa. 56. In perditis ac desperatis aliquid habere. pro S. R. 8. Qui ex ciuitate in Senatum delecti estis.

¶ *Cum.* pro Flacci. 18. Qui nuper summo cum imperio fuerit, summo in amore esse propter nomen ipsum imperij non potuit. pro S. R. 148. Summa reip. in huius periculo tentatur. 2. de Inu. 110. Alius in alij implicatus. Illiberalis in aliquo, & negligens in amicis, & intolerabilis in omnes. Vide in suis vocabulis.

¶ *Pro.* 2. Fa. 17. Legiones quæ decretae sunt in Syriam. pro Font. 9. Titurius quaterinos denarios in singulas vini amphoras portorij nomine exegit. 3. Qu. Fr. 1. Is se ternis nummis in pedem tecum transegisse dicebat. 8. Att. 3. Quid in vtramque partem mihi in mentem veniat, explicabo breui. 1. Qu. Fr. 2. Pecunia Pompeio decreta in rem frumentariam. 2. de Orat. 215. Om-

nium rerum in contrarias partes facultas ex iisdem suppeditatur locis. 1. 183. Mulier quæ in concubina locum duceretur. 1. de Nat. 80. Epigramma Catuli in Roscium. 2. de Orat. 352. Scribere carmen in aliquem. 4. Att. 16. Est pondus apud rusticos in memoria patris. pro Cor. 48. Vt in singulas colonias ternos ciues Romanos facere posset. 5. V. 114. Minus tribus medimnis in iugerum nemo dedit. Ibid. 163. In frumentum imperatum H. S. duodeticies in annos singulos Verri decernebantur. 5. 173. In medimna singula H. S. quinos denos dedisti. 2. con. Rull. 84. Duodena describit in singulos homines iugera.

¶ *Per.* Postquam in Senat. 3. Erat alius ad portas in multos annos. pro Flac. 62. Athenienses, vnde fruges, iura, leges ortæ, atq; in omnes terras distributa putabantur. 2. de Diu. 57. In omne corpus diuiso & multiplicato cibo. 2. de Orat. 322. Est id in totam orationem confundendum. 2. de Nat. 137. Sanguis a corde in totum corpus distribuitur. Ibid. Quæ confecta in reliquum corpus diuidantur.

¶ *Erga.* 1. de Leg. 43. Obsequia in homines. Ibid. Cerimoniam religionisque in deos. 2. 36. Athenæ multa vitia in vita hominum attulere. 1. de Ora. 196. Magno amore inflammatum esse in patriam. 5. A. 46. Summo studio optimoque in remp. confensu. pro Mur. 42. Nostra in aliquem studia minui. 1. de Ora. 196. Amor in patriam. de Ora. 133. De suis in rempublicam meritis dicere. ad Brur. In duces vehementis, in milites liberalis. *hic agnosce antithesim vehementis, & liberalis.* 2. de Or. 198. Indulgentiam in liberos nostros.

¶ *Promiscua potestates: cum primis ratione certi temporis.* 2. A. 76. Qui in proximum annum consulatum peteres. 1. cont. Rull. 13. In reliquum tempus aliquid sancire. 4. V. 128. Ei honos ille in illum annum deberi putabatur. 3. cont. Rull. 4. Concordia patronum me in hunc annum reip. confessus sum. 6. At. 3. Scaptius centesimis, renouato in singulos annos scenore, contentus non fuit. pro Clu. 182. In suspicionem vocatus est. 14. Att. 22. Consilia in horas mutari vides. 2. de Orat. 218. Genus facierum æquabiliter in omni sermone fufum, &c. pro Clu. 173. Venenum abditum in aliqua parte panis. de Cl. 326. Genus dicendi verbis incitatum, in quo fuit Æschylus. Ibid. 332. Turba patronorum quam congesti in hunc sermonem. 13. Att. 23. Da te in sermone. de Cla. 160. Extat in eam legem oratio. pro Qu. R. 50. Si H. S. millies in iudicium haberes. 5. Tusc. 33. Viuere in diem. (.) In sempiternum tempus spectare. 3. Offic. 38. Et simul ad cœnam inuitauit in posterum diem. 2. de Diu. 17. Solis defectiones, itemque Lunæ, prædicuntur in multos annos. pro Sest. 20. Habebit. Senatus in hunc annum quem sequatur. pro Cæl. 59. Dij nuaquam præsentis fraudis pœnas in diem referunt. pro Sest. 20. Alter multos planè in omnes partes sefellit. 1. Tusc. 91. Itaque non deterret sapietem mors, quo minus in omne tempus reip. consulat. de Cla. 321. In hoc spatio, & in his post ædilitatem annis. pro Qu. R. 9. Hoc nomen in codicem acceptum & expensum esse debuit. Ibidem. Nomina in codicem digesta habes. 2. con. Rull. 32. Ianitores ducentos in annos singulos stipatores corporis constituit. pro Syl. 42. Diuisi eas tabulas toti Italie, diuisi in omnes prouincias. de Cl. 273. Verbum in longius ductum. 15. At. 6. Præsidia sunt in multos annos prouisa. 4. 11. Sed ego hanc *ad se* in vnum annum meditatus sum. 14. A. 2. Quæ autem est ista sententia, vt in hodiernum diem vestitus mutetur. 2. de Orat. 193. Puer qui tibi in tutelam est traditus. 12. Att. 48. Horri quam in diem proscripti sunt, velim scire. 4. V. 52. Locare aliquid in multos annos.

¶ *Syntaxis.* Conficere rem in Galliam (pro Gallia.) Includi in consilij societate. Illigare fabulam in carmina. Relinquere omnia in iudicium bonorum. In controuersia, in discrimine versari. Contrahere es alieni in popinam. Solem in deorum natura ponere. In aqua se mergere. Ponere in iter multos dies. In bonorum luctum dicere. In aliquid, & aliquid quem iudex. In hanc partem hoc perspicuum est. In eam disputo sententiam. In hanc rem te cito testem. In remiges erogata pecunia. In consfamiam conferre. In extremam chartam nomen scribere. Id non conuenit in tuam causam: id est, pro. In hac verba iudicat ille. In eandem dicere sententiam multa. In aliam loqui rationem pro suo sensu. Esse in amicitiam, & in ditionem, ac potestatem. In potestate redigere. In suis aliquem reponere. In mediocrib. Oratoribus haberi. Dolor in malis est. Hoc in perditis ac desperatis habendum. Pater in amore summo. Ille in illo implicatus amico. In memoriam alicuius facere. In aliquem versus: id est, ad alicuius laudes. In hoc volumen quid addes? In omne corpus diuisus cibus, & multiplicatus. Consundere in totam orationem exornationes. In hunc annum obiit ille. In quo fuit ille: id est, cuius ordinis, classis, generis, ingenij. Dare se in sermonem. In diem referuare pœnam. Verba in longius ducta. In vnum annum aliquid meditari. In hodiernum diem mutatur vestitus.

IN ante diem. 1. C. 7. Dixi in ante diem quintum calendarum Nouembri. 2. At. 20. In ante diem X V. Cal. distulit.

IN diem & in horam. Lege, V 140.

IN dies. Lege, I N D I E S, suo loco.

IN A D I F I C A T V S, adificatus. de Ar. 31. In domo tua est in adificatum sacellum. Ibid. 32.

INÆQUABILIS, Part. 12. Inæquabilis varietas. **INÆSTIMABILIS**. (*Æstimabile*. 3. de Fin. 2.0.)

INAPLINI, *Alpinus incolæ*. 11. Fa. 4. Progressus sum ad Inalpinos cum exercitu. *aliis*, Transalpini.

INAMBVLANS. 1. de Leg. 3. Romulus non longè à tuis adibus inambulans dixit, &c. 1. Aca. 17. Quia disputabant in ambulantes in Lycio. || 1. de Orat. 261. Neque is consistens in loco, sed inambulans.

INAMBVLATIO. 3. ad Her. 27.

INAMBULO, *deambulo*. || *Est animi aut colloquendi causa cum aliquo spatia facere, recentiores crebrius, ambulare, aut spatari, hoc verbo neglecto, utuntur. Cicero verò in ambulo. Ambulare enim, est aliquod proficisci aut iter facere: nonnunquam tamen relaxandi animi gratia ambulare dixit. Lege, AMBULO. 2. de Or. 12. Cum etiam tum in lecto. Crassus esset, Antonius autem inambulet cum Cotta in porticu. 6. V. 32. Prætor quiescebat, illi inambulabant. 6. At. 2. 10. Fa. 32. Ante lucem inambulabam domi. 1. de L. 15. In viridi opacæque ripa inambulare.*

INANIMATVS, *inanimis, muta & expers animi res*. 1. de N. 36. 3. 40. & de Am. 70. Res inanimata atque muta. 2. Offic. 11. Inanimata, vt aurum, argentum, &c.

INANIMVS, *inanimatus*. 4. Acad. 37. Cum inter inanimum & animal hoc maxime intersit: quod inanimum nihil agit. 2. de Diu. 98. 7. V. 170. Omnia muta atque inanima commouerentur. *hic tamen inanimalia legit Iulius Senerianus in Rhetorica, de affectibus præcipiens: eod. ipse ibidem verbo utitur. 2. de N. 76. Inanima natura. 1. Tuf. 54. Inanimum enim est omne quod pulsu agitur externo: quod autem est animatum, id pulsu cietur interiore.*

Syntaxis. *Res inanimata & muta. Mutum & inanime.*

INANIS, *vacuus, superuacuum, sine causa, cassus, vanus*. (*Plenus*. 1. de Nat. 93. Quid reliqua descriptio omnium corporis partium? in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacuum est. Ibid. 65. Nihil est quod vacet corpore: corporibus omnis obfidentur locus: ita nullum inane esse potest. de Fat. 24. Cum vas inane dicimus, non ita loquimur, vt phyci, quibus inane esse nihil placet: sed ita, vt verbi causa, sine aqua vas esse dicamus. 4. Aca. 12. 5. Tunc inane quicquam putas esse? cum ita completa & conferta sint omnia, vt & quod mouebitur corporum cedat, & quæ quicque cesserit, aliud illic sublequatur. 1. de Fini. 17. Infinitum inane, in quo nec summum, nec infinitum, nec medium, nec vltimum, nec extremum sit. 4. Acad. 118. Leucippus plenum & inane. 14. At. 3. Structores ad frumentum profecti inanes redierunt. 3. Offic. 6. Ad quos cum tanquam ad mercaturam bonarum artium sis profectus, inane redire turpissimum est. 5. Tuf. 19. Quod nos honestum dicimus, id illi cassum quiddam & inanis vocis sono decoratum esse dicunt. 6. Fam. 22. Inanes esse meas literas quam nullas malui. 8. At. 22. Mittere tabellarium cum inanibus epistolis. 4. V. 160. Equus inanis, cui nemo insidet. 1. de Orat. 37. Sed deinceps omnia plena consiliorum, inania verborum videmus. pro Mur. 26. Hæc inanissima prudentiæ reperia sunt. 1. C. 16. Omnes consulares simul atque affedisti partem illam subfelliorem nudam atque inanem reliquerunt. 2. Attic. 8. Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re vtili & suavi venerat. 5. V. 121. Ager Agyrinensis septuaginta aratoribus inanis est. 3. Tuf. 42. Nisi vellent voces inanes fundere. 1. de Orat. 20. Inanis elocutio, ac penè puerilis. 2. de D. 127. Falsa & inania somnia humana esse. ad Brut. 2. Inanis species clementiæ. pro Qu. R. 43. Inani & tenui spe te consolaris. pro Mil. 95. O spes fallaces, o cogitationes inanes meæ. 1. de Fin. 45. Inanium cupiditatum nec modus vilis, nec finis inueniri potest. pro Cl. 70. Miserrimus & inanissimus. 7. V. 103. Naues inanes. || 2. Fam. 17. Illud verò pusilli animi, & ipsa malevolentia ieiuni, atque inanis, quod Ariobarzanem, quem, &c. 4. Ver. 84. Angebatur tamen animus dolore necessatio, quod domum eius exornatam atque instructam, ferè iam iste reddideram nudam & inanem. pro Plan. 7. Quid? tu non inane dignitatis iudicem putas esse populum? 10. Fam. 20. Quod erit certius, si tu ad nos idem scripseris, sed minus audes fortasse propter inanem lætitiarum literarum superiorum. 7. V. 95. Quem posteaquam inanem locum offenderunt, & prætozem commouisse ex eo loco castra senserunt, statim sine vilo metu in portum ipsam penetrare cœperunt. ad Brut. 3. Nihil est in me inane, neque enim debet, &c. 4. V. 177. Crimen huiusmodi, nisi literis confirmetur, inane esse dicit? 4. Acad. 71. Honesti inane nomen esse, voluptatem esse summum bonum. 1. de Nat. 106. Omnem talem confirmationem animi, Philosophi morum inanem vocant. *id est, cum de Hippocentauri cogitamus. 3. V. 37. Quod si illinc inanis profugisses, tamen ista tua fuga nefaria. 4. 25. Vicerunt Agyrinenses fratres, ita, vt egentes, inanesque discederent. 1. de N. 54. In hac igitur immensitate, latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita vis innumerabilium volitat atomorum, quæ interiecto inani cohærescunt tamen inter se. 6. Famil. 4. Quod etsi casu, non diuinatione mea factum est, tamen hac inani prudentiæ laude delector. 15. Famil. 17. Et si quid ego me purgo, cum tui ad me inanes veniant: ad te cum epistolis reuertantur.*

16. 26. Lagenæ inanes. *Lege, LAGENA. 6. 6. Accedit quod mirificè ingenii excellentibus, quale est tuum delectatur (Cassius) præterea cedit multorum iustis & officio inentis, non inanis aut ambitiosis voluntatibus. 12. Att. 4. 1. Itaque accepti V. Idus literas tuas inanes.*

INANITAS, *inane, vanitas*. de Fat. 18. Cum duo individua per inanitatem ferantur, &c. 3. Tuf. 3. In summa inanitate veritas omni & errore, naturæ finibus contentus sine aegritudine pulsit, & sine metu viuere.

† **ADIVNER**. Summa, 3. Tuf. 3.

INANITER, *falsò*. 4. Aca. 34. Cum sit incertum, verè inaniter moueatur. 4. Tuf. 13. Cum & inaniter & effusè animus exultat. 4. Acad. 47. Cum animi inaniter moueantur.

† **Syntaxis**. *Inane, frustra, superuacuum. Inanis redijt ille, id est, sine re, quam expectauit. Inanes epistolæ id est, lenes. Inanis errabat equus, id est, pietatis est inane. Sedes nuda & inanes. Inanis pietate oratio. Falsitatem & errorem. Inaniter exultare. Inaniter. (verè moueri.)*

INAPARATIO, *nullus apparatus*. 2. ad Her. 1. Apparatio.

† **INARDENS**. 2. de Ora. 222. Dicere enim aiunt Ennium flammam à sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat. *alijs*, ore in ardente, diuisim.

INAUDIBILIS, *qui non est audiendus, insolens, perditus*. 15. At. 21. An fidem infirmet Silio inaudibili.

INAUDIO, *audio, exaudio: dicitur de rebus occultis*. 9. Fa. 24. Aquini consilia sunt inita de me, quæ te video inaudisse. 6. At. 1. Nunc quid de quo inaudisti? || In Frat. Ep. teste Nonio. Quorum erupit illa vox, de qua te primùm quiddam inaudieram.

INAUDITVS, *inuitatus*. 1. de Orat. 137. Nihil dicam reconditum, nihil expectatione vestra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam nouum. Ibidem. 148. Quanquam ea sunt nobis quoque non inaudita. in Vat. 33. Res in omni memoria omnino inaudita. de At. 57. Sacra maribus inuisa & inaudita. pro Rab. 13. Stultitia inuitata, crudelitas inaudita. pro Qu. 33. Inaudita criminatione aduersariorum. || pro Cec. 36. Vnde vi prohibetur sis, nemo vnquam interdixit, nouum est, non dico inuitatum, verum omnino inauditum. 2. de Diu. 116. Primùm, Latine Apollo nunquam locutus est, deinde ista fors inaudita Græcis est. 1. de Fin. 14. Si enim Zenoni licuit, cum rem aliquam inuenisset inuitatum, inauditum quoque ei rei nomen imponere. Cur non liceat Catoni? 1. Aca. 24. Dabitur enim profectò, vt in rebus inuitatis, quod Græci ipsi faciunt, à quibus hæc iam diu tractantur, vt amur verbis interdum inauditis.

† **ADVERB**. Omnino ante hoc tempus, pro Rab. post.

† **Syntaxis**. *In omni memoria inauditum.*

INAUGVRATVS. de Cl. 1. Et inauguratum ab eodem me recordabor. pro Dom. 137. Templum inauguratum, id est, curia.

INAUGVROR, *inior, conficero, dedico*. 2. A. 110. Cur non inaugurare? ibid. Vide, qui te inauguret, &c.

INAURATVS, *auratus*. 3. C. 19. Romulus inauratus in Capitolio. 4. V. 50. Statuam inauratam ponere. 1. Tuf. 45. Pellis inaurata arctis. 1. de D. 48. Coluna extrinsecus inaurata. 3. de Or. 127. & 4. V. 114. Non inaurata statua decorari, sed aurea. 4. ad Her. 61. Pallam inaurata indutus. || 6. At. 1. Turmæ inauratorum equestrium.

† **ADVERB**. Extrinsecus, 1. de Diu.

INAVROR, *auro tegor*. 7. Fa. 13. Moriar, ni (quæ tua gloria est) potes te malle à Cæsare consuli, quam inaurari.

INAUSPICATO, *vitio, auspicio non captato, malis omnibus*. 1. de D. 33. T. Gracchus tabernaculum vitio cepit imprudens, quod inauspicato pomerium transgressus est.

INCALLIDE, *incaute*. 3. Offic. 118. Non incallidè tergiverfari.

INCALLIDVS, *simplex, antiquus, incautus*. (*Callidus*. pro Cl. 47. Seruus non incallidus, sed frugi atque integer. 3. Fam. 8. Quod si quis me astutiorum fingit, quid potest esse incallidus, quam nunc committere, &c. 1. de In. 4. Non incallidi homines.

INCAUTE, *incallidè*. 8. At. 10. Stultè omnia & incaute agi iudico.

INCAVTVS, *improvidus*. 11. A. 5. Trebonius oppressus est ab hoste incautus. 9. Fa. 24. Incautior fuisset. 2. de Na. 1. & pro S. R. 20. Ne ego incautus, qui cum Academico & eodem rhetore congrederi conatus sum. pro Pl. 53. Qui te incautum nunc tuo loco dimouere poterunt. de Cl. 246. M. Messala prudens, acutus, minime incautus.

† **Syntaxis**. *Quid illo incallidus?*

INCEDENS. Or. 26. A primo summissius, deinde pressius, post sensum incedens exultauit audacius.

INCEDO, *ingredior, ambulo*. 2. de In. 45. Facilius autem ad inuentionem animus incedet, si pertractabit, &c. 1. de D. 49. Tum vitam belluam quacunq; incederet, omnia arbuta, virgulta, recta peruertere. pro Sest. 19. Alter ô dii boni quam teter incedens, quam truculentum, quam terribilem aspectu. 8. Fa. 9. Pudeat te autem illum vnquam esse incedens tanquam tuum competitorum. 2. 9. Repentè verò incessi omnibus lætitiis.

† **ADVERB**. Sensim, Orat.

INCENDIUM, ardor, flamma. Parad. 4. Qui incendium fecerit? xedes nympharum manu tua deflagrauerunt. 2. C. 10. Cades, incendia, rapina, &c. pro Mur. 51. Respondit, si quod esset in suas fortunae incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restitutum. Anteq. 9. Arcem vrbs ab incendio & flamma libestincturum. 1. C. 29. An te non existimas inuidia incendio conflagraui. 1. C. 29. An te non existimas inuidia incendio conflagraui. 2. de Leg. 6. 1. Incendium acerbum * in Clod. Quo ex iuratum: 2. de Leg. 6. 1. Incendium nudus effugit. de Consol. Mori & taudicio, velut ex incendio effugere fortunam. Ad Octa. Incendium feruor. id est, constat a seruis. 10. Fa. 33. Res enim cogit huic tanto incendio succurrere omnes, qui aut imperium, aut notamen deniq; populi Romani saluum esse volunt. 4. 13. Sed etiam id ipsum video, quo nihil est acerbius, eorum fortunae dissipari, quibus nos olim adiutoribus, illud incendium extinximus. 9. 3. Etsi vide, quae so, fati sine reatum sit, nos, hoc tanto incendio ciuitatis, in istis locis iste, pro Dom. 62. Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio. 4. Tuf. 69. Hic amor Medez quanta miseriarum incendia excitauit.

ADIVNC. Acerbum, acerrimum, 2. de Leg. Commune, pro Planc. Domestium, in Salust. Fortissimum, non fortuicum, sed oblatum, pro Dom. Impium. Antequam. Maius, de Pro. Maximum, pro Mar. Praefens, pro Clu. Tanum, 9. Fam. Vniuersum, pro Syll.

Syntaxis. Incendium facere, excitare, restringere. Inuidia incendium. Acerbum incendium.

INCENDO, inflammo, incendium facio, ignem vel faces infero vel subicio, comburo, cremo. 9. At. 4. Naues quibus vsus non est, omnes aut praecidisse aut incendiisse dicunt. 3. Tufc. 43. Incendere odores. 6. V. 77. Incendere thura & odores. 3. de Nat. 74. Qui tabularium incenderit. 3. Tufc. 45. Incendere cedrum.

Hortor, incito, excito. 2. de Or. 188. Incendere iudices. 1. 5. Fam. 21. Cum incendiis cupiditatem meam consuetudinis augenda nostrae. 5. 12. Meque ita vel cepit, vel incendit, vt cuperem, &c. 2. At. 16. Praeterea, si villa res est, quae bonorum animos, quos iam video esse commotos, vehementius possit incendere. ad Brut. 4. Multo quidem honestius iudicio, magisque quod concedere possit Resp. miserorum fortunam non infectari, quam infuncta tribuere potentibus, quae cupiditatem & arrogantiam incendere possint. 13. Fa. 15. Et iam hominem perustum etiamnum gloria, volunt incendere. 2. At. 7. Incende hominem, amabo te, quoad potes. 9. 1. Bellum Italicae terra marique inferamus: & odia improborum rursus in nos, quae iam extincta erant incendamus. id est, concitemus in nos aliorum inimicitias. 5. Tuf. 70. Ipsa enim cogitatio de vi, vt natura deorum studium incendit illius eternitatis inuitanda.

INCENDOR, inflammor. 3. C. 10. Quod Saturnalibus urbem incendi placeret. 2. de Orat. 190. Nulla mens potest incendi, nisi inflammatus ipse ad eam & ardens accesseris. 3. de leg. 24. Et aliquando incenditur, & quidem saepe sedatur. de Fat. 3. Oratoria studia, quibus etiam te incendi, quamquam flagrantissimum acceperam. 1. Tufc. 44. Corporis facibus inflammari & incendi ad cupiditates. Ibidem 4. Omnes incenduntur ad studia gloriae. Ibid. Incendi ira. Orat. 13. Incendor porro quotidie magis, non desiderio solum (quo quidem conficior) congressus nostros, consuetudinem victus, doctissimos sermones requirens tuos, sed etiam admirabili fama virtutum incredibilium, &c. 7. V. 90. Classem pulcherrimam populi Romani, in litus expulsum, & eiecram, cum primum aduersa perascer, inflammari incendi que iussit. 1. Fa. 9. Incendi in aliquem.

ADVERB. Vehementius, 3. Att.

INCENSI, incensum. 3. C. 9. Annus post Capitolij incensionem vigesimus. pro Syl. 33. Incensione urbem, internectione ciues, vastitate Italiam, interitu republicam liberari.

INCENSVS, combustus. 7. V. 136. Classis populi Rom. capta atque incensa est. 2. de Leg. 57. Nec ante sepulchrum est, quam iusta facta & corpus incensum. pro Flac. 79. Ad haec praedia incensa & dedicauit. 6. V. 77. Segestanas matronas & virgines conuenisse cum Diana exportaretur ex oppido, vnxisse vnguentis: complese coronis & floribus: thure odoribusque incensis, vique ad agri fines profecutas esse?

Irritatus de Opt. 22. Inimicitias incensa contentio. pro Clu. 181. Mulier incensa odio pristino. 1. Fa. 9. Caesar a Crasso in me est incensus.

Accensus. 6. 6. Voluntas officio incensa. 1. de Nat. 88. Huius hanc illustrationem eiusdem incensa radiis menstruo spatio luna complet.

Affectus. 1. de Orat. 97. Cum ab ineunte aetate incensus essem studio vtriusque vestrum. pro S. R. 48. Per multos & ego noui, & (nisi me fallit animus) vnusquisque vestrum, qui & ipsi incensi sunt studio, quod agrum colendum pertinet: vitamque hanc rusticam quam tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suauissimam esse arbitrantur.

Iratius. 4. V. 89. Ite vehementer Sthenio incensus hospitium ei renunciat. pro S. R. Incensus pater, &c.

Bene animatus. de Prou. 35. Nec imperatorem incensum ad

republicam bene gerendam renouare. Non census pro Cecin. 99. Quum autem incensum vendidit, hoc iudicat, quum is qui in seruitute iusta fuerit, censu liberetur: quum qui quum liber esset, censeri noluerit, ipsum sibi libertatem adiuicasse.

Syntaxis. Incendere thura & odores. Animum ad studia. Incensus ad Remp. administrandam. Incendere aliquem in aduersarios.

INCERTVS, obscurus, fallax, opinabilis, in opinione dubia, in casu positus, non constans. 2. Offic. 7. Qui alia certa, alia incerta esse dicuntur. pro Mur. 36. Nihil est incertius vulgo, nihil obscurius voluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitorum. Ibid. 68. Ridiculum est quod est dubium, id relinquere incertum: quod nemini dubium potest esse, id iudicare. ad Brut. 14. Non ignoras, quam sint incerti animi hominum & exitus praetiorum. pro Mar. 15. Incertus exitus belli est. pro Mil. 57. Incerti exitus pugnarum, Marsque communis. pro Qu. 83. Incertus futuri temporis euentus. 7. At. 3. Armorum exitus semper incerti. 7. V. 136. Aetas puerilis maxime lubrica atque incerta. Ora. 98. Dicendi incipites incertique casus. 4. Aca. 54. Ea dico incerta, quae adhaec Graeci. 2. con. Rull. 65. Suspensus & incertus obscura spe pendeo. pro Cec. 76. Omnia in dubium incertumque reuocari. Ibid. 38. Ad incertum reuocari possessiones omnium. 16. Att. 11. Quis incertis in rebus offendet Antonium? de Sen. 68. Quid enim est stultius, quam incerta pro certis habere? 1. At. 7. Incertus eram vbi esset. 12. 19. Non incertum puto de sorte mea.

ADVERB. Valde, 3. ad Qu. Frat.

Syntaxis. Incerti pugnarum exitus, morsus, communis. Aetas puerilis lubrica & incerta. Anteprae & incertus casus. Suspensus & incertus: obscura spe pendeo. In dubium & incertum reuocare: & ad incertum. Incertus sum de re: & incertum puto.

INCESI, reprehensio, aculeus, morsus: ab Incesso. est enim Incessere, iactu verbisue aliquem impetere, figere, & reprehendere. 12. Att. 5. Calendae vitandae fuerunt, incessionumque & pericula fugienda. Sic legit Paulus Aldi F. in Colinae codice legitur, mearumque actionum & pericula non male, mea quidem sententia.

INCESVS, subst. ingressus, gressus. Or. 59. Status erectus & celsus, rarus incessus, nec ita longus. 2. de Pi. 77. Fingere sibi vultum & incessum, vt grauior videatur. 1. Q. Fr. 2. Homo leuis ac fordidus, sed tamen equestri incessu Catienu. 1. de Off. 129. Status, incessus, sessio, accubatio. I. P. 24. At fuit incessus saltu Capua dignus. pro Cael. 49. Non solum incessu, sed ornatu atque comitatu. * in Clod. Quem decet mulieris ornatus, quem incessus psaltria.

ADIVNC. Grauis & acutus, rarus nec ita longus, Ora.

INCESTE, feda, turpiter. pro Cael. 34. Ideo aquam adduxit, vt eam tu incestu vterer?

INCESTVM, & **INCESTVS**, flagitium incestum, & incestum stuprum. I. P. 95. Quis cum incesto liberatum, non eos qui ita iudicarent, pari scelere astrictos arbitrat. 4. Tufc. 75. Stupra dico & corruptelas & adulteria, incesta denique. 2. de L. 22. Incestum pontifices supremo supplicio sarcinunt. Ibid. 41. De periuriis & incestis. 1. de In. 73. Peperit, fecit igitur incestum.

INCESTVS, adiect. pro Dom. 105. Ilte qui non solum aspectu, sed incesto flagitio & stupro polluit ceremonias. de Ar. 4. Clodius ex incesto stupro emissus. 1. A. 5. Cum verborum contumeliis optimum virum incesto ore lacerasset.

Synt. Incesta aqua vti. Stupra, corruptela, adulteria, incestus tandem. Incestum surcire: id est, flectere. Incestum facere. Incestum flagitium ac stuprum. Incesto ore lacerare.

INCHOATVS, imperfectus. (Perfectus. 3. Offic. 33. Operi inchoato, propè tamen absoluto, taquam fastigium imponimus. Top. 69. Perfecta anteponuntur inchoatis. de Cl. 126. Praeclara inchoata multa, perfecta non planè. 1. de Or. 5. Quae pueris nobis inchoata atque rudia exciderunt. 13. Att. 22. Tantum nolebam, aut non absolutum Bruto, aut Balbo inchoatum dari. 1. Offic. 154. Cognitio contemplatioque naturae manca atque inchoata sit, si, &c. 4. de Fin. 15. Hoc autem inchoati cuiusdam officij est, non perfecti. 1. de L. 27. Prima & inchoata intelligentia. 3. Offic. 10. Nemo pictor est inuentus, qui Veneris eam partem, quam Apelles inchoata reliquit, absolueret. 1. de Diu. 118. Sed ita à principio inchoatum esse mundum, vt, &c. pro Syl. 73. Quae ita à fortuna deformata sunt, vt tamen à natura inchoata compareat. 1. de N. 56. Difficile erit rem tantam inchoatam relinquere.

ADVERB. Praeclare, de Clar.

INCHOO, incipio, exordior, attingo, informo. (Finito, praeterego perficio. de Prou. 19. Si idem extrema persequitur qui inchoauit, iam omnia perfecta videbimus. pro Arch. 28. Nam quas res nos gestissimus, &c. attigit hic verbis & inchoauit: quibus auditis, &c. hunc ad perficiendum hortatus sum. 1. Acad. 9. Philosophiam multis locis inchoauit. de Cl. 20. Quod mihi nuper in Tusculano inchoasti de Oratoribus, quado, &c. Ibid. Meos libros, quos expectas, inchoauit: sed conficere non possum his diebus. pro Dom. 132. Cum nouum delubrum in vrbs clarissimo loco nefando quoda instituto inchoares. Or. 33. Inchoare & informare Oratorem perfectum. 1. de Leg. 44. Communis intelligentia

nobis notas res efficit, easque in animis nostris inchoavit, vt, &c. 4. de Fin. 34. Natura hominem inchoat, sapientia perfecit.

✠ **Syntaxis.** *Præclara inchoata multa. Inchoatum ac rudo. Mancum & inchoatum. Inchoatum officium. Prima & inchoata intelligentia rerum. Philosophiam inchoare. Inchoare & infamare Oratorem.*

INCIDERE, *accido, coningo, evenio.* Ora. 39. Quorum ætas in eorum tempora, quos nominavi, incidit. I. Fa. 21. Si casus incidit, pro vobis mori non recusabo. 5. 17. Cogita tales casus incidisse multis viris fortissimis. Ibid. 8. Incidere fortuito ad aliquid agendum. 1. Offic. 31. Sed incidunt sæpe tempora, cum ea quæ, &c. 2. de Inu. 67. In nostra consuetudine rarius incidunt translationes. Ibid. In ipsius iudicis rarius incidunt. 2. de Or. 147. Nihil te effugiet, & omne quod erit in re, occurret atque incidet. 1. Offic. 152. Eorum autem ipsorum quæ honesta sunt, potest incidere sæpe contentio. 1. de Ora. 26. Nihil incidit postea civitati mali, quod non impendere illi tantò ante viderint. * pro M. Scaur. Quodcumque non modò mens, verùm etiam oculi incidere. *Incurro.* 6. At. 1. Veditus cum omnia obsignaret, in Veditiana res incidit. Top. 79. Non omnes loci incidunt in omnem questionem. de Fat. 6. Saxum est spelunca in crura eius incidit. pro Cl. 21. M. Aurius captus in Quin. Sergij manus incidit. pro S. R. 151. Milites alicubi collocatè, in quos si qui ex acie fugerint, de improposito incidant. 1. Offic. 29. Dum alterum iustitiæ genus affequantur, &c. in alterum incidant. pro Pl. 17. Sed eum accuso, qui in me incurrit atque incidit. 1. Offic. 16. Cum in imperiorum, honorum, gloriæ cupiditate incidere. * pro L. Varen. In familiâ Ancharianâ incidisse dixerunt. pro M. Scaur. Ne in manus incidere inimicorum. de Consol. Nec in hos scopulos incidere vitæ. *Venio.* 6. V. 182. Sanè homini præter opinionem improvisò incidit. 1. 50. Non consultò, sed casu in eorum mentionem incidit. 1. de Ora. 111. Incidere in aliquem sermonem. pro Cæli. 16. Quoniam huc incidit. 9. Fam. 16. Incidunt in sermone vario multa. de Am. 2. Tum memini in eum sermonem illum incidere, qui tum, &c. 16. Attic. 1. Ego enim in varios sermones incidebam. de Cl. 9. Cum in eam nuper ex sermone quodam incidissemus. 3. Q. Fr. 1. Hisce literis nihil ferè scribo: quod si in alicuius manus incidere, molestè ferendum sit. 4. de Fin. 43. Quod cuique in mentem incidit. 6. Attic. 1. Facisque me in quem diem Romana incidunt mysteria, certiorum. I. P. 8. Cum in calendis Ianuarias compitalitiorum dies incidissent. 9. Att. 3. Si rectè is qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. *id est in tuum diem natalem.* *Obuiam fero.* pro Plan. 99. Cum hic in me incidit, còplexus est. *Cado.* 10. Fa. 21. Ex labore incidere in febriculam. I. P. 46. Incidere in furorè & insaniam. 12. Fa. 30. Incidere in morbum. 4. de Fin. 43. Incidere in mentem. 4. A. 12. Bellua, quæ quoniam incidit in foueam, obruat.

✠ **ADVERB.** Consultò in mentionem, 1. Ver. De improvisò in milites, pro S. R. De integrò in morbum, 12. Fam. Diuinitis in fraudem, 5. Ver. Fortuitò amplitudinem amplectendam, 5. Fam. Fortuitò in sermonem, 1. de Or. Improvisò, 4. Ver. Planè in verbum, 3. de Orat. Retò ad Alpes versus iter, 8. Fam.

INCIDERE, *cado, refeco, serurim injicio, praudio, elido.* 4. At. 2. Qui mihi pennas incidere, nolunt easdem renasci. 6. Fa. 7. Si gradus scalarum incidas. 3. Q. Fr. 1. Pòema ad Cæsarem quod composueram, incidi. 2. A. 47. Tamen oportet incidam media, ne nimis serò ad extrema veniamus. Orat. 205. In omnibus numeris æqualiter particulas deceat incidere, an facere alias breuiiores, alias longiores. 1. Acad. 35. Incidere neruos virtutis. 2. con. Rul. 46. Incidere neruos populi Romani. 3. C. 10. Literas proferri iussimus, linum incidimus, legimus. 1. A. 16. Quæ ille in æs incidit. * Con. C. Anron. Illo Hispaniensi pugiunculo neruos incidere ciuium Rom. non potuerunt.

✠ **ADVERB.** Aequaliter particulas, Or. Crudelissimè venas, de Arusp. Fedelissimè venas, ibid.

INCIDERE, pro Mil. 88. Incidebantur domi leges, quæ, &c. I. P. 92. Vt esset, quod in basi trophæorum incidi inscribique posset. 2. de Or. 336. Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri. Antequàm, 15. Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem.

INCINCTVS, *igni accensus.* 4. Acad. 89. Ceruleæ incinctæ igni incidunt. *Pòeta.*

INCIPIENDI, 1. Offic. 135. Vt incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus.

INCIPIENS, 7. Atti. 8. Epistola quam incipiente febricula scripseras.

INCIPIO, *capè, instituo, ingredior, initium facio, duco, sumo, affero, principium capio, duco, habeo, primordium, exordium capio, induco, exordior, aggredior, ordior, inchoo, informo, fundamenta iacio, rudimentum pono, duco.* || Tribuit semper huic verbo Cicero, præteritum *Capè, uno tantum loco epistolarum ad Atticum, eoque suspecto, Incepi, inuenitur. Capè itaque Ciceronis more dicendum existimarem.* 2. de Nat. 9. Tum enim bella gerere nostri duces incipiunt, cum auspicia posuerunt. 2. At. 1. Vincere incipit timorem dolor. Tusc. 117. Homines mortem optare incipiunt, vel certè timere desistant. 5. 3. Huic incipio sententiæ diffidere. pro Plan. 48.

Quod (vt opinio mea fert) ne incipies quidem. 4. Acad. 17. Sed quod nos facere nunc ingredimur, vt contra Academicos disputo sperare, ingredior in spem.

✠ **ADVERB.** Deinceps, 1. de Inu. Quamprimum, 4. Ver.

INCISE. Orat. 212. Incise membratim dicere.

INCISIM, *casim, incidè.* Or. 225. Hæc quidem duo binis pedibus, incisim, dein membratim, &c. Ibid. 213.

INCISIO, Or. 206. De circuituum particulis, & tanquam incisionibus differendum est. Ibid. 216. De membris & incisis, vel incisionibus.

INCISVM. *incisio.* Ora. 211. Quæ Græci *νεμυρα* & *αλλα* nominant, nos rectè incisa & membra dicimus. Ibid. 216. Exemplum

INCISVS, *inscriptus, insculptus, insignitus.* de Sen. 61. Notum est eius carmen incisum in sepulchro. pro Corn. 53. Quod nuper in columna aenea meminisse post rostra incisum & periclitatum fuisse. 6. V. 74. In qua basi grauibas literis incisum & periclitatum erat incisum. 4. 154. Videmus in basi statuarum maximis monumentis rerum gestarum incisum ac notatum videmus. I. P. 72. Elogium in sepulchro incisum. 6. V. 145. Id non modò cum scripserunt, verùm etiam in ære incisum nobis tradiderunt. 43. Fam. 36. Tabula in qua nomina ciuium incisa essent. 1. de Diu. 85. Pulmo incisus in extis profert diem.

✠ **Syntaxis.** *Incise membratimque dicere. Incisum in sepulchro carmen. Incisum in ære, in as. Inciditur lingua ad deplorandum. Incisum & notatum in monumentis. Incidere pòema confectum.*

INCITAMENTVM, *inuitamentum, illecebra.* pro Arch. 23. Hoc hominibus maximum & periculorum incitamentum est, & laborum.

✠ **ADVERB.** Maximum periculorum & laborum, pro Arch.

INCITANDVS, 1. de Or. 262. His ego cohortationibus Cæse ad studium & ad laborem incitandos iuuenes puto.

INCITATIVS, *Adverbium.* (sedatè. Or. 67. Incitatus ferri.

INCITATIO, 1. Orat. 161. Sic euoluit oratio, vt eius vim & incitationem aspererim, vestigia ingressumque non viderim. 4. Acad. 82. Sed qui tanta incitatione fertur, 1. de D. 39. Altera diuinans mentis incitatione diuina. 2. de Orat. 35. Languentis populi incitatio, & effrenati moderatio. Ibid. 183. Acris & vehementi quadam incitatione inflammari animum.

✠ **ADVERB.** Acris & vehemens, 2. de Orat. Diuina, 1. de Diu. Tanta, 4. Acad.

INCITATIVS, (Tardius, adverbium. Or. 212. Fluit omnino numerus a primo, tum incitatus breuitate pedum, tum proceritate tardius verum contentiones magis requirunt, expositiones rerum tarditate.

INCITATVS, de Som. 13. Totius mundi incitatissima conuersio. de Vn. 18. Cælum volubile & in orbem incitatum. Orat. 39. Thucydides incitator fertur. 3. de Nat. 15. Equo incitato se in hostes immittere. 1. de Or. 202. Populum inflammare in improbos, vel incitatum in bonos mitigare. pro Dom. 86. Populus Romanus incitatus iracundia, &c. 1. At. Odiæ quæ erant in me incitata, sic mitigata sunt. de Senect. 41. Aliquis maxima incitatus voluptate corporis. 5. Tusc. 68. Studium incitatum ad intelligendam veritatem. 1. Fa. 7. Te verò moneo, cum beneficiis tuis, tum amore incitatus meo, vt, &c. || Or. 201. Incitator curfus.

INCITO, *impello, exacuo, excito, suscito, acuo, incendio, cohortor, irritor, stimulos admoueo.* (Deterreo, sedo. 1. de Orat. 90. Exercitatio eloquendi celeritatem incitat. Orat. 63. Philosophi sedare animos malunt quàm incitare. pro Flac. 66. Nec desunt qui istos in me & in optimum quemque incitent. 2. Att. 16. Quod si in eam me partem incitarem, profectò, &c. 1. Fa. 2. Incitare milites in aliquid. 2. de Orat. 186. Facilius est currentem (vt aiunt) incitare, quàm commouere languentem. de Cl. 317. Incitare aliquem cupiditate faciendi aliquid. 2. de Or. 147. Ipsum ingenium diligentia etiam ex tarditate incitat.

✠ **ADVERB.** Valdè, alicundè, 2. Att.

INCITOR, 4. Acad. 144. Incitari contra aliquem. 3. de Orat. 24. Quamquam ea tela textitur, & ea incitatur in ciuitate ratio viuendi, & posteritati ostenditur, &c. de Sen. 39. Voluptatis auidæ libidines temerè ad potiundum incitantur. 12. Fa. 16. Ne putes in Asia feriatum illum ab iis studiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum. 3. de Fin. 66. Incitari natura ad agendum aliquid. de Or. 53. Causæ quibus mentes incitatur aut reflectuntur. 1. Q. Fr. 1. Aliquæ sic animo incitari, vt ab omnibus eius desidereretur humanitas. 2. de N. 103. Stellarum motus tum incitatur, tum retardatur. de Som. 11. Nec enim silentio tati motus incitari possunt.

✠ **ADVERB.** Effrenatè ad potiendum, & temerè, de Senec.

✠ **Syntaxis.** *Mentis diuina incitatio. Volubile cælum. In orbem incitatum. Incitatus ad odiù, ad studia. Mentè alicuius incitare. Retardare. Stellarum motus incitatur. (retardatur. Non silentio cælum motus incitatur.*

INCLAMATIO, *altiore voce clamo, voco.* 2. At. 18. Sed ita te para, vt si in clamaro, aduoles. Ibid. 20. Expeditus facito vt sis, si in clamaro, vt accurras. 2. de Inu. 15. Comitum illum suum in clamaro, vt accurras. 2. de Inu. 15. Nemo ingemuit, nemo in clamaro, vt accurras. 1. de Orato. 230. Nemo ingemuit, nemo in clamaro, vt accurras. 1. de Orato. 230. Nemo ingemuit, nemo in clamaro, vt accurras. 1. de Orato. 230.

INCLINANS, 2. de Or. 187. Inclinantem erigere. (*Stantem inclinare* 4. Tul. 51. Cum Ajax Danais inclinatis pugili restituit.

INCLINATIO, *conuersio status, mutatio, cernutatio, conatus, flexio, inflexio.* 7. V. 176. In repub. permagni momenti est ratio atque inclinatio temporum. pro Sest. 67. Fieri quædam ad meliorem spem inclinatio visa est. 6. Fam. 10. Quæ quando intemporum inclinationibus sepe paruis posita sunt, omnia momenta obseruabimus. pro Corn. 58. Fuit hoc meum fatum, vt in me vnum omnis inclinatio communium temporum incumberet. 5. A. 26. Minimis momentis maximæ inclinationes temporum fiunt. 5. de Fin. 11. Theophrastus scripsit, quis esset optimus reipublicæ status, quæ essent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum. 2. con. Rull. 72. An ignoras cetera vectigalia perleui sapere momento fortunæ, inclinatione temporis pendere. pro Dom. 46. Mihi nihil oberat præter conuersionem status, & inclinationem communium temporum. pro Planc. 94. Reip. stationem temporum, ratio concordia. pro Mur. 53. Magna est comitiis consularibus repentina voluntatum inclinatio, præsertim cum incubuit ad bonum virum. 2. de Orat. 129. Inclinatio voluntatis propendere in aliquem. 1. de N. 95. Accubatio, inclinatio, sessio.

† **ADIVNCT**. Diuina mentis, 1. de Diu. Magna, repentina voluntatum, pro Mur. Maxime temporum, 5. Phil. Paræ temporum, 6. Fam. Tanta, 4. Acad.

INCLINATUS, *clinatus, propendens.* in Arat. Inferior paulo est artes & flamen ad Austri Inclinatio. — ibidem. Hac obit inclinatus: — id est, Cassiopeia. ibid. Et clinata magis paulo est Aquilonis ad auras.

Or. 27. Inclinata vllantique voce canere. Brut. 18. Ferre præsidium labenti atque inclinatae Reip. 2. Tulc. 39. Nostra acies inclinata, &c. 2. de Or. 324. Sed tantum impelli primò iudicem, vt iam inclinatio reliqua incumbat oratio. de Cl. 55. Appius Claudius Senatam iam inclinatum à Pyrrhi pace reuocauit. 1. Fa. 1. Laboratur vehementer, inclinata res est. id est, quasi ruinam minatur. 2. 16. Qui ab excitata fortuna ad inclinatam, & propè iacentem defecerem. 9. 9. Vt te in otium referres, præcipue nunc iam inclinata victoria. 3. Tulc. 7. & 3. de Or. 17. Inclinatio iam in postmeridianum tempus die.

INCLINO, *propendeo, vergo.* (*Erectus sum, sto. || utitur non raro Cicero sequente Accusatio, saepe etiam sine casu.* 2. de Orat. 187. Si sedant, & sua sponte quò impellimus, inclinant atque propendent, accipio quod datur. 3. At. 14. Qui vt me paulum inclinari timore viderunt, vt, &c. de Sen. 16. Cum sententia Senatus inclinaret ad pacem faciendam cum Pyrrho. 4. C. 6. Nunc quicquid est, quocunque vestra mentes inclinant, atque sententiæ, statuentium vobis ante noctem est. 12. At. 28. Tum igitur intelliges, quid inclinent ad hoc meum consilium adiuuandum. *Electo.* 3. de Fin. 10. Quam vellem, inquit, vt te Stoicos inclinasses. 1. de Inu. Inclinare omnia ad suæ causæ commodum.

† **Syntaxis**. *Inclinantibus suis prælium restitueret. Inclinatio facta ad spem temporum, rerum & momenta temporum. Voluntatum inclinatio. Inclinata vox. Inclinata & labes. Respub. Inclinata res. Fortuna inclinata, victoria. Ad pacem inclinare. Inclinare alios ad se.*

INCLVD, *claudio, comprehendo.* 1. At. 8. Typos quos in tectorio artioli includam, &c. 1. Tulc. 34. Phidias sui similem imaginem inclusit in clypeo. 6. V. 54. Tu illa, ex patellis quæ velat, ita aptè in scyphis aureis includebas, vt, &c. 2. At. 10. *tu uiam quam postulas, includam orationi meæ.* 1. de Diu. 79. Dij vim suam terræ cauernis includunt. de Cla. 329. Hoc autem loco volumus artem in disparem Oratorum artem includere. 4. Tulc. 5. Quam opinionem in omnes definitiones superiores inclusimus. 1. Att. 13. Penè orationem in epistolam inclusi. 3. A. 31. Antonius armatos in cella Concordia inclusit. de Vn. 30. Deus omnia animalia in mundo intus inclusit. Orat. 19. & 133. Eos in eam formam non poterat includere. 7. 143. Includere aliquem in custodias. * Horrens. Primus balneolas suspendit, inclusit pisces.

† **Profero**. 3. de Or. 182. Verba versu includere. **Prohibeo**. pro R. P. 48. Sed me dolor debilitat, includitque vocem.

† **ADVERB**. Aptè in scyphis, 6. Ver.

INCLVDOR. de Sen. 51. Viriditas herbescens vagina iam quasi pubescens includitur. de Clar. 274. Quod multis locis in Iurisconsultorum includitur formulis. 2. A. 32. In huius me consilij societate, tanquam in equum Troianum includi cum principibus non recuso.

INCLVSIO, *obfessio.* In Vat. 24. M. Bibulus, cuius inclusione contentus non erat.

INCLVSVS, *conclusus, clausus.* pro R. 21. Aliquem inclusum atque abditum latere in occulto. 1. C. 4. S. C. inclusum in tabulis tanquam in vagina reconditum. I. P. 16. Odium inclusum nefariis censibus impiorum. de Arusp. 25. Populus Rom. septus & inclusus. Antequam. 1. Si librum conceptam dulcedinem animo inclusam tenetis. 2. C. 11. Intus inclusum periculum est. pro Syl. 76. Illis inclusis in republica pestibus. de Sen. 77. Dum sumus in his inclusi compagibus corporis. pro Deiot. 11. In salute reipublicæ salus omnium inclusa est. de Som. 21. Si iam tum, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras. 6. Att. 1. Scaptius inclusum in curia Senatam Salamine obsederat. 2. con. Rul. 40. Agri eodem capite inclusi continentur. 2. At. 1. Confula in carcere incluso. 2. de N. 63. Physica ratio inclusa in impiis fabulas. 15. Att. 4. Illa de Buthrotis, quæ mihi sunt inclusa medullis. 2. Nat. Omnia quæ intus inclusa sunt. 1. de Diu. 17. *Ætheris æterni septa atque inclusa cauernis.* Top. 8. Loci in quibus argumenta inclusa sunt. 2. de Diu. 73. Auis inclusa in cauea. * Incer. In nuce inclusam Iliada Homeri carmen.

† **ADVERB**. Argute, breuitèrque, de Clar. Diuinitus, 1. de Diu. Diuinitus, & compressum, & constrictum, pro Cæl. Penitus in venis, 1. Cæil.

† **Syntaxis**. *Includere in epistola oratione: & epistola. Verba non sunt versu includenda. Inclusa in Rep. pestes. Salus omnium in Deo inclusa.*

INCLYTVS, *clarus, nobilis, insignis.* 1. de Diu. 114. Paris iudicauit iudicium inclytum. Orat. 159. Inclytus dicimus, breui prima litera.

INCOEPTIO, *initium, principium.* 4. Acad. 119. Tam præclari operis inceptio.

INCOEPTVM, *ceptus.* 2. C. 27. Si cuius non modò factum, sed inceptum vllum conatumque contra rem. deprehædero, senties, &c. 5. Fam. 14. Cupio deterere te, ne permanes in incepto.

INCOEPTVS, *instutus.* de Ar. 1. Duobus inceptis verbis: omnem illius impetum compressi.

INCOGNITVS, *ignotus.* (*Cognitus, notus.* 4. Acad. 114. Cum tu me incognito assentiri vetes. 1. Acad. 44. Cum aut fallas, aut incognita res approbatur. 2. de Leg. 20. Fatidicorum effata incognita interpretari. Postquæd Quir. 5. Illi fratrem mihi incognitum, qualis futurus esset, dederunt. 1. Offi. 18. In hoc genere duo vitia vitanda sunt: vnum, ne incognita pro cognitis habeamus, hisque temerè assentiamur. pro Cec. 29. Dum incognita re iudicare voluit. 1. de Or. 48. Natura rerum incognita. 4. A. 3. Hoc inperatum omnibus consilium incognitum certè cepit. 2. con. Rul. 25. Incognitam legem accipere. 2. de N. 73. Condemnare aliquem causa incognita.

INCOLA, *habitator.* 1. Offi. 125. Peregrini autem & incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere. de Sen. 78. Audiebam Pythagoram Pythagoricisque incolæ penè nostros, &c. 2. de Nat. 140. Sunt enim in terra, non vt incolæ atque habitatores, sed quasi spectatores rerum celestium. 5. de Fin. 3. Colobeneus ille locus, cuius incolæ Sophocles fuit. 5. Tulc. 108. Socrates totius mundi se incolæ & ciuem arbitrabatur. Ibid. 38. Bestiæ nates aquarum incolæ. 6. V. 26. Quam vos crucè incolis vestris ciuibus Romanis ostendere soletis, quo minus sibi arrogant.

INCOLO, *habito, incolæ sum.* 3. 46. Cum spoliatum sanum videntur hi, qui Delum incolebant, grauitèr ferebant. 6. 21. Illam urbem Græci incolebāt. 4. Ac. 137. Et Roma urbs, & eam ciuitas incolit. 1. Tulc. 11. Vbi sunt ergo hi, quos miseròs dicis, aut quæ locum incolunt? 2. de Nat. 42. Qui terras incolit, in quibus ac crassus est. 1. Qu. Fr. 1. Qui earum ciuitatum fines incolunt. Antequam. 24. Qui sedem Capitolij in saxo incolitis constitutam.

INCOLOR. 2. de Diu. 92. Omnis terra quæ incolitur. 1. 93. Loca quæ à quibusque incoluntur.

† **Syntaxis**. *Incolæ & habitator. Bestia aquarum incolæ. Incolitur terra, & ab hominibus.*

INCOLVMIS, *saluus, integer.* 1. V. 72. Vt hæc quæ dixi, retinere incolumia ac salua possimus. pro Planc. 12. Qui ne equestrem quidem splendorem incolumem à calamitate iudicij retinere potuit. 4. de Fin. 19. Vt se & saluum in suo genere incolumemq; vellet. 3. C. 25. Ciues integros incolumemq; seruaui. pro Syl. 61. Si eum in omni fortuna atque omni errore incolumem habere non poterunt. 1. de Inu. 48. Incolumis & beatus. 2. ad Her. 29. bis. de Gloria. 2. *veste Charisso, Quo stante & incolumi.*

† **ADVERB**. Aliquandiu, pro Clu.

INCOLVMITA, *salus.* 2. de Inu. 169. Incolumitas est salutis tutela atque integra conseruatio. ibid. 168. Quibus rebus incolumitatem libertatem retinent ciuitates. Anteq. 6. Alicuius incolumitatem & salutem deserere. ad Brut. 16. Habere incolumitatem ab aliquo. 2. de Nat. 119. Incolumitas mundi.

† **ADIVNCT**. Explorata, 13. Fam.

† **Syntaxis**. *Incolome & saluum. Integer & incolumis à. Incolumis & beatus. A Deo incolumitas habita.*

INCOMITATVS, *sine comite, solus.* 1. de Orat. 234. Cuius artem cum indotatam esse atq; incomitam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti.

- † *Syntaxis. Ars indotata, incomitata, incompta.*
INCOMMODATIO, incommodum. 1. Att. 14. Atque in ista incommo-
 datione inest illud commodi.
INCOMMODE, moleste. 7. 8. Animaduertentem posse pro re nata
 te non incommode ad me in Albanum venire. Ibidem 14. Vt
 in his pro re nata non incommode possint esse. 1. Qu. Fr. 2. Id
 mihi non incommode visum est accidisse. 6. Attic. 9. Ille se ita
 audisse, vt nihil esset incommode. de Am. 15. Cum illo actum
 optime est, mecum autem incommodi. 5. At. 9. Incommodis-
 sime nauigare.
INCOMMODITAS, incommodum. 1. 14. Atque in ista incommo-
 ditate alieni illius animi & offensæ, illud inest tamen com-
 modi, &c.
**INCOMMODO, officio, incommodum sero, incommodo officio, incommo-
 dum do.** pro Qu. 51. Qui nihil alteri scientes incommo-
 dant, nihil ipsis iure incommodi cadere potest.
INCOMMODVM, damnum, detrimentum. 1. de N. 23. Incommo-
 da vitæ sapientes commodorum compensatione leniunt. 7. At.
 7. Sed profus te commoueri incommodo valetudinis tuæ no-
 lo. 2. de Ora. 102. Qui locus talis est, vt plus habeat adiumenti,
 quam incommodi, hunc iudico esse dicendum. de Cl. 4. Nostro
 incommodo detrimentoque doleamus. 1. V. 8. Tametsi multis
 incommodis difficultatibusque affectus est. 12. Att. 46. Nec id
 incommodo tuo feceris. pro Qu. 3. Illud quoque nobis accedit
 incommodum, quod, &c. pro Mur. 47. Quibus incommodo
 morbi etiam cæteri vitæ fructus relinquendi. 1. Qu. Fr. 2. Ferre
 incommodum alicui. 1. Offic. 24. Ne ipse aliquo afficiatur in-
 commodo. 2. de Or. 304. Vitia aut incommoda, quæ sunt in ali-
 quo. 2. de In. 18. Reiciendi, diminuendi, diuitandive incommodi
 causa, 5. de Fin. 50. Atque ipsa scientia, etiam si incommoda da-
 tura sit, gaudent.
 † **ADIVNCT.** Alienum, 1. de Diu. Ciuilia, magna, 7. Ver. Commune, pro
 Sest. Domesticum, insperatum, maxima, multa, 1. de Inu. Extrema, 3.
 Offic. Frequentissima, Antequam. Iniustissima, arce acerbissima, 4. Fam.
 mil. Magnum, pro Cec. Minora, 11. Fam. Paruum, 3. Att. Priuata, 1. Attic.
 Priuata, & domestica, 2. Fam. Præcipuum, 11. Att. Publica, ad Octau.
INCOMMODVS, inutilis, aduersus, alienus. 14. At. 16. Antonij collo-
 quium cum heroibus pro re nata non incommodum. pro
 Clu. 161. In rebus eius incommodis subleuare aliquem. 1. de
 Inu. 57. Forum controuersiam non incommodum videtur cum
 vtroque ratione exponere. 3. de Nat. 73. Facilem & liberalem
 patrem incommodum esse amanti filio. de Cla. 130. Is incommo-
 da valetudine fuit.
 † *Syntaxis. Nihil est incommode. Incommode nauigare. Incommo-
 dum ac detrimentum. Incommodum ac difficultas. Subleuare, aliquem in
 rebus incommodis. Homo incommodus. Valetudine incommoda.*
INCOMPREHENSVS, non perceptus, incognitus. 4. Acad. 95. Illa,
 quæ nos incomprehensa & non percepta dicimus.
INCOMPVS, nonnatus, incultus. 2. Att. 1. Quamquam illa tua
 horridula mihi incompta visa sunt. Orat. 78. Vt mulieres esse
 dicuntur nonnullæ inornatæ, quas id ipsum deceat: sic hæc sub-
 tilis oratio etiam incompta delectat. 1. de Orat. 234. Cuius ar-
 tem cum indotatam esse atque incommoatam & incomptam
 videres. Ac, Quem incomptis vnguibus bacchantes alperoque
 vultu disceperant.
INCONCINNVS, molestus, inurbanus, præposterus, absurdus. 2. de
 Or. 17. Qui in aliquo genere inconcinnus aut multus est, is ineptus
 dicitur.
INCONDITE, insulse. 3. 173. Ille rudis incondite fundit, quantum
 potest. 2. de Diu. 146. Nihil tam præposterè, tam incondite, tam
 monstruosè dici potest, quod non possimus somniare.
INCONDITVS, inconcinnus, insulsus, non compositus. 1. de Or. 197.
 Omne ius civile præter hoc nostrum inconditum est, ac penè
 ridiculum. Or. 233. Si inconditi alicuius Oratoris arripas senten-
 tiam aliquam dissipatam, Ibid. 150. Sententiam inconditis
 verbis afferre. 3. de Or. 173. Incondita antiquorum dicendi con-
 suetudo. de Cl. 242. Inconditum genus dicendi.
 † *Syntaxis. Inconditum, oratio, orator.*
INCONSIDERANS, inconsideratus. 2. de Diu. 59. Nos autem
 ita leues atque inconsiderantes sumus, &c.
INCONSIDERANTIA, inconsulta ratio, temeritas. 3. Qu. Fr. 9.
 Cuius in hoc vno inconsiderantiam & ego sustinebo, vt pote-
 ro: & tu vt possis, est tuorum neruorum: aliter, considerantia.
INCONSIDERATE, inconsulte, temere, inconsulte. 1. Offic. 103.
 Temere, fortuito, inconsideratè, negligenter facere aliquid. de
 Fat. 31. & 1. Tusc. 6.
**INCONSIDERATIVS, inconsiderans, inconsultus, amentissimus, te-
 merarius, omnibus consilij præceptis ac deuijs, præceptis, cæcus.** (Consi-
 deratus. de Ar. 55. Inconsideratissima & dementissima temeritas.
 3. Tusc. 4. Temerarius & inconsideratus. pro Qu. 80. O
 cupiditatem inconsideratam. 4. Acad. 132. Nihil potest dici in-
 consideratius.
 † *Syntaxis. Temere, fortuito, inconsideratè, negligenter facere. Te-
 merarius & inconsideratus.*
INCONSTANS, leuis, mobilis, volaticus, volubilis, qui à se ipso

desiicit, qui tum hoc, tum illud dicit, leuissimus transfuga, neque in
 hac neque in illa parte fidem habens. (Qui idem semper dicit. pro
 Qu. R. 19. Quæ in te mihi ridiculè es visus esse inconstans, qui
 eundem & læderes, & laudares. 2. de Diu. 127. Nam si ca quoque
 desiicit, qui tum hoc, tum illud dicit, leuissimus transfuga, neque in
 hac neque in illa parte fidem habens. (Qui idem semper dicit. pro
 Qu. R. 19. Quæ in te mihi ridiculè es visus esse inconstans, qui
 eundem & læderes, & laudares. 2. de Diu. 127. Nam si ca quoque

- † **ADVERB.** Ridiculè, pro Q. R. Com.
INCONSTANTER, leuiter. 2. de Fin. 88. Hæc dicuntur inconstan-
 tissimè. 4. Aca. 53. Inconstanter loqui. 4. Tusc. 24. Inconstan-
 ter & turbidè iactari.
INCONTANTIA, leuitas, mutabilitas, mobilitas. (Constantia & temeritas
 perpetua ratio vitæ. 3. de Nat. 61. Fortuna ab inconstantia & temeritate
 mutationem consilij inconstantiam dixit esse. 1. de Nat. 30. Incon-
 stantia, mutabilitatq; mentis. 7. A. 9. Quid est inconstantia, mo-
 bilitate, leuitate turpis? pro Dom. 4. & 1. Fam. 9. Varietas, in-
 constantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum in-
 commutatio. in Var. 3. In altera inconstantiam tuam cum leui-
 tate, tum etiam periurio implicatam refellisti. 1. de Nat. 43.
 † **ADIVNCT.** Maxima, 1. de Nat. Tanta, pro A. Clu. Tanta, & tam Tur-
 pis, 7. Ver.
 † *Syntaxis. Inconstantia & mutabilitas. Inconstantia & temeritas.
 Inconstantia, mobilitas, leuitas. Varietas & inconstantia. Inconstantia
 cum leuitate.*
INCONSULTE, inconsulte, inconsideratè. 1. de N. 43. Inconsulte
 ac temere dicere aliquid. 2. Off. 54. Inconsulte largiri.
INCONSULTO, inconsulte. 3. ad Her. 8.
INCONSULTVS, inconsideratus. pro Deiot. 16. At credo hæc
 homo inconsultus & temerarius non videbat. pro R. P. 2. Illa
 Posthumi siue inanis spes siue inconsulta ratio, siue, vt grauis-
 simo verbo vtat, temeritas.
 † *Syntaxis. Inconsulte ac temere. Inconsultus & temerarius. Ratio
 inconsulta, temeritas.*
INCONTENTVS, remissus. 4. de Fin. 75. Vt in fidibus plurimis,
 si nulla earum ita contenta numeris sit, vt concentum seruare
 possit, omnes æquè incontentæ sunt. ibidem. Æquè enim contin-
 git omnibus fidibus, vt incontentæ sint: illud non continuo, vt
 æquè incontentæ.
INCONTINENTER, intemperanter, dissolutè. 3. Offic. 37. Nihil li-
 bidinosè, nihil incontinentè esse faciendum.
INCONTINENTIA, intemperantia. pro Cæ. 25. Is multa de in-
 continentia intemperantiæque differuit. 1. ad Heren. 8. In ini-
 diam trahemus, &c. si aduersario non incontinentiam profere-
 mus. 6. V. 34. Est boni iudicis, paruis ex rebus coniecturam fi-
 cere vniuscuiusque & cupiditatis & incontinentiæ.
INCONVENIENS, intemperans. 12. Fam. 13.
INCORRUPTE, castè, integrè. pro Mar. 30. Qui multis post se-
 culis de te iudicabunt, & quidem fortasse incorruptius quam
 nos. 1. de Fin. 30. Natura incorruptè atque integrè iudicant.
**INCORRUPTVS, integer, purus, inuolutus, sanus, saluber, sincerus,
 castus, religiosus, naturalis, non fucatus.** (Vitiatus, corruptus, fucatus.
 de Cl. 36. Succus ille & sanguis incorruptus de Op. 8. Incor-
 rupta sanitas. pro Mil. 61. Quid hæc quæstione dici potest integri-
 tatis? quid incorruptius? de Cl. 132. In corrupta quædam Latini
 sermonis integritas. 1. de Fin. 71. Testis incorruptus atque inte-
 ger. 4. Ac. 19. Integri atque incorrupti sensus. 1. Tul. 43. Animus
 permanet incorruptus. Ora. 64. Virgo incorrupta de Clar. 261.
 Purus, incorruptus. * Hortens. Incorruptum testimonium.
 † *Syntaxis. Incorruptè atque integrè iudicare. Incorrupta sanitas, san-
 guis. Integrum & incorruptum. Integritas lingua incorrupta. Incor-
 ruptus testis, & integer. Purus & incorruptus.*
INCREBESCERE, percrebescere, peruagor. || *increbescere dixerunt
 Romani, quod recentiores peruulgari, aut maiorem fieri, vt Orat. 66.
 Nunc apud Oratores ipse numerus increbuit. 1. de Or. 82. Cum
 hoc nescio quomodo apud eos increbuisse, me, &c. de Op. 11.
 Nonnullorum sermo iam increbuit, se, &c. Orat. 23. Hi, quorum
 sermo imperitus increbuit. 14. A. 12. Hæc consuetudo quæ in-
 crebuit. 2. de Leg. 66. Sed ait rursus idem, increbuisse eam fune-
 ram magnificentiam, quæ nunc ferè Romæ est. 7. Fa. 20. Ventus
 increbescit.*
 † *Syntaxis. Increbescunt rumor, fama, sermo, ventus.*
**INCREDIBILIS, inauditus, absurdus, monstruosus vel portentosi similis,
 singularis.** 2. de In. 42. Quæ rem credibilem aut incredibilem fac-
 cere possunt. pro Cor. 3. Vt mihi iam verum videatur illud esse,
 quod nonnulli quasi quiddam incredibile dicere putabant.
 pro Pom. 41. Hoc omnibus incredibile, & falsò memoratæ pro-
 ditum videbatur. 1. Fa. 7. Incredibilis hominum perueritas. 11.
 Att. 8. Nihil mihi vnguam tã incredibile accidit, quam, &c. Pan.
 11. Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile.
 7. A. 8. Si quod dixerò, erit vel acerbum auditu, vel incredibile.
 M. Cicerone esse dictum. 2. 66. Incredibile & simile portenti est,
 quoniam modò, &c. 13. Attic. 23. Incredibile est, quam ego ista
 non curem. 15. 1. Incredibile est, quanta me molestia affe-
 rit, &c. 6. 2. Hac re incredibile est quantum ciuitates eme-
 serunt.

ferunt. 16.5. Incredibile est, quàm me omni genere delectarit.
15.16. Singularis & incredibilis virtus. 1. de Orat. 172. Antonij
incredibilis quædam & propè singularis & diuina vis ingenij.
2.1. Sic homines non eruditi summam essent prudentiam atq;
incredibilem eloquentiam consecuti Or. 13. Admirabilis fama
virtutum incredibilium alicuius. pro Syl. 75. Incredibilis fuit &
singularis furor. 13. Fam. 54. Singularis & propè incredibilis fi-
des. Ibid. 17. Agere incredibiles gratias alicui. In Verr. Incredi-
bilis audacia. 1. de Or. 197. & pro Dom. 59.

† ADVERB. Profus, 12. Fam.
INCREDBILITER, *summo modo, immortaliter*. de Sen. 51. In-
credibiliter delector, &c. 2. Qu. Fr. 14. Literæ Cæsaris incredi-
biliter delectantur. 8. At. 7. Domitius de se incredibiliter perri-
biliter delectatur. 2. de Or. 21. Eos incredibiliter repuerascere esse solitos. ad
Brut. 7. Incredibiliter gaudeo, &c. 1. A. 36.

† SYNTAXIS. *Incredibile accidit. Incredibile est, quàm ego non curam.*
Incredibiles agere gratias.

INCREMENTVM, *accessio*. de Sen. 51. Quid ego vitium satius,
ortus, incrementa commemorem. 2. de Finib. 88. Negat enim
summo bono afferre incrementum diem.

INCREPANDVS. 2. de Ora. 200. Tum omnem orationem con-
uerti in increpandam Cæpionis fugam.

* INCREPANS. pro Do. 56. Cur me scètes potiùs persecuti sunt,
quàm aut increpantes retinuerunt.

INCREPO, *redarguo, accuso*. in Sal. 7. Nam quod ætatem incre-
pisti, puto. 2. Qu. Fr. 3. Cùm illius in me perfidiam increparet.
2. de Orat. 21. Discus increpuit. 1. C. 18. Quicquid increpuit
Cæcilinam timeri, non est ferendum. I. P. 99. Quicquid increpue-
rit pertimescens. pro Mur. 22. Simul atq; increpuit suspicio tu-
multus, artes illi cõ nostræ conticescunt. * Hortens. Tunc Pleu-
demonen & Soritam & toram Dialecticam aut illudis, aut incre-
pas. 4. Ac. 75. Illis versibus increpant eorù arrogantiam quasi irati.

INCVBO, *quasi in hio*. pro Clu. 71. Hic ille planus improbilissimus,
qui illi pecuniæ quam conderat, spe iam atq; animo incuba-
ret, contrahit frontem.

INCVLCANS, 1. Offic. 111. Ne vt quidam Græca verba incul-
cantes, iure optimo rideamur.

INCVLCATVS. 16. Att. 3. ἀπέροπον ipsum tibi misi crebris lo-
cis inculcatum & refectum. ad Brut. 16. Libertas alicui tradita
atq; inculcata. 5. V. 156. Inculcatum est Metello, te aratores euer-
tisse. 1. de Nat. 109. Vos autem non modò oculis imagines, sed
etiam animis inculcatis. 1. At. 4. Valuit plus, quod erat illi non-
nullorum artificij inculcatum. Ora. 230. Apud alios inculcata
reperias multa. 3. Att. 23. Tertium caput à quo sit inculcatum
vides.

INCVLCO, *infercio, ingero, molestè obijcio seu offero, impello*. de Fat.
6. Quid igitur attinet inculcare fatum? 2. de Ora. 19. Græci qui
se inculcant auribus nostris. in Vat. 26. Inculcasti etiam vt se
Pisonem nominaret. Ora. 189. Inculcatus sæpe per impruden-
tiam etiam minus vñtatos versus. Ibid. 50. De firmis alia
prima pone alia postrema, inculcabitque leuioa.

INCVLCO R. 1. de Or. 127. Id quod tradatur, vel etiam inculce-
tur, si quis sit tardior, posse percipere.

† SYNTAXIS. *Archerypus inculcatus, & refectus pluribus locis.*

INCVLTÈ, *inornatè*. de Cl. 107. D Brutus dicere non inculcè so-
lebat. Orat. 28. Inculcè & horridè dicere. pro Quint. 59. Et in-
culcè viuere.

INCVLTVS, *horridus, incomptus, inornatus*. 1. de N. 24. Terræ re-
gio inhabitabilis atq; inculca. de Cl. 16. Serere in inculto & de-
relictò solo. pro Qu. R. 3. Ager incultus. 3. Offic. 5. Nulla pars
Philosophiæ inculca ac deserta. de Clar. 117. Vir vt vita, sic ora-
tione durus, incultus, horridus. Ibid. 259. Corta alia quidem in-
culca & syluestri via ad eandem laudem peruenerat. 3. de Orat.
95. Oratio exilis & inculca. 2. con. Rul. 11. Corpus incultum &
horridum. pro Sest. 21. Vir subhorridus & incultus. Postquàm in
Sen. 12. Cùm eum incultum, horridum, mœstumque vidisset. 1.
de Fin. 8. Inculca quædam & horrida de malis Græcis, Latine
scripta deterius. Or. 36. Pictura inculca, horrida. (Natura.)

† SYNTAXIS. *Inculcè & horridè dicere. Inhabitabilis terra regio, &*
inculca. Solum incultum & derelictum. Incultum & desertum. Du-
rus, incultus, horridus. Inculca & syluestris via laudis. Incultus, hor-
ridus, mœstus.

INCVMBENS. 1. Fam. 9. Cùm me vniuersa respublica, &c. eun-
ctis ordinibus hominibusq; incumbentibus, omnibus denique
suis vitibus recuperasse. pro Mur. 59. M. Cato incumbens ad il-
lius perniciem.

INCVMBO, *initor, inhero, elaboro, enixè operam do*. 2. de Inu. 154.
In gladium in nauì ibidem incumbere. 1. ad Her. 18. Ajax in-
cumbit gladio. 1. de Orat. 324. Impelli primò leuiter iudex debet,
vt iam inclinatio reliqua incumbat oratio. 3. de Orat. 12. Vt eos
qui audiunt, quocunq; incubuerit, possit impellere. pro Plan.
17. Et ab eo qui hos dimouit, potiùs quàm ab iis qui in te ip-
sum incubuerunt, te depulsus putas. pro Mur. 53. Magna est com-
mittis consularibus repentina voluntatum inclinatio, præfer-
tim cùm incubuit ad virum bonum. pro Corn. 58. Fuit hoc

meum fatum, vt in me vnum omnis inclinatio communium
temporū incuberet. 4. A. 12. Incumbere in causam, Quiritis,
vt facitis. 1. Qu. Fr. 1. Præsertim cùm ij mores tantum iam ad ni-
miam leuitatem & ambitionem incubuerint. 6. A. 2. Quo om-
nes acrius grauiusque incubent ad vlciscendas reipub. ini-
urias. pro Pom. 19. Quare omni studio ad id bellum incubam-
us. 16. At. 10. Nunc tota mente incube in hanc curam. 1. Qu.
Fr. 1. Incumbe toto animo & studio omni in eam rationem, qua
adhuc vsus es. 10. Fam. 1. Quamobrem, mi Plance, incumbere to-
to pectore ad laudem. Ibid. 3. Incumbe per deos immortales in
eam curam & cogitationem, &c. 3. Att. 20. Ad quæ recuperanda
per fortunas incumbere. pro Syl. 82. Nemo fuit ex eis, qui non in-
cubuerit ad rempub. liberandam. 1. de Orat. 34. Quamobrem
pergite vt facitis adolecentes, & in id studium, in quo estis, in-
cumbite. 4. Acad. 77. Incubuit autem in eas disputationes, vt do-
ceret, &c. 4. C. 4. Quare P. C. incumbite ad salutem reipublicæ,
circumspicite omnes procellas, quæ, &c. 3. Att. 15. Atque vti-
nam ipse Varro incubat in causam. 6. A. 18. Idem volunt
omnes ordines, eodem incumbunt municipia. pro Planc. 45.
Hæc doce, hæc profer, huc incube. 11. A. 23. Facis tu id qui-
dem, & eò maxime incumbis. 4. At. 11. Ergo Græcus incubet:
id est, urgebit propositum. 3. Qu. Fr. 8. Pompeius Miloni nihil trui-
buit, omnia Gutæ, dicitque se perfecturum, vt in illo Cæsar in-
cumbat: hoc horret Milo. 8. Fam. 11. De prouinciis incubisse
cum Senatu Pompeius videtur, vt &c. 1. Att. 16. Pompeius ad
voluntatem perferendæ legis incuberat. 5. 13. Cùm in cupidi-
tatem incubui, &c. 2. 16. Incubamus, o noster Tite, ad
studia.

† ADVERB. Acrius, grauius ad iniurias vlciscendas. 6. Ant. Ed. Maxi-
mè, 11. Phillip.

† SYNTAXIS. *Incumbere simpliciter ad perniciem, in gladium, gladio,*
in curam & cogitationem. Inclinatio voluntatem incubuit ad illum.
Incumbere in eam rationem, qua adhuc vsus es. Ed. incumbunt omnes
boni. In ill. (homine) Cæsar incubuit.

INCVNABVLA, *cunabula, cuna, rudimenta*. 6. V. 107. In his locis
vestigia ac propè incunabula reperiuntur deorum. Or. 42. Non
alienum fuit de Oratoris quasi incunabulis dicere. 2. At. 15. Ego
verò ad montes patrios & ad incunabula nostra pergam. in Sal.
8. Incunabula & rudimenta virtutis. 1. de Or. 23. & 5. de Fin. 55.
Ab incunabulis nostræ veteris puerillique doctrinæ.

INCVRIA, *negligentia*. de Am. 87. Quo magis vituperanda est
rei tam maxime necessariæ tanta incuria. de Prou. 5. Incuria,
fame, morbo consumi.

† ADIVNCT. Tanta, de Amic.

INCVRRENS. 3. Qu. Fr. 5. Ne in nostra tempora incurrens of-
fenderem quempiam.

INCVRRO, *incido*. 3. de Orat. 180. Iambus & trochæus natura in-
currunt in orationem. de Cl. 244. Sed ordinem sequens, in me-
moriæ notam incurro. 2. de Orat. 152. Siue tu similitudine il-
lius diuini ingenij in eadè incurris vestigia. Ibid. 180. In ea casu
incurro. de Cl. 33. 1. In cuius adolescentiam per medias laudes,
quasi quadrigis vehentem, transfuerat incurrit misera fortuna
reipub. 1. de Leg. 8. Incurreret enim in illum memorabilem
annuum suum. 3. Off. 68. In ea aliquis incurrat imprudens. 3. de
Nat. 69. Incurrere in apertam perniciem. Orat. 224. Incurristi
amens in columnas. 4. Off. 55. Per errorem in maximam frau-
dem incurreret. de Cl. 251. Incurro in memoriæ communium
miseriarum. 7. At. 7. Tua λήψις quem in diem incurrat nescio.
1. 22. In oculos incurrun ij, quos videre nò possum. 2. Fam. 16.
Sed incurrit hæc nostra lapsus non solum in oculos, sed etiam
in voculas maleuolorum. pro Pl. 17. 1. Offic. 150. Quæstus qui
in odia hominum incurrun, vt feneratorum. 4. Fam. 2. Nihil
constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam diffi-
cultatem. 2. con. Rul. 81. Agros qui in publicum Campanum in-
currebant, pecunia publica coëmit. pro Cec. 84. Hic est mucro
defensionis tuæ, in quem incurras, necesse est. pro Planc. 91.
Incurro in crimen hominis nimium grati. pro Cæl. 42. Incurrere
in alterius damnum atque famam. de Vniu. 27. Incurrere in
aliquem, & in eo herere & impediri. pro Sest. 14. Vt in eum non
inuasisse, sed incurrisse videamini. 1. de Finib. 44. Incurrere in
alium cæco impetu. Ibid. 1. Incurrere in varias reprehensiones.
5. Tuf. 29. Casus in sapientem potest incurrire. pro Mur. 57. Qui
mibi videtur candidatus in consularem, quasi defultorius in
quadrigarum curriculum incurrire. Top. 7. Nulla est dubitatio,
in qua non aliquis locus incurrat. 11. Fa. 10. Antonius de-
cursionibus vastat ea loca, quæ incurrit 9. 2. Quis est, qui nihil
offendat, nisi quàm incurrat. pro Planc. 17. Sed eum accuso,
qui in me incurrit atque incidit. * pro M. Scæu. Incurristi
amens in columnas. Acad. In quorum rixam si Academicus in-
curreret.

† ADVERB. Necessariò in memoriæ, de Clar.

INCVRSIO, *excursio, incursum*. pro Cec. 44. Incursum atque impe-
tus armorum. pro Cl. 102. Incursum seditionis, vis multitudinis.

1. de N. 115. & 1. de Fi. 17. Deum agitari incurfione atomorum.
 † ADIVNCT. Sempiterna, 1. de Nat.
 INCURSO, *incurro, excurro, inuado*. 12. Att. 40. Audeo hoc dicere, incurfabit in te dolor meus, non iure ille quidem, sed, &c. 4. ad Heren. 52. Incurfare in fortunas omnium.
 INCURSVVS, pro Sest. 46. Cùm in hanc nauim armatae tot classes incurfura viderentur.
 INCURVS, *incurfio* pro Cec. 22. Impetum armati Antiochi ceterorumque tela atque incurfus refugit.
 INCURVATVS, *incuruus*. 2. de Fin. 33. Vt bacillum aliud est inflexum & incuruatum de industria, aliud ita natum.
 INCURVESCO. 1. Tusc. 69. & 3. de Orat. 152. Hic rami non intermittunt suo tempore baccharum vberitate incurfere. *Poeta*.
 INCURVVS, *incuruus*. 1. de Diu. 30. Bacillum incuruum, & leuiter à summo inflexum. 4. ad Her. 64. Hunc dico rubrum, incuruum, cauum, &c. 4. V. 87. Incurua statua.
 INCVS, *fabrorum ferreae moles, quam malleis assiduis tundunt*. 1. de Nat. 54. Formae quas vos effici posse sine follibus & incudibus non putatis. 2. de Orat. 162. Assiduus eodem opere eandem incudem noctem diemque tundens.
 INCVSATIO. 3. 104. Loci communes partim habent incurfationem aut querelam.
 † ADIVNCT. Acris, 3. de Orat.
 INCVTIO, *inijcio*. de Vn. 33. Quibusque temporibus stellae emerfae errorem incutiant rationis expertibus. 1. At. 13. Incutere dolorem alicui. 8. Fam. 4. Incutere metum alicui.
 INCVTIOR, *inferor*. 2. de Orat. 209. Timor incutitur ex periculis, &c.
 INDAGANDVM. 2. de Fin. 39. Canis natus ad indagandum.
 INDAGATIO, *inuestigatio, inquisitio*. 1. Off. 16. Indagatio atque inuentio veri. 5. Tusc. 69. Inde est indagatio nata initiorum.
 INDAGATRIX. Ibid. 5. Philosophia virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum.
 INDAGATVS. 2. Att. 7. Eaque omnibus vestigiis indagata ad me afferas.
 INDAGO, *uestigo, inuestigo, inquiri*. Ibid. 4. Tu quid indagaris de republica, facito vt sciam. pro Milo. 104. Initia communis exitij indagavi, patefeci, protuli. Orat. 11. Inusitatas vias indagare, tritas relinquere. 1. con. Rull. 3. Aliquid indagare, inuenire, è tenebris eruere. 6. At. 5. Hoc tu indaga vt soles: est hoc magis, &c. 5. Tusc. 64. Cuius septum vndique dumis indagauit sepulchrum. 4. V. 135. Acutissime indagare & odorari omnia.
 † ADVERB. Acutissime, 4. Ver.
 † Synt. *Indagare, patefacere, proferre. Acute indagare & odorari*.
 INDE, *procul inde*. 9. Att. 20. Qui autem veniunt inde, id modo nunciant. Ibid. Abeamus igitur inde. 17. 20. Eo die mansi Calibus, inde has literas dedi. pro Milo. 33. Librarium illud eripuiti è domo, vt praeclearum inde munus ad aliquem deferre posses. 2. de Leg. 39. Lacedaemon insit nervos inde demi. *id est, ex fidibus Timothei*. 1. ad Her. 14. Si inde incipimus narrare, vnde necesse erit. de Clar. 312. Deinceps inde multi. pro Mur. 26. Qui tum inde de Prou. 33. Iam inde à principio huius imperij. 2. de Nat. 123. Iam inde ab ortu. pro Arc. 1. Inde vsque repetens. *id est, à pueritia*. Inde loci. in Arato. & Lucretius 91. 92.
 † Syntaxis. *Deinceps inde multi. Iam inde ab ortu. Inde vsque repetens. Inde loci*.
 INDECORE, *prater decorum*. 1. Off. 114. Vt ea si non decore, at quam minimè indecore facere possimus. Ibid. 14. Cauetque ne quid indecore effeminateue faciat.
 INDECORVS, *quod non decet*. 1. Off. 94. Quod animo magno fit, id decorum videtur: quod contra, id vt turpe, sic indecorum. 3. de Fin. 13. Turpe, inhonestum, indecorum, prauum. Ora. 72. Indecorum est, de paruis rebus amplissimis verbis dicere. Ora. 82. Itaque illud indecorum, quod, &c.
 INDEMNATVS, *non damnatus*. 2. de In. 79. & 7. V. 12: & 1. ad Her. 26. Tamen à fratre indemnata occidi non oportuit. 2. con. Rull. 55. Cùm Sylla bona indemnatorum cinium venderet. 2. C. 14. & pro Dom. 9. Aliquis indemnatus, innocens, in exilium eiectus. pro Corn. 28. Indemnatus & incolumis. 11. in Pison. 30. Lex quae erat contra omnes leges indénati cuius atq; integri capitis.
 † Syntaxis *Indemnatus, innocens, Indemnatus & incolumis*.
 INDEX, *aliquid indicans*. || *indicem vocauit Cicero, quem rudes delatorem Barbare appellant*. 4. C. 5. Hæc omnia indices detulerunt, rei confessi sunt. Ibid. 10. Cæsar indices maximis premiis affect. pro Cl. 21. Interim venit index ad Dineam, neque obscurus, neque incertus, qui nunciaret ei filium, &c. 2. Qu. Fr. 3. Idem Nerius index edidit ad allegatos, &c. 11. A. 5. Complexus summæ benevolentiae falsi indices extiterunt in amore simulato. 1. de Diu. 54. Fanum indicis Herculis. pro Rab. 18. Vox index stultitiae vestrae. 2. con. Rull. 4. Tabella index tacitæ libertatis, & vox index vestrarum erga me voluntatum & studiorum. 1. Off. 133. Orationis indicem vocem habemus. Ora. 60. Imago animi vultus est, indices oculi.

† *Index librorum*. 2. de Or. 61. In Philosophos vestros, si quando rebus notis, &c. verbum profus nullum intelligo. 4. At. 4. Alique vos Graeci *σοφιστας* appellatis. *Horrenf. Dari mihi iubeas indicem tragicorum, vt lumam, si qui forte mihi desunt.
 † *Digitus, qui pollicem sequitur, quod eo indicare & ostendere aliquid soleamus*. 13. At. 44. Pollex quidem, vt dixerat, praesto fuit: sed planè pollex, nò index. *locatur Cic. in nomine pollicis & indicis. nam Pollex & nomen viri est, & Digitus: index vero, & digitus, & qui aliquid occultum indicat*.
 † ADIVNCT. Falsi, 11. Rh. Neque obscurus, neque incertus. pro Clu. Verissimi, pro, Syll.
 INDIA, regio. 3. de Fin. 45. Via quae est hinc in Indiam. 5. Tusc. 77. Quae barbaria India vastior, quae agrestior. 7. V. 165. 3. de Nat. 41.
 INDIVS, *populi*, 1. de Diu. 47. & 2. 96.
 INDICIVM, *signum, argumentum, documētum, vestigium, nota, scimen, insigne* pro Clu. 30. Omnia quae solent esse indicia & vestigia veneni, in illius mortuae corpore fuerunt. 5. de Finib. 48. Quae quò sunt excelsiores, eò dant clariora indicia natura. pro Flacc. 40. Sed tamen indicium fieri videatur, cùm tabulae illae ipsae cuiusque modi sunt, proferuntur. 3. C. 13. Certissima argumenta atque indicia sceleris. pro Dom. 103. Hanc porticum esse patricini furoris tribunitij & doloris mei indicium, ad memoriam omnium gentium sempiternam. de Arusp. 24. Hoc nobis & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit. de Diu. 46. Eo die quo indicium fieret coniurationis. L. P. 91. Noster hic praeposterus imperator amissorum oppidorum, caesarum legionum, prouinciae praesidio & reliquis militibus orbata, ad sempiternum dedecus sui generis ac nominis indicia constituit. pro Dom. 134. Viderat ille Murænam ad me conuilem cum Allobrogibus cõmunis exitij indicia afferre. pro Syll. 76. Quas notas scelerum? quae indicia parricidiorum repereris? Anteq. 27. Neque C. Marius, qui quantas res gesserit, vestra vobis libertas indicio esse potest. pro Dom. 110. Quae domus erat ipso indicio tui crudelissimi tribunatus. Postq. in Sen. 7. P. Lentulus hoc specimen virtutis, hoc indicium animi sui fore non putauit, si me, &c. de Cl. 176. Chirographa, testificationes, indicia, quaestiones rem manifestam deferunt. 7. Fa. 6. Sed cum maligno quò insigni indicio tuae erga me benevolentiae. || 5. de Fin. 48. Videamus animi partes quarum est aspectus illustrior, quae quò sunt excelsiores, eò dant clariora indicia natura.
 † ADIVNCT. Certa, Part. Certissima. Catil. Clariora, vel planè peripica, 5. de Fin. Insigne, 7. Fam. Maius, in Pison. Multa, & magna, 4. Attic. Necessaria, epi. ad Brut. Pertenue, 1. Ver. Plurima, & maxima, 2. Ven. Solida, expressa, pro Planc.
 † Syntaxis. *Indicium & vestigium. Id indicia dat. &c. Argumentum ac indicium*.
 INDICATVS. pro Cluent. 183. At is & ex ferrula infimulatus, & à puero conscio indicatus est. pro Sylla. 41. Vidi ego fore, vt aliquando aliquis aliter indicata hæc esse diceret.
 † ADVERB. Aliquando aliter, pro Syll.
 INDICO, *indicium facio, indicium do, indicio sum, ostendo, indicia ostendo signa patefacio, monstro, coarguo, inno, loquor, indicia afferre, defero*. pro Cluent. 180. Puer rem omnem dominæ indicauit. de Vn. 4. Et cùm inueneris indicare in vulgus nefas, ad Brut. 5. Quae verba aperte indicant, posse rationem haberi etiam non petentis. 3. de Orat. 195. Vt epularum solennium fides ac tibiae indicant. de Cl. 324. Dicendi autem genus quod fuerit in utroque orationes vtriusque etiam posteris indicabunt. 3. de Legib. 21. Atque hoc rei exitus indicauit: quis enim, &c. 1. 27. Vultus indicat mores. 10. Famil. 21. Zeno perpeffus est omnia potius, quam conscios delendae tyrannidis indicaret. 1. de Fin. 50. Multi te Consule ipsi se indicauerunt. pro Flacc. 92. Sed tamen quis tibi de epistolis istis indicauit? pro Mur. 51. Atque ille vt tempt fuit aperitissimus, non se purgavit, sed indicauit atque inuuit. 3. Qu. Fr. 5. Sed tamen indicabo tibi quod in primis te celatum volebam. 10. Famil. 21. Indicabo temerarium meum consilium tibi. 9. 7. Nam quod antea te calumniatus sum, indicabo malitiam meam. pro Arch. 28. Iam me vobis, iudices, indicabo. de Cl. 112. Vt me tibi indicem.
 † ADVERB. Ridelicè naturam aliorum, 2. de Or. Aperte, 1. de Nat.
 INDICOR. 2. de Diu. 47. Eodem tempore signum Iouis collocabatur, quo coniurato indicabatur.
 † *Aestimor*. 3. Off. 62. Qu. Scauola postulat, vt sibi fundus, cuius emptor erat, semel indicaretur.
 † ADVERB. Semel fundum, 3. Offic.
 INDICENDVS, pro Pom. Cùm omnes adessent, ceptum est referri de indicendo Senatufconsulto. *id est, promulgando*.
 INDICO, *denuncio promulgo*. pro Dom. 42. Funestum funus te indixisse reipublicae. 2. C. 14. Qui bellum populo Romano indixit. 5. de Fin. 29. Indicere bellum hostibus. 2. de Orat. 155. Miror, cui Philosophiae, sicut Zetus ille Pacuianus, propè bellum indixit.

indixeris. 5. V. 1. Legem innocentiae sibi ipsi indicunt, qui ab al-
 tero rationem vita repossunt.
INDICOR. 5. A. 3. 1. Iustitiam indici dico oportere.
INDICTVS, *promulgatus, denunciatus.* 1. Offic. 36. Nullum bellum
 esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denuncia-
 tum ante sit & indictum. pro Dom. 42. Tamen id funus iure in-
 dictum esse dicebant.
 ¶ *Non iudicatus.* 1. de Leg. 42. Ut dictator quem vellet indicta
 causa impune posset occidere. pro Dom. 45. Ne pro indicta die
 quis accusetur. 5. Fam. 2. Ei qui in alios animaduertisset indicta
 causa, dicendi ipsi potestatem fieri non oportere. pro Rab. 12.
 Indicta causa eiuem Romanum capitis condemnari. 4. V. 43.
 Ex eo indicta causa. 2. A. 56. Rem indicta causa iudicare. 7. V.
 181. Etenim tacita magis & occultae inimicitiae timenda fuit,
 quam indicta & aperta.
INDIDEM, *inde, ex eodem loco.* 3. de Or. 159. Vnde simile duci po-
 test, indidem verbum vnum translatum lumen afferet orationi.
 pro S. R. 74. Quod homines? indidemne America?
INDIES, *in singulos dies quotidie, quotidie magis, quotidie plus.* 5. At.
 7. Quotidie, vel potius, in dies singulos breuiore literas ad te
 mitto: quotidie enim magis ac magis suspicor te in Epirum
 profectum. 12. 14. Sed cura, vt exculer morbi causa in dies sin-
 gulos. Ibid. 16. Quoniam in perpetuum non placet, in dies sin-
 gulos videbis. 2. Fam. 18. Mihi in dies singulos maiori cura est
 tua dignitas. 5. 2. Huius mei consilij maiorem in dies singulos
 fructum capio. 2. de Diu. 15. Vehementius in dies incitor. ad Br.
 10. Ingrauescit in dies intestinum malum. 10. Attic. 4. Ista ardet
 furor, nec remittit aliquid, sed in dies ingrauescit. 14. Simula-
 tio desiderij, adhuc quae feruebat in dies. pro Milon. 25. Hic
 magis in dies conualescit. 10. Fam. 35. In dies singulos eius
 copia minuuntur. 6. Attic. 2. Pompeium mehercule plus plus-
 que in dies diligo. 4. de Fin. 65. Hi curatione adhibita leuantur
 in dies: alter valet plus quotidie, alter videt. de Senect. 50. Solon
 dicebat senescere se multa in dies addiscentem. 16. Fa. 21. Prae-
 staboque & enitar, vt in dies magis magisque haec nascens de
 me duplicetur opinio.
 ¶ *Syntaxis. Quotidie, vel potius in dies singulos. Plus plusque, in dies.*
 In dies magis, magisque.
INDIFFERENS. 3. de Fin. 53. Quod enim Graeci ἀδιάφορον di-
 cunt, id mihi ita occurrit, vt indifferens dicerem. 4. Acad. 13. 0.
 Aristoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem
 moueri: quae ἀδιάφορα ab ipso dicitur.
INDIGENTIALIS, *natiuus, proprius, non alienigena, indigena.* 3.
 de Or. 152. Saep sine coniunctione verba nouantur, vt ille: Sen-
 sus disertus, indigentialis. Poeta.
INDIGENS, *egenus, de Amic. 30. Quid enim ille erat indigens*
mei? Offic. 52. Benigne facere indigentibus. 2. de Fi. 118. Ferre
opem indigentibus.
INDIGENTIA, *egestas.* 4. Tusc. 21. Indigentia est libido inex-
 plebilis. de Amic. 29. A natura, non ab indigentia ortam esse
 amicitiam.
INDIGEO, *indigens sum, egeo.* 1. de Orat. 156. Iam illa non tam
 artis indigent quam laboris. 6. Fa. 4. Quae ad consolandum ma-
 ioris ingenij indigent. 4. ad Her. 13. Quia vos mei non indige-
 tis. 1. de In. 34. Partes, quarum indigemus ad hanc praecipio-
 nem. 12. Att. 34. Tamen indigeo tui consilij de Amic. 51. Qui
 minimè alterius indigent. 6. A. 7. Hoc bellum indiget celerita-
 tis. pro Qu. R. 44. Mea adolescentia indiget illorum bona exi-
 stimatione. 12. Fam. 11. Nunc te cohortatione non puto indi-
 gere. 4. 5. Vt magis ipsi videantur aliorum consolatione indi-
 gere. 1. Qu. Fr. 3. Nunc commisi vt me viuo aliis indigeres.
 ¶ *Oecon. 1. Et fruges & cetera alimenta terrestria indigebant*
testo. Ibid. Alterum alterius indigere voluit natura. Hortens.
Nec enim fortitudinis indigeremus, nec iustitiae, nec tempe-
rantiae.
INDIGES, *pro, INDIGENS.* 2. de Or. 193. Indigem liberum
 lacerasti. id est, indigentem liberorum. Pacuij.
INDIGNANS. 2. de In. 56. Loci, qui aut misericordiae captan-
 dae, aut facti indignandi causa sumuntur.
INDIGNATIO, *stomachus, ira.* 1. de Inu. 100. Indignatio est
 oratio, per quam conficitur, vt in aliquem hominem magnum
 odium, aut in rem grauis offensus concitetur.
 ¶ *ADVNCT.* Mala, 1. de Inu.
INDIGNE, *miserabiliter.* Antequam 16. Quondam felix, nunc
 eget indigne.
 ¶ *Iniquè.* 7. V. 146. Ceruices in carcere frangebantur indigni-
 sime. pro Cal. 59. Cum Qu. Metellus indignissimè eriperetur
 vniuersae ciuitati.
 ¶ *Egrè, moleste.* 7. V. 31. Indigne pati. 2. de Inu. 78. Indigne
 passus.
INDIGNITAS, *impietas, turpitudine, atrocitas.* 2. de Inu. 53. Facti
 alicuius atrocitatem, aut indignitatem, aut omnino culpam
 augere. pro Mur. 51. Neque tamen fati seuerè pro rei indigni-
 tate decreuit. 6. Fam. 14. Adeundi atque conueniendi illius in-

dignitatem ac molestiam pertulisset. Anteq. 15. Animus praec-
 cluditur ad exponendam rei indignitatem. Ibid. Nequeo verbis
 consequi indignitatem rei. in Vat. 15. Ne qua ex tua summa in-
 dignitate labes illius dignitati aspergatur. Ibid. 1. Si tua quod
 indignitas postularer, spectare voluissim. I. P. 99. Si id tardius
 eueniet, fruar tamen tua indignitate. 2. de Orat. 138. Ac si quid
 affert praeterea hominis dignitas aut indignitas, extra causam
 est. * Protarg. Quae potest esse indignitas ad molestiam, nisi
 ¶ in magnitudine aut longitudine alterius vtrius posita? || 1. V.
 63. Quorum nemo propter indignitatem repudiatus est. 2.
 Fam. 16. Oculorum in hominum insolentium indignitate fa-
 stidium.
 ¶ *ADVNCT.* Summa, in Vat.
INDIGNOR, *grauiter fero, stomachor, mihi indignum videtur.* 2.
 de Inu. 56. Locus communis erit defensoris, per quem indigna-
 bitur accusatorem conari, &c. 4. Fa. 5. Hem nos homunculi in-
 dignamur, si quis nostrum interit aut occisus est. 11. Atq; cum
 quem dilexi, periisse indignor. 1. de Inu. 24. Et dicere ea quae in-
 dignantur aduersarij, tibi quoque indigna videri. pro Qu. R. 5.
 Nimum cito ait me indignari de tabulis alijs, indagare.
INDIGNVS, *non dignus, alienus, iniquus, scelestus, turpis.* 9. Attic. 4.
 Hoc turpe & me indignum puto. 5. de Fin. 47. Nihilne est in his
 rebus quod dignum libero aut indignum esse dicamus. 6. V. 78.
 & 1. Offic. 137. Res indigna atque intoleranda videbatur om-
 nibus. 2. de Inu. 60. Etiam si nobis indigna audiamus, eiusmodi
 iniuriae sunt, vt de eis indignum sit non primo quoque tempo-
 re iudicari. pro Sest. 2. In quo cum multa indigna sint, tum nihil
 minus est ferendum. pro S. R. 8. Cum multa indigna, tum vel
 hoc indignissimum est, vos, &c. Antequam. 7. Nonne igitur in-
 dignum est eos, &c. 1. de In. 24. Hoc mihi indignum videtur. de
 Arusp. 34. Quod non minus, quam de Alexandrinis indignum
 diis immortalibus est visum. pro Qu. 8. Nam quid hoc ini-
 quius, aut indignius dici aut commemorari potest? pro S. R. 24.
 Quod Amerinis vsque eo visum est indignum, vt omnes, &c.
 Ibidem. Filij egestas indignissima. 2. ad Her. 28. Indigna mors
 Palamedis. pro Qu. 95. Indignum est, a pari vinci, aut superiore:
 indignius, ab inferiore. pro S. R. 119. An qui petebant, indigni
 erant, qui impetrarent? pro Corn. 36. In quo erat accusatoris
 interpretatio indigna responsione, qui, &c. pro Planc. 9. Qui te
 indignum adilitate iudicauerunt. in Vat. 39. Caesar te omni ho-
 nore indignissimum iudicat. 2. Orat. 286. Aliquem esse indi-
 gnum suis maioribus. 5. Tusc. 45. Misericordiam vtilem esse
 dicunt ad opem ferendam, & calamitates hominum indigno-
 rum subleuandas. Ibid. 46. Diuitias quiuis quamuis indignus
 habere potest.
 ¶ *ADVERB.* Valdè, in Pifo. vsque eò, pro S. R.
 ¶ *Synt.* Hoc te indignum est. Indignè est vinci. Indignus qui vincit.
INDILIGENTER, *negligenter.* (Diligenter. 2. de In. 11. Non in-
 diligenter exposui, &c. 16. Att. 3. Nihil ab eo arbitror, neque in-
 diligenter, neque illiberaliter factum.
INDILIGENTIA, *negligentia.* 1. Q. Fr. 2. Literarum missarum
 indiligentiam reprehendi.
INDISERTE, *inornatè.* 2. 1. Seuerus orationem meam laudauit,
 non mehercule indisertè.
INDISERTVS, *inornatus, parum eloquens.* 2. de N. 1. Nam neque
 indisertum Academicum pertinuissim, neque sine ista philo-
 sophia rhetorem quamuis eloquentem. de Cl. 79. 2. Fam. 18. Vir
 non indisertus. 3. de Fin. 15. Indisertus interpres. 3. de Ora. 140.
 Indiserta prudentia.
INDISSOLVIBILIS de Vn. 35. Immortales vos quidè esse & in-
 dissolubiles non potestis, neququam tamen dissolucimini.
INDIVIDVVS, *simplex.* (Diuiduus. de Vn. 19. Idque interiecit
 inter indiuiduum, & id quod diuiduum esset in corpore. 3. de
 Nat. 29. Indiuiduum corpus, quod dirimi distrahique non potest.
 de Vn. 19. Materia est indiuidua atque simplex. 1. de Nat. 65. Ita
 nihil esse indiuiduum potest. Ibid. 66. Indiuidua corpuscula. 1.
 de Fin. 17. Atomus, id est, indiuidua corpora. 3. de Nat. 29.
INDIVIDVVM, *indiuiduum corpus, atomus.* de Fat. 24. Indiuidui
 haec est natura, vt pondere & grauitate moueatur. Ibid. 18. Cum
 duo indiuidua per inanitatem ferantur. de N. 49. Species ex in-
 diuiduis innumerabilibus existens. 4. Acad. 55. Ex illis indiui-
 duis, vnde omnia gignuntur. 2. de Fin. 75. Indiuidua, & intermun-
 dia, quae nec sunt, nec esse possunt, intelligimus.
 ¶ *ADVNCT.* Innumerabilia, 1. de Nat.
INDOCTILIS, *tardus, hebes.* 1. de N. 12. Quidam nimis indociles
 tardique sunt. 4. Ac. 1. Sed incredibilis quaedam ingenij magni-
 tudo non desiderauit indocilem vsus disciplinam.
INDOCTE, *in citè, imperitè.* 2. de Na. 44. Non solum indoctè, sed
 etiam impie facere.
INDOCTVS, *merudicus, imperitus.* || de Cl. 178. T. Iuuentius in
 ¶ capièdo aduersario versutus & praeterea non indoctus. Part.
 90. Genus hominum indoctum & agreste. 2. de Diu. 129. Ex le-
 uissimo enim & indoctissimo genere constat. Part. 92. Si apud
 indoctos imperitose dicemus, de Cl. 180. Rabula indoctus,
 iurba

inurbanus, rusticus. 3. de Orat. 183. Rudis & indocta oratio. 1. de Fin. 72. Non ergo Epicurus ineruditus, sed ij indocti, qui, &c.

† A D V E R B. Planè, de Clar.

† Syntaxis. *Indoctrus & impudè facere. Indoctrus & agrestis. Indoctrus & imperitus. Rudis & indocta oratio.*

INDOLENTIA, *vacuitas doloris, ἐναλγησία.* 2. de Fin. 11. Num voluptas idem est, quod, vt ita dicam, indolentia? Ibid. 19. Neque Hieronymus voluptatis nomine vnquam vitur pro illa indolentia. 3. Off. 12. Qui res expetendas vel voluptate vel indolentia mentiuntur.

INDOLEO, *doleo.* 2. A. 61. Quis non indoluit te tam serò à se esse cognitum?

INDOLEO, *indictum animi, specimen futura virtutis, eximia spes summa virtutis, optima spes, puerorum dignitas.* ad Brut. 3. Cælaris verò pueri mirifica indoles virtutis. 1. de Or. 131. In vobis egregiam quandam & præclaram indolem esse cognoui. 5. A. 47. Ita sæpe magna indoles virtutis priusquam reipublicæ professe potuisset, extincta fuit. 11. 33. Summa in filio spes, summa ingenij indoles, summæque virtus. 2. de Fin. 17. In adolescentibus bonam spem esse dicimus, & magnam indolem. de Sen. 26. Adolescentes bona indole præditi. ad Brut. 18. Videtur in eo esse indoles: sed flexibilis ætas, multique ad deprauandum parati. 3. Off. 16. Itaque omnes in quibus est virtutis indoles, commouentur. Orat. 4. 1. Præterea ad virtutem maior indoles. pro Cæl. 39. Si quis hac indole virtutis ac continentia fuit, vt respuerit omnes voluptates. Orat. 108. Ab hac indole iam illa natura, vxor generi, nouerca filij, filia pellex. 2. Off. 46. Facillimè autem in optimam partem cognoscuntur adolescentes, qui, &c. Ibid. 39. Præ se ferre speciem boni viri. 3. de Fin. 9. Multa iam mihi dat signa puer & pudoris & ingenij. || 15. At. 12. Bona indoles, ἐν ἀλγησίν.

† A D I V N C T. Bona, de Senec. Egregia, ac præclara. 1. de Orat. Magna, 5. Phil. Maior, Orat. Mirifica, præclara, ep. ad Brut. Optima, 5. de Finib. Summa ingenij, 11. Philip.

† Syntax. *Virtutis indoles. Bona spes & magna indoles in aliquo. Summa ingenij indoles, & summa virtus.*

INDOMITVS, *qui imperium recusat, intracatus & nouus, ferocitate exultans.* pro Clu. 15. O libidinem effrænata & indomitam. de Ar. 52. Indomitus atque effrænatus furor. 3. V. 62. & pro R. S. 39. Indomita atque effrænata cupiditates. 1. Off. 90. Equum ferocitate exultantem domitori tradere, vt eo faciliore potissimum vti. 4. ad Her. 60. Equus indomitus.

† Syntaxis. *Effrænatus & indomitus: & contrà.*

INDORMIENS. 2. A. 30. An faces admouendæ sunt, quæ te excitent tantæ causæ indormientem?

INDORMIO. 2. Qu. Fr. 14. Ego qui in isto homine colendo tam indormiui diu.

INDOTATVS, *sine dote, sine ornatu.* 1. de Orat. 234. Cuius artem cum indotatam esse atque incomitatam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti.

INDVCI, *belli ad tempus cessatio.* 7. Att. 16. Tum ad te scribam plura, si erit bellum; sin autem etiam inducia, te ipsum videbo. 1. Off. 33. Cum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciae. 8. A. 20. Quid ille faceret inducias? 15. At. 13. Inducias fieri posse.

INDVCIOMARVS, *Gallus testis in M. Fonteinum.* pro Font. 26.

INDVCIENDVS. 2. de Inu. 48. Loci communes raro inducendi.

INDVCO, *impello, adigo, adduco.* || *Modi quidam loquendi selecti, huius verbi non tam explicandi, quam in vulgus, quod raro utatur, indicandi sunt, vt non solum dixit Cicero, inducere in animum, sed etiam inducere animum.* Inducere alicui agrum, pro magno pretio emere, Inducere, pro inducere, vt inducere pedibus soleas, Inducere nouum morem, pro quo nobis facere aut incipere, Latini autem eadem significatione quæ, auctorem esse, vti sunt. 2. de N. 45. Ea difficultas induxit imperitos vt errarent. de Am. 59. Inducere animum iacetem amici in spem cogitationemque meliorem. pro S. R. 76. Inducere alicum ad faciendum aliquid gratia, spe, pretio, promissis, pro Qu. R. 46. Quem ego vt mentiat, inducere possum: vt peieret, exorate non potero. 3. Attic. 10. Quantum quæque voluit legatis tuis darum, induxit. pro Rab. 33. Induxit eum L. Sarurnini familiaritas, vt, &c. ad Oct. Ego patres conscriptos ad paricidium induxi. 2. ad Her. 29. Multos induxit in peccatum pecunia spes. 3. Off. 55. Per errorem alterum inducere. I. P. 1. Hic nos decepit, fefellit, induxit, pro S. R. 117. Socios inducere, decipere, destituere. 2. Off. 53. Quod te malum, inquit, rationis in istam spem induxit, vt, &c.

† Afferro, infero, introduco. de Fat. 23. Hanc rationem Epicurus induxit, ob eam rem, quod, &c. 2. de Diu. 41. Cur igitur eos inducitis in captiones, quas nunquam explicetis. 5. de Fin. 59. Natura quasi instituit docere, & induxit in ea, quæ inerant tanquam elementa virtutis. 2. de Orat. 122. Qui hoc primus in nostros mores induxit. pro Rab. 19. Inducere nouum morem in Remp. 13. A. 43. Inducere nouum verbum in linguam Latinam. 2. de Leg. 61. Inducere funus. id est, deducere. 3. con. Rul. 10. Sed non

modò illis cauet, verum etiam aliud quoddam genus donationis inducit. 3. Qu. Fr. 1. Itaque mirificum Epicurus cogno in ipse versans sempiternæ vitæ induxit exordium. de Vn. 23. Scire, cere controuersiam de musica. 2. con. Rul. 97. Vt agros quam velletis, populo Romano induceretis. 3. V. 145. Inducere rectorium. id est, addere, allimire. (De lere. 2. de Diu. 40. Epicurus ratione qua ratione hæc duo diuinandi genera inducis, eadem illappon non facillimè illi quidem, sed, &c. 185. Rem perniciosissimam, in ciuitatem inducunt, seditionem atque discordiam. 3. Qu. Fr. 3. Puerum in hanc nostram rationem consueuerunt inducere. 2. de Nat. 2. Quæ eloquentia falsos deos sustulit, eadem veros inducat. 1. 42. Poeta deos libidine furentes inducunt, pro Cæl. 35. Sed quid ego iudices ita grauem personam induxyrbatum, &c. Orat. 138. Muta quædam eloquentia sermonem Tusc. 115. Tiresiam Poeta nunquam inducunt deplorantem, & ceteratatem suam. 2. 27. Inducere fortissimè virum lamentantem. ¶ *Applico, adhibeo, accommodo, decerno.* Quint. de Pet. 32. Deinde induc in animum, ita simulandum esse. 1. Att. 4. Animum inducere non potui, vt viderem, &c. pro S. R. 53. Qui potuit animum inducere, vt filium exharedaret. 14. Attic. 12. Antonius induxit animum, sibi licere quod vellet. 1. de Diu. 22. Tu igitur animum poteris inducere contra ea dicere, quæ, &c. 2. 46. Tu igitur animum induces causam hanc defendere? 5. Tuf. 30. Inducant animum diuitias contemnere. pro Syl. 83. Induxi in animum defendere alicum. 1. C. 22. Si ire in exilium animum induxeris, pro Cluent. 45. Neque enim legare eiusmodi matri poterat in animum inducere. 7. At. 3. Id quod animum induxerat, paulisper non tenuit.

† Doleo. 4. Att. 17. Inducere nomina. 1. 14. Vt induceretur locatio, postulatam est.

INDVCO, *deleor.* 13. 14. Et si nomina facta sunt, vel induci vel mutari possunt.

† Adduco, impello. de Clar. 292. Induci in errorem. 2. ad Her. 29. Induci aliquo emolumento ad agendum aliquid. 1. de Orat. 208. Studio alicuius induci ad aliquid faciendum. pro S. R. 39. Ab hominibus nequam induci ad facinus consciscendum. 5. Fa. 6. Adduci voluntate, induci odio ad aliquid agendum. pro Planc. 104. Quibus ego magno in metu meo subito inducor in spem, vos, &c. de Cl. 188. Induci ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum. 1. de Leg. 2. Idque vt facerem, orationibus inducebat tuis. 2. con. Rull. 69. Hic ager quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia nobis inducetur. 4. At. 15. Varro inducetur in alicum locum, si modò erit locus. 13. 19. Puer me hic sermo inducitur. 1. de Finib. 62. Sapiens ab Epicuro beatus semper inducitur. 3. Off. 38. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui, &c. 7. Fam. 11. Mira enim persona induci potest Britannici iurifconsulti. 1. A. 3. Ne inexpiables religiones in reipublicam inducerentur. de Opt. 17. A me gladiatorum par nobilissimum inducitur.

† A D V E R B. Diligentius præscriptionem, porro approbationem, 1. de Inuent. Paulisper animum, 7. Attic.

INDVCTIO, *deriuatio.* 2. de Nat. 152. Nos aquarum inductionibus terris fecunditatem damus.

† Introductio. 3. de Ora. 203. Personarum ficta inductio, & erroris inductio.

† Applicatio, *deliberatio, suasio.* 1. Q. Fr. 1. Hoc non est positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi atque voluntate. 1. de Inu. 51. Inductio est oratio, quæ rebus non dubis capiat assensionem eius, quicum instituta est, &c. 1. Fa. 9. Tantum enim animi inductio, & meherculè amor erga Pompeium apud me valet, vt, &c.

† A D I V N C. Ficta personarum, 3. de Orat.

INDVCTVS, *impositus.* 2. de Inu. 149. Soleæ lignæ in pedes inductæ sunt. 1. ad Her. 23. Pedibus inductæ sunt.

† Adductus. 1. Tusc. 65. Quinta quædam natura ab Aristotele inducta. 1. Fa. 4. Tuis inuidis nomen inductum fictæ religionis. pro Cæl. 25. Illa subtiliter ad criminandum inducta oratio. pro Mur. 62. Hæc M. Cato autoribus eruditissimis inductus accipuit. 2. A. 79. Dolabella tum est impulsus, elisus, inductus. pro Cæl. 38. Is nulla cupiditate inductus de via decessit. pro Planc. 101. Cum tibi vana quædam falsa spe inductus pollicebat. pro Quint. 12. Tamen inductus familiaritate id fecit. con. C. Anto. Qua amentia inductus sit.

† A D V E R B. Diuinitus, 1. Attic. Rectè, 3. Off. Subtiliter ad criminandum, pro Cæl. 25.

† Syntaxis. *Inducere alicum in elementa virtutum. Inducere controuersia de iure. Inducere virum alicum lamentantem. Inducere animum dicere. Inducere animum, vt: & in animum. Induci spe, familiaritate.*

I N E P T E, *insulè* de Clar. 283. Ineptè, odiosè, putidè dicere. 1. Art. 13. Facere ineptè. 6. Fa. 7. & 1. Tusc. 11.
I N E P T I Æ, *nuga*. 1. de Orat. 111. Peto à vobis, inquit, ne has meas ineptias efferatis. 2. 18. Omnium autem ineptiarum, quæ sunt innumerabiles, haud scio an vlla sit maior, quàm vt illi solent, quocunque in loco, quocunque inter homines visum est de rebus difficillimis, aut non necessariis argutissimè disputare. 1. Tusc. 93. Pellantur ergo istæ ineptiæ penè aniles. pro S.R. 46. Quid ad istas ineptias abis, inquires? 2. Fam. 9. Partim etiam ineptiarum pœniteret.

† **A D I V N C T.** Aniles, 1. Tusc. Innumerabiles, 1. de Orat.

I N E P T V S. de Or. 17. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscumque est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus est, aut multus, is ineptus dicitur. *ibid.* Quem enim nos ineptum vocamus, is mihi videtur ab hoc nomen habere ductum, quod non sit aptus. 1. de Or. 112. Dimittebam à me Scæuolam, cum ei ita dicerem me velle esse ineptum: id erat petere blandius, quod nisi ineptè fieret, bene non posse fieri. 1. Tusc. 86. Ineptum sanè negotium & Græculum. 1. de Or. 221. Aliquem ineptum aut Græculum putare. 1. de Legib. 7. Aliquis in loquendo multus, & ineptus ad summam impudentiam. 4. At. 14. Sed hoc ne curâris: ego ineptus, qui scripserim. Or. 29. Nihil insolens atque ineptum.

✠ **Syntaxis.** *Ineptè, odiosè, putidè dicere. Ineptum negotium. In loquendo multus, & ineptus ad summam impudentiam.*

I N E R M I S. (*armatus* ad Brut. 10. Perterritos, inermes, faucios, non sunt nostri duces persecuti. pro S.R. 142. pro Cec. 60. Arma qui non habuerint, inermes fuisse vinces. Anteq. 27. & pro Dom. 76. Cedam inermis armatis. 11. Fam. 10. Manus peditum inermium. 1. de Fin. 12. In altera Philosophiæ parte iste vester Epicurus planè inermis ac nudus est.

I N E R M V S. 10. Fa. 35. Multitudo inermorum. 11. 12. Cum paucis inermis perterritis metu, fracto animo fugisse Antonium. ad Br. 10. Perterritos, inermes, faucios, non sunt nostri duces persecuti: *aliàs*, inermes.

I N E R R A N S. (*errans, vagus*. *vr*, *Stella errantes*. 2. de Na. 35. & 351.

I N E R S, *ignauus, seditiosus, somniculosus, ἀργός λόγος, languidus*. (*operosus, semper agens aliquid & molis*. 2. con. Rul. 90. Inertissimum & desidiofissimum otium. de Sen. 36. Iners, ignava, & somniculosa senectus. 1. de Fin. 3. Inertissima segnitia. de Fat. 26. Rectè hoc genus interrogationis ignauū atque iners nominatum est. 2. de Or. 360. Neq; verum est, quod ab inertibus dicitur, &c. de Clar. 237. Censorinus iners & inimicus fori. 2. de Finib. 115. Artes quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur.

I N E R T I A, *ignauia, desidia, segnitias, nequitia, negligentia, pigritia*. pro Mur. 96. Fuga laboris inertiam coarguit & desidiā. 1. C. 4. Iam me ipsum inertia nequitiaque condemno. *Ibid.* 29. Inertia ac nequitia. pro Q.R. 24. Qui tantas pecunias non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. 1. de Or. 68. Duo illa relinquamus, idque largiamur inertia nostræ. *Ibid.* 172. Condemnare aliquem inertia. 12. Fa. 20. Nec tua ignauia etiam inertiam afferet. 1. ad Her. 8. Inertia, ignauia, desidia, luxuria. Inertia enim arti opponitur. Part. 35. Animi affecti virtutibus, vitiis, artibus, inertis.

† **A D I V N C T.** Singularis, 3. Ver. Turpis, 2. con. Rul.

✠ **Syntaxis.** *Otium iners & desidiosum. Iners & ignava senectus, segnitias. Interrogatio iners & ignauia. Inertes, absolutè. Inertia, ignauia, desidia. Animi vicia, inertia.*

I N E R V D I T V S, *inertus, rudis*. pro Dom. 92. Non sum tam ineruditus, qui Mineruam Iouis sororem, meam esse sororem existimem. 4. Aca. 132. Modò ne quis illud tam ineruditum absurdumque respondeat. 1. de Finib. 72. Non ergo Epicurus ineruditus, sed ij indocti, qui, &c.

I N E X E R C I T A T V S, *qui usum non habet, tyro*. 2. de Ora. 72. Hoc mihi crede, ludus est homini non hebeti, neque inexercitato, &c. 2. Tusc. 38. Rudis ille & inexercitatus miles. de Cla. 136. M. Marcellus promptus & non inexercitatus ad dicendum fuit. de Senect. 64. Nec tanquam inexercitatus histrio in extremo actu corruisset.

I N E X E R C I T V S. 5. Tusc. 113. Aselepiades non ignobilis, vel inexercitus. Philosophus: *aliàs*, non ignobilis Eretricus Philosophus: *& rectius*.

I N E X H A V S T V S. 3. de Fin. 7. Erat enim, vt scis, in eo inexhausta auiditas legendi, nec satiari poterat.

I N E X O R A B I L I S, *implacabilis, inexpugnabilis, inextinguibilis*. (*placabilis, exorabilis*. pro Syl. 87. Qui vehemens in alios, inexorabilis in cæteros esse visus sum. 1. Q. Fr. 2. In literis mittendis nimium te inexorabilem præbui.

I N E X P E C T A T V S, *improvisus*. 2. de Or. 225. Quæ fuit illa, quantavis, quàm inexpectata, quàm repentina.

I N E X P I A B I L I S, *implacabilis, quod expiari purgarique non potest*. de Ar. 4. Cum his inextinguibile bellum mihi susceptum est. *Ibid.* 57. Inextinguibile scelus. 11. A. 29. in Pis. 81. Præbere se implacabi-

lem inextinguibilemque alicui. 1. A. 13. Ne inextinguibiles religiones in republ. inducerentur. 1. Tusc. 72. Qui in republ. violantibus fraudes inextinguibiles conceperunt. *Ibid.* 27. Inextinguibilis religio. ✠ **Syntaxis.** *Implacabilis & inextinguibilis. Fraus inextinguibilis, religio inextinguibilis.*

I N E X P L E B I L I S, *insatiabilis, insaturabilis*. 5. 16. Inextinguibilis cupiditas.
I N E X P L I C A B I L I S, *inexplicabilis*. 8. At. 3. O rem difficilem & inexplicabilem. 10. 2. Res sunt inexplicabiles. 4. Acad. 97. Hæc scilicet cum tristis, tum etiam difficili ad consiliandum legatione, vehementer expecto: est enim inexplicabilis.

I N E X P V G N A B I L I S. 5. Tusc. 41. Volumus enim cum qui beatus sit, tutum esse, inexpugnabilem, septum atque munitum, &c.

I N E X T R I C A B I L I S, *inexplicabilis*. 4. Ac. 97. Hæc scilicet inextricabilia esse dicitis: *aliàs*, inexplicabilia.

I N F A C E T V S, *inurbanus, inconcinnus*. pro Cæl. 69. Non in factum medicum. 3. Of. 58. Homo non in factus & satis literatus.

I N F A M I A, *nota, macula, probrum, nota turpitudinis, ignominia, dedecus, contumelia*. pro Flac. 95. Esto, habuit quandam ille infamiam suam. pro Cæl. 42. Inferre infamiam alicui. 4. Attic. 17. Coniules flagrant infamia. pro Cluent. 4. Negem fuisse infamiam iudicij corrupti. 1. C. 13. Quæ nota domesticæ turpitudinis non inuita mihi? 2. con. Rul. 90. Effugere infamiam crudelitatis. 1. Fam. 1. Infamiam sine dolore. pro Clu. 61. Iudicia vera atque insigni turpitudine notata, atque oppressa dedecore & infamia. Part. 92. Ignominia, infamia, contumelia, dedecus. 4. V. 192. An ab hac eius infamia & nequitia vestros animos in aliam partem fortitudinis commemoratione traducat?

I N F A M I S, *turpis, habens infamiam, famosus, contaminatissimus, omnium scelerum libidinumque maculis notissimus, sceleribus notatus*. pro Dom. 71. pro Font. 24. Turpis adolescentia, vita infamis. pro Clu. 130. Homines omnibus vitiis atque omni dedecore infames. 2. C. 7. Mulier infamis. pro S.R. 99. Infamis palma. || I. P. 17. Mortuus infamis, &c. 6. V. 20. Multas familias totas in perpetuum infames tuis stupris itagititque fecisti.

I N F A M O, *noto, ignominiam, notam, maculam in iuro, ignominia nota, existimationem offendendo, deforme, detraho, infamiam infero, nota atque ignominia condemno, maculor notis in iuro*. 9. Fam. 12. Vt tua maceratio aliorum infamem iniuriam.

✠ **Syntaxis.** *Infamiam habere, inferre. Infamia flagrare. Infamia dedecus. Infamiam ferre. Dedecore & infamia opponi. Omni dedecore infamis. Infamare aliquem.*

I N F A N D V S, *nefandus, execrandus*. 2. de Or. 322. Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem. pro Sest. Vix homines odium suum à corpore eius impuro atque infando represserunt.

I N F A N S, *puer, infans, paruus*. 2. de Fin. 33. & 2. de Or. 162. Omnia mansa, vt aiunt, nutrices pueris infantibus in os inferere. pro Cluent. 28. & Or. 131. Cum haberet ex Næuia infansem filium. pro S.R. 153. Infantium puerorum incunabula. 1. de Diuin. 121. Scribit Herodotus Cæsi filium, cum esset infans, locutum. 2. de Fin. 33. Nec verò vt voluptatem expetat, natura mouet infantem. 5. 55. Infantes. 1. de Fin. 7. Si infantes pueri, si mutæ etiam bestia penè loquuntur.

I N F A N S, *indisertus*. (*eloquens, disertus*. de Cl. 77. Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse. 1. de Inu. 4. Infans & insipientis homo. 1. de Finib. 52. Homo infans atque impotens. 2. ad Her. 16. Dialectici infantissimi. de Clar. 101. C. Fannij in historia oratio neque nimis infans, neque perfectè diserta. 3. Q. Fr. 4. Omnino nihil accusator Lentulo, subscriptoribusque eius infantius, nihil illo consilio sordidius.

I N F A N T I A, *reiunitas, orationis inopia*. (*eloquentia*. 3. de Or. 140. Nec infantia eius qui rem nouit, sed eam explicare dicendo non potest: nec infans illius, cui res non suppetit, verba non desunt, est laudanda. 2. ad Her. 16. Vt huius infantia garralem disciplinam contemnerentur. *Dialecticam intelligit*. 4. At. 16. Incredibilis infantia accusatorum.

† **A D I V N C T.** Incredibilis, 4. At. Naturalis, 3. de Or.

✠ **Syntaxis.** *Puer infans. Infans filius. Infans. Infantissimus dialecticum.*

I N F A T V O, *fatuum stultumque reddo*. pro Flac. 47. Neminem quidem adeo infatuare potuit, vt ei nummum vllum crederet. 1. A. 22. Vt hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica.

I N F E C T O R. 2. Fa. 16. Curtius noster dibaphum cogitat, sed cum infector moratur.

I N F E C T V S. 2. de Leg. 21. Quæ augur iniusta, nefasta, vitiata, diuina dixerit, irrisa insecta; sunt. 1. de Inu. 80. Habere aliquid factum pro infecto. Top. 12. Promittere damni infecti.

✠ **Vitiatus. ad Brut. 14. Animi hominum infecti partibus. 1. At. 10. Vereor, ne, quod infectum est, serpat longius.**

I N F E L I C I T A S, *aduersa vel incommoda fortuna, incommoda calamitas*. Antequam 23. Vtique ea maneat existimatio, quæ virtute parta, non quæ infelicitate illata est. I. P. 47. Amisisti exitum: sit hoc infelicitatis tuæ. 2. de Diu. 62. Nec enim tanta est infelicitas.

infelicitas aruspicum, vt ne casu quidem vnquam fiat. quod futurum illi esse dixerit. 2. de Fin. 68. Beatè viuere alij in alio vos in voluptate ponitis: item contrà, omnem infelicitatem in dolore.

INFELIX, miser, calamitosus, arummosus, deiectus ad calamitatem, dura & crudeli fortuna. I. A. 64. Si quis reipuit infelix, is felix esse non potest. pro Planc. 101. O custodiam mei capitis infelicem. pro Rab. 13. Caput obnubito, infelici arbori suspendito. 7. V. 161. Infelix & arummosus. pro Qu. 94. Miser & infelix. Orat. 359. Inhumanus prima litera breui, infelix longa, dicimus.

Syntaxis. *Infelix & arummosus.* Miser & infelix.

INFENSIVS, aduerbium. Ora. 172. Quis porro Ilocrati est aduersatus infensius?

INFENSVS, inimicus. 1. V. 42. Homines qui illi inimici infensiq; sunt. 3. 93. In te concitati infensius sunt. pro Cluen. 75. Iudices infensi reo. 1. C. 17. Si me meis ciuibus suspectum tam grauitate atque infensum viderem. 4. V. 149. Infenso animo atque inimico. 4. Tuf. 58. Nec tam fuit hominum generi infensa atque inimica natura. 10. Fam. 3. Pertinaciter cupiam infensus. pro Sest. 39. Aliquem esse infensum fortunis alicuius.

ADVERB. Vehementius. 4. Ver.

Syntaxis. *Inimicus & infensus.* Incitatus & infensus. Suspectus & infensus.

INFERCIO, inculco. Ora. 231. Neque inferciens verba quasi rimas expleat.

INFERRI, *lij manes, inferorum anima, subterranei.* 1. de Inu. 46. Impiis apud inferos pœnas esse præparatas. 1. Tusc. 10. Triceps apud inferos Cerberus. 3. de Nat. 50. Hercules apud inferos. 1. Tusc. 36. Permanere animos arbitramur consensu nationum omnium: quali in sede maneat, qualésque sint, ratione discernendum est: cuius ignoratio finxit inferos, eaque formidines, quas tu contemere non sine causa videbare; in terram enim cadentibus corporis his humo relictis, sub terram censebant reliquam vitam agi mortuorum. 7. V. 128. Excitare aliquem ab inferis de Cl. 321. Excitare ab inferis locupletissimi testes. pro Mil. 80. Reuocare aliquem ab inferis. 7. V. 112. Aliquem fore ab inferis testem. in Var. 14. Inferorum animas elicere, & puerorum extis deos manes mactare. Or. 85. Nec ab inferis mortuos excitabit. 14. A. 32. Illi ad inferos pœnas parricidij luent, vos piorum estis sedem & locum consecati. pro Clu. 171. Quid tandem illi mala mors attulit nisi forte ineptis ac fabulis ducimur, vt existimemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre, ab vxorum necatarum pœnis, actum esse præcipitem in sceleratorum sedem atque regionem. Quæ si falsa sunt, id quod omnes intelligunt, quid ei tandem aliud mors eripuit, præter sensum doloris. 4. C. 8. Vt aliqua in vita formido improbis esset posita, apud inferos eiusmodi quædam illi antiqui supplicia impiis constituta esse voluerunt: quod videlicet intelligebant, his re-motis non esse mortem ipsam pertimescendam.

INFERIA, denicales, iusta, feralia, mortuorum sacra. 3. de N. 42. Tertius Hercules est ex Ideis digitis, cui inferias afferunt.

Syntaxis. *Excitatus ab inferis.* Reuocare, elicere ab inferis. Ad inferos luere pœnas.

INFERIOR, *Qu* Fr. 1. Quem ego intelligo prudentia non esse inferiorem quam me, vsu etiam superiorem. pro Pl. 30. Inferiorem quam te, &c. 1. Offi. 116. Timotheus belli laude non inferior fuit quam pater. de Clar. 179. Is in iure ciuili non inferior quam magister fuit. Ibid. 128. Inferior ætas, &c. (*superior ætas.*) Ibid. 182. Ætate inferior paulo. pro Qu. 95. Indignum est vinci ab inferiori atque humiliori. de Cl. 30. Causam inferiorem dicendo fieri superiorem posse. de Ar. 61. Inferior gradus. 13. Fa. 5. Superior ordine, inferior fortuna. 1. de Ora. 182. Similique in genere, inferiore ordine. Para. 5. Qui infimum locum ciuitatis tenent. pro Cor. 35. Illud autem quod adiunctum est, vt maiestatem populi Rom. conferuent, id habet hanc vim, vt sit ille in fœdere inferior. de Amic. 7. Qui omnia sua in se posita esse dicit, & humanos casus virtute inferiores putat. 4. ad Her. 52. In inferiores crudelis, in superiores contumax, in æquos & pares fastidiosus. Lege. A B S V M.

INFERNVS, inferus. 2. de Nat. 114.

Hic sese infernis è partibus erigit hydra. & in Arat.

Subiens inferna leonidis est inferiores partes.

Syntaxis. *Inferna sedes.* Inferna simpliciter.

INFERNVS, pro Mil. 75. Castris, exercitu, signis inferendis fundos alienos petere. de Am. 66. Ne criminibus aut inferendis delectetur amicis, aut credat oblati.

INFERO, inueho importo, induco, affero, offero, intrudo. 2. Offi. 76. Paulus nihil in domum suam intulit, præter memoriam nominis sempiternam. pro Dom. 104. Qui ex pontificis maximi domo religionem eripuit, in meam intulit: pro Cec. 39. Cum pedem intrulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum excludar pro Flac. 1. Inferre signa patriæ. 14. A. 27. Cum Hircius aquilam quartæ legionis inferret. 9. Att. 1. Bellum Italiæ terra marique inferamus. 1. Offi. 79. Inferre bellum alicui. 5. A. 23. Ille furens infesta iam patriæ signa inferebat. pro Milon. 52.

Inferre vim. (*repellere vim.* pro Deiot. 2. Inferre terrorem alicui. 7. V. 105. Inferre crimen prodicionis alicui. 14. A. 9. Inferre turpitudinem alicui. de Ar. 8. Qui puluinaribus Bonæ deæ stuprum intulit. 4. ad Her. 20. Non parenti manus intulisti. 1. C. 21. Inferre vim & manus alicui. pro Sest. 1. Inferre periculum alicui. pro Planc. 87. Inferre metum mortis alicui. 2. Offi. 50. Inferre periculum capitis alicui. pro Corn. 25. Inferre se in descrimen vitæ pro patria. pro Cæl. 42. Inferre infamiam bonis, probum castis, labem integris. 1. de Inu. 12. Inferre moram & impedimentum alicui. 4. ad Her. 48. Inferre crimina. (*di-luere crimina.* de Arusp. 38. Inferre iniuriam stupri in aliquem.

3. C. 22. Inferre ignes templis deorum. 9. At. 19. Discessisse dicuntur, vt mihi rursus bellum inferrent. 1. Tusc. 106. Mæstiam Theatris inferre. pro Clu. 95. Multum mali, multum periculi, vnicuique nostrum inferre potest vis tribunitia. pro Fl. 45. Is vltro suis ciuibus sumptum intulit. pro Cec. 13. Atque etiam se ipse inferebat & intrudebat. pro Fl. 20. Inferre rationes falsas, & referre in tabulas quodcumque commo-dum est. pro Mil. 17. Inferre mortem alicui per scelus I. P. 55. Inferre se in vrbem. pro Fon. 33. Age verò, nunc inferre oculos in curiam, introspicite penitus in omnes reipub partes, vtrum, &c. Orat. 214. Iracundiam simulatque intuleris, non statim possis commouere. ad Oct. Inferre arma alicui. de Ar. 3. Qui supplicia neque à sociorum mœnibus prohibere, neque sociorum vrbibus inferre potuerunt, excisionem, inflammationem, euersionem, depopulationem, vastitatem, meis omnibus relictis atque agris intulerunt. in Var. 31. Cum in templum Castoris te cum tuis furis funestum intulisti. Ibid. 4. Repente enim te tanquam serpens è latibulis intulisti. 9. At. 12. Inferre famem suis ciuibus & vastitatem Italiæ. pro Cæl. 54. Inferre facinus in famam atque in fortunas alicuius. 1. de Ora. 29. Crassus sermonem de studio dicendi intulit. 1. Offi. 144. In re seuera delicatum aliquam inferre sermonem. 2. de Leg. 64. Neve alienum inferat in sepulchrum. Hortens. Cæteris in reb. noxiis inferunt.

INFERO, pro Font. 34. Infestis propè signis inferuntur Galli in Fonteuum. 1. Off. 24. Qui ab iis quibus inferunt, si possint, non propulsant iniuriam. pro Cæl. 20. Cum hoc genus oppugnationis inferretur, &c. propulsare debetis. 1. de Legib. 55. Iam tanta religio est sepulchrorum, vt extra sacra & gentem inferri fas negent esse.

ADVERB. Mature, 1. Catil. Posterius, 1. de Inuent. Vltro sumptum, pro Flac. Vltro bellum. 3. Offi.

Syntaxis. *Inferre pedem in possessionem.* Inferre patriæ signa, alicui iniuriam, terrorem, turpitudinē, periculum, impedimentū, iracundiam, arma. *Facinus inferre in famam & fortunas.* Inferretur hostis in, &c.

INFERSVS, 1. de Diuinat. 108.

Interea sol abu recessit in infera noctis. I. A. Lege. S V P E R V S.

1. Tuf. 64. Vt omnia supera, infera, media videremus. 9. At. 3. Inferum mare. (*superum mare.* Lege, M A R E.

INFESTISSIME, pro Qu. 66. Inimicissimè atque infestissimè contendere cum aliquo.

INFESTVS, *infensus, inimicus, aduersus, molestus.* (*propitius.* ad Oct. Fortuna populi Rom. quæ nunc nobis infesta est, fuit aliquando propitia. pro Quin. 10. Mihi summam per iniuriam omnia inimica & infesta sunt. 10. A. 21. Gallia, quam sibi armis animisque infestam inimicamque cognouit. 3. V. 12. Clamore alicuius infesto atque inimico excitari. 7. 143. Iniquo infestoque animo intueri aliquem. ad Brut. 16. Infesto animo reprehendere aliquem. 1. C. 17. Infestis oculis omnium conspici. pro Font. 34. Infestis signis inferri in hostem. pro S. R. 88. Qui ardens auaritia fertur infestus in omnes. 4. ad Her. 53. Infestus in cognatis. 7. V. 145. In omnia maria infestus. 10. At. 4. Indulgentia ferocem, arrogantem, infestum facit. pro Lig. 24. Africa huic victoriæ maximè infesta. 1. de In. 21. Si non omnino infesti auditores erunt: id est, animo à nobis prorsus alieno, vel inimici. pro Cæl. 10. Ætas, quæ ipsa sua sponte infirma aliorum libidine infesta est. pro Pl. 1. Huius salus ob eam ipsam causam est infestior, quod, &c. passiuè.

Plenus discriminis. de Pro. 4. Viæ excursionibus infesta. 2. con. Rull. 80. Vestigial bellis infestum. pro Rab. 10. Libertas supplicii infesta. 2. de In. 10. Reddere prouinciam infestam excursionibus & latrocinis 10. Fam. 31. Saltus Castulonensis nunc frequentioribus latrocinis infestior factus est. pro S. R. 10. Vita filij infesta. 2. Fa. 10. Ad infestissimam Ciliciæ partem. 9. Att. 22. Habere mare infestum. 3. de Rep. teste Nonio. Nam cum quæretur ex eo, quo scelere compulsus mare haberet infestum vno Myoparone; Eodem, inquit, quo tu orbem terræ. Alexandro Magno ita respondit pirata quidam. 12. A. 25. Infestum & periculoso iter. pro Clu. 188. Infestum & immane scelus.

ADVERB. Maximè prouinciæ, pro Q. Lig.

Syntaxis. *Summam per iniuriam infestus & inimicus.* Iniquus & infestus. *Infestis oculis, signa.* Infestus in aliquem, & alicui. Infestus auditor. *Via excursionibus infesta.* Iter infestum & periculoso.

INFICIALIS, aut coniecturalis quæstio. Topic. 92.

INFICIANDO, Par. 50. Mori maluit falsum fatendo, quam in-

ficiendo dolere. 2. de Fin. 54. In federe Numantino inficiando.
 * *Lege, V E N E F I C I V M.* Par. 102. Refutat oportet aliquo statu,
 aut inficiando, aut definendo, &c.

I N F I C I A T I O, *negatio, depulso.* Par. 102. Primus ille status rationem
 habet iniqui criminis, ipsam negationem inficiationemq;
 facti. 1. ad Her. 27. Intentio, Occidisti hominem: inficiatio, Non
 occidi. 2. de Or. 105. Ac nostræ ferè causæ, quæ quidem sunt, cri-
 minum plerunq; inficiatione defenduntur.

I N F I C I A T O R, pro Flac. 48. Vna & eadem est omnibus in locis
 fraudatorum & inficiatorum impudentia. 1. de Or. 168. Vt ille
 inficiator, &c. 1. C. 21. *Lege, Lentus.*

I N F I C I O, *imbuo.* 1. de Leg. 47. Qui teneros & rudes cum accepe-
 runt, inficiunt ac flectunt, &c.

* *Corrumpto, vitio.* 5. Tusc. 78. Sed nos vmbri, deliciis, otio, lan-
 guore, desidia animum infecimus.

I N F I C I O R, *corrumptor.* 3. 3. Tum planè inficimur opinionum praui-
 tate. 3. de Leg. 30. Cupiditaribus principum & vitii infici fo-
 let tota ciuitas.

* *Imbuor.* 3. de Finib. 9. Puer infici debet bonis artibus: quas si
 dum tener est, combiberit, ad maiora veniet paratior.

† **A D V E R B.** Planè, 3. Tusc. 1.

I N F I C I O R, *nugo.* pro Sest. 49. Neque enim in hoc hominem esse
 me inficiabor vniquam. 3. Off. 65. Quæ qui inficiatus esset, dupli-
 cem pœnam subibat. pro Qu. 75. A me nominis eius, quod infici-
 atus esset, diem petiuit. pro Cl. 162. Florio legatum ex testa-
 mento inficiatus es. 6. V. 104. Sibi iste neq; inficiandi rationem,
 neque defendendi facultatem reliquit. 1. de Ora. 182. Prasertim
 cum non in crimine aliquo, quod ille possit inficiari, sed in iure
 consistat. 3. C. 11. Cum id posset inficiari, repente confessus est.
 1. Q. Fr. 2. Quid, si inficiator? quid, si omnino non debetur? 4. At.
 3. Id poterat inficiari, poterat in alios deriuare.

† **A D V E R B.** Verè, in Partit.

* *Syntaxis. Infici vitii.* (bonis moribus.)

I N F I D E L I S, *infidus.* 3. Off. 102. Neq; do, neque dedi infideli cui-
 quam fidem. Ibid. 106. Nullam esse fidem, quæ infideli data sit.
 Ibid. 84. Multi iniqui atque infideles regno sunt, pauci boni. 1.
 Q. Fr. 4. Infidelis amicus. 15. Fa. 4. Vt ex alienissimis sociis ami-
 cissimos, ex infidelissimis firmissimos redderem.

I N F I D E L I T A S, *perfidia.* pro Font. 5. Quibus propter infidelita-
 tem credere non debetis. de Amic. 66. pro Mil. 70. Quantæ infide-
 litatis in amicis. 10. Fa. 18. Infidelitas exercitus. 5. Tusc. 63.
 Dionysius infidelitatem amicitiarum extimescebat.

I N F I D E L I T E R, *perfidiosè.* ad Brut. 7. Infideliter aliquid cuiquam
 suadere.

I N F I D V S, *infidelis.* de Amic. 66. Nihil enim stabile est, quod infi-
 dum est. de Prou. 33. Gentes infidæ & barbaræ. de Ami. 53. Infi-
 dus amicus.

* *Synta. Multi iniqui & infideles regno. Amicitiarum infidelitates.*

I N F I G O, *impingo.* *Lege, I N F I X V S.* (euello. 2. de Diu. 67. Timidè
 fortasse signifer euellebat, quod fidenter infixerat. 4. Tusc. 49.
 Cum Africanus gladium hosti in pectus infixit.

† **A D V E R B.** Fidenter, 2. de Diuin.

I N F I M V S, *imus.* (summus. 2. de Nat. 17. Terra est infima. Ibid.
 54. Luna est infima quinque errantium. 5. Tusc. 69. Medius mun-
 di locus, qui est idem infimus in rotundo. 1. de Diu. 73. Ab infi-
 ma ara subito anguis emerit. 3. Q. Fr. 1. Cum scripsissem hæc
 infima, quæ sunt mea manu. 2. 14. Auricula infima mollior. 3. de
 Legib. 19. Omnia infima summis paria fecit. 2. de Offic. 41. Qui
 summus cum infimis pari iure retinebat. Par. 5. Qui locum ci-
 uitatis infimum tenent, 1. de Orat. 198. Infimi homines merce-
 dula adducti. pro Mur. 69. Infimorum hominum filij. 2. Q. Fr.
 5. Infima fex populi. 1. Offic. 41. Est autem infima conditio &
 fortuna seruorum.

† **A D V E R B.** Facilè, in Vat.

* *Synt. Locus infimus in rotundo, est mundi medius. Locum ciuitatis
 infimum tenere. Infima populi fex. Infima serui conditio & fortuna.*

I N F I N I T A S, *immensitas, infinitio, innumerabilitas.* 4. Acad. 118.
 Anaximander infinitam materiam dixit esse. 5. Tusc. 114. Demo-
 critus infinitatem omnem peregrinabatur. Ibid. 105. Infinitas
 rerum atque naturæ. 1. de Natur. 50. De infinitate autem vehe-
 mentius. Ibid. Summa vis infinitatis. 1. Off. 53. Vt ab illa disce-
 datur infinitate. 1. de Nat. 73. Infinitatem locorum.

I N F I N I T E, *sine modo & sine.* Parad. 6. Ille diuitias infinitè con-
 cupiscit. Or. 228. Ne infinitè feratur vt flumen oratio. 1. Aca. 27.
 Materia infinitè secari ac diuidi potest.

I N F I N I T I O, *infinitas.* 1. de Fi. 21. Infinitio ipsa, quam *ἀπειρα*
 vocant, tota ab illo est, tum innumerabiles mundi, &c.

I N F I N I T V S, *cuius nulla est ora, nulla extremitas, immensus, innu-
 merabilis, inexhaustus, interminatus.* (definitus. 4. Acad. 118. 2. de
 Diu. 103. Quod finitum est, habet extremum: quod non habet
 extremum, infinitum sit necesse est. 2. de Diu. 91. Reliqua verò
 tria interuallo infinita & immensa. 4. Acad. 118. Infinitus aër,
 infinita materia. 1. Fam. 9. Sed eos, quos erat infinitum bene de

me meritos omnes nominare. 2. ad Her. 34. Immensa, infinita,
 immoderata cupiditas. 1. de Ora. 65. Si cuiquam hoc nimis infi-
 nitum videatur. 12. Atti. 20. Innumerabiles domini fieri possunt
 in infinita posteritate. 2. con. Rul. 33. Primum permittitur infi-
 nita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ. 1. Of. 52. Inf-
 nes. Or. 104. Aures semper aliquid infinitum immensumq; des-
 derant. Postq; in Senat. 2. Immenfum quiddam & infinitum est,
 quod vobis debemus. pro Corn. 62. Si qui sunt quibus infinitum est,
 sit odium in quo semel suscepti sit. 6. V. 107. Spelunca coniecta
 ad Aquilonem infinita altitudine. 1. de Or. 1. Infinitus forentium
 rerum labor. ad Brut. 4. Infinita tribuere potentibus. 1. de Nat.
 Ad infinitum tempus. Ibid. 21. Ab infinito tempore. Ibid. 21. Nat.
 tempore cessare. 2. de Or. 145. Quoniam intelligitur, non in ho-
 varietate sed in generi causis atq; naturis omnia sita esse. Ibid.
 41. Genus questionum infinitum. (Certum, in quo quid in per-
 quæstio. Or. 163. Sed proximus versus inquinatus, in suauissima
 litera infinitus. Top. 33. Partium distributio sæpe est infinitior.
 * *Syntax. Infinitatem peregrinatur ille. Infinito fluens oratio. Infini-
 tum & immensum. Omnes nominare infinitum est. Immensa, infinita,
 immoderata libido. Nimis infinitum. Infinita posteritas, potestas, mul-
 titudo, odium, altitudo. Infinita tribuuntur potentibus. Ab infinito
 tempore ad infinitum tempus.*

I N F I R M A N D V S. (confirmandus. 1. de Or. 143. Quæ pro adue-
 fariis sunt, infirmenda esse atque frangenda. 2. 311. Contraris
 infirmandis, & tuis confirmandis.

I N F I R M A T I O, *debilitatio, confutatio, refutatio.* 2. con. Rull. 8.
 Infirmitas rerum iudicatarum. 1. de Inuent. 16. Cum aliquid de
 commutatione aut infirmatione actionis agitur. Hanc Cicero
 pro firmamento constitutionis capere videtur. 2. 64. *Lege, I N D I-
 C A T I O.*

† **A D I V N C.** Coniecturalis, comparatiua, 1. de Inuent.

I N F I R M A T V S, *debilitatus.* I. P. 44. Horum alter sic fuit infirmus
 conscientia scelerum suorum, vt, &c. pro Cec. 38. Si sententia
 huius interdicti diminuta aut infirmata sit.

I N F I R M E, *parum.* 15. Fa. 1. Et si intelligebam socios infirmè an-
 imatos esse.

I N F I R M I T A S, *imbecillitas.* de Cl. 313. Erat eo tempore in no-
 bis summa gracilitas & infirmitas corporis. Ibid. 202. Infirmitas
 laterum, & imbecillitas virium. 11. At. 44. Me conficit sollicitu-
 do, ex qua etiam infirmitas corporis: qua leuata, ero vna cum
 eo. pro S. R. 10. Susceptum onus propter infirmitatem animi de-
 ponere. de Sen. 33. Infirmitas est puerorum, ferocia iuuenum.
 16. At. 5. Propter infirmitatem ætatis. pro Rab. 21. Animi vim &
 infirmitatem corporis ostendebat. pro Syl. 34. Infirmitatem
 corporis animi virtute superauit. 7. A. 12. Sed animi vires cor-
 poris infirmitas non retardauit. 7. Fa. 1. Infirmitas valetudinis.
 1. de Inu. 106. Considerare suam infirmitatem in alieno malo.
 6. Fam. 7. De quo quicquid detrahas, necesse est aut infirmari,
 aut inuidiæ assignetur. 4. Acad. 7. Obscuritas in rebus infirmitas
 in iudiciis nostris.

† **A D I V N C.** Communis, 1. de Inuent. Summa corporis, 11. Att.

* *Syntax. Infirmare ac frangere. Diminuere ac infirmare. Conscien-
 tia scelerum infirmatus. Gracilitas & infirmitas corporis. Animi, a-
 tis, valetudinis, iudiciorum infirmitas.*

I N F I R M O, *infirmum facio, debilito, frango.* (confirmo. 1. de N.
 148. Quæta verò illa sunt, quæ vos Academicum infirmatis & tol-
 litis. 4. Acad. 18. Hoc infirmat tollitque Philo. pro S. R. 42. Ego
 res tam leues qua ratione infirmem ac diluam, non reperio. pro
 Dom. 126. Quod in Gabinio fateris, id in me infirmas, & graue
 esse dicis. Or. 50. Infirmare & excludere. pro Q. R. 45. Infirmare
 fidem alicuius. 15. At. 25. Ille tamen dolet, dubitans vtrum mo-
 rem gerat Leptæ, an fidem infirmet Silio. pro Cec. 51. Infirmare
 atque conuellere pacta.

* *Syntaxis. Aliqua infirmare ac tollere. Infirmare ac diluere. In-
 firmare pacta & conuellere. In aliquo quippiam infirmare. Infirmare &
 excludere. Infirmare alicui fidem.*

I N F I R M V S, *imbecillus, eneruatus, carens viribus.* 2. Q. Fr. 9. Sed ho-
 minem infirmum in villam apertam inuitare nolui. 6. Verr. 99.
 Homo ætate affecta & viribus infirmis. 1. de Or. 200. In eius in-
 firmissima valetudine, affectaq; tam ætate. de Clar. 180. Is sem-
 per infirma atque etiam ægra valetudine fuit. Ibid. 236. Is cor-
 pore erat infirmo. 1. Acad. 14. Sum enim admodum infirmus.
 de N. 99. Corpus caducum & infirmum. I. P. 82. Afflictus, infir-
 mus, eneruatus. de Sen. 15. Senectus facit corpus infirmum. An-
 teq; 5. Singulorum opes sæpe sunt tenues & infirmæ ad gratiam
 referendam. 7. Famil. 18. Vestræ cautiones infirmæ sunt. 1. Q.
 Frat. Quæ quò maiore conatu aguntur, eò leuiora infirmior-
 que existimo. pro Q. U. R. 6. Quod apud omnes leue & infirmum
 est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducetur. pro Cec. 4.
 Ad probandum ytraque res infirma nugatoriæque est. 7. V. 11.
 Classis inops & infirma propter dimissionem propugnatorum.

INFORMOR, *frigor*. 4. Acad. 51. Siue illa inania visa cogitatione informantur, siue in quiete, siue per vinum, siue per insaniam.

¶ **Imbuor**, pro Arch. 4. Artes quibus ætas puerilis ad humanitate miniformari solet.

¶ **Describor**. 4. de Fin. 45. Informari virtus non potest, si quicquid relinquitur. 1. de Or. 264. Non arbitrabar à me informari oportere, qualis esset Orator, &c.

¶ **Syntaxis**. *Inchoare & informare Oratorem. Informatum & anticipatum mentibus. In animo informata notio. Informare iudicium, causam, deos, Cogitatione informata visa.*

INFRA, *sub*. 9. Fa. 26. Supra me Atticus, infra Veritus. *ibid.* Infra Eurapelum Cytheris accubuit. 2. de Nat. 135. Stomachi partes quæ sunt infra quam id quod deuoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. 2. de Natu. 53. Infra Saturnum Iouis stella fertur. de Somn. 10. Infra autem iam nihil est nisi mortale. 8. At. 6. Earum literarum exemplum infra scripsi. 6. Fa. 8. Earum literarum exemplum infra scriptum est. 6. V. 51. Ipse ad mare infra oppidum expectabat. Or. 4. Nec his solum locus est, sed horum vel secundis, vel etiam infra fecundos. de Cl. 40. Homerus non infra superiorem Lycurgum fuit. Tusc. 15. Humanas res despiciere, atque infra se positas arbitrari. 3. de Fin. 25. Vt omnia quæ homini accident, infra se esse iudicet. *ibidem*. 29. Infra se omnia humana ducens. Postq. ad Quir. 10. Is infra omnes mortuos amandandus esset. pro Qu. 49. Infra mortuos mandari.

¶ **Syntaxis**. *Infra id est quam illud. Infra scribam. Infra te ille est: id est, indignior. Infra mortuos amandari. Igitur vim habet duplicem, discrimen in loco, & dignitate.*

INFRACTIO, *abiectio*. 3. Tusc. 14. Infractio quædam animi & dimissio.

INFRACTVS, *fractus, demissus*, pro Dom. 64. Itaque infractus furor tuus inanes faciebat impetus. 4. Acad. 79. Tu autem te negas infracto remo commoueri. Postq. ad Quir. 19. Non modò non infracto animo erat, sed etiam confirmato & renouato. Or. 170. Infracta & amputata loqui.

INFRASCRIPTVS, *Lege, SVBSCRIBO*.

INFREQUENS, *parum frequens, rarus*. 2. Q. Fr. 11. Cum Appius Senatum infrequentè coëgisset, &c. 3. 9. Sum & Romæ & in prædiis infrequens. 4. ad Her. 38. Rei militari te infrequentè dedisti.

INFREQUENTIA, *paucitas, solitudo*. 3. Qu. Fr. 1. Summa infrequentia, &c.

INFRINGO, *frango, concido, delumbo*. 7. Att. 2. Esse quidam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat. pro Mil. 5. Infringere gloriam alicuius. Orat. 230. Infringere & concidere numeros. pro Corn. 15. Ipsum florem dignitatis infringere. || 7. At. 2. Quod te cogat cedere & propemodum infringat.

INFRINGOR. 3. de Or. 184. Quæ si breuiora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus. Ora. 6. Spem infringi, & elanguescere industriam. 1. de Orat. 24. Cum Drusi tribunatus infringi iam & debilitari videretur.

¶ **Syntaxis**. *Infringere hominam, gloriam, orationis numeros, florem dignitatis, spem. Infringi, & elanguescere. Infringi ac debilitari.*

INFUCATVS, *fucatus, coloratus*. 3. de Orat. 98. Sed animi iudicio etiam magis infucata vitia noscuntur.

INFUGIO, *confugio*, pro Sestio 18. Ne in tribunatus portum infugeret. || *Alias, perfugeret.*

INFVLA, *mitra, diadema*. 6. V. 110. Sacerdotes cum infulis & verbenis. 1. con. Rull. 6. His insignibus atque infulis imperij venditis, &c. 3. de Ora. 78. Pamphilus in infulis tantam rem tanquam pueriles delicias aliquas depingit.

INFVNDO, *fundo, instillo*. 2. de Orat. 355. Vt illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere. 3. de Leg. 32. Vitiosi principes non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. 11. A. 13. At hic nuper fororis filio infudit venenum, non dedit.

INFVNDOR. de Cl. 62. Cum homines humiliores in alienum eiusdem nominis infunderentur genus. 1. Tusc. 61. Quo tanquam in aliquod vas ea quæ meminimus infundantur.

INFVSCO, *instillo*, de Cl. 258. Ii quos aliqua barbaries domestica infuscauerat. 3. Tusc. 26. Si tu nidoris barba pedore horrida, infuscat pectus illuue scabrum.

INFVSCATVS, pro Planc. 22. Vicinitas non infuscata malevolentia, non assueta mendacis.

INFVSVS. 2. Qu. Fr. 9. Sed mea factum est infusa verecundia, vt te proficiscens non tollerem. *aliter, inuisa*. 9. Fa. 15. Tunc cum in urbem nostram est infusa peregrinitas. 2. de Ora. 300. Quod semel esset infusum, nunquam effluere posse.

¶ **Syntaxis**. *Infundere orationem in aures, vitia in ciuitatem, alicui venenum. In genus alienum infundi. Infusa in urbem barbaries, peregrinitas.*

INGEMISCO, *gemo*. 13. A. 23. Quid ingemiscis hostem Dola bellam iudicatum? 7. At. 22. In quo tu quoque ingemiscis. pro Sest. 146. Quotiescunque me viderit, ingemiscet. 5. Tusc. 77. Pueri Spartiæ non ingemiscunt verberum dolore laniati. 2. A. 64. Vna illa in re ciuitas seruitutis oblita ingemuit. de Som. 4. Hic cum ingemissent ceteri vehementius, leniter arridens Scipio.

Quæso, inquit, &c. 7. Att. 1. Ingemuit nostra cohors. 8. Fam. 13. Si quando aliquid dignum nostro nomine emissimus, ingemiscamus.

† **ADVERB.** Planè, 2. At. Vehementius, de Som.

INGENERATVS, pro Sest. 2. Vt ingenerata ei familiaris frugalitas videretur. 2. de Diu. 96. Quod si hæc alio ingenerata & tradita essent, nulla res ea mutare posset. 1. de Legib. 24. Animus est ingeneratus à Deo.

INGENERO, *ingigno*. 1. Offic. 12. Natura ingenerat præcipuum quendam amorem in eos, qui procreati sunt.

INGENEROR. 2. cont. Rull. 94. Non ingenerantur hominibus mores, tam à stirpe generis seminis, quam ex iis rebus quæ ab ipsa natura loci & vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur & viuimus. 3. Acad. In tanta animalium varietate homini vt soli ingeneretur cupiditas cognitionis & scientiæ.

¶ **Syntaxis**. *Ingeneratus animus à Deo. Homini ingenerata cupiditas.*

INGENIOSE, *solerter, acutè*. 4. Acad. 86. Tractantur ista ingeniosè. 1. de Inuen. 8. Ingeniosè & diligenter lectas res collocare.

INGENIOSVS, *habens ingenij multum, acutus, solers, eximio, acerrimo ingenio*. (Hebes, tardus. 5. de Fin. 36. Eas virtutes qui habet, ingeniosi vocantur: id est, docilitatem & memoriam. pro Pl. 59. Quæ scripsit grauis ille & ingeniosus Poëta. 1. Tusc. 80. Aristoteles ait, omnes ingeniosos melancholicos esse, vt ego me tardiorum esse non moleste feram. 14. At. 22. Quid tu Bruto, & ingenioso, & erudito putas? pro Q. R. 31. Quò quisq; ingeniosior & solertior, hoc docet iracundius & laboriosus. 4. Tusc. 32. Ingeniosus, acutus.) (hebes, pro Font. 29. Ingeniosi homines.

† **ADVERB.** Longè, pro Font.

¶ **Syntaxis**. *Ingeniosi melancholici. Ingeniosus & solers.*

INGENITVS, *ingeneratus, innatus, insitus*. 1. de Leg. 46. Inginita naturæ virtus.

¶ **INGENIVM**, *industria, solertia*. || 3. de Orat. 20. Ingeniorum acies. 1. 93. Ingenium tuum admirans. de Cla. 59. Vt hominis decus est ingenium, sic ingenij lumen est eloquentia. pro Cæl. 45. Atque in eo ingenium eius elucere videbaris: quod sæpe, etiam si industria non alitur, valet tamen ipsum suis viribus. 5. de Fin. 36. Docilitas & memoria, quæ ferè appellantur vno ingenij nomine, pro Arc. 17. Animorum incredibiles motus, celestisq; ingeniorum. 1. de Or. 113. Nam & animi & ingenij celes quidam motus esse debent, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum ornandumque sint yberes, & ad memoriam firmi atque diuturni. 5. A. 49. Cæsar omnem vim ingenij, quæ summa fuit in illo, in populari leuitate consumpsit. de Clar. 10. Scantro & Rutilio non omnino ingenium, sed oratorum ingenium defuit. 1. Q. Fr. 2. Hominum ingenia ad fallendum parata. 13. Fam. 10. Vna, quod versatur in hoc studio nostro, & cum ingenio, vt nostri, nec sine industria. 2. de Diu. 55. Omnis coniectura ingenii hominum in contrarias partes sæpe deducitur. pro Font. 30. Habere multum ingenij ad fingendum. pro Pomp. 1. Perfectum ingenio, elaboratum industria. 4. Acad. 1. Magnum ingenium Luculli, & magnitudo ingenij. pro Cæl. 1. Adolescens illustri ingenio & industria. 2. de Orat. 298. Crassi responsum excellentis cuiusdam ingenij & singularis. 1. Off. 71. Qui excellenti ingenio doctrinæ sese dederunt. 2. de Fin. 40. & 6. Fam. 6. Ratio excellens ingenij. Orat. 18. Vir acerrimo ingenio. 2. de Ora. 117. & 3. cont. Rull. 6. Tardum ingenium. 1. de D. 79. Ingenia acuta. (obtusum. 5. Tusc. 68. Eximium ingenium. 2. de Fin. 51. Præstans ingenium. 4. Fa. 8. Fauere ingenis. 12. Sua vitas ingenij tui. 6. 6. Opinio ingenij. 2. de Orat. 147. Non possum equidem non ingenio primas concedere, sed tamen ipsum ingenium diligentiam etiam ex tarditate incitat. *ibidem*. 150. Inter ingenium & diligentiam perpaulum loci reliquum est arti. de Cl. 104. Sed & breue tempus ingenij augendi & declarandi fuit. *ibidem*. 126. Non solum acere, sed etiam alere ingenium potest. C. Gracibus. 1. de Fin. 70.

¶ Si ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem. || 6. Fam. 5. Accedunt tua præcipua propter eximium ingenium. 4. 8. Abundare ingenio. pro C. Cornel. 2. O ingenia metuenda. Fa. ep. Græcis exercitationibus ali melius ingenia posse. Horrens. Alterius ingenium sic dulce, vt acerrimum Ægyptium: alterius sic acre, vt mel Hymettium dicimus. de Consolat. Quorum ingenis & inuentis omnem vitam legibus & institutis excultam constitutamque habemus. Aca. Contra eos potissimum Academicorum exarsit ingenium.

¶ **Natura, mores**. 1. Offic. 114. Suum igitur quisque noscat ingenium. *ibid.* Ea quæ nostri ingenij non sunt. de Clar. 277. Auctor animi, qui etiam ex infantium ingenis elicere voces & querelas solet. 1. de Inu. 84. Sin inuerecundum animi ingenium possidet, tamen accusas: non enim veretur.

† **ADIVNC.** Acere, acutum, Hort. Acere, & non inelegans, acutissimi, excellentis & singularis, Par. 1. Or. Acutus, maius, Or. Acerrimus, acuta. (retusa, Singulare, 1. de Diu. Acuta, atq; acria, excellentissima, liberima. Cat. Acutiora, ad intelligendum aptiora, hebetiora, 2. de Nat. Bonis, preclara, ep. ad Br. Dignum immortalitate, peracere, 3. de Or. Diuinum, 1. de Fin. Diuinum.) (humanum, summa, 4. Ac. Elegans, immemor, leuissimum, maximum, oratorum, paruum, sane probabile, de Clar. Excellens, 6. Fa. Excellens, tantum,

zancum, pro Cec. Exiguam, pro Arch. Eximium, hebes atque nul-
lum, 4. Tusc. Fidum, tardum, 2. cont. Rul. Hebes, præstantissimum, 3.
Phil. Illustre, pro Cel. Inuerecundum, 2. de Inuent. Magna, optimum,
splendidissimum, 1. Offic. Magnum, pro Sest. Maxima, 1. Tusc. Mediocre,
parata ad faciendum, 1. ad Qui. Fr. Mirum hominum, 3. Verr. Miserum,
pro Q. R. Muliebre, 2. Tusc. Multiplex, 6. Attic. Multiplex, & tortuo-
sum, de Amic. Optimum, splendidissimumque, 2. Offic. Par voluntati,
pro Corn. Præstans, de Arusp. & 1. de Inuent. Præstantissima, 2. de
Fimb. Probum, 3. Offic. Summum, de Pro. Tanta, 2. de Orat. Varia,
de Somn.

† Syntaxis. *Animi & ingenij motus. Habere ingenium, ingenij mul-
tum. Illustre ingenium & industria. Ingenij ratio excellens. Ingenium
acer, acutum, præstans, suauis, obtusum. Id versatur in Medicina. &
cum ingenio, nec sine industria. Opinio ingenij.*

INGENS, immensis, insanus, immensus. 5. V. 10. Ingens immanis-
sime præda. 3. de Or. 67. Ex ingenti immensoque campo in exi-
guum gyrum compelli. 2. V. 3. Ingentes diuitiæ. de Pro. 5. Achæi
ingentem pecuniam pendunt L. Pisoni quotannis.

INGENVE, candidè, libere, sincerè, verè. 5. Fam. 2. Me abs te cupisse
laudari, apertè & ingenue confitebar. 13. Fam. 27. Isti autem in-
genue mihi que gratum.

INGENVITAS, liberalitas, honestas, probitas. 2. de Or. 242. Præsta-
re ingenuitatem & ruborem suum, verborum turpitudine vitan-
da. 1. Ac. 33. Præ se ferre probitatem quamdam & ingenuitatem.
3. V. 113. Ornamenta non solum fortunæ, sed etiam ingenuitatis.

INGENVS, nihil moderatum, nihil pudè, nihil pudicum. 1. Off.
ingenuum, nihil moderatum, nihil pudè, nihil pudicum. 1. Off.
150. Nec verò quicumque ingenuus potest habere Officina. de
Amic. 67. Apertè vel odisse magis ingenuum est, quam fronte
occultare sententiam. 4. ad Her. 13. Violare ingenuam. 4. C. 15.

Omnia ingeniorum adest multitudo. pro Flac. 84. Quid ab in-
geniis mulieribus hæreditates lege non veniunt. de Cl. 261. Si
lus ingenuus ciuis Romanus. 2. A. 105. Ingenui pueri cum me-
ritoriis versabantur. 1. de Or. 137. & 3. de Fin. 57. Homo inge-
nuus, liberalitateque educatus. 2. 10. Tu pudore à dicendo & ti-
miditate ingenua quadam refugisti. de Clar. 236. Ingenuo libe-
ritate fastidio. 10. A. 18. Qui ad seruitutem propulsandam in-
genuo dolore excitetur. 5. de Fin. 48. Qui ingenuus studiis arti-
busque delectantur. 3. de Or. 21. Omnem doctrinam harum in-
genuarum & humanarum artium vno quodam societatis vin-
culo contineri. Ibid. 125. Hæ artes quibus liberales doctrinæ
atque ingenue continentur. 1. de Or. 73. 4. Fa. 4. Omnibus inge-
nuis artibus instructum accedere ad dicendum. 2. de Fin. 68. In-
genue disciplinæ. 5. Fa. 11. Vita ingenua. 2. 6. Animus ingenuus.

† ADVERB. Imprimis, 4. de Fin. Maximè, 5. Tusc.

† Syntaxis. *Ingenuitatem & ruborè suum præstare. Probitas, & in-
genuitas. Ingenui liberitas, fastidium, dolor, studiū, ars. Artes, qui-
bus liberales & ingenua doctrina continetur. Ingenua disciplina, vita,
animus. Ingenuus, simpliciter. A dicendo timiditas ingenua deterret.*

INGERO, infero, intrudo. 11. At. 6. Sed ingero præterita.
INGIGNO, ingenero. 2. de Fin. 46. Natura cupiditatem ingenuit
homini veri inueniendi. 2. de Na. 124. Tantam ingenuit in ani-
mantibus conseruandi sui natura cupiditatem.

INGLORIVS, inhonoratus. 1. de Leg. 32. Beati, qui honorati sunt,
videntur: miseri autem, qui inglorij. 3. Tusc. 81. Vita inhonorata
& ingloria. Ibid. 57. Inglorius atque ignobilis fenex.

INGRATE, animo ingrato, iliberaliter. (gratè. pro Deiot. 30.
Quamuis ingratis & impiè necessitudinis nomen repudiauerit.
12. Fam. 1. Sed immoderatè quidam & ingratis nostra facilitate
abutuntur.

INGRATICVS, pro Sest. 121. O ingratici Argiui, manes
Graij, immemores beneficij.

† Syntaxis. *In vitio ingrati, nihil nò mali inest. Non modo ingratus,
sed & impius. Ingratus crudeliter. Ingrati animi crimen horre.*

INGRATIS, inuitè, cum mala gratia. (cum bona gratia. pro Qu.
47. Extorquendum est inuitè atque ingratis, quod non debet.
INGRATVS, immemor beneficij, vel gratiarum. 8. Att. 4. Nihil co-
gnoui ingratus, in quo vitio nihil mali nò inest. Postq. ad Qu.
13. Non solum ingratus, quod ipsum graue est, sed etiam im-
pius appellatur. pro Pl. 80. Nulla amicitia potest esse inter in-
gratos. ad Octau. Ingratus, crudeliter, aut immemor beneficij. 9.
Att. 2. Ego ingrati animi crimen horreo. 8. 10. Dimisi à me vt
hominem ingratum non inuitis. 2. A. 6. Ne in te ingratus vide-
ret. 4. ad Her. 53. Ingratus in amicos.

† ADVERB. Crudeliter, ad Oct. Impiè, 5. Tusc.

INGRAVESCENS. 2. de Diu. 15. & 9. A. 2. Medicus morbum in-
grauescentem ratione prouidet. 2. Fam. 1. Ætas nostra iam in-
grauescens.

INGRAVESCO, glisces, cresco, grauior fio. (leuor. ingrauescit quod
molestum est si augeatur. 10. At. 14. Iste ardet furore, nec remittit
aliquid, sed in dies ingrauescit. ad Brut. 10. Ingrauescit in dies
intestinum malum. 1. C. 31. Sic hic morbus vehementius viuus
ingrauescet. de Sen. 36. Et corpora quidem defatigatione &

exercitatione ingrauescunt, animi autem se exercendo leuan-
tur. pro Do. 11. Cum ingrauesceret annona, vt iam fames time-
retur. 4. Fa. 4. Nam si à prima ætate me omnis doctrina liberalis
delectauit, tamen hoc studium quotidie ingrauescit. Incer. Eo-
rum morbus eodem tempore ingrauesceret, eodem leuaretur.

† ADVERB. Vehementius, 1. Catil.

† Syntaxis. *Providere ingrauescentem morbum. Ille nò remittit, sed
ingrauescit. Ingrauescere defatigatione. Ingrauescunt studia, ætates.*

INGREDIENDVS, de Sen. 6. Via qua nobis quoque ingredi-
endum est. pro Arch. 1. Hunc video mihi principem, & ad fu-
scipiendam & ad ingrediendam rationem horum studiorum
exiitisse.

INGREDIENS, gradus. 1. de Orat. 261. Neque is consistens in
loco, sed inambulans, & ascensu ingrediens arduo. Orat. 75. Se-
quitur magnum opus & arduum: sed ingredientibus confide-
randum fuit, quid ageremus.

INGREDIOR, intro, introo, adeo, me infero, in eo, pedem pono, pedem
infero, accedo, inuehor. 2. A. 68. Tu ingredi illam domum ausus
es? 5. de Fin. 5. Quacunque ingredimur, in aliquam historiam
vestigium ponimus. 3. C. 6. Cum iam pontem ingredi incipe-
rent, pro Mur. 4. Qui eadem pericula, quibus nos perfuncti su-
mus, ingrediuntur. 3. Off. 6. Quod omnibus est sciendum, qui vi-
tam honestam ingredi cogitant. 4. Aca. 114. Vt quam vitam in-
grediar, definitis. de Sen. 34. Ingredi iter pedibus. de Cl. 330. In
vitam paulò seriùs tanquam in viam ingressus sum. pro Pl. 8.
Qua volui ianua ingressus sum in causam. pro Cec. 22. Ingredi
intra finem eius loci, quem, &c. 7. A. 8. Magna spe ingredi in
reliquam orationem. 12. Fam. 25. Quo die primùm in spem li-
bertatis ingressus sum. 2. C. 14. In exilium eiciebam, quem iam
ingressum in bellum esse videbam. 3. de Orat. 23. Eloquencia
quocunque ingredior, eodem est instructa comitatu. 213. Nam
neque assiliendum statim est ad illud genus orationis, &c. nec
cum in eam rationem ingressus sis, celeriter discedendum est.

1. 94. Nos qui antequam ad dicendum ingressi sumus, obui-
mur ambitione. 2. Fam. 3. Qui ingredior ad explicandam ratio-
nem sententiæ meæ. 1. de Orat. 147. Ii qui ingrediuntur ad stu-
dium, id est, qui discere incipiunt. 3. 142. Et erat ipse iam ingres-
sus, id est, ad dicendum. de Fat. 4. pro Cec. 21. Ingredi in antiquum
fundum. Timidè ingredior ad hoc genus disputandi. Ibid. 79.
Cum istam disputationem mecum ingressus esset, dicebat, &c.
15. Attic. 11. Quam orationem cum ingressus essem, Cassius
interuenit. 1. Offic. 118. Quam quisque viam viuendi sit in-
gressurus.

† ADVERB. Aggredior, incipio. pro R. P. 5. Difficile est, quod cum spe ma-
gna sis ingressus, id non exequi vsque ad extremum. 4. Acad. 17.
Quod facere nunc ingredimur. 1. 3. Ingressus sum facere: id est,
cepi. 2. de Diu. 2. De diuinatione ingressi sumus dicere, &c. Top.
1. Maiores non res scribere ingressos, &c. è cursu ipso reuocauit
voluntas tua. 15. At. 11. Ingressus eram dicere quid oportuisset.

† ADVERB. Vado, eo, gradior. 1. Tusc. 75. Qui in compedibus corporis fue-
rent, etiam cum solui sunt, tardius ingrediuntur. pro Rab. 21.
M. Æmilius vix ingredi potest. 10. Fam. 37. Cum primùm posse
ingredi cepti. 12. 16. Ingredi pleno gradu. 2. Att. 23. Si dormis,
expergiscere: si stas, ingredi, si ingredieris, curre, si curris, ad-
uola. Ora. 77. Vt ingredi liberè, non vt licenter errare videatur.
pro Cæl. 41. Via lubrica, qua insistere aut ingredi sine casu ali-
quo aut prolapsione vix possis.

† ADVERB. Audaciùs, 1. de Ora. Aequabiliter, constantèrque oratio-
nem, liberè, Ora. Paulò seriùs in vitam, de Cl. Pederentim in defensionem,
similiter in argumentationem, 1. de Inu. Penitus in remp. de Prou.
Conf. Tardè, 1. Tusc. Timidè, ad genus disputandi, de Fat.

INGRESSIO, aggressio, introitus. 5. A. 9. Sic ab ingressione fori po-
pulum propulsari videres. Or. 11. Ac video hæc primam ingres-
sionem meâ è media Philosophia repetitam. Ibid. 201. Interdum
cursus est in oratione incitator, interdum moderata ingressio.

† ADIVNCT. Tum antiqua, tum subobscura, moderata, Or.

INGRESSVS, part. & subst. incessus. 1. de N. 95. Ingressus, cursus,
accubatio, inclinatio, cessio. 1. P. 83. Vestigiis odorari ingressus
cuiuspiam. 1. de Or. 161. Orationis vestigia ingressumque non
vidi. 3. 142. Eras ipse iam ingressus. Ibid. 143. Quò cum ingres-
sus essem, repentè quasi æstus quidam ingenij tui procul à terra
abripuit, atque in altum è conspectu omnium abstraxit.

† Syntaxis. *Ingredi domum, pericula, vitam honestam, viam, iter, in
viam, in causam, in spem, in orationem, in bellum, ad dicendum, ad di-
sputationem. Ingredi iter pedibus. Si quocunque, & quacunque, ingrederi
pietas, &c. Pleno gradu ingredi, liberè.*

† INGVRGITO, infero, immitto. ¶ Obserua vsum huius verbi, nota
enim ingurgitare cibum, potionem, vt nunc vulgus loquitur. apud Ci-
ceronè est: sed se ingurgitare. 2. A. 65. Cum in eius copias se in-
gurgitasset, exultabat gaudio. 2. de Fin. 23. Crudiq; postridiè se rur-
sus ingurgitavit: id est, replant, ciboq; obruant. I. P. 42. Nunquam
te in tot flagitia ingurgitasses.

*INHABILIS, Occon. 1. Omnib. hjs rebus fecit inhabilem mu-
lierem.

INHABITABILIS, *vastus, desertus*. 1. de Nat. 24. Inhabitabilis, atque inculta terre pars.

INHÆRENS. 2. de Nat. 100. Belluæ ad faxa natiuis testis inhærentes. 4. Tusc. 26. & 27.

INHÆREO, *harco, insideo*. 2. de Or. 163. Quæ sunt foris, neque inhærent in rei natura. de Vn. 32. Sidera quæ suis sedib. inhærent. 1. de Diu. 114. Animi qui corporibus non inhærent. 1. Tusc. 33. Inhæret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum. 2. Fa. 20. Eaque inhæsit visceribus. 4. 24. Inhæsit in visceribus. 2. de Diu. 96. Quorum linguæ, sic inhærent, vt loqui non possent. hæ, &c.

INHÆRESCO, *adhæresco*. 2. de Nat. 144. Bestiolæ in fordibus aurium tanquam in visco inhærescunt. 3. Tusc. 3. Poëtæ leguntur, ediscuntur, & inhærescunt penitus in mentibus.

† **ADVERB.** Penitus, 3. Tusc.

† **Syntaxis.** *Belluæ ad faxa natiuis testis inhæret: id est foris, neque inhærent in rei natura. animaduertas accidentium descriptionem. Inhære visceribus: & in visceribus. Inhærescunt Poëtæ in mentibus.*

INHALO, *exhalo*. 1. P. 13. Cum ore foetido deterrimam nobis popinam inhalasse.

INHIBEO, *cohibeo, ceptum impedio*. 7. V. 162. Si te illius acerba imploratio & vox miserabilis non inhibebat, ne ciuium quidem Romanorum, qui tum aderant, fletu & gemitu maximo commouebare. 13. At. 2. Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet. est enim verbum totum nauticum: quanquam id quidem sciebam, sed arbitrabar sustineri remos, cum inhiberi essent remiges iussi. id non esse eiusmodi, didici heri, cum ad villam noitram nauis appelleretur, non enim sustinent sed, sed alio modo remigant: id ab *ἐπιχειν* remotissimum est, quare facies vt ita sit in libro, quemadmodum fuit. 1. de Or. 153. Vt concitato nauigio cum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipsa nauis motum & cursum suum, intermisso impetu pulluque remotum. pro Qu. 27. Quod si facere nolit, atque inhibuerit eiusmodi rationis. illum ad suas conditiones perducere, sese nihil precari, &c.

† **Adhibeo**. 3. con. Rul. 6. Sed tamen inhibet illis legibus spem nonnullam, cui ademptum est, aliquem scrupulum, cui datum est. 13. A. 37. Inhibere supplicium alicui.

INHIBITIO. 13. Fam. 2. 1. Inhibitio remigum motum habet, & vehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim.

† **Syntaxis.** *Inhibitio remigum. Spem supplicium alicui inhibere.*

INHIANUS, *incumbens*. 3. C. 19. Romulus paruos atque lactens verberibus lupinis inhians.

INHONESTUS, *turpiter spurcus*. 2. Att. 1. Accusauit Nasicam inhonestè, ac modeste tamen dixit.

† **Syntaxis.** *Hoc grauisimum est. Inhonestè accusare, modeste tamen.*

INHONESTVS, *turpis*. pro S. R. 50. Profecto Atilium illum hominem turpissimum atque inhonestissimum iudicares. 8. Fa. 6. Et hercule confecta omnia fœda & inhonesta sunt. Sal. in Cic.

† **S.** Quæ honestè nominari non possunt, inhonestissima. || pro Dom. 107. Cum expeiri nihil ab iis quod sit iniustum, atque inhonestum arbitrare.

INHONORATUS, *in gloria*. 5. Tusc. 53. Multi inhonorati proferuntur. Ibid. 81. Vita inhonorata & ingloria.

INHOBRESCO, *exhorresco*. 3. de Or. 155. & 1. de Diu. 24. Inhorrescit mare, tenebræ conduplicantur. 4. de Rep. *reſte Nouſo*, Horum in feruentem dicitur inhoruisse primum ciuitas.

INHOSPITALITAS, (*hospitatus*). 4. Tusc. 27. Inhospitalitas, est opinio vehemens fugiendum esse hospitem.

INHUMANUS, *inhumaniter*. 3. Offic. 30. Si quid ab homine detraxeris vtilitatis tuæ causa, inhumanè feceris, contraque naturam. de Amic. 46. Alios dicere aiunt etiam multo inhumanius.

INHUMANITAS, *immanitas, crudelitas*. pro Deiot. 32. Quæ est ista tam impudens, tam crudelis, tam immoderata inhumanitas. 1. de Or. 99. Quod ego non superbia neque inhumanitate faciebam, sed, &c. 1. A. 8. Sic hoc inhumanitatis tuæ. 7. V. 114. Mansuetudinem in crudelitatem inhumanitatemque conuertit.

† **ADIVCT.** Domestica, 2. Phil. Moleſta, de Senec. Tam imprudens, tam crudelis, tam moderata, pro Deiot.

INHUMANITER, *inhumanè*. 3. Qu. Fr. 1. Non possum scribere, me miratum esse, illum tam inhumaniter fecisse.

INHUMANVS, *crudelis, humanitatis expertus, vita communis ignarus, nūquam particeps humanitatis, immemor humanitatis, multum ab humanitate discrepans; inurbanus, inops humanitatis & inurbanus, ab omni humanitate derelictus, difficilis, agrestis, insuauium morum, non homo, & communi natura sensu carens*. de Senect. 7. Moderati, nec difficiles, nec inhumani fenes tolerabilem agunt senectutem. 1. de Finib. 3. Vt Terentianus Chremes non inhumanus. 3. 64. Illa vox inhumana & scelerata. 7. V. 120. Quis tam fuit illo tempore durus & ferreus? quis tam inhumanus? 12. At. 45. In isto tuo animo nihil agreste, nihil inhumanum est. Or. 172. Qui aures tam inhumanas tamque agrestes habent. 2. C. 10. Inhumana audacia. 1. Offic. 144. At hoc idem si in conuiuium faciat, inhumanus videatur. 1. de Ora. 365. Inops humanitatis & inur-

banus. 4. ad Her. 13. O direlictos ab humanitate homines.

† **Syntaxis.** *Inhumanè facere, contraq. naturam. Impudens, crudelis, immoderata inhumanitas. Facere superbia & inhumanitate. Crudelitas & inhumanitas. Durus, ferreus, inhumanus. Agrestis & inhumanus. Homo ab humanitate derelictus.*

INHVMATVS, *insepultus*. 1. Tusc. 104. Diogenes proici se iussit inhumatum. 2. de Di. 143. Is cum esset proiectus inhumatum, amica corpus eius textit suo pallio. 14. A. 3. Ique nec inhumatum, nec dispersis bustis humili sepultura cremati.

INIBES, *ibidem*. 1. con. Rul. 20. Luxuries Annibalem Capuæ conpuit, superbia nata inibi esse ex Campanorum fastidio videtur.

† **14. A. 5.** Quod sperare nos quidem debemus aut inibi esse aut rem esse coactam.

INIENS, *primum incipiens*. 1. Att. 2. Ianuario ineunte cura vt Roma sis. 4. 2. Ineunte ætate. pro Pom. 53. Pompeius extrinsece bellum apparauit, ineunte vere suscepit, media ætate confecit. 4. de Fin. 31. Sed vt magnum certamen iniens. 1. de Orat. 97. Qui ab ineunte ætate incensus essem studio vtriusque vestræ. 2. Offic. 44. & 1. 122. Ineuntis ætatis inciticia senum concitationibus ineunte ætate fuimus. 10. Fa. 1. Ab ineunte pueritia. || *in correctoribus tamen exemplaribus vox; ineunte, desideratur.* 1. Offic. 17. Ineunte adolescentia, cui inest, &c. 1. V. 4. Ab ineunte adolescentia.

INIECTVS, pro Cecin. 4. Sperarunt se iniecturos vobis causam deliberandi, & iudicandi iustam moram & religionem.

INIECTVS. 1. de Diu. 57. Se interfectum in plaustrum à capone esse coniectum, & supra stercus iniectum. 7. V. 24. Nisi verò existimatis hominem pecuniosissimum sine aliqua causa quaestus iniectum, id est, adductum; ad tam incredibile crimem pro mur. 48. Atque ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni tuæ, non tacente me, maxima. 2. Q. Fr. 7. Eo metu iniecto, pro Cl. 106. Suspicionem esse iniectam alicui. 2. con. Rul. 79. Tenuissima suspicione hostium iniecta. de Prou. 43. Timor iniectus Cæsari de eius actis. pro Cec. 83. Cui periculum mortis sit iniectum. || 7. Att. 3. Quod ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset. pro Mur. 50. Timor iniectus. pro Clu. 76. Iniectus scrupulus. vide, de Arusp. 45. pro Clu. 79. 7. V. 24.

† **ADVERB.** Breuiter, 2. de Or. Extrinsecus, 1. de Diu.

INIICIO, *obscuro, immitto, infero*. 12. Fam. 16. Cum mihi in sermone iniecit, se velle Asiam visere. pro Quint. 68. Quod Hortensium, quia nuper iniecit, & quia Nauis semper id clamatur, dicturum arbitror. pro Mur. 48. Quam te securum putas iniecit, se petitioni tuæ; pro Qu. R. 48. Ipsa mihi veritas manum iniecit, & paulisper conſultere & commorari coegit. 3. de Fin. 76. Iniecere vincula alicui. 3. de Na. 83. Iniecere laneum pallium alicui. 1. de Diu. 19. Et Capitolium iniecit sedis, us ignes. 16. Att. 5. Iniecere spem alicui de aliqua re. pro Milo. 85. Clodius cui deorum iramentem iniecit, vt Milonem laceraret, eadem hanc eius satellitibus iniecit amentiam, vt, &c. pro Dom. 14. Is meum nomen operariis ediderat, imperitis iniecerat. 5. de Fin. 31. Iniecere terrorem mortis alicui. 11. Fam. 10. Iniecere cupiditatem alicui & cogitationem. pro Cec. 97. Cum Cotta decemuiris religionem iniecit, 5. V. 68. || Formidinem illam suam miseris Agrinensibus iniecit.

INIICIOR, 3. C. 7. Ne temerè à me tantus tumultus ciuitati iniiceretur.

† **ADVERB.** Temerè, 3. Catil.

† **Syntaxis.** *Causam alicui iniicere scribendi, plagam, suspicionem, timorem, periculum, manum, spem, tumultum ciuitati, & religionem. Iniicit ille in hœres: id est, addidit.*

INIMICE, *in fese, inimico animo*. pro Quint. 66. Inimicissime atque infestissime contendere cum aliquo. 1. de Na. 5. Inimice inſectari aliquem. 2. A. 34. Vide quam tecum agam non inimice.

INIMICITAS, *ſimultas, alienatio, diſſimulatio*. 1. V. 13. Videtur enim nimum familiariter inimicitias exercere videre. Ibid. 66. 4. Tusc. 21. Inimicitia ira vlciscendi tempus obseruans. 2. Fam. 18. Gerere graues inimicitias cum aliquo. Ibid. Suscipere graues inimicitias. pro R. P. 32. Nec me pœnitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. 14. Att. 13. Libertius deponimus inimicitias reipubl. nomine susceptas, quam contumacia, pro Cluent. 190. Deponere inimicitias veteres. pro Flac. 2. Deponere inimicitias iustissimas cum aliquo. de Pro. 22. Inimicitias in viris fortibus non solum extinxit reip. dignitas, sed etiam ad amicitiam consuetudinemque traduxit. pro Fla. 2. Denunciare nouas inimicitias alicui nulla accepta iniuria. pro Cl. 190. Nouis inter propinquos susceptis inimicitias. pro Fon. 23. Inſitas inimicitias iste gentes habet, & gerunt cum populi Rom. nomine. pro Cæl. 32. Nec enim vnquam muliebres inimicitias mihi gerèdas putavi. pro Deio. 30. Tamen inimicitias hominum morerere poteratis. pro Seft. 72. Qui cum inimicitias sibi mecum reipubl. diſſenſione susceptas esse dixisset, eas se dixit & temporibus & reipubl. permiffurum. 5. Pa. 4. Vt tuas inimicitias reipubl.

donares, te vicisti. pro S.R. 17. Erant ei veteres inimicitiae cum duobus Rosciis. pro Cael. 32. Intercedunt mihi inimicitiae cum illo. & Fa. 6. Cauendum tibi erit, ne parum simpliciter & candidè possuisse inimicitias videaris. pro Clu. 169. Inimicitias inter aliquos esse. de Opt. 22. Inimicitias incēsa contentio. 4. ad Her. 26. Eum quare putes inimicitias cum fide habere posse. 7. V. 181. Tacitè & occultè inimicitia. (indicta, & aperta, pro M. Scau. Eas sibi inimicitias nō susceptas, sed relatas. pro A. Gabin. Amicitiae ex inimicitias reuocatae in gratiam.

† ADIVNCT. Alienæ, 5. Fam. Apertæ, 13. & 3. Fam. Audacissimè, 3. Attic. Graues, 2. Fam. Grauiorēs, de Pron. Grauissimæ, pro Sest. Inlicitæ, pro Font. Iusta, pro S.R. Iustissimæ, nouæ, pro Flac. Maiorēs, non mediocres, 4. Verr. Mortales, sempiternæ, veterēs, iusta grauesque, pro Rab. Maxima, tolerabiles, de Amic. Muliebres, pro Cael. Paternæ, 2. Acad. Periculosa, plurimæ, 3. ad Q. Pr. Priuata, in Sall. Summa, veteres, pro Qu. Tacitæ & occultæ. (indictæ, & aperta, tantæ, 7. Verr.

INIMICOR. Qu. de Pet. 37. Sin autem neqes, abalienant se & inimicantur. Hac vox in correctioribus codicibus non inuenitur. & Syntaxis. Inimicissimè contendere. Inimicitias exercere, gerere, suscipere, habere, deponere, extinguere, denunciare. Inimicitias suas alicui denotare. Inimicitia est illi cum, &c. Intercedunt inimicitia illi cum, &c. Ponere inimicitias parum simpliciter & candidè. Abalienant se, & inimicantur facile mali.

INIMICVS, hostis, infestus, insansus, aduersus, alienatus, non equus, iniquus, obrektor, inuidus. 1. de Orat. 2. 7. M. Cato Galbæ grauis & acer inimicus. 1. Fam. 9. Grauior inimicus. 4. Tusc. 34. Motus animi auersi à ratione, inimicissimi mentis vitæq; tranquillæ, 5. IV. 34. Is ratoribus infestus atque inimicus est. 1. 42. Homines qui illi inimici infensique sunt. 4. Tusc. 8. Infensus & inimicus alicui. 4. V. 107. Nemo illi inimicior, quam Claudius. 2. de Ora. 72. Vbi iudex amicus aduersario & inimicus tibi est. 4. V. 58. Ille aspicere te non possit, inimicus, hostis, esset. 1. 1. At. 10. Qui mihi tam crudeliter inimici sunt. 1. Fa. 9. Habere aliquem inimicum. de Fat. 13. Quæ est tota Diodori vobis inimicæ sententia. 1. 2. A. 23. Cui semper fui amicus, antequam ille reip. tam aperte est factus inimicus. pro Cec. 33. Nec iuri quicquid tam inimicum quam vis. de Pro. 19. Quis plenior inimicorum fuit. C. Mario, 5. de Fin. 28. Aliquem sibi esse inimicum atq; hostem. 1. de In. 105. Inimicis & hostibus ea displicere. de Amic. 60. Nulla vox inimicior amicitia potest reperiri, quam eius, qui, &c. Ora. 194. Nihil inimicior, quam oratio, versibus. 10. A. 21. Gallia, quam sibi armis animisque infestam inimicamque cognouit. pro Qu. 10. Mihi summam per iniuriam omnia inimica atque infesta sunt. 3. V. 12. Clamore alicuius infesto atq; inimico excitari. 4. 149. Infesto animo atq; inimico. pro Fat. 16. Inimico animo dicere aliquid. de Am. 37. Hostis & inimicus, idem. pro C. Corn. 1. Inimici tributaria potestatis. pro M. Scau. P. Crassum, ne in manus incideret inimicorum, seipsum intermisse. ibid. Cæm ex multis vnus ei restaret paternus inimicus. [Vide 4. Ver. 150. 151. 152.

† ADIVNCT. Acerbus, 1. de Orat. Acerbi, acerrimus, grauis, & acer, pecciosus, de Amic. Multo grauior, atque acior, 7. Verr. Aperti. (amici aperti, pretextati, pro Dom. Audacissimæ, 3. Attic. Communis, pro Planc. Crudelissimi, pro Mil. Incolomis, innocens, pro Clu. Magnus, voluntarius, 2. Philip. Magni, 8. Fam. Minaces, 9. Attic. Multi, potentissimus, 1. ad Q. Frat. Odiosus in omni genere ac molestus, paternus, pro Flac. Patiores, voluntarij, Anteq. ir. Valentissimus, ep. ad Brut. Satis vehemens, satis perseuerans, satis vigilans, 1. Ver. Verecundus, 11. Philip.

† ADVERB. Acris, pro S.R. Apertè, pro L. Mur. Crudeliter, 11. Attic. Grauior, 1. Fa. Vehementer, pro Flac. Vique eod. 4. Ver.

& Syntaxis. Inimicus grauis, acer, grauior. Inimicus & infestus. Inimicus & hostis.

INIQUE, a iur. iniuste. ad Brut. 4. At hoc ipsum, inquis, inique facis. pro Do. 87. Qui expulsi sunt inique. pro Pl. 55. Se inique à tuis lactatum grauior querebatur. pro Deiot. 31. Eri inique Calpurnio Domitio comparo. pro Cl. 57. Iam hoc quoque prope iniquissimè comparatum est.

INIVITAS, iniuria. Par. 3. 2. C. 25. Æquitas certat cum iniquitate. pro Qu. 9. Id accidit prætoris iniquitate & iniuria. 4. C. 7. Habere videtur ista res iniquitatem, si imperare velis: difficultatem, si rogare. 1. Fam. 2. In tanta hominum perfidia & iniquitate pro S. R. 1. Defendere autem ipsi propter iniquitatem temporum non audent. 5. V. 207. Quo non nostrorum hominum libido iniquitatisque peruaserit.

† ADIVNCT. Tanta, 1. Fam.

INIVVS, habens iniquitatem, iniustus, non habens æquitatem, iniurius, inimicus. (æquus, pro Plan. 40. Homo natura asper, atque omnibus iniquus. 10. Fam. 12. Seruilius Ioui ipsi iniquus. 3. Off. 84. Multi iniqui atq; infideles regno, pauci sunt boni, pro Qu. 8. Nam quid hoc iniquus aut indignus dici potest? de Ar. 1. Qui præripere destinam laudem, valde esset iniquum. 6. Att. 6. Credo Scaptium iniquis de me aliquid ad Brutum scripsisse. 7. V. 141. Iniquo infestoque animo intueri aliquem. 2. Tusc. 5. Iniquo animo ferre aliquid. 1. 1. Fa. 27. Scio me à te contra iniquos meos solere defendi. pro Pl. 40. Iniqui mei & defensorum

moorum. pro R. P. 25. In quo æqui sperasse eum dicunt, peccasse iniqui. 1. Fa. 5. Cæteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimulanter irati. 5. V. 200. pro Font. 22.

† ADVERB. Obscurius, 1. Fam. Valdè, de Arusp.

& Syntaxis. Iniquitas & iniuria. Id habet iniquitatem. Homo natura asper, & omnibus iniquus. Iniqui mei. Obscure iniquus.

INITIA, sacra Cereris. 2. de Leg. 36. Athenæ nihil attulere melius illis mysteriis, quibus ex agresti vita exculsi ad humanitatem sumus, miraque, vt appellantur, ita reuera principia vitæ cognouimus. in Hortensio, teste Agust. lib. 4. contra Iulianum. Humanæ vitæ erroribus & ærumnis fit, vt interdum veteres illi siue vates siue in sacris initiis que tradendis diuinę mentis interpretes, qui nos ob aliqua scelera suscepta in vita superiore, pœnarum luendarum causa natos esse dixerunt, aliquid dixisse videantur.

INITIANDVS. 4. At. 9. Scire velim, num censum impediunt tribuni diebus initiandis.

INITIOR, deuoeor, confecror, sacris imbuior, inauguro. 1. Tusc. 29. Reminiscere, quoniam initiatus es, quæ tradantur mysteriis. 1. de Nat. 120. Omitto Eleusinam sanctam, vbi initiantur gentes orarum vltimæ. 2. de Leg. 22. Næue intierent, nisi, vt assolet, Cereri Græco sacro. 2. 37. Diligentissimè faciendum est, vt mulierum famam multorum oculis lux clara custodiat, intierenturque eo ritu Cereri, quo Romæ initiantur. ibid. Sacra quibus ipsi initiati sumus. 1. C. 16. Quæ quidem fca, quibus abs te initiata ac deuota sit, nescio, quod eam necesse putas consulis in corpore defigere.

& Syntaxis. Illa initiatur Cereris ritu. Initiari sacris. Dies initiandi. Sica initiata & deuota.

INITIVM, principum, fundamentum, elementum. 1. Tusc. 91. Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster affert, sic exitum mors. 1. de Orat. 121. Adolescentulus in initio dicendi sic exanimatus sum, vt, &c. ad Brut. 10. Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. 2. de Orat. 52. Ab initio rerum Romanarum vsque ad P. Mutium Pont. Maxim. ad Brut. 10. Hostes qui erant ab initio belli. de Cl. 21. Ab isto initio tractus est sermo. 2. con. Rul. 17. Ducere initium rerum suarum alicunde. 9. At. 11. Belli initium ducetur à fame. 10. 20. Vt malè posuimus initia, sic cætera sequentur. de Clar. 128. L. Bestia bonis initiis orsus tribunatus, tristes exitus habuit consulatus. 1. con. Rul. 78. Facere initium ab aliquo. 14. A. 36. Pansa initium cum hostibus conflegendi fecit. 12. Fa. 2. Cædis initium à me se facturum putauit. 5. A. 20. Is cædis initium à me fecisset. 8. Attic. 9. Facere initium armorum. 3. 23. Tu velim, vt se initia dederint, ad me perscribas. 2. de Diuin. 11. Quæ sint initia rerum ex quibus nascuntur omnia. 5. Tusc. 69. Initia & tanquam semina, vnde sint omnia orta, generata, concreta. 1. Acad. 26. Illa initia, quæ Græcè elementa dicuntur. 2. de Legib. 1. Tibi aliud dicendi initium sumendum est. 1. Fam. 7. Quem admodum Senatus initio censuit. ibid. Redeo ad illud, quod initio scripsi. 10. 24. De qua initio scripsi. pro S. R. 117. Iste qui initio proditor fuit, deinde perfuga. 9. 12. Qua ratione initium fecit.

† ADIVNCT. Accommodatum naturæ, 4. Acad. Apta, & accommodata naturæ, falsum, 1. de Fin. Bona, de Clar. Communia, 4. de Fin. Integra, & inuiolata, pro Cael. Magna rerum gestarum, atque præclara, pro Pomp. Prima, satis magna, satis integra, atque inuiolata, pro Sest.

& Syntaxis. Initio. In initio dicendi. Ab initio. Ducere initium, ponere, sumere, facere. Sic sedant initia. Bonis initiis ordiri.

INITVS. 3. de Nat. 71. Initia & subducta ratione nefaria scelera meditari. pro Dom. 135. Post sacerdotium initum. 3. C. 20. Consilia quæ clam essent inita contra salutem vrbs pro Syl. 3. Initium est consilium à Catilina inflammandæ ciuitatis.

INIVCNDITAS, asperitas. 2. de Nat. 138. Ne quid inuicunditatis habeat oratio.

INIVCNDIVS, aduerb. (inucundus. 1. Att. 17. Deinde te in his rebus, quæ mihi asperius à nobis, atque à nostris, & inuicundius actæ videbantur.

INIVCNDVS, insuavis, acerbus. 3. Qu. Fr. 8. Rumor dictatoris inuicundus bonis. 1. de Fin. 3. Minimè nobis inuicundus labor. 1. 1. Fam. Iaanem autem sermonem literarum tibi inuicundum esse audiebam.

& Syntaxis. Res asperius & inuicundius atq;.

INIVNGO, importo, affero. 11. Fam. 13. Tamen si quo casu Hifarum se traiecerint, ne quid detrimenti reipub. iniungant, summa à nobis dabitur opera. hoc verbo, quod sciam, Cicero nusquam vsus est.

INIVRATVS, qui non iurauit. (sine iureiurando.) (iuratus, pro Syl. 34. Hæc iniuratus sum dicturus, quæ iuratus in concione dixi. pro Q. R. 4. Quod in codice iniuratus referre noluit. 3. Off. 108. Iuravi lingua, mētem iniuratum teneo. 2. V. 32. Eo animo esse vt iurato quam iniurato tabellas aliorum committere malim.

INIVRIA, iniquitas. 4. ad Her. 36. Iniuria est, quæ aut pulsatione corpus, aut conuicio aures, aut aliqua turpitudine vitam cuiuspiam violat. 1. Offic. 41. Iniuria duobus modis fit, vi aut fraude.

fraude. 10. Att. 8. Pompeius qui tibi ut beneficium daret, prius iniuriam fecit. 9. A. 8. Honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus. pro Fl. 70. Quid tibi tandem Decianæ iniuriæ factum est. de Amic. 78. Facere iniuriam, & pati iniuriam. 1. Off. 24. Inferre iniuriam alicui, & propulsare iniuriam ab aliquo. 5. V. 200. Facere magnam iniuriam alicui. 1. 54. Facere iniurias omnibus. 5. Tusc. 56. Accipere quam facere, præstat iniuriam. pro Qu. 4. Accipere insignem iniuriam. Top. 82. 1. V. 60. & 16. Att. 14. Accipere iniuriam ab aliquo. 6. V. 20. Imponere iniuriam alicui. pro Qu. 96. Imponere iniuriam alicui sine ignominia. 5. V. 226. Quid est enim in calamitate residui, quod non ad miserum aratores isto prætoris per summam iniuriam ignominiamque peruenit. de Arusp. 38. Iniuriam stupri in aliquem infero. pro S. R. 145. Vides ipsum ab sese tam atrocem iniuriam propulsare. 4. Fa. 13. Nulla me ipsum priuati pepulit insignis iniuria. 1. 9. Grauißimas iniurias voluntaria obliuione contriueram. Ibidem 5. Cæteris iniuriis, quæ propositæ sunt à Catoe, facile, ut spero, resistemus. pro Qu. 9. Id accidit prætoris iniquitate & iniuria. 2. A. 3. Non venire contra iniuriam, quam iste intercessoris iniquissimi beneficio obtinuit non iure prætoris. Par. 2. Quocunque aspexisti, ut furia, sic tuæ tibi occurrunt iniuriæ. 12. A. 9. Gallia æquo animo belli patitur iniuriam. Par. 4. Iacere & immittere iniuriam in aliquem. pro Cec. 35. Actio iniuriarum. Ibidem 32. Ut meum ius teneam, & tuas iniurias persequar. id est, à te facta. pro Qu. R. 32. Iudicium damni iniurias constitutum. Ibidem 54. Litem damni iniuria cum aliquo contestatam esse. cont. C. Ant. Me ne aliorum quidem iniurias mediocriter posse ferre. 7. Att. 8. Quæ magis à *ζυλοτυπία* mea, quam ab iniuria tua nata est. Ibidem 9. Namque & amicitia grauiorem iniuriam feceris. 5. Fam. 10. Cæsar adhuc mihi iniuriam facit. 4. 4. Nam etsi nullam potest accipere iniuriam quæ futura perpetua sit. 12. A. 10. Alienati propter multorum annorum iniurias.

¶ Non iniuria: pro non sine causa, non immerito: hoc est iure merito. 3. Qu. Fr. 8. Hoc horret Milo, nec iniuria. pro S. R. 116. Hoc æquè turpe est atque illud: nec iniuria. 3. de N. 23. Nec mehercule iniuria. Ibidem 89. Non iniuria tibi illud accidit. 1. C. 17. Ego tibi iniuria suspectus sum. pro M. Tull. Si quis furem occiderit, iniuria occiderit. Quid si se telo defenderit: haud iniuria. Hortens. Qui cum publicas iniurias lentè tulisset, suam non tulit. Incert. Nihil esse quod non aliquando ad interitum redigatur, vel iniuria hominum.

† ADIVNCT. Acerba, non diuturna, 6. Fam. Acerbissima, 5. Fam. Aliena, pro Mur. Aliena, indignissima, innumerabiles, magna, maiores, media, 5. Ver. Tam atrox, pro S. R. Atroces, leuiore, tanta, 3. Ver. Communes, maxima, noua, tanta & acerbissima, tanta, varia, 4. Ver. Falla, insignis, perpetua, 4. Famil. Grauis, & non ferenda, publica, pro Flacc. Grauior, 10. Att. Grauißima, minima, 11. Attic. & Top. Illustis, 4. Att. Immanis, pro Dom. Impunita, maxima, notissima, plurima, 1. Ver. Insignis, 2. Ver. Intolerabilis, de Amic. Inuita, impunitaque, pro Cec. Magna, 14. Fam. Magna, & grauis, 1. de Nat. Maior, in Sall. Mediocres, multa, & magna, multa & varia, priuata, 6. Ver. Nefaria, Parad. & pro Cluent. Præterita, ad Octau. Publica, Hort. Similis, summa, 13. Fam. Superiores, 1. Att.

¶ Syntaxis. Iniuriam facere fieri, pati, inferre, propulsare, accipere, imponere, conterere. Contra iniuriam venire. In aliquem facere & immittere iniuriam. Tuas persequar iniurias: id est, à te factas. Iniuria & per iniuriam suspectus.

INIVRIOSUS, per iniuriam, contumeliosè, iniustus. 1. Q. Fr. 1. Quæ in magistratu iniuriosè decreuerant, eodem ipsis priuatis erat iure parendum. Br. 13. Temerè atque iniuriosè aliquid de aliquo suspicari. pro Pomp. 11. Mercatores iniuriosius tractati.

¶ Syntaxis. Temerè & iniuriosè suspicari.

INIVRIOSVS, iniurius. 1. con. Rul. 14. Ab inuito emere, iniuriosum est. pro Cor. 24. In focios verò iniuriosum & contumeliosum est, iis præmiis exclusos esse, quæ, &c. 4. ad Her. 36. Auaritia est iniuriosa appetitio alienorum. 1. de L. 40. Iniuriosa & facinorosa vita. 1. Off. 44. Iniuriosus in proximos. 2. ad Her. 17. Ratio descriptionis refelleretur, si iniuriosa fuerit.

¶ Syntaxis. Id agere, iniuriosum & contumeliosum est. Iniuriosa & facinorosa vita.

INIVRIVM, iniuriosum, iniquum. 3. Off. 89. Extorquebitne eam sapiens, si potuerit: negat, quia sit iniurium.

INIVSVS, sine iussu, autoritate, concessu. 1. Tusc. 74. Vetat enim nos Deus iniussu suo hinc demigrare. pro Cor. 34. Populus Romanus non potest iniussu suo religione obligari. pro Quin. 82. Mittis iniussu prætoris. pro Rab. 12. & 1. de Inu. 56. Iniussu populi. 13. At. 21. Placène tibi primum edere iniussu meo?

INIVSTE, iniuriosè, contra fas. pro Flac. 41. Facis iniuste Læli. 1. de Fin. 57. Nec homini infanti iniuste facta cōducunt. pro Mur. 87. Is iniuste neminem læsit. 1. Off. 23. Iniuste impetū in quem-

piam facere. 3. Off. 84. Qui iniuste consecutus sit, &c.

INIVSTITIA, iniquitas. 1. 23. Iniustitiæ duo sunt genera: unum eorum qui inferunt, alterum, eorum qui ab iis quibus inferunt, si possunt, non propulsant iniuriam. ibid. 41. Totius iniustitiæ nulla capitalior est, quam eorum qui cum maximè fallunt, id

agunt ut viri boni esse videantur. Qui aliis nocent, ut in alios liberales sint, in eadem sunt iniustitia, ut si in rem suam aliter conuertant. 3. de Nat. 71. Iniustitiæ autem, intemperantia, inuidia, quæ femina essent: si his vitis ratio non subesset. 4. Tusc. 41. Moderatam iniustitiam approbo.

† ADIVNCT. Capitalior, 1. Off. Moderata, 4. Tusc.

INIVSTVS, iniquus, iniurius, iniuriosus, immeritus, indebitus. 1. de Leg. 12. Qui perniciofa & iniusta populis iussa descripsit. 1. de Tusc. 57. Vir maleficus natura & iniustus. pro Flac. 97. Nemo erit tam iniustus, qui, &c. 3. Off. 82. Id quam iniustus in partem esset, non videbat. 2. de Ora. 203. Aliquam iracundiam non iniustam, sed meritam ac debitam fuisse defendere. Orat. 31. Incausam conferret quæ mihi non iniusta videretur.

† ADVERB. Dupliciter, 3. Tusc.

¶ Syntaxis. Natura maleficus & iniustus. Iniustum id in partem. INNASCOR, ingignor. 1. Off. 64. In magnitudine animi facilitate cupiditas principatus innascitur. 2. de Na. 34. Quibus innascitur ratio recta constansque. 1. Att. 16. Cum hæc domi innascitur.

INNATANS. 2. de Nat. 100. Quod genera quàmque innascantur, partim submersarum, partim fluctium, & innatantium belluarum.

INNATO. Ibidem 123. Cum pisciculi parui in concham hiantem innatauerunt.

INNATVS, insitus, ingenuus, ingeneratus. (Assumptus, aduentus.) 4. de Fi. 4. Insita, vel potius innata cupiditas. 2. de Inu. 161. Non opinio, sed quedam innata vis. 1. de Nat. 44. Insita, vel potius innata cognitio. 7. V. 138. Hoc non receptum est, sed innatum. de Vniu. 39. Innatus atque insitus. 6. V. 106. Id animis eorum insitum atque innatum videtur. Topic. 69. Innatus & insitus. 2. de Fin. 99. Innata est homini probitas gratuita, non voluptatibus mutuata.

¶ Syntaxis. Insitum, vel potius innatum. Innatum atque insitum.

INNIIXVS. de Arusp. 60. Etenim vix hæc, si vndique fulciamus iam labefactata, vix inquam innixa in omnium nostrum humeris cohærebunt. 4. Aca. 89. Intendit Apollo arcum luna innixus. Legè. NITOR.

INNOCENS, integer, qui nemini iniuriam facit, qui nihil nocet. pro S. R. 56. Innocens si accusatus sit, absolui potest: nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest. 2. C. 14. Aliquis indignatus, innocens in exilium eiectus. 1. Tusc. 100. Innocens damnatus sum. de Clar. 179. Vir bonus & innocens. 6. V. 7. Vir integer, innocens, religiosus. 2. 12. Innocens prætor. Par. 44. Vita innocentium. 5. Tusc. 41. Innocens dicitur, non qui leuiter nocet, sed qui nihil nocet. 7. Fam. 18. Epistolam tuam conscidi innocentem: nihil enim habebat, &c.

INNOCENTIA, integritas vitæ ac morum. 3. Tusc. 16. Innocentia est affectio talis animi, quæ nocet nemini, Græcè *ἀβλάβεια*. Or. 219. Nam ubi libido dominatur, innocentia leue prædium est. 3. A. 25. Vir summa integritate & innocentia. 1. V. 27. Integritas atque innocentia singularis. 1. de Or. 202. Innocentiam iudiciorum pœna liberaret. 4. V. 27. Innocentia. Quin. Mutij.

† ADIVNCT. Par. 3. Phil. Singularis, pro Planc. Summa, pro Qu. Ros. Vetus ac singularis, 5. Ver.

¶ Syntaxis. Vir bonus & innocens. Integer, innocens, religiosus. Integritas & innocentia.

INNOVO, renovo, nouum facio. I. P. 89. Quo te modo ad tuam intemperantiam sceleratè innouasti.

† ADVERB. Sceleratè, in Pison.

INNUMERABILIS, infinitus, innumerus. 4. Acad. 55. Democritus ait, innumerabiles esse mundos. 2. de Fin. 29. Reperiam multos, vel potius innumerabiles, quibus, &c. 1. de Nat. 54. Infinita vis innumerabilium atomorum. pro Qu. 37. Innumerabilis pecunia. Post. in Sen. 11. Innumerabilis multitudo. 2. de Orat. 137. Argumenta si ex rebus numeres, modica sunt: si ex rebus, innumerabilia. 1. de Nat. 25. Anaximandri autem opinio est, & innumerabiles esse mundos. 2. de Or. 142. Ut quod homines essent innumerabiles.

INNUMERABILITAS, infinitas, ut ita dicam. 1. de Nat. 71. Innumerabilitatemque mundorum. Ibidem 110. Innumerabilis atomorum.

INNUMERI, innumerabiles. 2. de Orat. 94. E ludo Iocraçis tantam ex equo Troiano innumeri principes exierunt.

INNOVO, nutu aliquid significo, nutu capitis loquor. pro Mur. 51. Atque ille ut semper fuit aperitissimus, non se purgavit, sed indicatque innuit. 4. ad Her. 37. Quid si iste suos hospites rogasset, imò innuisset modò. 13. Fam. 78. Huic ergo tantum modò aditum ad tuam cognitionem patefacio & inno.

INNUPTÆ nuptiæ. 3. de Orat. 217. Quæ tempestate Paris Helenam in nuptiis iunxit nuptiis. Poëta.

INO. 1. Tusc. 28. Ino Cadmi filia, quæ Leucothea nominata Græcis, Matura habetur à nostris.

INOBSCVRO, insusco. 9. A. 10. Nulla eius legationis posteritatem inobscurabit obliuio.

